C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond_E-Saga_imperia_5-Spravce_Imperia-Cisar.pdb

PDB Name: Feist Raymond E - Saga imperia
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poděkování:
Během pěti let společné práce na třech románech jsme se stali dlužníky následujících lidí, bez jejichž přispění by výsledky našeho snažení nebyly tak uspokojivé pro nás ani pro naše čtenáře. Naše díky patří:
Lidem, říkajícím si Friday Nighters, kteří to všechno začali, když se R. E. F. zeptali, kde je vlastně Midkemie, a tím způsobili, že se stalo nemožným nenapsat tento příběh.
Našim nakladatelům Adrianu Zackhaimovi, Jimu Mo-serovi. Patu LoBruttovi a Janně Silverstainové za to, že nám poskytli naprostou volnost.
Elaine Chubbové za pokračování a konec.
Všem lidem v našich nakladatelských domech, kteří nám věnovali mnohem více péče, než vyplývalo z jejich závazků, a pracovali daleko a vysoko nad rámec svých povinností; těm, kdo odešli na jiná místa, i těm, kdo zůstali s námi.
Jonathanu Matsonovi za to, že je více než pouhý agent.
Mikeovi Floerkeyovi za technické připomínky a šíření zprávy.
A Kathlyn Starbuckové a Donu Maitzoviza to, že zůstalí s R. E.F.aJ. W., obzvlášť během posledních šesti let, kdy nebylo snadné s námi žít. Skutečnost, že naše manželství vydržela, svědčí více než cokoli jiného o vaší lásce a trpělivosti.
Raymond E. Feist
Janny Wurtsová
San Diego CA / Sarasota FL
červen 1991

Kapitola první

PROTITAHY

Hra skončila.
Čumaka postavil svou figurku s důrazným klepnutím a hlubokým spokojeným povzdechem. "Šachmat, pane." Syrové světlo úsvitu pouze zvýraznilo jasný záblesk v jeho očích.
Jiro byl opět nucen s mrzutostí přiznat, že jsou pravdivé řeči služebnictva o tom, že úsudek jeho prvního rádce zůstává ostrý dokonce i před rozbřeskem a snídaní. Lord z Anasati se zahleděl na své zajaté figurky seřazené vedle hrací desky. „Jsi dnes ráno plný života," poznamenal. "Více než obvykle, řekl bych."
Čumaka si zamnul ruce. "Mařina výzvědná síť obnovila Činnost. Věděl jsem, že je to jen otázka času! Ať už její síť vede kdokoli, tentokrát udělal chybu. Myslel si, že mě porazí v této hře trpělivosti, a po letech klidu se opět pustil do práce."
Jiro se pohladil po bradě, aby zakryl úsměv. "Je jen málo služebníků, jako jsi ty, kteří by vynaložili tolik námahy na

základě pouhého podezření."

První rádce domu Anasati se rozzářil potěšením nad touto chválou. Shodil ze sebe bohatě vyšívané ranní roucho a uhladil si lehkou hedvábnou řízu, kterou měl pod ním, aby mu hladce splývala z hubených ramenou. Naříkavým tónem dodal: "Pozval jsi mě na snídani. Mám tě porazit ještě jednou, než začneme jíst, můj lorde?" Jeho nervózní prsty okousanými nehty se natáhly k hrací desce. Jiro se zasmál.

"Ty starý tigindi," obvinil svého rádce, srovnávaje ho malou šelmou podobnou lišce, známou svou prohnaností. Vím, že raději hraješ, než jíš." "Možná." Čumaka vzhlédl s jiskrami v očích. Jiro pokynem hlavy svolil k další hře. "A vůbec, co zase kuješ za pikle?"

Čumaka postavil poslední figurku na hrací desku a gestem naznačil svému pánu, aby táhl první. "Jde o to, jaké pikle kuje Mara," upřesnil.

Jiro věděl, že je zbytečné klást otázky, a posunul svého pěšáka. Čumakův protitah následoval okamžitě poté. Jiro byl učen bleskurychle promýšlet další strategii a v duchu záviděl svému protivníkovi schopnost řešit více problémů najednou. Jeho rádce mezitím hovořil. "Tento týden bude tvůj vrchní konstruktér najímat v Ontosetu tesaře a řemeslníky, aby sestrojili válečné stroje podle prototypu, který jsi vytvořil na základě starých textů." Jiro vzhlédl od hrací desky. Obléhací stroje byly jeho nejtajnějším plánem, přísně střeženým i před nejdůvěryhodnějšími spojenci, jak se domníval. Neměl rád, když se o nich mluvilo, a v jeho hlase bylo patrné skrývané podráždění. Mara nemůže mít ani tušení o našich prototypech v uhlířských chatrčích-"

"V lesích na sever od Ontosetu," doplnil Čumaka, který svého pána nejvíce rozčiloval tím, že za něj z čisté netrpělivosti dokončoval věty. "Ano. Už to ví nějakou dobu." Čumaka mávl rukou nad hrací deskou. "Jsi na tahu, pane." Jiro posunul svého kněze na vedlejší políčko tím, že do něj strčil jedním prstem. Na tvářích mu vyskočily rudé skvrny, oči se mu zúžily hněvem. "Jak se to dozvěděla? A jak to, že jsi mi to neřekl hned, jakmile došlo k narušení naší bezpečnosti?" dožadoval se vysvětlení.

"Trpělivost, můj lorde." Čumaka vysunul svou císařovnu. "Vždycky ti všechno říkám tehdy, když k tomu nastane nejvhodnější okamžik."

Jiro se přinutil ovládnout svůj téměř otevřený hněv. Čumakova chytrost občas překračovala hranice: jako by ten člověk nemohl odolat tomu, aby hrál svou hru i v rámci domácnosti svého pána. Ale co Čumakovi chybělo na pokoře, to mu přebývalo na schopnosti vnášet do své služby stále nová zlepšení. Lord z Anasati soustředil svůj hněv na hrací desku a s ledovým klidem čekal, až jeho drzý rádce upřesní své tvrzení.

Čumaka se usmál s radostí, jakou by mohlo projevit dítě, když zjistí, že hmyz může uniknout jeho trápení tím, že uletí. "Můj pane, je dobré vidět, že jsi zvládl umění trpělivosti. Poskytneme Maře čas, aby mohla rozvinout své intriky proti nám, a tak účinněji zmaříme její záměry. Vymyslela mazaný plán. Chce dostat mezi tvé řemeslníky své vlastní lidi. A ti mají za úkol poškodit stroje tak, aby - pokud je použijeme v bitvě, jak doufá paní z Acoma - jejich mechanika selhala a ony začaly rozsévat zkázu v našich vlastních řadách, nebo aby alespoň přestaly fungovat úplně a my bychom zůstali stát s hromadou drahého dřeva před branami města."

Jiro s bezděčným uznáním povytáhl obočí. "Mara vymyslela takovou lest?"

"Mistr hračkář, kterého zaměstnává." Čumaka posunul svou figurku a ohrozil Jirova kněze. "Je to vynikající plán, musím připustit."

Lord z Anasati se mračil na hrací desku a se sevřenými rty zvažoval možnosti dalšího tahu. Sklony jeho prvního rádce nechávat si důležité informace pro sebe hraničily s neúctou. Ale Jiro se zdržel obviňování. Jeho slabina při hře šhä spočívala ve snaze nacházet rychlá řešení. Potřeboval Čumakovo zanícení pro intriky, spřádání sítí a kladení pastí, v nichž nepřátelé uvíznou třeba až po letech. Jiro se rozhodl zachránit svého kněze; dnes byl v rozvážné náladě. "Jaký protitah máš v úmyslu učinit, první rádce?"

Čumakovi se na tváři objevil dravci úsměv. "Ukrást Maře její zahájení. Mám seznam jmen jejích špehů, kteří se budou snažit k nám proniknout. Najmeme je, zavedeme je hluboko do našeho území a necháme je zmizet."

"Zabijeme je?" Jirova nechuť k použití krutých prostředků rozptýlila jeho pozornost a nyní musel usilovně přemýšlet, aby udržel krok s Čumakovým dalším tahem.

První rádce přesunul pěšáka a ohrozil další dvě figurky svého pána. "Chtěl bych se jich zmocnit potichu." Mluvil tlumeným spokojeným hlasem, jako když přede kočka. "Nezabíjel bych je. Mohou pro nás mít mnoho užitečných informací. Rád bych se dozvěděl, jaký plán měl Marin hračkář na poškození našich válečných strojů; určitě to měl vymyšleno tak chytře, aby dozorci nic nepatřičného nezpozorovali. To přitahuje mou zvědavost víc než cokoli jiného.

Ale co je mnohem důležitější, kdybychom některého z těch mužů přinutili mluvit a zjistili způsob, jakým si předávají informace, mohli bychom Maře prostřednictvím její sítě poslat falešné zprávy. Až do dne, kdy vytáhneme do pole proti císaři, paní nebude vědět, že její léčka byla odhalena a zmařena. Když naše válečné stroje stanou před zdmi císařské čtvrti, bude očekávat, že selžou a začnou rozsévat zkázu v našich řadách, a této situaci přizpůsobí i rozmístění svých jednotek." S téměř zasněným úsměvem nad možností zvrátit Mariny intriky ve vlastní prospěch Čumaka pokračoval: "Namísto toho budou naše stroje fungovat bezchybně a síly domu Acoma se ocitnou na bojišti vně zdí, zatímco my už budeme upevňovat naše pozice uvnitř,"

Jiro obětoval svou pevnost a kývl hlavou na souhlas s argumenty svého prvního rádce. "Dávám ti volnou ruku, abys zařídil vše potřebné." Páčení informací ze zajatců násilím nebyla záležitost, na niž by myslel s potěšením. Neměl slabý žaludek; mučení ho prostě nezajímalo. Z pojednání, která o tomto tématu četl, se dozvěděl přesně tolik, kolik potřeboval. "A co se týká Ičindara, myslím, že bychom měli raději vyslat nějakého tradicionalistického fanatika, aby ho zavraždil, než připustit, aby se postavil do čela svých vojsk." Jiro téměř záštiplně dodal: "Černooděnci nemají příliš v lásce myšlenku na občanskou válku, jak se zdá."

"Samozřejmě; nic není pro společnost ničivější." Čumaka přesunul další figurku a vzhlédl, aby od svého sluhy přijal

mošnu s novou korespondencí. "Ale dokonce i mrtvý císař má spojence. Shromáždí se v paláci kolem jeho dědičky. Pokud se do toho vložíš jakožto zachránce národa a odvrátíš chaos tím, že obnovíš úřad Vojevůdce, musíš získat i Jehiliu, aby se stala základem tvé moci. I bez odporu Mary a Hokanua budeš muset prolomit obranu města, aby ses dostal k První císařské dceři... dřív, než to udělá někdo jiný."

Ale kromě lesku v očích, když naslouchal těmto nadějným plánům do budoucnosti, Jiro vypadal, že je zcela zaujat hrou. Čumaka se odvrátil a prohrábl se svitky, které právě obdržel. Jeden vybral, důkladně si ho prohlédl, aby se ujistil, že do něj nikdo nepovolaný nenahlížel, a sloupl pečeť. Pak očima přelétl řádky a nezdrželo ho ani luštění šifry. "Zajímavé," zamumlal si sám pro sebe. Mrzutě se zamyslel nad tím, jak by se jeho pán asi rozzlobil, kdyby se dozvěděl o bývalých vojácích domu Minwanabi, které Čumaka tajně ukrýval ve vzdálené provincii na severu.

Kdyby mohli být nějak užiteční při přípravě Mařina pádu, dal by je povolat. Jak si přál sloužit domu, který nemá tak nedůtklivou vnitřní politiku! Nebo tak urážlivého pána. Když Jiro dokončil svůj tah, posunul Čumaka svou císařovnu na vedlejší políčko. Uvažoval nad tím, jestli žena vládne stejným způsobem jako muž; má Čumakův protějšek ve službách domu Acoma volnou ruku při výkonu své práce? Pouze muž výjimečných schopností by dokázal po pádu domu Tuscai uchránit svou síť neporušenou. A Mařina ochota přijmout do svých služeb ty, kdo zůstali bez pána, poukazovala na falešnost názorů, že tito lidé jsou bezectní. Jak se ukazovalo, byli ti, kdo dříve pracovali jako Špehové pro dům Tuscai, své nové paní oddáni snad ještě více.

Anebo ten, kdo je řídí, přece jen sloužil ještě lordu Sezuovi? Čumaka soudil, že nikoli, protože Marin otec jednal v Radě stejně přímočaře jako na bojišti. První rádce domu Anasati se poškrábal na bradě; koutkem oka sledoval, jak se jeho pán trápí nad hrací deskou při vymýšlení strategie, jíž by odvrátil hrozící porážku. Odložil svitek a sáhl po dalším. Jeho obsah ho přinutil vyskočit ze svého polštáře s pro něj neobvyklým zakloněním.

Jiro, vyrušený z přemítání nad hrou, tázavě zvedl oči. "Co se stalo?"

"Ten ďábel!" Čumaka zamával svitkem, který, jak se zdálo obsahoval několik náhodně klikyháků. "AAsi jsem ho špatně odhadlů ano, určitě jsem ho pocenil."

"Koho?" Jiro podrážděně odsunul hrací desku stranou, aby do ní Čumaka, který začal znepokojeně přecházet po místnosti, nekopl. "Máme nějaký problém? Nezdar?"

Čumaka na něj úkosem pohlédl nevyzpytatelně hlubokýma očima. "Možná. Obajan Hamoi byl zavražděn. Přímo ve svém harému."

Jiro nepatrně pokrčil rameny. "No a?"

"No a!" Čumaka zadržel rozčilené gesto. Když zpozoroval, jak jeho pánovi ztuhly rysy nad jeho ostrým tónem, řekl:

"Pane, Obajan byl jednou z nejlépe střežených osob pod nebesy, a přesto byl ubodán k smrti. A co více, vrah unikl. Čistá profesionální práce." Čumaka se znovu, pečlivěji, podíval do svitku. S rostoucím úžasem pokračoval: "Píše se tu, že se spolek rozpadl. Jsou teď bez pána: šedí válečníci."

To mohlo mít pouze jedinou možnou příčinu. "To znamená, že přišli o své záznamy?" Jirův hlas byl nucené bezvýrazný. Obsah záznamů spolku by dokázal mnohokrát zneuctít jeho dům, nejen kvůli Jirově poslední objednávce vraždy Frasaie z Tonmargu, který ochotně popřával sluchu Hopparovi z Xacatecas, kdykoli měl učinit nějaké politické rozhodnutí. Dokud zůstane Frasai naživu, prospěje Kamatsuova smrt tradicionalistům jen málo. Hokanu brzy zaujme místo svého otce, ale jeho spojení s Marou a domem Acoma mu zabrání podnikat odvetné kroky proti Jirovým spojencům pouze tehdy, když bude zbaven Frasaiovy podpory. Jestliže nejvyšší velitel císařských vojsk padne, císařský kancléř náhle zjistí, že v císařské radě nemá téměř žádnou moc. Ale Jiro nutně potřeboval, aby vražda lorda Frasaie byla provedena nenápadně; zabít člena vlastního klanu, a nadto válečného náčelníka, byl čin nepřijatelný dokonce i podle tsuranských měřítek.

Čumaka zamyšleně řekl: "Tajné záznamy spolku byly ukradeny, alespoň to tvrdí všichni prodavači informací ve Svatém městě. Zajímalo by mě, jestli je má Mara." Musí je mít, usoudil. Pokud by k nim získal přístup některý ze spojenců, agenti domu Anasati by se to dozvěděli; nepřítel by jich okamžitě využil ve svůj prospěch, pokud... jediný nepřítel, jemuž zákaz bránil zahájit otevřený spor, byla frakce Acoma-Šinzawai, soustředěná kolem Mary. Čumaka si hladil bradu; na rozehranou partii šhä zapomněl. Co když se přepočítal? Co když je vrchní špeh domu Acoma lepším hráčem než on? Co když nastražil past a nyní čeká na jediný chybný krok?

"Vypadáš ustaraně," poznamenal Jiro falešně znuděným tónem.

Čumaka si povšiml, že jeho pán stěží skrývá nelibost, a pokusil se celou záležitost co nejrychleji smést ze stolu. .Jsem opatrný," připustil.

Velmi dobře věděl, že své nejhorší noční můry jen zřídka dokáže odstranit za denního světla. Jeho živá představivost mu pomohla stát se mistrem ve své práci. Ale jeho dychtivost sblížit se s Mařinými protivníky ho možná zavedla až na hranici bezstarostnosti. Bude se muset poněkud stáhnout, vyčkávat a pozorovat jako trpělivý lovec. Muže vycvičené Mařiným hračkářem bude třeba zajmout s krajní obezřetností.

Pak, jako by mu šestý smysl napověděl, že mlčí už příliš dlouho a že neklidná mysl jeho pána se ocitla na pokraji otevřeného projevu nespokojenosti, se Čumaka zářivě usmál. "Budeme jist? Nebo dokončíme hru, v níž, jak vidím, budeš opět poražen?"

Jiro se zadíval na rozestavení figurek na hrací desce. Odmítavě mávl rukou a zatleskal na sluhy. "Dvě porážky na prázdný žaludek je víc, než je kterýkoli lord ochoten snést." Tuto poznámku musely následovat myšlenky na mrtvého Obajana, protože Jiro vypadal, jako by si omylem kousl do podlahové parkety. "Zatracená ženská," zamumlal hlasem, o němž se domníval, že je tak tichý, že jej jeho první rádce neuslyší. "Kdyby ji nechránilo Shromáždění, postaral bych se, aby v hanbě žebrala o milost."

Zahradník si otřel čelo. S očividnou mrzutostí se opřel o svou motyku a přehlédl záhony květin koupající se v

odpoledním slunci. Květy zářily duhovými barvami; žádné uschlé listy nebo zvadlé okvětní plátky nerušily jejich neposkvrněnou krásu. Půda byla nakypřená a zbavená veškerého plevele. Každá rostlinka měla dostatek prostoru, aby mohla zdravě růst. Císařský důstojník na odpočinku, jemuž tato zahrada patřila, se zde zdržoval jen občas. Ale cenil si klidu a ticha, a proto dal své zahrady upravit tak, aby sem co nejméně doléhal ruch Svatého města. Vinou šedého zákalu byl napůl slepý a nedokázal už rozeznat tváře svých zahradníků. A vzhledem k tomu, že se jeho krásná soukromá zahrada rozkládala naproti městské knihovně, byla dokonalým místem pro schůzky vrchního špeha s jedním z opisovačů, který mu za úplatek přinášel informace vyčtené ze starých textů.

Arakasi si plivl do dlaní jako pilný zahradník a uchopil motyku. Jeho opálené ruce vypadaly, jako by tuto práci dělal celý život, když v rovných řádcích kypřil suchou půdu. Kromě toho, že občas vrhl pronikavý pohled směrem ke klenutému průchodu do budovy knihovny, hrál svou roli dokonale.

V tom byl dokonce ještě pečlivější než obvykle. Poté, co Kamlio změnila jeho pohled na svět, si přestal důvěřovat. Nebyl si jist svou schopností jednat stejně rychle jako dříve. Kopal a ustaraně přemýšlel; mohly by city způsobit, že zaváhá? Už neviděl lidi, dokonce ani nepřátele, jako figurky na hrací desce. Jeho osobní zodpovědnost jako protiklad poslušnosti služebníka v něm zažehla vnitřní rozpor, který se obával podrobit zkoušce.

Poté, co se neúspěšně pokoušel proniknout do Města mágů, chápal, že jakékoli pátrání ve starých spisech po zmínkách o událostech nadpřirozeného charakteru nebo snaha získat přístup k záznamům o zakázaných úsecích dějin může přitáhnout nežádoucí pozornost. A kromě toho byly knihovny i Jirovou vášní a polovinu zaměstnanců knihovny tvořili špehové domu Anasati. Protože císařské archivy byly, s výjimkou studentů historie, většinou noviců ve službě toho či onoho chrámu, navštěvovány jen zřídka, jakýkoliv cizinec poslaný sem jako agent by vzbudil podezření. Od doby, kdy se Ičindar ujal absolutní vlády, se diskuse nad výkladem práva staly součástí Dnů proseb. Nejvyšší rada už sem neposílala kurýry pro zaprášené svitky, aby si ujasnila podrobnosti tradičního pojetí záležitostí, které měla rozhodnout.

Arakasi měl značné potíže s nalezením studenta, na něhož by se mohl plně spolehnout. Nakonec musel požádat o laskavost kněze Rudého boha, kteří měli pocit, že jsou dlužníky paní Mary. Vrchní špeh kopal a vrhal podezíravé pohledy na vyřezávaná vrata naproti bráně do zahrady. Cítil, jak neužitečnými se staly jeho tradiční metody. Neodvážil se zavolat na pomoc své agenty umístěné v paláci, protože byl přesvědčen, že jsou pod Čumakovým dohledem. Objevilo se už několik náznaků, že palácová větev jeho sítě byla narušena. A tak tam Arakasi poslal jinak neškodného studenta, aby Čumakovy agenty svedl ze stopy. Ale vrchní špeh domu Acoma věděl, že nepřítel se nedá vodit za nos dlouho.

Dva Turakamuovi kněži a student-novic, který nosil zapečetěné žádosti z Nejvyššího chrámu, pro něj získali všechny přístupné texty, o něž měl zájem. Arakasi pak trávil noci při svíčkách a četl vybledlé řádky. Každé ráno posílal šifrované zprávy Maře na starou usedlost Acoma a postupně omezoval okruh možností; nakonec dospěl k závěru, že konflikt, který vyústil v tajnou smlouvu s cho-ja, mohl mít souvislost s občanskými nepokoji, jež se odehrály před osmnácti sty lety, dvě stě let po založení Impéria, nebo mohl spadat do období o čtyři sta let později, kdy se sice neobjevují zmínky o válce, ale v rodokmenech mnoha domů dochází k nezvyklému množství přechodů dědictví na první a druhé bratrance nebo na ještě nedospělé děti. Pokud za tyto otřesy jinak stabilních dynastií byla zodpovědná epidemie nakažlivé choroby, ve starých textech o tom žádný záznam nebyl.

Ze zápisů o daních z oné doby také vyplývá, že došlo k nárůstu odváděných dávek; v císařských pokladních knihách jsou však podivné mezery, čisté listy tam, kde mělo být zaznamenáno, k čemu bylo toto bohatství použito. Arakasi ještě čekal, až dostane listiny císařských zakázek z onoho období. Pokud císařský majordomus objednával u cechů umělců malby válečných výjevů nebo stavby vítězných oblouků, určitě tehdy proběhla válka. V chrámových zápisech se následně musely objevit záznamy o darech, které posílaly bohaté vdovy na zbudování modlitebních bran, aby bohové laskavě soudili jejich manžely padlé na bojišti. Arakasi se při svém okopávání zamračil. Pokud má získat důkaz, že došlo k válce, měl by pátrat v soukromých knihovnách, a třeba v osobním deníku nějakého lorda z oné doby najde zápisy o bojích, které byly z veřejných záznamů vymazány.

Mara byla při udělování pokynů obezřetná, nejspíše s ohledem na pochybností svého vrchního špeha, zda je schopen dále vykonávat svou práci. Nedělala si iluze: věděla stejně jako on, že Kamlio ho činí zranitelným. Ale bez jeho srdce a nadání by dům Acoma padl za oběť ničivým záměrům Shromáždění mágů. Protože stále zřetelněji vycházela najevo ona skutečnost: Černooděnci bránili změnám. Připustili Ičindarův vzestup jen proto, že se jim hodil, aby mohli odstranit Tasaia z Minwanabi; ale dříve nebo později začnou podporovat tradicionalisty a obnovení úřadu Vojevůdce a přinutí Ičindara opět přijmout úlohu pouhého vykonavatele náboženských obřadů.

Arakasi odolal nutkání otřít si zpocené čelo a pokračoval v okopávání, do něhož vkládal sílu svého vnitřního neklidu. Z toho, co bylo v historických záznamech zamlčeno, i z jemných náznaků a zvratů pochopil, jak Ctihodní vedli Impérium ke stagnaci. Nebylo třeba dějepravce, aby vysledoval nevysvětlitelné díry v tkanivu tsuranské historie.

Jako tkadlec rozplétající vlákno po vláknu chuchvalec nití postupoval Arakasi od jedné skryté narážky ke druhé, aby sestavil obraz dávných událostí, podezřelých tím, že nebyly nikde zaznamenány. Jeho tep se zrychlil jako nikdy předtím, vyjma lovu na Obajana spolku Hamoi. Věcný pohled nahradilo poznání. Že byl vtažen do největší hry svého života; přestože bolestně toužil po naplnění svých citů k dívce, která si získala jeho srdce, musí pomoci své paní v boji proti nejmocnější síle, jakou Císařství kdy poznalo: Shromáždění mágů.

Arakasi se vyhnul úvahám o budoucnosti. Bylo mu jasné, že každý den pro něj znamená riziko. Věděl stejně jako Mara, že nebude moci zůstat jejím vrchním špehem, pokud se stane ta nepravděpodobná věc, že se dům Acoma postaví vůli Shromáždění a přežije. Upravil si šerpu na své pracovní haleně a dotkl se opasku s noži skrytého pod ní. Rozhlédl se po umetených cestičkách a záhoncích květin. Jestliže osud zničí dům Acoma nebo pokud mu po jeho rezignaci na stávající místo Mara nenabídne čestné postavení v její domácnosti, aspoň se bude mít čím živit, pomyslel si s nádechem

černého humoru. Podíval se na své ruce, začerněné od hlíny, která skryla mozoly z desítek zaměstnání, a napadlo ho, že jsou i méně hodnotné činnosti než péče o to, aby věcí rostly.

Zabíjení bylo jednou z nich. Když rozluštil šifru záznamů spolku, udělalo se mu nevolno z toho, jak generace po generaci kupila vraždy a násilnosti. Mara měla právo ho použít jako nemilosrdného nástroje k vyhlazení bratrstva Hamoi.

Ale ani její právo neposkytovalo Arakasimu možnost odpustit sám sobě, že byl oním nástrojem. Tam, kde tsuranské způsoby připouštěly pouze získání cti pro jeho paní, byl Arakasiho pohled zakalen cizími názory barbara Kevina; Mařino vlastní odpuštění jeho lidského pochybení v sluncem sežehlé kekaliové zahradě způsobilo první vážný otřes jeho dosavadního myšlení. Od té doby se zeď, kterou kolem sebe vybudoval na obranu před okolím, úplně rozpadla a odhalila jeho sebeklam.

Vycvičil sám sebe jako zbraň proti jiným svého druhu. Ke-vin měl pravdu; cho-ja měli pravdu; Mara a Hokanu měli pravdu, když toužili po změně starých způsobů. Ačkoliv bezpodmínečná podřízenost služebníka vůči svému pánovi byla základním rysem tsuranské společnosti po celou její historii, viděl Arakasi zlo takovéhoto smýšlení v zrcadle Kamliina tvrdého pohledu. Jeho prozření mu ukazovalo vinu.

"Už nejsem tím, kým jsem býval," řekl své paní při setkání po jeho úspěšném útoku na Obajana. Spíše než prohlášení to bylo obnažení jeho duše. Povzdechl si, hluboce zarmoucen tím, že během hodin, jež v minulosti strávil prací zahradníka, se nikdy nezastavil, aby si prohlédl výsledek svého snažení. Teď viděl vyrovnané záhonky mladých rostlinek novýma očima. Pocítil zvláštní tlak v hrudi, když si uvědomil, že nízko postavený zahradník může snáze nalézt svou rovnováhu na Kole života; zajisté bylo velmi příjemné představit si život ve stálém souladu s vesmírem.

Arakasi si zamnul ruce a vrátil se k práci. Jeho probuzené uvědomění se mu zde stalo přítěží. Navzdory zdánlivému míru, který ho obklopoval, byla zkáza stále velmi blízko.

Den se chýlil k večeru. Šikmé paprsky zarudlého slunce pronikaly sloupovím u vchodu do zahrady. Starý pouliční prodavač tlačil ulicí svůj vozík a zpěvavým hlasem nabízel vonné svazečky tanzi ženám svobodných dělníků, které se vracely z chrámů do svých domovů v přístavní čtvrti. Tyto nejchudší rodiny, nacházející se na společenském žebříčku jen nepatrně výše než otroci, pálily ve svých příbytcích tanzi, aby přehlušily pach z rybařen, který zamořoval oblasti podél řeky. Z náměstí Dvaceti bohů, kde kněží otevřeli mohutné dveře svých chrámů, se linula vůně kadidel. Večerní obřady přilákaly šlechtice, když se vzduch ochladil a obchodníci se pomalu vytráceli z ulic; objevila se první lakovaná nosítka, míjející prázdné vozy prodavačů zeleniny, kteří se vraceli z tržišť na své farmy.

Hodina před západem slunce byla obdobím, kdy se na ulicích pohybovali lidé všech společenských tříd; kdy si poslové snímali z hlav čelenky svých cechů a s pohvizdováním se vraceli domů ke svým manželkám, které na ně čekaly s večeří. Arakasi začal na dvoukolý vozík nakládat svou motyku, hrábě a sázecí kolíky. Pozorně sledoval klenutý vchod do knihovny; očekával, že v ruchu na ulici si jeho poslíčka nikdo nevšimne; unavení dělníci mysleli jen na večerní jídlo a šlechtici měli na svých nosítkách zatažené záclony, aby je neobtěžovaly pohledy zvědavců.

V okamžiku, kdy se mladík objeví, vytlačí Arakasi svůj vozík ze zahrady a projede s ním kolem písaře tak, aby ten mohl nepozorovaně vsunout svou zprávu mezi nářadí.

Arakasi zachytil onen zvuk nejdříve jako pouhé zachvění vzduchu, téměř zanikající v hlomozu vinařského valníku hrkotajícího po křivolaké dlažbě před branou. Pak ho instinkt přinutil přikrčit se za svým vozíkem dříve, než povoz projel kolem něj a jeho uši rozpoznaly, o jaký zvuk vlastně jde: do morku pronikající nadpřirozený bzukot ohlašující příchod Ctihodného.

Po páteři mu stekl pramínek ledového potu. Přicházejí si pro něj? Odhalili i Maru? Pouze zvyk přiměl Arakasiho, aby zachoval své přestrojení za zahradníka, chystajícího se po celodenní námaze odvézt domů své nářadí. Srdce mu bušilo a ruce se mu třásly jako při zimnici. Během svého života zakusil strach mnohokrát; ale nikdy předtím jím nebyl tak ochromen. Nikdy, dokud nepoznal Kamlio, nepronikl strach až hluboko do nitra jeho srdce.

Dvojice černooděnců se objevila vzápětí. Nervy drásající bzučení umlklo. Zvuky ulice se najednou zdály přicházet z velké dálky, jako by svět začínal a končil mramorovými sloupy lemujícími bránu do zahrady.

Arakasi nemusel předstírat úděs, když padl na kolena a přitiskl tvář do prachu.

Ctihodní si ho ani nevšimli. Jako by nebyl živější než kamenná socha, prošli kolem něj do stínu brány. Jejich oči zůstávaly upřeny na schody před vchodem do knihovny na druhé straně ulice. Stáli otočeni zády k němu; Arakasi si všiml, že měli na nohou boty z měkkého sametu, vhodné spíše k chůzi po podlahách pokrytých koberci. Obyčejnému zahradníkovi, krčícímu se za nimi, vůbec nevěnovali pozornost, jako by ani nebyl osobou schopnou poslouchat, o čem spolu hovoří.

Jedna hlava, zahalená v černé kápi, se naklonila k druhé. "Měl by vyjít ven každou chvíli. Věštba ukázala, že přejde ulici a půjde tímto směrem."

Naslouchající mág jen sotva znatelně přikývl.

Arakasi pocítil slabou úlevu, když zjistil, že si černooděnci nepřišli pro něj. Stále roztřesený a strachem téměř neschopný pohybu se opovážil na okamžik vzhlédnout. Nad hroty svých hrábí ve výhledu rámovaném obrysy dvou temných postav spatřil, jak se ve dveřích knihovny konečně objevil jeho kurýr s mošnou plnou svitků přes rameno.

"Tam!" Ctihodný, který předtím mluvil, ukázal prstem na mladého písaře, pomalu scházejícího ze schodů. "Tamhle je."

Odpovědí mu bylo pokývnutí druhé hlavy v kápi a neobvykle hluboký hlas. "Jak jsi předpovídal, má v mošně svitky."

"Obsah?" Hlas prvního mága zněl odměřeně.

Jeho druh zavřel oči, jednu dlaň si položil na čelo a druhou učinil gesto ve vzduchu. Možná to bylo zaklínadlo nebo symbol Či pro nezasvěceného nepochopitelný rituál soustředění moci. Vrchní špeh cítil, jak ho svědí kůže, když se jej dotklo ovzduší magie.

Zaduněl hluboký mágův hlas. "Je to seznam. Císařské zakázky umělcům. Vítězné oblouky, pamětní sochy, pomníky..."

Chvíli oba mlčeli, jako by o tom přemýšleli. Pak ten s chladným hlasem řekl: "Časové období, do něhož seznam spadá, je velmi citlivé pro naše zájmy. Velmi."

Arakasi zaťal ruce do lemu své prosté pracovní haleny; byl si jist, že divoký tlukot jeho srdce se musí rozléhat celou zahradou.

Písař se zdržel na druhé straně ulice, protože ho právě míjela nosítka nějaké vznešené paní, jejíž nosiči měli hedvábné čelenky. Závan jejího parfému se smísil s vůní květů a zápachem lejna, které na dlažbě zanechala tažná needra. Černooděnci si něco zašeptali a natáhli krky, aby neztratili z očí Arakasiho posla, který nyní přecházel ulici bezstarostným krokem chlapce, jenž očekává odměnu v centi a už se těší, až ji propije v hostinci.

"Samozřejmě by měl být vyslechnut," řekl mág s chladným hlasem. "Je nepravděpodobné, že ten chlapec provádí takové pátrání na vlastní pěst. Musíme ho zadržet a zjistit, jestli si ho někdo najal nebo jinak přiměl, aby shromažďoval informace tohoto druhu."

Druhý Ctihodný souhlasně zamručel.

Arakasiho zachvátila panika. Pokud písaře přinutí mluvit, přijdou vzápětí i na něj. A dokonce i kdyby nikdy nepoznal Kamlio, i kdyby nebylo jeho nynější zranitelnosti, neměl by naději něco zatajit před těmi, kdo umějí číst lidem v mysli. Nevyhnutelně by vyšlo najevo, že v pozadí všeho stoji Mara, a přetrvání domu Acoma by se okamžitě ocitlo v sázce.

Musí jednat.

Pod halenou ucítil chlad svých kovových vrhacích nožů. Nadzvedl se na předloktí a uvolnil si šerpu. Ruce se mu potily, když pod halenou nahmatal a uchopil ebenové střenky dvou dýk: jednu pro nešťastného písaře a druhou pro sebe. Musí chladnokrevně zabít nevinného mladíka a ihned nato si podříznout hrdlo. A pak musí doufat, že Rudý bůh ho přijme dřív, než mágové vloží jeho wal zpět do jeho těla a přimějí ho ke zradě.

Černooděnci přistoupili blíž jeden ke druhému a zaclonili mu výhled na ulici. Strach mu stáhl hruď jako provaz. Čepel v jeho chvějící se ruce, pozvednuté k hodu, mu připadala jako kus dřeva. Žaludek měl jako na vodě. Téměř doufal, že se stane to nejhorší: že se mágové nepohnou a nic netušící písař vstoupí do zahrady, aby se s ním setkal.

Ale pokud se to stane, pokud nezíská výhled a příležitost zabít, bude Mara zničena.

"Přichází," zamumlal první mág. Dvojice se rozdělila a ustoupila do stínu. Jako nehybné sochy v kápích, každá na jedné straně brány, čekali mágové na muže, proplétajícího se rušnou ulicí.

Dav na okamžik prořídl. Prošel kolem prodavač cukroví, za nímž se táhla vůně skořice. Pak se objevili dva běžící chlapci, pokřikující jeden na druhého a pošťuchující se, a mezi nohama se jim pletlo poskakující štěně. Písař se vyhnul obtloustlému prodavači vody. Na tváři měl ustaraný výraz a jeho ruka umazaná od inkoustu pevně svírala mošnu.

Ocitl se ve stínu před branou do zahrady.

Arakasi bojoval s nevolností. Už tolikrát zabíjel a nikdy se u něj neprojevila taková reakce jako dnes. Smrtelnost lidí se nijak nedotýkala jeho kamenného srdce a nikdy nepocítil oslabující soucit se svou obětí. Jeho vůle ho zrazovala, dokonce i když se napřahoval k hodu.

Slunce se stříbřitě zalesklo na čepeli a písař ji zachytil pohledem. Jeho oči se rozšířily a pak ze stínu vystoupili Ctihodní s očividným úmyslem zadržet ho.

Arakasi se kousl do rtu. Musí jednat! Odhadl vzdálenost, zamířil a silou vůle uklidnil rozbouřené vnitřnosti.

"Stůj," přikázal mág stojící nalevo kovově jasným hlasem.

Písař, ztuhlý hrůzou, uposlechl.

"Chceme se tě na něco zeptat," řekl druhý mág dunivým basem.

Zsinalý písař roztřeseně řekl: "Jak si přejete, Ctihodní."

Arakasi zaťal prsty do vozíku, jako by chtěl rozdrtit staré dřevo, a přinutil své vířící myšlenky utišit se. Vražda mu musela hledět z očí, když se zvedal najedno koleno k hodu, protože písař s vyděšeným výrazem ustoupil o krok dozadu. Viděl jistou smrt v Arakasiho ruce a v čepeli, která se v ní zableskla.

Trhl sebou a otočil se. Mošna ho udeřila do boku, když se zoufale vrhl do davu na ulici.

Mág s hlubokým hlasem ztuhl překvapením. Druhý rozzuřeně vykřikl: "On se nám vzpírá!"

Černooděnec blíž u brány zvedl ruce. Vzduchem otřásl úder podobný hromu. Nářadí na vozíku zachřestilo a květiny v záhoncích se ohnuly pod prudkým poryvem větru. Arakasi, sražený k zemi, ukryl své dýky pod tělem a přitiskl si tvář do dlaní, zatímco zahradou se rozléhaly další a další rány doprovázené záblehy světla jako blesky. Z ulice se ozvaly výkřiky, zvuky běžících nohou a bučení vyděšené needry. Vozka zapráskal bičem a štěně, které předtím dovádělo s žebravými chlapci, začalo kňučet. Neovladatelně se třesoucí Arakasi vyhlédl škvírou mezi prsty.

S výjimkou chodců, kteří utíkali na všechny strany, nevypadala ulice jinak než obvykle; zapadající slunce vrhalo rudé paprsky na schody knihovny a ve vzduchu se vznášela vůně kadidla. Až na to, že se její sladké aroma mísilo s pachem spáleného masa a že na dláždění spočívala zčernalá kouřící hromádka, která ničím nepřipomínala člověka. Vedle ní ležela bleskem nedotčená otevřená mošna, z níž se vysypaly svitky, šelestící v posledních závanech větru.

"Proč ten hlupák utíkal?" řekl zamyšleně mág s hlubokým hlasem. Pak se obrátil ke svému druhovi. "Neměl jsi jednat tak zbrkle a spálit ho hned na uhel, Tapeku. Teď nemáme ani tušení, kdo ho zaměstnával. Tentokrát jsi dal průchod svému hněvu na úkor získání informací."

Druhý Ctihodný se znechuceně bránil., Jsou jen dva možní podezřelí, Acoma a Anasati. Nikdo jiný nemá důvod hrabat se v archivech. A je nemyslitelné, aby byl kdokoli jiný schopen se nám vzepřít a neuposlechnout naše nařízení."

Obrátil se od brány a pod jeho kápí byla jasně vidět ústa se svěšenými koutky. Jeho pronikavý pohled přejel po vozíku s nářadím a spočinul na Arakasim, stále přitisknutém k zemi.

Marin vrchní špeh cítil ten pohled jako kopí nořící se do jeho zad. Nedokázal zastavit třes svého těla a neodvažoval se ani pohnout. Se zatajeným dechem setrval v ponížené pozici.

Mág přistoupil blíže. Noha v sametové botě se ocitla několik centimetrů od Arakasiho obličeje. Vrchní špeh ucítil ozón

smíšený s ostrou vůní rozdrcených květů.
"Znal jsi toho muže?" otázal se Ctihodný.
Arakasi, neschopný vypravit ze sebe jedinou hlásku, jen
zavrtěl hlavou.
Druhý mág přistoupil ke svému druhovi. "Může lhát. Musíme si být jisti," řekl a jeho hlas zaduněl v Arakasiho uších jako zkázonosný hrom. Arakasi vycítil pohyb, jako by mág zagestikuloval rukama.
"Kdo byl ten člověk?" zahřměl čarodějův hlas. "Odpověz!"
Zaklínadlo proniklo do Arakasiho mysli jako nabroušené ostří. Ovládnut silou, jíž se nedalo vzdorovat, cítil, jak se jeho plíce plní vzduchem, a pak se jeho rty a jazyk nezávisle na jeho vůli pohnuly. "Byl to jen písař," slyšel svůj vlastní hlas. "Neznám jeho jméno."
Zavřel oči. Smutek, že už nikdy neuvidí Kamlio, se smísil s živou vzpomínkou na odpoledne, kdy se spolu oddávali tělesné lásce a kdy si svým unylým úsměvem a tvrdým pohledem navždy získala jeho srdce.
Do obrazů vířících před jeho vnitřním zrakem pronikl hlas Ctihodného. .Jeho mysl je ve zmatku. Myslí si, že ho zabijeme, a... touží spatřit ženu." Mágovi uniklo drsné uchechtnutí. "Ten hlupák sní o krásné mladé kurtizáně, kterou kdysi znal. Jeho jedinou myšlenkou je ještě jednou ji uvidět, než zemře."
Arakasi ucítil, jak z jeho mozku a těla vyprchává tlak způsobený kouzlem. Druhý mág řekl: "Provinilý muž by myslel na svého pána nebo na útěk." To, že Arakasi zůstal nehybně ležet. Jen podpořilo Tapekovo přesvědčení. "Ne, toto není náš člověk. Písařova spojka utekla, o tom není pochyb. Tenhle omezený zahradník nic neví." V jeho hlase se ozvala rozmrzelost. "Měl jsi pravdu, když jsi mě pokáral. Alespoň víme, že někdo pátrá po zakázaném vědění. Musíme se vrátit do Shromáždění.
Dvojice odstoupila.
Arakasi zůstal bezvládně ležet v prachu zalitý potem. Jeho uší zachytily ostré zabzučení a závan vzduchu poté, co Ctihodní zmizeli. Ale už se šeřilo, když ho svaly opět začaly poslouchat. Roztřeseně se zvedl na nohy a na dlouhou chvíli zůstal stát těžce opřený o vozík.
Za branou na ulici hlídka Císařské bílé stráže dohlížela na otroky, kteří odklízeli písařovy pozůstatky. Jeden z nevolníků klečel a kartáčem se snažil odstranit z dlažby černou skvrnu. Honosná nosítka šlechticů se onomu místu širokým obloukem vyhýbala. Otrhaní uličníci, kteří se shromažďovali u každé neobvyklé podívané, nebyli nikde v dohledu.
Arakasi dosedl na okraj svého vozíku a naslouchal písni nočního hmyzu, zatímco na západě hasly poslední červánky. Měsíc zaléval měděným světlem vadnoucí hlavičky pošlapaných květin. Arakasi nepotřeboval vidět svitky, které stály písaře život. Přítomnost Ctihodných potvrdila, že závěry, k nimž dospěl při studiu historických textů, byly správné. Musí odtud co nejdřív vyklouznout a podat zprávu paní Maře.
Horší byla nejistota, jež se v něm zrodila uprostřed největšího nebezpečí. Dokonce ani teď nedokázal odhadnout, kde by byl schopen splnit svou povinnost. Dokonce ani teď nevěděl, jestli by skutečně hodil vražednou zbraň.
Maro, pomyslel si Arakasi, má paní. Stal jsem se nespolehlivým služebníkem.
Ale z chladné noci nepřišla žádná odpověď. Musí se snažit, jak nejlépe bude umět, protože jeho paní nemá nikoho, kdo by se mu svými schopnostmi alespoň přibližoval. Arakasi věřil, že kdyby tu nyní jeho paní byla, nedívala by se na něj s výčitkou v očích.
Ona chápala jeho vnitřní konflikt. Tento dar vcítění u vládnoucí paní ho pohnul téměř k slzám. Když vstal a uchopil rosou smáčená držadla svého dvoukolého vozíku, napadlo ho, zda je Marina laskavost tak velká, aby dokázala prolomit Kamliinu zahořklost. Skoro se té myšlence trpce zasmál. Jak blízko mělo Shromáždění k tomu, aby zjistilo všechno o Mařiných plánech. Mnohem dříve, než bude mít Kamlio příležitost najít své skutečné já, mohou být všichni mrtví, spálení na uhel jako ona mrtvola na ulici, a nemusí předtím přijít vůbec žádné varování.

Kapitola druhá

RADA

Mara tiše seděla se svou dceruškou v náručí. Buclaté dětské ručičky se natahovaly k jejím korálkovým náušnicím. Kasumu uchvacovalo všechno Červené, a pokud by dosáhla na předmět svého zájmu, určitě by se pokusila strčit si ho do úst. Paní z Acoma zachránila své šperky tím, že si malou dědičku domu Šinzawai posadila na klín a začala ji houpat. Kasumino spokojené broukání se mísilo s Justinovými výkřiky, které sem pronikaly přepážkou. Chlapec si osvojoval válečnická umění a pod nesmlouvavým Lujanovým vedením cvičil údery mečem. Netrpělivý stejně jako jeho otec neustále dorážel na svého učitele, že dřevěné sloupy jsou hloupé a že by měl útočit na nějaký pohyblivý cíl. Jako například jigy, za jejichž trápení byl včera potrestán, pomyslela si Mara s lehkým úsměvem. Kuchaři si brzy oddechnou

od jeho rošťáren.
Mara si vychutnávala tento okamžik. Během jejího odloučeni od Hokanua byly takovéto vzácné chvilky jediné, kdy pociťovala štěstí.
Kasuma se na ni vlaze usmála. Mara se dotkla jejího nosu a úmyslně zpomalila pohyb své ruky, aby drobné prstíky mohly zachytit náramky na jejím zápěstí a zachřestit jimi. Jen proto, aby potěšila své dítě, navlékla si dnes kromě svých obvyklých jadeitových i vzácné měděné kruhy, které jí kdysi daroval Čipino z Xacatecas. Kasumin úsměv ji hřál u srdce. Cítila by totéž má matka, napadlo pani z Acoma, při pohledu do mé tváře? Jak odlišný směr by měl její život, kdyby její matka zůstala naživu. Zaslíbila by se službě v Lašimině chrámu, zatímco by se paní Oskiro stala vládnoucí paní z Acoma? Vládla by její matka podobně jako Isašani za pomoci ryze ženských zbraní, nebo by byla zoufalstvím přinucena vyzkoušet nebezpečné nové způsoby?
Mara si povzdychla. Tento nekonečný kruh dohadů jí nijak neposloužil. Svou matku znala pouze z jediného portrétu, který lord Sezu nechal pořídit krátce před Oskirinou předčasnou smrtí při porodu.
Ze dvora se ozval káravý Lujanův hlas a údery chlapcova cvičného meče získaly pravidelnější rytmus. Mara nemohla poslouchat rány způsobené dřevěnou zbraní, aniž by si nevzpomněla na Ayakiho. Justin se sice vůbec nepodobal jejímu mrtvému prvorozenému synovi, ale byly okamžiky, kdy nakloněním hlavy, pohledem nebo chlapeckým smíchem svého staršího bratra zvláštním způsobem připomínal. Ayaki by už prošel obřadem dospělosti, uvědomila si Mara. Tolik let již uplynulo. Nosil by válečné brnění, ne to nazdobené obřadní, jaké se dává mladým chlapcům - odvrátila své myšlenky od neužitečného snění. Zatímco se Kasuminy prsty zatínaly do jejích náramků, přinutila se nemyslet na své a Hokanuovo další dítě, o něž přišla ještě před porodem.
Za hodinu se její dvě zbývající děti s doprovodem věrných služebníků vydají na cestu do císařské domácnosti v Kentosani. Tam budou v bezpečí, dokud Hokanuovi jeho povinnosti lorda ze Šinzawai nedovolí vrátit se na usedlost u jezera.
Mara zavřela oči. Zítra se i ona sama ocitne na cestě, která začne na domácí půdě, ale která ji může zavést velmi daleko od domova. Využila této poslední chvíle, aby ji strávila se svou dcerou. Pouze bohové vědí, jak dlouho bude pryč. Léta odloučení od Ayakiho, kdy se musela vydat na válečné tažení do Dustari, ji ze zpětného pohledu nejvíce bolela.
Teď, když byl Ayaki mrtvý, hořce litovala každého okamžiku, který nemohla prožít po boku svého syna.
A zároveň si zoufale přála, aby Kasuma vyrostla, aniž by svou matku znala jen z obrázku.
Bosá patička ji udeřila do brady. Mara se usmála, otevřela oči a vzdychla, když spatřila, že si pro Kasumu přišla její chůva. Den ubíhal příliš rychle. Vysoká žena s energickým výrazem ve tváři se uklonila. Bylo na ní vidět, zejí není příjemné být svědkem loučení matky se svým dítětem.
"To je v pořádku," ujistila ji Mara. "Vím, že je třeba ještě zabalit nějaké věci a Kasuma se musí trochu prospat, než bude naložena do nosítek spolu se svým bratrem. Justin jí nedovolí zamhouřit oko, jak bude svým dřevěným mečem neustále útočit přes záclonu na smyšlené lupiče."
Chůvina upjatost polevila. "Má paní, o tvé děti bude co nejlépe postaráno. Nemusíš mít obavy."
"Dohlédni, aby je císař nezkazil," upozornila ji Mara a přitiskla k sobě Kasumu tak pevně, až se dítě rozplakalo na protest. "Chová se k dětem hrozně, pořád jim dává sladkosti a šperky, které si ti drobečkové samozřejmě hned strčí do úst. Až se některý z nich udusí, pak možná jednu z císařových hloupých manželek napadne poučit ho, co je pro malé děti bezpečné."
"Neměj obavy," zopakovala chůva. Ona sama se domnívala, že to byla chamtivost, co císařským manželkám nedovolovalo zabránit císaři v jeho velkorysém rozdávání. Vztáhla silné teplé ruce a převzala Kasumu od její matky. Dítě se rozkřičelo ještě hlasitěji a natahovalo ruce ke zvonivým náramkům.
"Pšš, kvítečku," konejšila je chůva. "Usměj se hezky na maminku, ať ji tvůj úsměv provází na cestě."
V tomto okamžiku, kdy Mara bojovala ze smutkem, který ji nutil k pláči, se domem rozlehl zvuk gongu. Na dvoře náhle umlkly údery Justinova meče. Z jeho rozhořčeného výkřiku Mara usoudila, že Lujan zadržel jeho dřevěnou zbraň uprostřed švihu. Upřela oči rozšířené skrývaným strachem na chůvu. "Běž," řekla. "Rychle. Budeš-li ještě něco potřebovat, kup to cestou, ale teď utíkej přímo k nosítkům. Lujan přivede Justina a shromáždí stráž a nosiče, pokud už není
pozdě."
Chůva krátce vyděšeně přikývla a Kasuminy vzlyky se ztlumily, když si ji přitiskla k hrudi. Pak zamířila ke dveřím. Stejně jako její paní věděla, že gong ohlašuje příchod Ctihodného.
Mara ze sebe setřásla ochromení. S bušícím srdcem zaplašila žal nad tím, že neměla příležitost rozloučit se svým synem. Ačkoliv logika jí říkala, že pokud se Ctihodní rozhodli zakročit proti ní, nebude chlapec na cestě o nic bezpečnější než doma, mateřský instinkt jí velel poslat děti pryč od hrozícího nebezpečí tak daleko, jak jen to bude možné. Odvrátila oči od prázdného vchodu, kde právě zmizela chůva s její dcerou, a zatleskala na svého domácího posla. "Doběhni pro mého rádce. Rychle." Nadechla se, aby požádala také o svou komornou, ať jí přinese obřadní roucho a učeše jí vlasy, které jí rozcuchala Kasuma, ale rozmyslela si to.
Vzácný kov jejích náramků musí stačit k vyvolání patřičného dojmu a pak, pochybovala, že by jí nervozita dovolila setrvat v klidu chvíli potřebnou k úpravě účesu.
Sotva schopna ovládnout chvění pospíchala Mara stinnými chodbami, jejichž dřevěná podlaha jí připadala pod nohama zvláštní poté, co si zvykla na kamennou dlažbu v usedlosti u jezera.
V každé usedlosti je místnost určená k tomu, aby mágové ze Shromáždění mohli přicházet nadpřirozeným způsobem. Zatímco vybavení této místnosti se dům od domu lišilo od prostého po honosné, jedno měly všechny společné - symbol na podlaze. Mara nízkými dveřmi vstoupila do pokoje s pětiúhelníkovým půdorysem. Stanula před mozaikou z bílých a zelených kamínků, zpodobňující šatry, její rodový znak. Strnulé pokynutí hlavou bylo jediné, nač se zmohla,

když si všimla přítomnosti Sarika a Cubarize, hadonry, jehož Jican určil k řízení jejích statků zděděných po předcích. Oba se dostavili ihned po zazněni gongu, jak se slušelo, když Ctihodný oznámil svůj příchod. O okamžik později doběhl udýchaný Lujan se zachmuřeným pohledem a s rukou pevně svírající jílec meče.

Gong zazněl podruhé. Závan vzduchu rozvlnil Mariny rozpuštěné vlasy a rozčechral chochol na Lujanově obřadní přilbě. Mara zaťala zuby a přinutila své oči hledět přímo kupředu.

Uprostřed vzoru na podlaze stál vousatý muž v hnědém oděvu bez ozdob. Jeho šat nebyl z hedvábí, ale z tkané vlny, v pase stažený koženým opaskem s bronzovou sponou barbarské výroby. Na nohou neměl sandály, ale boty a v dusné místnosti bez oken se na jeho bledé pleti objevil lehký ruměnec.

Sarik a Lujan zaváhali uprostřed úklony. Očekávali muže v černém. Ctihodného ze Shromáždění. Ještě nikdy neslyšeli o mágovi, který by nenosil tradiční čerň a žádný si také nepěstoval vousy.

Mara se pokorně uklonila a prodloužila onen pohyb, aby získala čas k zuřivému přemýšlení. Město mágů sice leželo na sever od Ontosetu, ale podnebí tam nebylo zas tolik chladné. Existovalo pouze jediné rozumné vysvětlení teplého oděvu jejího návštěvníka: nebyl Tsuran. Její dopis poslaný minulý měsíc Trhlinou musel vyvolat odezvu. Před ní stál barbarský mág Milamber, jehož síla uvolněná hněvem kdysi osvobodila otroky a zničila císařské hry.

Marin strach se jejím poznáním nezmínil. Přesvědčení tohoto Midkemiana jí bylo neznámé. Byla svědkem násilí v jeho činech, které vyvrcholily odchodem ze Shromáždění, jež mu poskytlo prvotní výcvik. Jeho náklonnost mohla stále patřit jim; jeho rychlý a přímý příchod byl znepokojující, protože Mara na svůj opatrný pokus o navázání kontaktu očekávala nanejvýš písemnou odpověď.

Ačkoliv Milamber nemusel přímo zastávat zájmy Shromáždění, neexistovala záruka, že se nepostaví proti čemukoli, co by mohlo ohrozit jeho tsuranské protějšky. Kdysi s nimi přece spolupracoval.

Mara se napřímila. "Ctihodný," promluvila nejpevnějším hlasem, jakého byla schopna, "tvůj příchod je ctí pro můj dům."

V tmavých očích, které pohlédly do Mariny tváře, jako by se skrývalo pobavení. "Nejsem Ctihodný, paní Maro. Říkej mi prostě Pug."

Mara se zamračila. "Zmýlila jsem se? Copak tvé jméno není Milamber?"

Pug, který si se zájmem prohlížel nezařízený pokoj, odpověděl s neformálností příznačnou pro Midkemiany. "Bylo. Ale nyní dávám přednost jménu, které jsem obdržel ve své vlasti."

"Dobrá tedy, Pugu." Mara mu představila svého prvního rádce a velitele vojsk. Pak, v rozpacích, jak by se měla dále zachovat, a protože nechtěla jako první začít hovořit na vážné téma, řekla: "Mohu ti nabídnout občerstvení?"

Pugův znepokojivě pronikavý pohled opět utkvěl na Maře. Ale ruce, které kdysi vyvolaly strašlivé ničivé síly, zůstaly klidně spuštěné podél boků. Jen krátce přikývl.

Mara ho vedla po dřevěných schodech a vnitřními chodbami usedlosti do velké síně. Sarik, Lujan a hadonra je následovali v uctivé vzdálenosti s očima plnýma zvědavosti i bázně. První rádce domu Acoma už mnohokrát u hwaetového piva slyšel od svého bratrance barvité vyprávění o zkáze na císařských hrách. Lujan obezřetně našlapoval na špičky; byl si vědom, že v přítomnosti tak mocného muže nesmí ani pomyslet na to, že by se jen dotkl zbraně. Sarik barbarského mága převyšoval postavou a krčil nos nad cizími pachy kouře z březového dřeva a loje, jimiž byl načichlý cizincův oděv. Pug byl vysoký jako průměrný Tsuran, což znamenalo, že podle měřítek své vlasti byl menšího vzrůstu.

Vypadal obyčejně, kromě oči, hlubokých nezměrným tajemstvím a strašlivých mocí, jež se v nich skrývala.

Když vstoupili do širokých dveří vedoucích do velké síně, řekl Pug: "Škoda, že nejsi ve svém obvyklém obydlí, paní Maro. Slyšel jsem o velké síni na usedlosti Minwanabi, když jsem ještě žil v Císařství. Popis její architektury mě okouzlil." Téměř družným tónem pokračoval: "Víš, také jsem si tady vybudoval statek na pozemcích padlé rodiny. Poblíž Ontosetu na půdě bývalého domu Tuscai." Mara vrhla na svého hosta rychlý pohled. V jeho očích nebylo nic přátelského, když se díval hluboko do jejích. Pokud naznačoval, že ví něco o její domácnosti, protože její první rádce i vrchní špeh kdysi domu Tuscai sloužili, ukazoval jí jen příjemnou masku. Pugův těkavý pohled přelétl místnost, odkud Mařím předkové řídili záležitosti svého dvora. Byla stejná jako většina tsuranských velkých síní, na dvou stranách ji přepážky oddělovaly od stinného venkovního sloupořadí. Dřevěný prohnutý krov byl pokryt pálenými taškami a navoskovaná parketová podlaha byla chlazena nohama mnoha generací.

"Působivé," poznamenal při pohledu na řady praporců visících z trámů. "Tvá rodina patří k nejstarším v Impériu, jak vidím." Usmál se a najednou vypadal o mnoho let mladší. "Předpokládám, že jsi změnila výzdobu svého nově získaného obydlí. Říkalo se, že lord Tasaio měl otřesný vkus."

Jeho žertovný tón Maru uklidnil. Přestože se domnívala, že právě to měl v úmyslu, a jen neochotně polevovala ve své obezřetnosti, byla mu na druhou stranu vděčná za uvolněni napjatých nervů. "Skutečně. Můj bývalý nepřítel miloval polštáře z kůže a kožešin a stoly vykládané kostí. Zdi jeho pokojů zdobilo více mečů a štítů, než Jican napočítal ve zbrojnici, a jediné hedvábí, které jsme tam našli, bylo na válečných praporcích. Pokoje pro hosty vypadaly jako důstojnická kasárna. Ale jak to, že víš tolik o mých mrtvých nepřátelích?"

Pug se zasmál tak upřímně, že bylo nemožné nesdílet jeho veselí. "Hočopepa. Ta stará klepna dohlížela na Tasaiovu rituální sebevraždu, a pokud si vzpomeneš, je poněkud silnější postavy. V dopise si mi stěžoval, že v Tasaiově domácnosti nenašel polštář k sezení, který by nebyl tvrdý a úzký, jako by všechny byly určeny pro muže ve válečné zbroji."

Mara se usmála. "Kevin ze Zunu mi často říkal, že naše nejumírněnější umělecké výrobky by ve tvé vlasti byly považovány za příliš přezdobené. Člověk by mohl tvrdit, Že vkus je pouze záležitostí úhlu pohledu." Paní z Acoma pokynula svému hostu směrem ke kruhu polštářů kolem stupínku, na němž sedával vládce domu. "To jsem se během let naučila, ale přesto se to snadno zapomíná."

Pug jí dal přednost a dovolil, aby se s Lujanovou pomocí posadila jako první. Jako Ctihodný by měl nepochybně

nárok na tuto čest, ale při bližším pohledu vypadal tak obyčejně. Mara zjistila, že jí připadá obtížné ztotožnit tohoto přívětivého muže s pyšně se tyčící postavou, která jediným pohybem ruky zničila bývalého Vojevůdce. Ale na jejího prvního rádce a velitele vojsk by muselo zapůsobit víc než jen neškodný vzhled, aby se uklidnili. Sarik a Lujan počkali, až se mág pohodlně usadí, a teprve pak si sami sedli. Vyplašený hadonra vypadal, jako by byl právě souzen za hrdelní zločin.

Přiběhli sluhové s podnosy plnými masa, sýra a čerstvého ovoce. Další přinesli horkou vodu a nápoje. Pug si naložil na talíř krájený jomach, a než stačil přiskočit sluha a obsloužit ho, nalil si z konvice nápoj, který musel považovat za chochu. Usrkl a jeho půlměsíčkovité oči se nad šálkem překvapeně rozšířily. "Čaj!"

Mara starostlivě vzhlédla. "Přál sis něco jiného? Můj kuchař ihned připraví chochu, pokud je to tvé přání, Ctihodný."

Pug zvedl ruku. "Ne, čaj je výborný. Jen jsem nečekal, že ho zde najdu." Pak s přimhouřenýma očima dodal: "Ačkoliv podle všeho by na paní z Acoma nemělo člověka překvapit už vůbec nic."

Maru přepadl náhlý neklid, obzvlášť nad tím, že Pug může být obeznámen s jejími záležitostmi za Trhlinou. Nadechla se k námitce. "Ctihodný -"

Pug ji přerušil. "Prosím. Vzdal jsem se tohoto titulu poté, co mi Shromáždění nabídlo, že mě opět přijme." Když Sarik udiveně povytáhl obočí, midkemianský mág přikývl. "Ano. Vzali zpět své rozhodnutí vyhostit mě, když došlo k boji s Nepřítelem, který ohrožoval oba naše světy. Jsem teď také princ adoptovaný královskou rodinou. Ale před všemi tituly dávám přednost tomu, aby se mi říkalo Pug, mág z Hvězdna." Upil čaje a uvolnil si límec svého vlněného šatu, aby se přizpůsobil teplému kelewanskému podnebí. ‚Jak se má Hokanu? Neviděl jsem ho od" - zamračil se - "od války v Sethanonu."

Mara si povzdechla a svůj smutek zamaskovala tím, že si vzala z tácu kousek ovoce. "Má se dobře, ale od doby, co po svém otci zdědil titul, se potýká s několika nepříjemnými soupeři z řad svých bratranců."

Pug odložil svůj šálek s lítostivým výrazem ve tváři. Jomach zůstal ležet nedotčen na talíři pod jeho pěstěnýma rukama s pečlivě zastřiženými nehty. "Kamatsu byl jedním z nejskvělejších lidí, jaké tato země poznala. Bude tady chybět. Z mnoha hledisek mu vděčím za to, kým dnes jsem." Pak, jako by mu chmurné myšlenky byly nepříjemné, se Pug usmál. "Vyvinula se u Hokanua také taková vášeň pro koně, jaké propadl jeho bratr?"

Mara zavrtěla hlavou. "Má je rád, ale ne tolik, jako je měl rád Kasumi." Tiše, smutně dodala: "Nebo Ayaki."

Pug se soustředil na toto téma s účastnou upřímností, která ji u Kevina tak často vyváděla z rovnováhy. "Smrt tvého syna byla tragédie. Maro. Mám syna přibližně stejného věku. Tak kypí životem -" Odmlčel se a nervózně si pohrával s lemem svého rukávu. "Byla jsi velmi statečná, když jsi dokázala překonat takovou ztrátu, aniž se z tebe stala bezcitná nebo lhostejná žena."

Bylo zvláštní, jak mnoho věděl tento barbarský mág o jejích problémech a jejím srdci. Mara pohlédla na Sarika, který vypadal, že se chystá promluvit. Naznačila mu, že si přeje hovořit jako první, dřív, než ji opustí odvaha.

"Pugu." Nezvyklé oslovení jí s obtížemi procházelo přes rty. "Poslala jsem u svůj dopis ze zoufalství."

Pug si složil ruce do klína a zahleděl se na ni, náhle vážný. "Možná bude moudré vysvětlit mi celou věc od začátku."

Jeho oči byly staré, jako kdyby viděly věci mnohem rozsáhlejší, než je lidská mysl schopna pojmout, a zármutky mnohem hlubší, než je ztráta jednoho dítěte. Na okamžik Mara pronikla jeho tajemstvím až k silám dřímajícím v tomto muži, který svým chováním připomínal spíše bratrance na společenské návštěvě. Před vnitřním zrakem se jí objevila černě oděná postava, jež během nepatrné chvilky zničila císařskou arénu, obrovskou kamennou budovu, jejíž stavba trvala desetiletí. Stovky lidí zahynuly a tisíce byly zraněny ve strašlivém výbuchu moci, a to jen proto, že Milamber nesouhlasil s krutostí lidských soubojů na život a na smrt pro zábavu diváků. Navzdory všednímu zjevu a milému chování to byl mág nepochopitelných rozměrů. Mara se zachvěla; cítila se jako děvčátko při vědomí velikostí spoutané síly, kterou tento muž v sobě skrýval.

Ale zároveň musela mít na paměti, že Pug sám plivl do tváře tradici a vysloužil si vyhnanství za činy, jež Shromáždění nemohlo schválit. Pokud má dům Acoma získat ochranu, on je možným klíčem k vědění.

Mara se rozhodla dát všechno v sázku. Propustila Lujana i své rádce, a když s barbarským mágem osaměla, promluvila otevřeně. Začala rokem, kdy byla v důsledku smrti svého otce a bratra nucena ujmout se řízení svého domu, a vypočítala všechny své triumfy i porážky, které pak následovaly. Hovořila bez přestávek dlouhou dobu, zatímco čaj a ovoce zůstaly nepovšimnuty na podnosech. Skončila svým sporem s Jirem z Anasati, jenž vyvolal zásah Shromáždění.

Pug ji přerušil otázkou. Od tohoto okamžiku jí začal klást množství dotazů, aby si ujasnil myšlenky, upřesnil podrobnosti či zjistil pohnutky jejích činů. Na Maru zapůsobila dokonalost jeho paměti, protože často žádal více informací o záležitostech, o nichž se zmínila o půl hodiny dříve. Když mu řekla o posledním Arakasiho objevu týkajícím se mezer v historických záznamech uložených v císařských archivech, začal se vyptávat ještě podrobněji.

"Proč si přeješ mou pomoc v této záležitosti?" zeptal se nakonec ošidně laskavým tónem.

Mara věděla. Že musí odpovědět naprosto upřímně. "Je zjevné, že se Shromáždění postaví proti mně, ne aby udrželo mír, ale aby zabránilo změnám v Impériu. Ctihodní už více než tisíc let brzdí růst našich národů, pokud jsou závěry mého vrchního špeha a mých rádců správné." Ačkoliv mohla být souzena a zničena za opovážlivost svého výroku, setřásla ze sebe nejistotu. Když couvne před touto příležitostí získat vědění, bude dům Acoma ztracen tak jako tak. Přiměla se jasnými slovy zformulovat to, co se po Ayakiho smrti stalo jejím životním posláním. "Porovnání s vašimi midkemianskými způsoby ukázalo, jak jsou starodávné tradice, které my Tsurané chováme v takové úctě, zhoubné, když vyústí do ustrnutí. Od dob Zlatého mostu jsme se stali krutým lidem. Skutečné hodnoty byly nahrazeny propracovaným kodexem cti a přísným systémem kast. Chci konec nemilosrdné politiky pro osobní čest. Chci, aby se naši lordi stali zodpovědnými za své činy a naši otroci byli propuštěni na svobodu. Ale obávám se, že Shromáždění by zabránilo dokonce i Nebeské záři v uzákonění takových změn."

Mara vzhlédla a zjistila, že Pug zamyšleně hledí do svého prázdného šálku. Šikmé sluneční paprsky vrhaly na podlahu

pruhy světla a sýr na podnosech se už napůl roztopil. Hodiny minuly, aniž si toho všimla. Se smutkem si uvědomila, že ji otázky midkemianského mága nejen přiměly říct více, než měla v úmyslu, ale zároveň jí i ujasnily a uspořádaly myšlenky a pomohly přesně určit problémy, které před ní ležely. Když pochopila jeho vliv na své myšlení, pocítila Mara před barbarským mágem ještě větší bázeň než dříve. Sepjala rozechvělé ruce a očekávala strašlivý soud, nebo dar jeho porozumění.

Nějakou chvíli se ve velké síni nepohnulo nic kromě válečných praporců třepetajících se v lehkém větříku. Nakonec Pug prolomil své mlčení. "Hodně z toho, co jsi řekla, mi připomíná věci, které jsem cítil..., věci, které jsem udělal."

Mara nervózně řekla: "Nerozumím."

Pug se usmál- "Nejjednodušší bude, když řeknu, že Shromáždění je plné rozporů. Při pohledu zvenčí se společnost mágů může jevit jako jednolité těleso, které občas zasahuje do záležitostí Impéria, ale většinou se drží stranou." Široce mávl rukou, jak měli lidé jeho kultury ve zvyku. "Ale ve skutečnosti tomu tak není. Každý Ctihodný může za všech okolností jednat podle vlastního uvážení, protože ho jeho výcvik předurčuje k ochraně zájmů Impéria."

Mara přikývla.

Pug zachytil její pohled očima, v nichž se objevil výraz, který by se dal označit za pobavený, kdyby téma hovoru bylo méně vážné. "Přesto existují okamžiky, kdy mají dva mágové odlišné představy o tom, co je pro Impérium nejlepší. Ve vzácných případech přeroste nesouhlas do otevřeného sporu."

Mara se odvážila poznamenat: "Takže někteří Ctihodní možná neschvalovali zásah do mé války s domem Anasati."

"Ale byli v menšině," připustil Pug. Možná mu přišly na mysl vzpomínky na jeho vyhoštění ze Shromáždění, protože se zdálo, že zvažuje Marinu dychtivost. „Jsem si také jist, že jiní byli přesvědčeni, že tvá smrt by celou záležitost rychle vyřešila." Velice opatrný na výběr slov jí ani nepotvrdil, ani nevyvrátil domněnky týkající se role Shromáždění ve vývoji Impéria; ve skutečnosti se od něj dozvěděla jen o málo více, než Fumita naznačil Hokanuovi na Kamatsuově pohřbu.

Mara potlačila zklamání, když Pug vstal se zřejmým záměrem ukončit rozhovor. V zoufalství, aby neztratila naději nápomoc, vyhrkla: "Napsala jsem ti, protože jsem doufala, že mi poradíš, jak bych se mohla ubránit proti Shromáždění, kdyby ona potřeba nastala."

"To jsem pochopil." Pug náhle vypadal, jako by byl z barbarské oceli. Zastrčil si ruce do svých širokých rukávů a upřeně ji pozoroval, když také vstávala. "Pojď se mnou k symbolu."

Mara pokynem ruky odehnala sluhy, kteří přiběhli, aby posbírali podnosy, i dva válečníky, již se pohnuli ze svých míst u vnějších dveří, aby se k ní připojili jako doprovod. Byla si vědoma toho, že Pug může svým nadpřirozeným způsobem zmizet z každého místa v jejím domě, a tak usoudila, že se za jeho žádostí skrývá přání většího soukromí. Když ho vedla z velké síně do zšeřelé chodby, dotkl se Její paže. "Proč by ses měla obávat o svou bezpečnost, paní z Acoma?" Tiše dodal: "Kdybys byla dítě, které nezlobí své rodiče, nemusela by ses přece bát potrestání."

Při jiné příležitosti by se Mara tomuto přirovnání zasmála. "Poslední agent, kterého jsem poslala do císařských archivů, aby vypátral finanční nesrovnalosti v záznamech z jistého historického období, byl zabit přímým zásahem Shromáždění."

Jako by se narodil se znalostí tohoto cizího domu, kráčel Pug neomylně přímo k místnosti se symbolem. "Vědění může být nebezpečná věc. Maro z Acoma."

Nezeptal se, která léta byla předmětem zájmu onoho agenta ani co vlastně zjišťoval; jeho mlčení o tomto tématu jen zvyšovalo Mariny obavy. Vstoupila do místnosti se symbolem společně s mágem. Pug se otočil a zavřel dveře. Neviděla pohyb, který učinil rukama, ale ucítila, jako by ji ovanul chladný vítr, a věděla, že bylo vyvoláno kouzlo. Pug se napřímil a jeho výraz zvážněl. "Několik příštích minut nikdo, ani nejmocnější z mých bývalých bratří, nebude moci slyšet, co říkáš."

Maře vyprchala barva z tváří. "Ctihodní mohli vyslechnout náš rozhovor ve velké síni?"

Pug se chlácholivě usmál. "S největší pravděpodobností žádného z nich ani nenapadlo, aby to zkusil - považuje se to za porušení dobrých mravů. Ačkoliv u takového Hočopepy to nemohu zaručit, pokud je problém dost závažný. Ten starý čmuchal rád strká nos do cizích věcí." Poslední větu řekl s náklonností, z níž Mara usoudila, že mohutný mág musel být jedním z Pugových přátel a zastánců po pozdvižení na císařských hrách. Do té míry, do jaké by toho byl kterýkoli černooděnec schopen, by Hočopepa mohl být příznivě nakloněn věci domu Acoma.

Fugová další otázka ji vyrušila ze zamyšlení. "Maro, uvědomuješ si, že změny, pro něž pracuješ, na tebe soustředí jejich společné ucho?"

Mara, vyčerpaná do morku kostí, se opřela o stěnu a zadívala se na symbol šatry na podlaze. "Mám nechat vše při starém, aby nám vládli vrazi dětí a dobří lidé byli ubíjeni a ničeni otroctvím, zatímco by si za svou snahu a dovednosti zasloužili něco mnohem lepšího? Jiro z Anasati a skupina, kterou vede, znovu prosadí drobné války jako legální prostředek k získání moci. Je ode mne kacířství, co říkám, ale už nedokážu věřit, že by bohové schvalovali takové plýtvání životy."

Fug učinil odmítavé gesto. "Ale proč dráždit Shromáždění? Pošli na Jira nájemného vraha. Jistější dost bohatá, aby sis mohla koupit jeho smrt."

Lhostejnost v jeho hlase zbavila Maru sebeovládání. Zapomněla, že stojí před mágem, zapomněla na jeho strašlivou moc, zapomněla na všechno kromě své vlastní hořké zloby.

"Bohové, nemluv se mnou o nájemných vrazích! Zničila jsem spolek Hamoi, protože to byla zbraň, po níž mohl každý vládnoucí lord kdykoli sáhnout, aby dosáhl svých sobeckých cílů. Dům Acoma nikdy nejednal s nájemnými vrahy! Raději bych dopustila, aby můj rod vymřel a byl vymazán z paměti, než abych začala s něčím takovým. Sedmkrát jsem byla určena k smrti. Třikrát byly místo mne do Turakamuových síní poslány životy mých nejdražších. Jejich krvavé ruce mi vzaly dva syny a matku mého srdce." Vzpamatovala se a uvědomila si, s kým mluví. "Aleje v tom víc než má

nenávist k zabijákům. Jirova smrt mi možná poskytne zadostiučinění, ale nic neukončí, nic nevyřeší. Shromáždění se stále bude snažit zničit můj dům. Protože Ičindar, Hokanu i já jako Ochránce Impéria se snažíme získat to, co nám chybí."

"Chybí?" Pug si založil paže na hrudi.

"Uvnitř nás. Uvnitř Impéria."

"Pokračuj."

Mara se zahleděla hluboko do Fugových očí. "Znáš Kevina ze Zunu?"

Fug přikývl. "Ne moc dobře. Poprvé jsem se s ním setkal tady -"

"Kdy?" Mariny oči se nevěřícně rozšířily. "Nikdy jsi mě přece nenavštívil. Pamatovala bych si tak významnou událost!"

Pug jí odpověděl s hořkým úsměvem. "Byl jsem tehdy v poněkud nižším postavení jako Hokanuův otrok. Vyměnili jsme si s Kevinem jen několik slov. Ale viděl jsem ho ještě jednou po jeho návratu na princův dvůr v Krondoru."

Maře divoce poskočilo srdce. Napjatým šepotem se zeptala. "Daří se mu dobře?" V očích měla naléhavou prosbu.

Pug přikývl; uvědomoval si hluboký cit skrývající se za touto prostou otázkou. V odpovědi na potřebu, kterou by si ve své pýše nikdy nepřipustila, řekl: "Kevin si udělal jméno ve službách prince Aruthy. Třetí synové nižších šlechticů si musejí najít svou cestu jen vlastním důvtipem. Ale podle toho, co jsem viděl a slyšel, si vede dobře. Slouží na severu království s baronem ze Skalního Hradu a už byl několikrát povýšen, myslím."

Mara ztišila hlas a sklopila oči k zemi. "Oženil se?"

"Je mi líto, ale to skutečně nevím. Hvězdno je daleko od dvora a takové podrobné zprávy se k nám nedostávají příliš často." Když Mara zvedla zrak, poznamenal: "Ačkoliv si nejsem jist, která odpověď by tě více potěšila, jestli ano, nebo ne."

Mara se smutně usmála. "To já také nevím."

Škvírou pod dveřmi proniklo do místnosti zlatavé světlo;

sluhové zapalovali lampy v chodbě. Stíny v místnosti získaly narudlý nádech. Pug si náhle uvědomil běh času a rázně řekl: "Musím jít." Mařiným pokusům zdržet ho předešel slovy: "Nemám pro tebe žádný dar moudrosti nebo magie, paní. Nepatřím ke Shromáždění, ale přesto přísaha, kterou jsem složil při vstupu do onoho bratrstva, svazuje mou mysl, když už ne srdce. I s mou mocí je těžké porušit to, co mi bylo vštípeno při výcviku. Nemohu ti pomoci ve tvém boji. Ale řeknu ti toto: jsi moudrá, že hledáš radu za hranicemi Impéria, protože uvnitř bys získala jen málo spojenců."

Mara přimhouřila oči; uvědomila si, že on ví o jejích tajných přípravách na cestu za hranice. Ale jak to zjistil, když vynaložila tolik úsilí, aby její výprava vypadala jako nevinná pouť, nedokázala uhodnout. "Takže je pravda, že cho-ja mi nesmějí pomáhat."

Pugova tvář roztála úsměvem. Poodstoupil od ní s téměř chlapeckou radostí. "Postoupila jsi v luštění této záhady mnohem dál, než jsem se domníval." Jeho výraz se opět proměnil v lhostejnou masku. "Těm v Impériu, kdo by si přáli stát se tvými spojenci, to je zakázáno. Ne, musíš hledat mimo Národy."

"Kde?" naléhala Mara. "V Ostrovním království?" Ale ještě než domluvila, věděla, že to je falešná naděje. Vždyť právě teď hovoří z nejmocnějším mužem zpoza Trhliny.

Pug vztáhl paže a široké rukávy jeho hnědého šatu splynuly dolů. Potutelně řekl: "Víš, že moje manželka pochází z Thurilu? Zajímavé místo, tahle Vysočina. Měla bys ji někdy navštívit. Pozdrav ode mě svého manžela."

Bez dalšího slova zvedl ruce nad hlavu a zmizel. Závan vzduchu na místě, kde před okamžikem stál, vyplnil ticho, zatímco se místnost pomalu hroužila do tmy nadcházející noci.

Mara si povzdechla a otevřela dveře. Zamrkala, oslepena náhlým světlem lampy, a uviděla Lujana a Sarika, kteří na ni čekali. Řekla svému rádci a důstojníkovi: "Nic se nezměnilo. Zítra se vydáme na pouť."

Sáňkoví zazářily oči. Kradmo se rozhlédl, aby se ujistil, že se v doslechu nepotuluje nějaký sluha, a zašeptal: "Pojedeme až za Lepalu?"

Mara potlačila souhlasný úsměv. Obezřetně se snažila neprojevovat víc nadšení, než bylo vhodné pro náboženskou pouť, ačkoliv i ona hořela netrpělivostí, co ji čeká za hranicemi neznámých zemí. "Nejrychlejší lodí. Ale než vyrazíme na východ, musíme navštívit chrámy. Pokud chceme naši cestou do Thurilu něco získat, nesmíme při odjezdu vzbudit žádné podezření."

Přípravy ponechané na poslední chvíli vyžadovaly dozor, a tak Sarik s Lujanem opustili svou paní, aby na ně dohlédli. Když odcházeli, podobní si v pohybech, jak mohou být pouze pokrevní příbuzní, dívala se Mara za nimi a povzdechla si. Dům se bez dětí zdál tak prázdný a tichý. S lítostí, že ztratila příležitost řádně se s nimi rozloučit, zamířila ke schodům a do své pracovny, kam jí sluhové přinesli večerní jídlo. Svítání nepřijde ještě dlouho, aby uklidnilo její podrážděné nervy. Teď, když měla před sebou jasnou cestu, toužila být co nejdříve pryč.

Nedokázala si představit, co ji čeká za hranicemi země, jejíž lid byl nepřítelem Impéria po léta válek a rozepří. Smlouva, jež stvrzovala současný mír, nebyla sjednána snadno; horalé z konfederace byli od přírody vznětliví a bojechtiví. Ale nejmocnější mág dvou světů jí doporučil tento směr výpravy. Kdyby nic jiného, Mara cítila, že on jako jeden z mála plně pochopil sázky, o něž se hraje. A co víc, znal rozsah nebezpečí, které bude třeba překonat.

Zatímco procházela kolem klanějících se sluhů do svých pokojů, přemýšlela, jakou naději na úspěch jí asi Pug dává. Pak dospěla k názoru, že udělala dobře, když se ho nezeptala. Pokud by jí barbarský mág vůbec odpověděl, určitě by ji jeho slova zbavila veškeré odvahy.

Kněz vykřikl. Ozvěna se odrazila od mohutné klenby stropu, podpírané dřevěnými vyřezávanými sloupy a pilíři. Shromážděný kruh rudě oděných nižších kněží odpověděl rituálním zpěvem a vzácný kovový zvonek cinknutím ukončil ranní pobožnost. Mara tiše čekala ve stínu zadní části chrámu, obklopena čestnou stráží a se svým prvním rádcem po

boku. Sarik vypadal, že je pohroužen do myšlenek značně vzdálených zbožnému rozjímání. Prsty si poklepával na korkarové škeble zdobící jeho pás a vlasy měl rozcuchané, jako by si je každou chvíli netrpělivě prohrábl rukou. Přestože žádný z jejích válečníků nedával najevo známky nervozity, jejich strnulý postoj naznačoval, že měli menší schopnost myslet ve svatostánku Rudého boha na něco jiného. Většina z nich se v duchu modlila k božstvům Štěstí a dobrého osudu, aby se jejich konečné setkání s Bohem smrti uskutečnilo až za hodně dlouhou dobu.

Skutečně, pomyslela si Mara, Turakamuův chrám rozhodně nebyl veselým místem. Starodávný oltář, na němž se kdysi prováděly lidské oběti - a stále ještě provádějí, jak se šuškalo - spočíval na vyvýšeném podstavci uprostřed chrámové lodi. Kolem byly rozestaveny kamenné lavice. V podlaze, ošoupané nohama mnoha věřících, byly vyhloubeny drážky vedoucí k mělkým nádržkám u nohou soch, starých staletí a chlazených dotyky rukou generací. Stěny nad jejich výklenky byly pomalovány obrazy kostlivců, démonů a vícerukých polobohů. Postavy se svíjely nebo tančily ve vytržení; navzdory svému hrůzostrašnému vyznění Maře tyto malby připomněly jiné, které zdobily stěny Domu plodnosti, jednu z mnoha Lašiminých svatyň, kam přicházely ženy prosit o otěhotnění. Přestože fresky v Turakamuově chrámu neměly sexuální podtón, byl ve zdejších obrazech náznak jakéhosi požitkářství, jako by svíjející se postavy netrpěly, ale prožívaly extázi.

Mara čekala, až bude přijata, a mezitím přemýšlela o tom, že zatímco kněží Rudého boha působí děsivým dojmem, v rozhovorech tvrdí, že všechny lidi potká jejich konec u nohou Turakamua a že smrt je osudem, jemuž se nelze vyhnout, ale který je třeba s porozuměním přijmout.

Kruh nižších kněží se přeskupil do dvojstupu zahaleného oblaky kadidla. Mara si všimla, že se postava v pláštěnce, kráčející v čele průvodu, zastavila u prosebníka, který se snažil získat milosrdenství Rudého boha pro někoho právě zemřelého. Listina s několika pečetěmi přešla z ruky do ruky; pravděpodobně seznam bohatých darů pozůstalé rodiny chrámu, pokud bude jejich prosba vyslyšena. Malba za oltářem zpodobňovala lidské postavy se zvířecími výrazy, jak se klanějí před trůnem Rudého boha, aby vyslechly božské rozhodnutí týkající se jejich znovuzrození a příštího postavení na Kole, které záviselo na tom, jak čestný vedli život. Věřilo se však, že zemřelí mohou být v očích boha povýšení modlitbou, a zatímco chudí pozůstalí přicházeli pěšky, aby se poklonili a zapálili levnou hliněnou lampu, bohatí se nechávali přinést v nosítkách a platili tučné sumy za soukromé zádušní obřady.

Mara se zamyslela, jestli mají tyto skutky na Turakamua skutečně vliv, nebo zda nejsou pouze prosazovány pozemskými kněžími, kteří toužili po rubínech na své pláště a po pohodlném vybavení svých jídelen a cel. Masivní zlaté podnožky pod lampami u oltáře dříve jistě tvořily součást bohatství Ostrovního království. Ačkoliv v každém chrámu Dvaceti bohů se nacházely vzácné předměty, jen málo z nich se mohlo chlubit takovým bohatstvím, jaké vlastnila i ta nejmenší svatyně zasvěcená Turakamuovi;

Ze zadumání ji vytrhl hlas. "Dobrý Ochránce, tvá návštěva je pro nás ctí," Průvod nižších kněží dospěl k zadním dveřím a pomalu vycházel ven, ale velekněz opustil zástup a přistoupil k družině domu Acoma. Pomalovaný muž v pláštěnce zdobené peřím byl střední postavy, starší, ale s bystrým pohledem. Bylo zřejmé, že je jejich přítomností překvapen. Rukou nervózně přejížděl po kostěné holi zakončené lebkou, jíž mával při obřadu. "Věděl jsem, že se chystáš na pouť, paní Maro, ale předpokládal jsem, že navštívíš velkou svatyni ve Svatém městě, a ne náš skromný svatostánek v Sulan-Qu. Nejsme připraveni na takovou poctu."

Mara se Turakamuovu velekněži lehce uklonila. "Nepřála jsem si žádné obřadné uvítání. A popravdě řečeno má moje návštěva jiný důvod než prostou zbožnost. Potřebuji tvou radu."

Velekněžovo obočí se překvapeně nadzvedlo a zmizelo pod bradou lebky, jíž měl při obřadu maskován obličej a kterou si nyní vysunul na temeno hlavy. Nebyl vysvlečen do naha a natřen rudou barvou, jak to bylo obvyklé při ceremoniálech mimo svatou půdu. Ale vlasy měl propletené něčím, co připomínalo kousky roztrhaných ptáků, a jeho výstroj pod pláštěnkou ze šarlatového peří vypadala ještě odpudivěji. Jako by si uvědomoval, že jeho oděv není právě vhodný ke společenskému hovoru, podal svou hůl mladému nižšímu knězi, čekajícímu ve stínu za jeho zády, a svlékl si svůj šat. Přiběhli další dva chrámoví pomocníci a se zbožnou úctou mu sňali z ramenou starožitné zkřížené pásy, na nichž byly zavěšeny jeho posvátné předměty. Se zpěvem je odnesli, aby je uložili do skříní umístěných v bludišti chodeb za hlavní chrámovou lodí.

Oděný pouze v prosté bederní roušce a s tváří stále pokrytou obřadním pomalováním vypadal kněz náhle mladší. "Pojď," vyzval Maru. "Uchylme se do příjemnějšího prostředí. Tvá čestná stráž může jit s námi, nebo může počkat na tvůj návrat v zahradě. Je tam stín a chlapec s vodou je obslouží, pokud si budou přát občerstvení."

Mara pokynula Lujanovi a Sarikovi, aby šli s ní, a zbytku svého doprovodu naznačila, že může odejít do zahrady. Žádný z válečníků nedal najevo úlevu, ale jejich krok byl rychlý, když se přeskupili a zamířili ke dveřím. Muži válečnických povolání se nikdy necítili příjemně ve společnosti Turakamuových následovníků. Pověra tvrdila, že voják, který tráví příliš mnoho času pobožností k Rudému bohu, riskuje, že si získá jeho náklonnost; a ty, které si Turakamu zamiluje, si pak k sobě brzy bere z bojiště.

Velekněz vedl své hosty malými postranními dveřmi do tmavé chodby. "Když nejsem ve svém obřadním převleku, říkají mi Otec Jadaha, Dobrý Ochránce."

Paní z Acoma se lehce usmála jeho formálnosti a řekla:

"Mara postačí, Otče."

Byla uvedena do prostého pokoje s nezdobenými stěnami a nepomalovanými přepážkami. Modlitební rohože byly nabarveny na rudo k větší slávě boha, ale ty, které se používaly k sezení, byly utkány z vláken přírodní barvy. Maře byl nabídnut nejsilnější z několika polštářů, prodřených dlouhým užíváním, ale čistých. Dovolila Lujanovi, aby jí pomohl posadit se a v duchu poprosila Turakamua o odpuštění. Mýlila se ve svých úvahách v chrámu; kněží v Sulan-Qu očividně používali peníze získané od prosebníků výhradně k výzdobě místností určených k uctívaní svého božstva.

Jakmile se Lujan a Sarik posadili vedle své paní, poslal velekněz pro občerstvení. Jeho osobní sluha s ošklivou jizvou

na tváři a pouze jedním okem mu přinesl bílé roucho s rudými lemy a pak mu začal odstraňovat z tváře obřadní pomalování. Když další sluha přinesl podnos s chochou a sladkými koláčky, obrátil se velekněz na svou návštěvnici. "Maro, Jakou službu ti může Turakamuův chrám poskytnout?"

"Nejsem si jista, Otče Jadaho." Mara si ze zdvořilosti posloužila koláčkem. Zatímco jí Sarik naléval chochu, dodala: "Hledám vědění."

Velekněz jí odpověděl gestem požehnání. "Všechny naše chabé prostředky jsou ti k službám."

Mara dala najevo překvapení, protože tak rychlé vyhovění své prosbě nečekala. "Jsi velmi laskavý. Otče. Ale předpokládám, že budeš chtít vyslechnout, oč mi jde, než mi slíbíš pomoc."

Velekněz se usmál. Jeho jednooký sluha od něj s očividnou úctou odstoupil, a když Mara pohlédla do jeho očištěné tváře, viděla, že nevyšší vyznavač Boha smrti je milý starší muž. Měl krásné ruce písaře a oči mu jiskřily inteligencí. "Proč bych se měl obávat ti něco slíbit, paní Maro? Tvá povaha se už projevila ve službě Impériu. Pochybuji, že by nyní byly tvé pohnutky sobecké; ne po tom, jak ses zachovala, když jsi zabrala pozemky domu Minwanabi. Tvé jednání bylo více než velkorysé, bylo... nevídané. Nejenže jsi zajistila, aby modlitební brána, kterou dal Desio vztyčit jako prosbu o tvou smrt, byla odstraněna správným způsobem, ale nesobecky ses postarala, aby chrám nebyl zneuctěn, když jsi požádala, abych sám dohlédl na odvoz brány z tvých pozemků. My kněží jsme tvými dlužníky za tvou účast v ukončení tyranie a krutosti Nejvyšší rady. Nyní je nám opět dovoleno mít správný vliv na běh každodenního života." Kněz učinil smutné gesto a zakousl se do koláčku. "Změny ve struktuře moci probíhají pomalu. Ti vládnoucí lordové, kteří se brání našemu vlivu, se spojili ve svém odporu. Přesto děláme pokroky."

Nyní si Mara vzpomněla na slova vyslance Turakamuova chrámu, jenž dohlížel na přemístění Desiovy modlitební brány. Tehdy její rozbouřené city způsobily, že knězovy poznámky pustila z hlavy jako bezvýznamné lichotky. A až po letech zjistila, že hovořil upřímně. Odhalení podpory na místě, kde to nečekala, povzbudilo její odvahu. "Chtěla bych se něco dozvědět o povaze magie."

Velekněz ztuhl s šálkem chochy na půli cesty k ústům. Zamrkal a zamyslel se. Pak, jako by žádost paní z Acoma patřila k běžným, usrkl svůj nápoj. Ponechal si doušek chvilku na jazyku, než ho spolkl, patrně proto, že chtěl získat čas k rozvažování, nebo, jak by usoudil Sarik, aby se nezalkl.

Ať už byly jeho pohnutky jakékoli, když odložil šálek, choval se naprosto klidně. "Co chceš vědět o magii?"

Mara se tvrdošíjně držela tohoto tématu, přestože bylo nebezpečné. "Proč panuje přesvědčení, že jsou tyto síly soustředěny výhradně do rukou Shromáždění? Viděla jsem kněze, kteří je také ovládají."

Velekněz pozoroval malou odhodlanou ženu, o níž bylo známo, že je hned po Nebeské záři druhou nejvlivnější osobou v Císařství. V jeho očích se objevil neproniknutelný stín a chlad, který tam dříve nebyl. "O nařízení vydaném Shromážděním ohledně tvého sporu s Jirem z Anasati se dobře ví, Maro. Pokud hledáš zbraň proti černooděncům, řítíš se do zkázy." Nepoužil uctivý výraz "Ctihodní" a tato jemnost neunikla Maře ani jejím rádcům. Bylo možné, že podobně jako cho-ja i představitelé chrámů mágy příliš nemilují?

"Proč si myslíš, že intrikuji proti Shromáždění?" zeptala se Mara s nediplomatickou otevřeností.

Otce Jadahu její přímočarost nevyvedla z míry. "Má paní, služba Turakamuovi nás vede k poznání temné stránky lidské povahy. Ti, kdo jsou dlouho u moci, nestojí o to, aby byla vidět jejich zranitelnost. Jen málo z nich projeví moudrost, když jsou vystaveni změnám. Bohužel mnozí reagují obranou svého postavení, které už ztratilo význam, protože se obávají o své bezpečí, i když jde o pokrok a zlepšení jejich života. Brání se změnám, protože vnášejí nejistotu do jejich pohodlí. Ty představuješ štěstí a naději a dobrý osud pro lid těchto národů. Jsi jejich zastáncem, ať už vědomě nebo ne, protože ses postavila tyranii a krutosti a dosáhla jsi zrušení úřadu Vojevůdce. S úspěchem jsi zpochybnila dlouholeté uspořádání moci v této zemi. To musí být vykládáno jako výzva, ať chceš Či nechceš. Vyrostla jsi do obrovské výšky a ti, kdo tě považují za svého protivníka, cítí, jak na ně dopadá tvůj stín. Dvě takové síly, jako je Shromáždění a Ochránce Impéria, nemohou žít vedle sebe bez střetu. Před tisíci lety si černooděnci možná vybojovali místo mimo zákon. Ale nyní tvrdí, že jejich všemohoucnost je právem daným jim samotnými bohy, jejich svatou ctí. Ty představuješ změnu; a oni tradici. Musí tě porazit, aby si zachovali svou nadvládu. To je podstata tsuranského života."

Otec Jadaha se zadíval ven otevřenou přepážkou. Z ulice sem doléhalo práskání vozkova biče, do něhož se mísilo volání prodavače ryb, snažícího se prodat ranní úlovek. Jako by rušivé zvuky obyčejného života vnesly do jeho úvah omezení smrtelnosti, povzdechl si. "Kdysi jsme my, kdo se zavázali sloužit bohům, měli vliv a značnou moc, Maro z Acoma. Kdysi jsme byli schopni podněcovat naše vládce ke konání dobra pro všechny, nebo jsme alespoň využívali našeho vlivu k omezování chamtivosti a zla." Utichl se rty sevřenými snad hořkostí. Po chvilce řekl: "Není nic, čím bych ti mohl pomoci proti Shromáždění. Ale mám pro tebe malý dárek na cestu."

Mara zaplašila zlé tušení. "Na cestu?" Copak byla její záminka tak průhledná, že i velekněz v Sulan-Qu věděl o jejím pravém cíli? Mlčky a se ztuhlou tváří sledovala kněze, jak vstává a přistupuje ke starožitné dřevěné truhlici. .

"Abys našla, co hledáš, musíš putovat daleko. Maro z Acoma." Odemkl zámek a zvedl víko. "Ale myslím, že to už víš." Krásnýma rukama, které se k němu jaksi nehodily, se přehraboval obsahem truhlice. Skrz oblak zvířeného prachu zahlédla Mara svitky a pečetě se stuhami. Kněz ztlumil rukávem kýchnutí. "Omlouvám se." Zamával nějakým starožitným pojednáním, aby vyčistil vzduch, a pokračoval v přerušené řeči. "Prodavači informací na ulicích říkají, že s sebou neseš tolik zavazadel, jako by ses chtěla vrátit do písečných pustin Ztracené země. Každý, kdo má škebli v hodnotě centi, si od nich tuto informaci může koupit."

Mara se usmála. Bylo pro ni obtížné ztotožnit si kněze, který sloužil ranní pobožnost k nejstrašlivějšímu bohu Kelewanu, s mužem kupujícím si klevety na ulici. Smutně řekla: "Doufala jsem, že to bude vypadat, jako že neseme velké dary chrámům, v nichž se zastavím, abych se poklonila Dvaceti bohům. Ve skutečnosti máš pravdu. Moje pouť nyní povede na palubu lodi a pak do Jamaru."

Velekněz se narovnal nad truhlicí; na nose měl šmouhu a mhouřil oči. V ruce držel letitý pergamen, popraskaný stářím.

"Byl bych špatný rádce trpícím, kdybych nedokázal prohlédnout lest. Ale my kněži se nedíváme očima vládců. Naší záležitostí je dívat se očima porozumění." Podal listinu Maře. "Přečti si tohle. Možná ti to poskytne jisté vodítko."

Mara si uvědomila konečnost v tónu jeho hlasu a předala listinu Sarikovi, aby ji uložil do své mošny. Odsunula stranou talíř s koláčem a vstala. "Děkuji ti, Otče."

Zatímco Lujan a Sarik také vstávali, aby následovali svou paní, zahleděl se kněz do Mařiných očí. "Budeš hledat odpovědi ve Ztracené zemi, Maro?"

Mara byla dost moudrá, aby věděla, kdy mluvit upřímně. "Ne. Z Jamaru poplujeme do Lepaly."

Jako by jejich rozhovor nebyl závažnější než výměna zdvořilostí, ohnal se kněz po hmyzu, který se usadil na okraji talíře s koláčky; pak si pohodlně zasunul ruce do rukávů. "To je dobře, dcero mého boha. Šamani pouště jsou... nespolehliví. Mnoho z nich vzývá temné síly."

Sarik se nedokázal zdržet slabého výkřiku. Kněz se tiše zasmál. "Tvůj první rádce je, zdá se, překvapen."

Mara Sarikovi pokynutím dovolila, aby se spěšně omluvil. "Odpusť mi mou nezdvořilost. Otče, ale většina lidí považuje... tvého pána... za temnou sílu."

Knězova tvář se nakrabatila tichým smíchem. "Věř mi, toto nedorozumění má své výhody! Ale smrt je jen druhou stranou tajemství Kola života. Bez brány do Turakamuových síní, kde všechny duše naleznou nový Život, by naše nynější existence byla jen lopotěním bez ducha a smyslu." Kněz se otočil, aby Maru s jejími rádci vyprovodil ze svých pokojů, ale stále hovořil. "Naše magie, jak ji nazýváte, není nepřirozenou silou." Namířil prst na hmyz poletující kolem talíře s koláčky. Zdálo se, jako by vzduchem prolétl ostrý, téměř hmotný stín, a tvoreček spadl na podlahu. "Užíváme této stránky přírody střídmě, abychom zkrátili utrpení těm, kdo už se nacházejí blízko konce, ale nejsou schopni sami se uvolnit ze svého těla. Duch života je silný, někdy i nesmyslně."

"Něco takového by mohlo být mocnou zbraní," poznamenal Lujan hlasem hlubším než obvykle. Mara si uvědomila, že přestože to pečlivě skrýval, obával se Turakamuových služebníků stejně jako kterýkoli z jeho válečníků.

Kněz pokrčil rameny. "To nikdy." Bez jediného dalšího slova namířil prst na Lujanovu hruď. Velitel vojsk domu Acoma vyvinul viditelné úsilí, aby neuhnul, a podél řemínku přilby s chocholem mu stekl pramínek potu.

Nestalo se nic.

I Mara pocítila, jak jí srdce buší strachem. Kněz klidně dodal: "Ještě nenadešel čas, aby ses setkal s Rudým bohem, veliteli vojsk. Má sílaje silou mého boha. Nemohu tě poslat do jeho síní o své vlastní vůli."

Sarik, pro něhož byl všechen život hádankou, kterou bylo třeba vyřešit, překonal svou bázeň jako první. "Ale ten hmyz...?"

"Nadešel jeho čas." Knězův hlas zněl téměř vyčerpaně. "Jako názorná ukázka, předpokládám."

Vystřízlivělá Mara poděkovala knězi za jeho radu i přání všeho dobrého. Z chrámu ji a její doprovod vyvedl jednooký sluha. U úpatí mramorových schodů se k nim připojila její čestná stráž. Mara nastoupila do svých nosítek pohroužena v myšlenkách. Nedala hned pokyn nosičům, aby zvedli své břemeno, a v této krátké chvilce vyběhl z postranní uličky otrhaný malý tulák a vrazil přímo do Lujana.

Velitel vojsk tiše zaklel. Zachytil chlapce, nakrčil nos nad zápachem nepraného oděvu a vzápětí se na jeho tváři objevil dokonale lhostejný výraz.

Mara nedala najevo své pobavení. Do křiku dalšího pouličního prodavače, který tentokrát nabízel levné hedvábné šátky a voňavky vhodné pro ženy z Rákosové čtvrti, zašeptala: "Zase Arakasiho posel?"

Sarik zamrkal, zatímco Lujan si pod záminkou, že si otírá ruce, zastrčil lísteček se zprávou do opasku. "Uličníku," křikl za utíkajícím chlapcem. Ztišil hlas natolik, aby ho slyšeli pouze Mara a Sarik, a dodal: "Kde ten člověk bere tyhle zavšivené kluky, aby plnili jeho úkoly?"

Mara nechtěla prozradit. Že její vrchní špeh byl kdysi přesně takovým nešťastným dítětem z ulice a že pro jejich použití může mít dva důvody: jiní špehové si jich nevšímali, protože jim připadali bezvýznamní, a neuměli číst. Od doby, kdy Arakasi potkal Kamlio, přicházel v úvahu ještě třetí důvod: soucit. Za peníze, jež jim vrchní špeh dával, si mohli koupit jídlo, které by jinak museli ukrást. Bezvýrazným hlasem se zeptala: "Našel nějakého?"

Sarik na ni vrhl příkrý pohled. Věděl, že Mara mluví o mágovi nižšího stupně, jehož Arakasi dostal za úkol vyhledat po neštěstí, které ukončilo jeho pátrání v archivech. Prudce zatáhl záclony. Svým nejsrdečnějším tónem, který ji vždy přiváděl k zuřivosti, řekl: "Čím dříve najdeme nějakou hospodu, abys tam mohla přespat, tím rychleji se to dozvíš."

"Zavoláme toho muže po setmění," zašeptala Mara přes tkaninu.

Sarik a Lujan si vyměnili odevzdané pohledy. Jejich paní byla vrtkavá jako malá holčička. Když nosiči zvedli nosítka, vykročili Sarik a velitel vojsk domu Acoma společně.

"Byla taková, když jste se vydávali na tažení do pouště?" zamumlal první rádce ke svému bratranci.

"Tehdy ne."Lujan si s úsměvem posunul přilbu. "Ale Keyoke mi vyprávěl o divokém pochodu napříč krajinou na pozemky domu Inrodaka, aby si získala spojenectví královny cho-ja. Podle toho, co říkal, byla tehdy ještě horší."

"Bohové nám pomáhejte," řekl Sarik a učinil znamení proti zlému osudu. Ale v očích měl smích a jeho krok, stejně jako krok jeho bratrance, byl svižný nedočkavostí.

"Tvoje zvědavost nás jednoho dne všechny zabije," zamumlal Lujan. "Mí nováčkové mají zatracené štěstí, že ses vzdal meče ve prospěch rádcovského pláště."

Pak se čestná stráž a nosiči zastavili před hostincem, kde se Mara ubytovala na své zastávce v Sulan-Qu.

Kapitola třetí

ÚTĚK

Závěs u vchodu se pohnul.
Jamel, mág nižšího stupně, poplašeně vzhlédl a jeho zpocené prsty pevněji sevřely nůž, obrácený proti jeho hrudi. Věděl, že mu k činu zůstalo jen několik vteřin. Nějakou dobu bude trvat, než z jeho těla vyprchá život, až nalehne na ostří. Strach z bolesti při umírání způsobil, že malý muž zaváhal. Posunul si vlhkou dlaň po střence a kousl se do rtu. Musí sebrat odvahu! černooděnci mají zaklínadla, která dokážou zadržet wal v těle. Pokud už nebude stát před trůnem Rudého boha, až mágové přijdou, mučení z jejich rukou bude horší než bolestná smrt.
Protože on se vzepřel jejich vůli tím, že hovořil s paní Marou z Acoma. Příkazy mágů týkající se Dobrého Ochránce byly jasné. Nikdo jí nesměl říct ani slovo o magii, i kdyby přišla s plnýma rukama úplatků.
Cítil na těle váček kovových centi a hořce se usmál. Nikdy nebude mít příležitost je utratit! Přál si alespoň, aby měl čas dát je pouliční holce, své přítelkyni, ale osud mu nedovolil ani tento projev velkorysosti. Vybral si svou cestu. Teď bylo pozdě toužit po tom, aby slova zůstala nevyřčená a rozhodnutí neučiněno.
Naposledy se rozhlédl po neuklizené chatrči, která byla jeho domovem. Tady vytvořil mnoho zázraků pro potěšení dětí bohatých; ale jak jiný mohl být jeho život, kdyby jeho síly nebyly omezeny na výrobu hraček! Hladověl po vědění, jež mu bylo odepřeno, a žíznil po dosažení hranic, k nimž mu nikdy nebylo dovoleno dospět. Jamel si hořce povzdechl.
"Bohové ať tě provázejí, paní Ochránce," řekl roztřeseným hlasem. "A ať prokletí Zurgauliho, Boha zlého osudu, nikdy neopouští Shromáždění." S těmito slovy se vrhl k zemi před polštáři, na nichž předtím seděl důstojník paní Mary.
Nůž pronikl hluboko do jeho srdce a umírání nakonec bylo krátké.

Krev vsákla do suché udusané hlíny, tvořící podlahu; na potrhaných okrajích prodřených polštářů se vytvořily šarlatové skvrny v místech, kde se teplá, lepkavá kaluž dotkla tkaniny a vpila se do ní. lamelový sevřené prsty získaly voskový vzhled a jeho otevřené oči nehybně zářily v přísvitu uhlíků v ohřívadle. V příštím okamžiku místností zavířil závan vzduchu a rozfoukal popel z listin, jež předtím, než shořely, obsahovaly zápisky pro Maru. Pera z kaleie ve váze u šatní skříně se zachvěla a zvonečky jedné z neprodaných hraček pro děti jemně zacinkaly do ticha. Venku v temné noci vyl toulavý pes.
Pak se ozvalo ostré bzučení, a chatrč náhle nebyla prázdná. Vedle vychládající lamelový mrtvoly se objevily dvě černě oděné postavy, obě hubené, ačkoliv jeden z mužů byl starý a druhý mladý.
Šimon si shodil z hlavy kápi a rudá záře uhlíků obroubila jeho hákovitý nos. Rozhlédl se po chatrči a zběžně zaznamenal její zařízení i panující nepořádek; pak se zarazil a zamyšleně popotáhl nosem. Jeho papuče byly vlhké a kaluž, v níž stál, vlažná. Soudě podle jeho chování mohla být mrtvola u jeho nohou pouhým kusem veteše. V očích se mu zablýsklo, když pohlédl na svého druha. "Příliš pozdě," řekl.
Tapek strčil špičkou boty do lamelová těla a jeho tenké rty se opovržlivě zkřivily. "Jen o vteřiny." Vyplivl ta slova jako kletbu. "Kdyby tomu darebákovi trvalo jen o minutu déle, než se odhodlal..."
Šimon pokrčil rameny. V jeho řídnoucích bílých vlasech se zachytilo světic, takže teď vypadaly jako kohoutí hřeben. Vydal se na pečlivější prohlídku polic, krabic s vybledlými svitky a truhlic a zanechával přitom za sebou lepkavé stopy. "Byla tady. To stačí." Jedním prstem se dotkl panenky s čelenkou z drahocenných kovových zvonečků. "A vůbec, ten darebák je mrtvý. Vlastně nám ušetřil starosti."
Tapekovo husté, skořicově zbarvené obočí se hněvivě svraštilo. "To stačí?"
Překročil nešťastného Jamela a zastavil svého druha v jeho neklidném přecházení. "Co jí ten mrtvý muž řekl? O to jde! Víme, že Jamel porušil zákaz. Mohl říct cokoliv, než si vrazil nůž do srdce!"
Slabé syčení uhlíků teď bylo jediným zvukem noci. Pes přestal štěkat. Dokonce i vzdálený ruch přístavní čtvrti utichl. Obvyklý hluk města ustal, jako kdyby Sulan-Qu zadrželo dech.
Šimon zvedl hubený prst a namířil ho na Tapekovu hruď. Pohnul rukou. Nevyvolal žádné kouzlo, ale mladší mág ustoupil stranou, jako kdyby to udělal. Když Šimon vykročil, aby pokračoval v prohlídce Jamelova majetku, řekl: "Chceš vědět, na co se ptala? Tak se podívej. Ale já si myslím, že marníme čas. Mara teď ví, co ví. To se nedá změnit, můžeme se jen podle toho zachovat."
Tapek napřímil ramena a odhrnul si rukávy ze zápěstí. V jeho očích, bledých jako olej, doutnal fanatický žár. "Samozřejmě že se podle toho zachováme. Ale potřebujeme důkaz, že Mara porušila naše nařízení, aby Hočopepa laskavě hnul tou svou tlustou prdelí. Je třeba shody celého Shromáždění, a on se svou skupinou tomu brání."
"Hočo není člověk, který by úmyslně mařil naši snahu," bránil svého přítele Šimon a jeho hlas zněl tlumeně, protože právě nahlížel do zaprášené škvíry za policí.
"Dobře," řekl Tapek spěšně, neboť nebyl hluchý k jemnému napomenutí, "co by mág nižšího stupně Maře neřekl? Prostý lid ji zbožňuje. Dali by jí všechno, oč by požádala, jen aby získali milost v očích bohů. Jestli podplatila Jamela, jaký důkaz ještě ty a Hočopepa potřebujete, abyste uznali, že si zaslouží smrt?"
Šimon se vztyčil a nepřítomně si čistil rukávy od prachu a krve. "Jamel byl sotva takový hlupák. Uvidíš."

"Uvidím!" Tapek zvedl ruce. Naposledy blýskl pohledem po svém druhovi, který dělal tak nepochopitelné průtahy. Přestože byl Hočopepovým dlouholetým přítelem, vypadal Šimon až dosud rozumně. "Ty uvidíš," dodal Tapek. Pak začal mumlat zaklínadlo na vyvolání obrazu událostí, jež se zde odehrály v bezprostřední minulosti.

Zdálo se, že se v chatrči ochladilo, ačkoliv vzduch se ani nepohnul. Šimon se přestal přehrabovat předměty v policích. Zamyšleně se sklonil a zatlačil mrtvole oči. Pak čilým, jakoby ptačím pohybem ustoupil ke zdi a se založenýma rukama sledoval výsledek Tapekova kouzla.

Mladší mág dokončil zaklínadlo. Jeho paže zůstaly nehybně vztažené, jako by se v nich soustřeďovala jeho vůle a síla. Světlo, které se rozzářilo za ohřívadlem, nepocházelo z ohně nebo uhlíků. Zjasnělo do ledově stříbřitě modré barvy a pak se rozmlžilo do neurčitého přísvitu, z něhož se pomalu zformoval ostrý obraz Jamela, jak sedí s tváří vyčkávavě obrácenou ke dveřnímu závěsu. Vzápětí vstoupili hosté: Mara se dvěma důstojníky. Začal rozhovor, děsivě nezvučný. Šimon vypadal, že věnuje stejnou pozornost zvukům zvenčí jako Tapekovu probíhajícímu kouzlu.

Odezírání ze rtů odhalilo, že téma hovoru je bezvýznamné: Mara si stěžovala na odcizení svého manžela, které nastalo před několika měsíci po narození dcery. Nevinná scéna; až na to, že si Jamel začal k podráždění pátrajících mágů hrát s hedvábným šátkem. Látka přitom podezřele často zakrývala jeho ústa. Podle pohybu hedvábí způsobeného dechem, bylo jasné, že Jamel maskuje řeč. Ale žádné zaklínadlo k vyvolání minulosti nedokázalo zachytit zvuk jeho slov. Obrazy předmětů se daly v souvislé formě vyvolat i po mnoha dnech, ale zvuk byl příliš křehký a nevydržel déle než několik vteřin.

Tapek zaklel. Upřeným pohledem jako relli sledoval, jak Jamel vstává a odvádí Maru ke zdi. Tam se oba otočili zády k místnosti a mág nižšího stupně jí podle všeho začal zcela vážně předvádět podvodný magický trik - mával rukama v gestech, jež neměla jiný význam než zapůsobit na nevědomé prosťáčky, kteří si přicházeli koupit tu či onu změnu ve svých bídných životech. Tyto praktiky snižovaly pověst mágů jako celku a Tapek jimi opovrhoval. Jeho ruce se chvěly hněvem, když udržoval síly potřebné k pokračování kouzla a jedovatě říkal: "Paní je pozoruhodně hloupá, jak se zdá. To je už čtvrté opakování toho nesmyslu, nebo páté?"

K jeho zuřivosti Šimon vypadal, jako by se smál - nikoli navenek, to nedělával, ale v jeho hlubokých očích tančila veselá světýlka. "Varoval jsem tě, Tapeku. Jamel nebyl žádný pitomec. A paní v žádném případě není hloupá."

Skrytý nesouhlas v jeho tónu jen zvýraznil Tapekovo zklamání. Přesto tvrdohlavě a uraženě čekal, až Jamel skončí své herecké představení. Ten po chvíli přestal vytvářet ve vzduchu nesmyslné symboly a začal něco psát skloněný nad papírem tak, aby na písmo nebylo vidět. Protože zaklínadlo vyvolávalo minulé události pouze v pohledu z jednoho místa, mohl se Tapek pohybovat, jak chtěl, ale listinu nebylo možné přečíst. Tapek se ohlédl na ohřívadlo a zjistil, že Šimon už prozkoumal popel, patrně hned po příchodu do Jamelova příbytku.

"Ano," poznamenal starší mág v odpověď na Tapekovu myšlenku, "ta slova byla ztracena už předtím, než jsme přišli."

Tapek ukončil zaklínadlo v okamžiku, kdy Mara přijala pečlivě složenou listinu a odešla. Bez ohledu na kalužkrve a nasáklé polštáře začal Tapek rozrušené přecházet kolem ohřívadla. "Bohové, kdybych se mohl postavit tam, co je ta zeď, a zopakovat zaklínadlo, dozvěděli bychom se víc, protože jsi sám podle jejich postoje mohl vidět, že hovořili otevřeně, když byli otočeni k policím!" Vždy realistický Šimon pokrčil rameny. "Ztrácíme čas." Tapek se prudce otočil ke svému druhovi, který nyní připomínal postaršího lorda netrpělivě snášejícího pomalost nešikovného sluhy. "Mara!" vykřikl Tapek. "Můžeme se zeptat přímo jí!"

Jako by ho tato slova pobídla k činu, vyrazil Šimon ke dveřím. Odhrnul závěs a vyšel ven do páchnoucí uličky se slovy: "Byl jsem zvědav, kdy tě to napadne."

Tapek nechal Jamelovu mrtvolu ležet, kde byla, a spěchal svému společníkovi v patách. Obočí se mu stáhlo do pochmurného zamračení. Kdyby si mohl dovolit mluvit otevřeně, obvinil by Šimona ze zdržování. Starý mág byl Hočopepovým přítelem a ti dva často zastávali podivné názory. Copak společně nebránili Milambera po jeho děsivém výstupu na císařských hrách? Tapeka málo zajímalo, že Milamber později prokázal svou hodnotu pro Impérium, když varoval císaře a Shromáždění před nebezpečím, jaké představoval Nepřítel. Vůči Elgoharovi, který uvěznil Hočopepu a mučil Milambera, choval smíšené pocity; Elgohar byl samozřejmě šílený, ale dělal to, co považoval za nejprospěšnější pro Impérium. Avšak Milamber ho zničil a spolu se svými dalšími násilnými skutky tak ukázal rizika spojená se silným odklonem od tradic. Tapek byl přesvědčen, že Mařiny nynější činy jsou pokud ne přímo důkazem, tak alespoň závažným náznakem, že intrikuje proti Shromáždění. A to byla taková urážka tradic, že se bledý mág roztřásl zlostí.

Tapek byl tak ponořen do-hněvivých myšlenek, že téměř vrazil do Šimona, který se zastavil na ulici a podle všeho naslouchal větru. "Kterým směrem se chceš podívat?" zeptal se Šimon.

Tapek se zamračil ještě víc. Ponižovalo ho hrát roli podřízeného, ale kdyby znovu nevyvolal obraz minulosti a nechal tuto záležitost na Šimonovi, stařík by určitě zabloudil a ztratili by tak půlku noci.

Následovalo několik vyčerpávajících hodin, kdy Tapek, unavený udržováním kouzla, sledoval přízrak Mary a jejích dvou důstojníků. Ti, první rádce a muž s chocholem velitele vojsk, doprovázeli svou paní spletí uliček chudinské čtvrti. Chodili oklikami, dokonce se vraceli! Tapek soptil. Ale zatvrzele jako posedlý pokračoval v pronásledování. A byl nucen čekat, protože Mara navštívila prodavače oděvů. Peníze změnily majitele. Její rádce převzal zabalený a zapečetěný balíček. A znovu se dali na pochod. Nakonec se paní vrátila na náměstí, kde na ni čekala její družina. Nastoupila do nosítek. Ke své rozmrzelosti si Tapek všiml, že městská hlídka vyvolává třetí hodinu po půlnoci! Dokonce i tlustý starý Hočopepa, usoudil, by promarnil méně času než proklatý Ochránce Impéria.

Nehmotný Lujanův obraz se zastavil a zvedl ruce, aby si upravil přilbu. Zdálo se, že mu v ní pořádně nedrží pera, a tak s nimi točil sem a tam a předloktí mu zakrývala tvář, zatímco předával podrobné příkazy veliteli útoku, který stál v čele Mařiny čestné stráže. Pak, po dlouhé době, se přízračná stříbřitě bledá podoba nosítek zvedla na ramena nehmotných nosičů. Suita procházela temnými ulicemi Sulan-Qu, zatímco Lujan a první rádce se s balíčkem vydali na zvláštní pochůzku a jejich rty střídavě tvořily veršíky nemravného obsahu.

Šimon vypadal, že se dobře baví jejich humorem, který jako by pocházel přímo ze stoky. Starý mág, jak se zdálo, se téměř zdráhal pronásledovat Mařina nosítka, což zuřící Tapek považoval za hlavni úkol, kvůli němuž sem byli posláni.
Tapek byl nucen několikrát znovu soustředit své síly, když kráčel za přízračným obrazem, který se na širokých třídách a rušných ulicích mísil se stovkami jiných. Bylo zapotřebí velkého množství duševní energie, aby nesešel ze správné stopy. Pouze proto, že těch několik málo skutečných lidí, kteří se pohybovali po ulicích v předjitřní hodině, rychle uhýbalo před dvěma mágy, byl Tapek schopen udržet přelud Mařiných nosítek v dohledu. Tapek se ocitl téměř na konci sil, když ho kouzlo zavedlo před schodiště Turakamuova chrámu. Tam postavy nosičů složily svůj náklad na zem a obraz nosítek se zhmotnil, jak se minulost prolnula do přítomnosti. Tapek mávl rukou a zrušil kouzlo. Modravý přísvit pohasl a před jejich očima zůstala pouze prázdná nosítka na chodníku. Tapek zamrkal, aby zahnal únavu, která zpomalovala přizpůsobivost jeho zraku.
Marina stráž a sluhové byli pryč, pravděpodobně aby si odpočinuli v nějaké hospodě, zatímco jejich paní bude zaneprázdněna svými záležitostmi. Hvězdy na obloze už začaly blednout v předzvěsti úsvitu a Tapek měl mizernou náladu, protože si na křivolakém dláždění okopal palce.
K smrti vyděsil otroka, který přišel zamést chrámové schodiště, a poslal chvatně nebožáka pro velekněze. Ctihodný mohl sice chodit, kam chtěl, ale i mágové zachovávali tradice. A podle tradice nikdy nevstupovali do chrámů bez pozvání. Šimon celou dobu mlčel.
Naštěstí čekali jen krátce. Velekněz byl ještě oblečen od Mariny návštěvy. "Jak vám mohu posloužit. Ctihodní?" Jeho úklona byla formální, přesně odměřená s ohledem na jeho vysoké postavení.
Tapek přitáhl uzdu svému podráždění. "Hledáme paní Maru, protože ji chceme vyslechnout."
Velekněz se s ustaraným výrazem napřímil. "To je mi ale líto, Ctihodný. Paní sem dorazila před krátkou dobou, ztrápená osobními problémy. Přijala ode mne radu, ale nebyla utěšena. Na své přání se odebrala do vnitřní svatyně Turakamuova chrámu. Chce tam zůstat o samotě, Ctihodní, a rozjímáním dosáhnout pokoje. Je naděje, že ji můj bůh povzbudí, aby překonala své těžkosti."
Tapek byl tak rozzuřen, že měl chuť rvát si vlasy, ale nakonec si jen shodil kápi z hlavy. "Jak dlouho jí to bude trvat? Počkáme."
Kněz se zachvěl, snad strachem, ačkoliv jeho oči zůstaly bohorovně klidné. "Je mi líto. Velmi pochybuji, že paní Mara opustí svatyni tuto nebo nějakou jinou noc v blízké budoucnosti. Zanechala příkaz pro své nosiče, aby ráno dopravili její nosítka na usedlost u Sulan-Qu, protože chce setrvat v ústraní delší dobu. Přinejmenším týdny, snad měsíce."
"Měsíce!" Tapek přešlápl z nohy na nohu a upřel na kněze pronikavý pohled. "Měsíce!" vykřikl znovu a jeho hlas se ozvěnou rozlehl po prázdném náměstí. Pak pokračoval v jedovatém výpadu. "Nechce se mi věřit, že tak tvrdou ženu, jako je paní Mara, by v tuto pokročilou hodinu náhle přepadla starost o stav její duše!"
Kněz si uhladil roucho, jako by chtěl zdůraznit důstojnost vloženou na něj samotným bohem. "Ctihodný, smrtelník může mít starost o stav své duše v kteroukoli dobu," opravil mága jemně a sepjal ruce v blahosklonném postoji.
Tapek pokročil kupředu, jako by měl v úmyslu vyběhnout po schodech a vtrhnout do chrámu, ale Šimon ho zadržel.
"Mysli," řekl starší mág úsečným tónem. "Posvátná práva chrámů trvají tisíciletí. Proč chceš porušit tak starodávnou tradici, Tapeku? Mara jednou musí vyjít ven. A když nikdy nevyjde, také jsme dosáhli svého cíle, ne?"
Mág s ohnivými vlasy vypadal, jako by si kousl do kyselého ovoce. "Ty a Hočopepa a Fumita jste blázni, když seji snažíte chránit!" zasyčel vztekle šeptem, který mohl slyšet pouze jeho společník. "Je nebezpečná!"
"Nebezpečná stejně jako veřejná roztržka mezi Shromážděním a chrámy?" zeptal se Šimon hrozivě.
Tapek vypadal. Že se pomalu uklidňuje. "Máš pravdu. Za takovou aféru ani ona nestojí."
Šimon suše, ale spokojeně přikývl. Ozvalo se ostré zabzučení, a než si kněz uvědomil, že střetnutí je u konce, oba černooděnci zmizeli a zůstal po nich jen závan vzduchu a ozvěna Tapetová hněvu.

Rachocení kotevního vratidla obchodní lodi Coalteca se zpomalovalo, až nakonec ustalo zároveň se zaduněním těžkého kamene zabaleného do kůže, který sloužil jako kotva, o kotevní krakorec. Kapitán vydal příkaz námořníkům v ráhnoví, aby uvolnili kasalky. Ozvalo se skřípání lan a po chvíli se vítr opřel do pestře zbarvených plachet. Mara v podpalubí neklidně přecházela po malé těsné kajutě. I přes její touhu vyjít při vyplutí na palubu bylo utajení její přítomnosti nezbytné. Ale po týdnech, kdy se ji nedostávalo čerstvého vzduchu a slunečního světla, se cítila jako zvíře v kleci. Vrhla podrážděný pohled na svého velitele vojsk, jehož obvykle opálená tvář také zbledla během cesty tunely cho-ja od města Sulan-Qu do vzdáleného přístavu Kolihu.
Mara nikdy necestovala nejjižnějším výběžkem provincie Hokani. Ale slyšela od Jicana popisy z druhé ruky, a to, že nemohla ukojit svou zvědavost, ji rozčilovalo. Jak ráda by se vykradla na povrch, třeba uprostřed noci, aby si mohla prohlédnout Město plání! Velká Trhlina vedoucí do Midkemie, kudy se Kevin vrátil do své vlasti, byla umístěna zde, stejně jako kamenné cechovní síně podobné palácům, které tvořily centrum císařského obchodu na jihu.
Ale nesměla riskovat, že by se jen kvůli svému rozmaru mohla prozradit Shromáždění. Díky štěstí a Lujanově vynalézavosti za sebou zanechala falešnou stopu končící v ústraní Turakamuova chrámu v Sulan-Qu. Pokud černooděnci pojmou pouhý stín podezření, že byli oklamáni, pokud v ní nějaký žebrák na ulici náhodou pozná Ochránce Impéria, ona i všichni členové její rodiny přijdou o život. A tak Mara učinila podle smýšlení tsuranské šlechty naprosto neuvěřitelnou věc: převlékla se za otrokyni a opustila město v doprovodu Lujana a Sarika, oblečených do neoznačených brnění žoldnéřů. Rolníci a obchodníci, kteří je před úsvitem potkali na cestě, ji považovali za jejich válečnou kořist. Ani je nenapadlo vzít v potaz její otrockou šeď, ale bez zábran civěli na její štíhlou postavu a zářivé vlasy. Někteří na ni volali oplzlé poznámky, na něž Lujan využívající své bohaté představivosti v podobném duchu odpovídal. Jeho obhroublost zakryla skutečnost, že Sarik nebyl schopen ze sebe tak rychle setřást tradici a ztuhl, když slyšel urážky její osoby.

Zpráva zanechaná agentem Arakasiho sítě urychlila poslední přípravy. Jakmile Mara se svými dvěma důstojníky dospěla k úlu cho-ja na svém statku, připojilo se k ní deset pečlivě vybraných válečníků v brnění bez označení domu a přístavní dělník, kterého neznala a jehož mateřštinou byla thurilština. S nimi přišla i Kamlio, opět zahalená do cárů, v nichž ji přivedl Arakasi, a podrážděná vyhlídkou na putování podzemím ve společnosti hmyzích tvorů, jichž se děsila.

Cesta na jih byla úmorná. Mara, vyčerpaná nervozitou, stísněností a nepříjemným nezvyklým pocitem, že na ni někdo hleděl jako na čísi majetek, se vrhla na polštáře v kajutě, kterou kdysi sdílela s Kevinem na dlouhé cestě do Tsubaru. V této důvěrně známé místnosti ji jeho ztráta znovu zasáhla, jako by se rozloučili teprve včera. Téměř zalitovala, že koupila Coaltecu; proč neměla sílu odsunout sentiment stranou a koupit nějakou jinou loď?

Ale Coalteca byla k maní a Mara se ani neporadila s Jicanem. Cílila, že je to šťastná loď; triumf, jehož dosáhla spolu s lordem z Xacatecas v Dustari, stále zůstával v povědomí Národů, a nyní, kdy proti ní stály tak strašlivé síly jako Shromáždění a Jiro z Anasati, potřebovala každý prostředek k povzbuzení odvahy, i kdyby měl kořeny v pověrčivosti.

Kevin by se její nerozumnosti vysmál. Rozzlobená sama na sebe, že se zabývá minulostí, zatímco budoucnost je v sázce, odvrátila Mara myšlenky od svého barbarského milence, jen aby vzápětí zjistila, že se trápí kvůli Hokanuovi.

Její manžel nevěděl, kde se Mara nachází, a z důvodu bezpečnosti mu nebude smět poslat ani tajnou zprávu, dokud se nedostane hluboko do thurilského území. Mara trpce zalitovala, že od jejich nešťastného setkání po Kasumině narození našli tak málo příležitostí si promluvit. Teď více než po čemkoli jiném toužila po tom, svěřit se mu, aby získala jeho pevnou podporu, pochopení a pronikavý vhled. Měla o něho starost, protože se musel potýkat s příbuznými, kteří se snažili prodrat vzhůru v rodinné hierarchii. Po smrti mocných vládnoucích lordů nevyhnutelně nastávaly spory mezi jeho dědicem a těmi, kdo se považovali za jeho soupeře a snažili se uspokojit svou ctižádost. Mara si povzdechla. Doufala, že pokud se Hokanu rozhodne přijmout úřad, který mu Ičindar nabízel, navštíví na císařském dvoře alespoň jejich děti. Kasuma by neměla vyrůst, aniž by nepoznala otcovskou lásku, a Justin byl kvítko, s nímž si císařští sluhové sotva dokážou poradit. Mara znovu vzdychla a napadlo ji, zda po návratu z Thurilu s pomocí proti strašlivé moci magie nezjistí, že se z jejich dětí stali zkažení spřátel.

"Myslíš na to, že celá tahle cesta je možná omyl?" zeptal se tichý hlas z lodního schodiště.

Mara překvapeně vzhlédla a uviděla ve dveřích kajuty stát Sarika. Skřípání a vrzání z paluby zamaskovalo jeho příchod a volné roucho, které měl na sobě, způsobilo, že splynul se stíny.

Mara se matně usmála. "Myslím na to, co uděláme s Kamliinou podrážděností," řekla, protože si nepřála prozradit své skutečné myšlenky.

Sarik ji obdařil potměšilým úsměvem, který používal vždy, když měl rozvernou náladu. "Opravdu, podle jejích stížností na to, kde bude spát, by člověk usoudil, že ona je vznešená paní a ty ustrašená služebná."

Mara se zasmála. "Skutečně jsem byla tak nesmělá?"

Její rádce se elegantně poskládal na lodní kufr. "Cítila ses nesmělá?"

"Ano." Mara si náhle uvědomila, že jí srdce poskakuje s každým pohybem plující lodi, vytáhla si jehlice z účesu a nechala si vlasy volně splynout po zádech. Širokým gestem ukázala na potemnělou kajutu s pestře tkanými polštáři a korálkovými závěsy, zakoupenými u obchodníka z pouště, které při každém zhoupnutí lodi chřestily. "Už jsem unavená stísněnými prostory a utajováním." Nedodala, že je i nervózní. Vydává se do cizí země bez velkolepé nádhery, příslušející jejímu postavení, s pouhými deseti válečníky a průvodcem, který byl původně poháněčem dobytka! Tohle se vůbec nepodobalo její výpravě do Dustari, kam se vydávala obklopena svým vlastním oddaným vojskem a s velitelským stanem, v němž měla zajištěno veškeré pohodlí.

Sarik se na ni úkosem podíval. "Přála sis podstoupit to riziko a koupit si v Kolthu další nosítka." Jiskra v jeho očích napovídala, že má na srdci ještě něco. Mara se zdržela komentáře, dokud si její první rádce neodhrnul z čela rovně zastřižené vlasy a nedodal: "Lujan se prošel po trhu, víš. Našel použitá nosítka, obrovskou černě lakovanou věc, celou posázenou říčními kameny a zdobenou třásněmi."

Následovala vypravěčská odmlka.

"Pokračuj," pobídla ho Mara, spolehlivě odvedená od špatné nálady. "Proč náš udatný velitel vojsk nekoupil tu zrůdnost?"

Sarikův úsměv nabyl na poťouchlosti. "Žádní nosiči na trhu s otroky neměli dost silné svaly, aby tu zatracenou věc vůbec zvedli, a my bychom neměli dost volných rukou pro meče, kdyby se celá tvoje čestná stráž lopotila s takovým nákladem. A kromě toho Lujan říkal, že kdybyste ty a Arakasiho kurtizána měly v té příšernosti sedět pohromadě, za hodinu byste se snažily vyškrábat jedna druhé oči jako tsí-ši."

Maře poklesla čelist, když slyšela, že ji Lujan přirovnal k malé šelmě podobné kočce, jejíž samičky byly známy vzájemnou nesnášenlivostí a bojovností. "Tohle že Lujan řekl?"

Sarik neodpověděl, a to jí poskytlo vodítko. "Lujan nic takového neřekl!" vykřikla rozhořčeně. "Zase se pokoušíš o nějakou neplechu a chceš, aby to odnesl Lujan?"

Sarik byl natolik čestný, že vypadal zkroušeně.

"Ven!" vykřikla jeho paní. "Zmiz mi z očí a pošli mi sem Kamlio. Jestli se ona nechce vykoupat, tak já rozhodně ano, dokud ještě nejsme daleko od břehu a moře není tak bouřlivé, aby nám koupel znemožnilo."

"Jak si má paní přeje," řekl Sarik a vstal, aby se uklonil.

Když odešel, vůbec ne zahanbeně, zjistila jeho paní, že dosáhl svého cíle; její pokleslá nálada se vyjasnila. Minula sice Město plání a nemohla být na palubě při vyplutí z Kolthu, ale mířila do míst, kam dosud nikdy žádný Acoma nevstoupil. Ležela před ní všechna pohoří Thurilu a tep jejího srdce se zrychloval v očekávání neznámých dobrodružství.

Později, vykoupána a navoněna, i když jen prostě oblečena, stála Mara na přídi Coaltecy a dívala se do zpěněných vln na duhově zbarvené ryby vyskakující z vody. Potěšeně se usmívala při pohledu na jejich těla zářící v slunci a nevšímala

si toho, že ji Kamlio probodává pohledem.
"Co vidíš zábavného na těchhle bezútěšných vodách?" zeptala se bývalá kurtizána zahořkle. Zdálo se, že úmyslně vynechala uctivé oslovení "paní", aby Maru urazila.
"Vidím krásu," odpověděla Mara, jako kdyby otázka neměla původ v zatrpklosti. "Vidím život. Musíme si vážit okamžiků pokoje mezi našimi zápasy. To jsem se naučila, když jsem se stala vládnoucí paní."
Přistoupil k ní Lujan. Jeho přilba bez chocholu se kobaltově zaleskla. Uklonil se Maře a řekl: "Dosáhli jsme slušné rychlosti, paní."
Mara povytáhla obočí. "Stal se z tebe námořník, veliteli vojsk?" Lujan se vesele usmál a Maru opět zasáhlo poznání, že právě tyto chvíle stojí za to si vychutnávat.
"Ne," připustil její důstojník, "ale říkal to kapitán." S úsklebkem si sňal přilbu, protože mu neseděla tak dobře jako ta vyrobená na míru, kterou nechal v Sulan-Qu. Prohrábl si vlhké vlasy a zhluboka se nadechl mořského vzduchu.
Aniž by brala na vědomí Kamliinu přítomnost po svém boku, Mara poznamenala: "Tato cesta vrací vzpomínky."
Lujan zaklonil hlavu a podíval se vzhůru na přední stěžeň, na němž křiklavě zbarvené plachty zacláněly poslední zlaté sluneční paprsky. "Také mi ten barbar chybí, paní. Dokonce i přesto, že strávil polovinu cesty přehnutý přes brlení."
Mara nedokázala odolat smíchu. "Ty bezcílný vojáku," obvinila ho. .Jednoho dne bouře zvítězí i nad tvým žaludkem a pak si přestaneš myslet, že mořská nemoc je legrace."
"Bohové," obrátil Lujan oči v sloup, "nepřej mi takový osud, když je na palubě můj bratranec. Uvařil by mi jako lék polévku z rybích šupin a pak by vyprávěl mým nejoblíbenějším dívkám z Rákosové čtvrti, jak vypadám se zeleným obličejem." Když Kamlio ztuhla němým odporem, obrátil se na ni se svým nejzářivějším úsměvem, jímž dokázal polovinu prostitutek provincie přimět k tomu, že téměř přepadly přes zábradlí svých balkonů Jak se vykláněly a snažily se upoutat jeho pozornost. "Bez urážky, krásný kvítečku, ale všem mým dívkám se jejich práce líbí. Rády mi poskytují svou přízeň a já s nimi nezacházím jako se svým majetkem. Já nejsem obchodník, co tě koupil a udělal z tebe hračku do postele, ani jeden z těch pánů, kteří tě zneužívali. Tak buď moudrá a přestaň se dívat na všechny muže, jako kdyby byli stejní."
Kamlio vypadala, že kdyby mohla, plivala by jed. Pak pohodila zlatými vlasy, nadzvedla si své laciné záplatované roucho a s napřímenými zády odplula. Nevěnovala sebemenší pozornost šeptaným poznámkám a obdivným pohledům námořníků a sestoupila po schůdcích do kajuty lodního důstojníka, kterou dostala k užívání.
"Neříkej to," zamumlala Mara tiše, když vycítila, jaký přídomek má její velitel vojsk na jazyku. "Určitě bys ji méně rozzuřil, kdyby sis odpustil ten 'krásný kvíteček'."
Lujan se zatvářil ublíženě. "Ale vždyť ona je. I kdyby si rozškrábala tvář a zůstaly jí jizvy, jen při pohledu na její tělo se každý muž zpotí a dostane svrbění." Pak zrudl, jako by si až nyní uvědomil, že mluví tak otevřeně před ženou a svou paní.
Mara se konejšivě dotkla jeho paže. "Neurážíš mě svou řečí, Lujane. Od doby, kdy jsi ke mně vstoupil do služby, ses mi stal téměř bratrem, o něhož jsem přišla."
Lujan si narazil přilbu zpět na neposlušné vlasy. "Znám tě, paní, stejně jako znám své vlastní srdce. Ale z téhle Kamlio jsem zmatený. Nechápu, co na ní Arakasi vidí."
"Vidí sám sebe," odpověděla jeho paní. "Vidí věci vracející se k němu z minulosti a přeje si ušetřit ji bolesti, kterou sám prožil. To je mocné kouzlo." Zadívala se do šera a napadlo ji, jestli to také není důvod, proč ji tak trápí napjatý vztah s Hokanuem. Tiše zvažovala, zda by jí Lujan jako muž mohl vysvětlit, proč její manžel přijal tak chladně narození své dcery. Kdyby Lujan skutečně byl jejím bratrem, a nikoli velitelem vojsk, zeptala by se ho. Ale tady, na palubě lodi, jí v tom tradice a snaha zachovat dekorum zabránily.
Snášející se noc je zahalila jako závěs poskytující soukromí. Mara se v houstnoucí tmě zblízka zadívala svému veliteli vojsk do tváře. Objevily se v ní nové vrásky a na spáncích začínal šedivět. Bylo to už dávno, co ho zbavila života šedého válečníka. Až dosud si nevšimla, jak je jeho tvář ošlehaná následkem hodin strávených na cvičišti. Stále více jeho pokožka připomínala starou kůži podobně jako Keyokova.
Stárneme, pomyslela si Mara smutně. A čím se můžeme pochlubit po letech našeho úsilí? Její děti nejsou ve větším bezpečí před nepřáteli, než byla kdysi ona; a kdyby měl Hokanu menší velitelské schopnosti, možná by musel prolít krev vlastní rodiny, aby udržel smečku svých bratranců v patřičných mezích.
Mara si povzdechla; věděla, že kdyby její bratr přežil a stal se vládnoucím lordem místo ní, Minwanabi by pravděpodobně získal úřad Vojevůdce a nejisté změny, jichž bylo dosaženo po převzetí moci císařem, by se nikdy neuskutečnily. Někdy jí Lujanův škádlivý humor připomínal Lanokotu. Ale její bratr sotva dosáhl dospělosti a pouze zkoušel svou schopnost čelit výzvám života, když ho ztratila. Tento muž po jejím boku byl zralým a zkušeným válečníkem. Tvrdost, jež v něm zakořenila v dobách, kdy byl psancem, ho nikdy docela neopustila, navzdory jeho vroucí oddanosti a náklonnosti, kterou k němu pojal jeho předchůdce Keyoke. Maru napadlo, že takový skvělý muž by měl mít syny, a z náhlého popudu řekla: "Měl by ses oženit, víš."
Lujan se opřel zády o brlení a usmál se na ni. "Právě jsem myslel na to, že je nejvyšší čas mít syna nebo dceru."
Mara, poněkud rozcitlivělá tím, co se stalo mezi Arakasim a Kamlio, byla zvědavá, jestli je zamilovaný, ale možná nebylo vhodné se na to ptát. "Máš na mysli nějakou určitou ženu?"
Lujan se vesele zasmál. "Už jsem jejich počet omezil na méně než tucet."
Mara pochopila, že ji tím jemně odbyl, a řekla: "Vždycky jsi byl rošťák a vždycky jím zůstaneš. Najdi si nějakou rozumnou ženu, jinak od ní pěkně zkusíš za ty své zálety, Lujane."
"Bude láteřit tak jako tak," přiznal velitel vojsk. "Mám takový nepříjemný zvyk, víš. Beru si své zbraně i do postele."
Byl to žert jen částečně; události během let, kdy Mara získala moc jako vládnoucí paní, vedly k tomu, že se její válečníci často ocitali v bojové pohotovosti. Bylo tehdy prostě mnoho útoků z mnoha stran. A nyní, a to bylo ze

všeho nejhorší, ji ani všechny meče Impéria nemohou ubránit. Mara ztratila chuť žertovat. Hleděla k obzoru a přemýšlela, jestli na tom vzdáleném neviditelném břehu najde to, co bude potřebovat, aby zajistila přežití domu Acoma.

Hlídka ve strážním koši vykřikla: "Země na obzoru!"
Mara se s tvářemi zrudlými v ranním větru rozběhla k brlení. Dokonce i Kamlio, která dosud při žádné příležitosti neprojevila ani špetku nadšení, ji následovala. Před přídí Coaltecy se v dálce vynořil tenký tmavý pruh, první kousek pobřeží, jaký kdokoli na palubě zahlédl po dnech rychlé, ale nudné plavby.
"Honšoni," řekl Lujan. "Říká se, že med červených včel je tam sladší než kdekoli jinde v Impériu."
Lepala se také proslavila hedvábím a exotickými barvivy, které vynikly v nádherně tkaných vzorech. Mara si povzdechla, protože toužila prohlédnout si přístavní trhy na jihu. Xula, Lepala a Rujije byla místa, o jejichž výstavných budovách se vyprávěly celé zkazky. Říkalo se, že lordi z Lepaly chovají ve svých jezírkách vzácné ryby a harémy se počítají na stovky. Domy zde byly opatřeny vyřezávanými okenicemi na ochranu před sluncem i ostrým větrem z moře a v nádherných zahradách rostly velké tropické květiny, jež rozkvétaly až za soumraku a naplňovaly vzduch omamnou vůní, dokud se v nočním chladu opět neuzavřely. Ulice byly dlážděny kamenem, který za mokra zářil jako zlato. Vyprávění námořníků učinilo exotická místa i z krámků obchodníků a vykřičených domů. Hovořili o nápojích povzbuzujících mužskou potenci, o hostincích plných pestrých ptáků v klecích a jídelnách, kde krásné dívky a chlapci ovívali návštěvníky obrovskými péřovými vějíři. Ale Coalteca nezakotvila ani v jednom z těchto velkých obchodních středisek, dokud Maru s jejím doprovodem nevyložila na neobydleném pobřeží malého zálivu mezi Honšoni a Swetem. Na sever a na jih od onoho místa se nacházelo jen několik rybářských vesnic.
Thurilská konfederace uplatňovala nárok na nejvýchodnější část zálivu, kde měla jediný přístup k oceánu; a protože se mágové ze Shromáždění mohli náhle objevit kdekoliv uvnitř hranic Impéria, souhlasila Mara se svými rádci, že nesmí riskovat a zbytečně vystupovat na pevninu. Svůj náklad Coalteca vyloží až při návratu na sever, a kdyby černooděnci nebo nějaký slídící špeh domu Anasati pojali podezření, Mara už tou dobou bude mimo jejich dosah hluboko na cizím území, dají-li bohové.
Vylodění se uskutečnilo na pustém ponurém místě, o jakém se Maře mohlo zdát, když ji trápila noční můra. Pláž, na niž ji lodní Člun vysadil, tvořil pruh šedočerného štěrku, nad nímž se zvedala zvětralá břidlicová skaliska, obydlená mořskými ptáky. Když ji Lujan vyzdvihl z člunu a postavil na břeh, zvedlo se kolem nich hejno bíle a modře zbarvených opeřenou. Jejich žalostný křik se nesl nad kvílením větru a Šuměním příboje. Před sebou viděli nevlídné kopce porostlé klečí a v dálce za nimi se zvedalo pohoří Vysočina, na něž na obzoru navazovaly vysoké hory, jejichž vrcholy zahalovaly mraky. Hladký kámen jejich strmých úbočí se ukázal být pevností, kterou Tsurané při své válce s Thurilem nedokázali překonat. Čas od času se císařská vojska pokoušela proniknout do této nehostinné země, ale vždy byla divokými nahými obránci s nabarvenou kůží a barbarským válečným pokřikem zahnána zpět od úpatí hor.
Průvodce, malý muž s tváří scvrklou jako sušené ovoce, je zastavil a řekl: "Paní, bude nejlépe, když přikážeš svým mužům, ať se snaží, aby nebyli spatřeni."
"Ale budu pro to muset nalézt nějaký důvod," odpověděla Mara. "Jsou to čestní válečníci a přijali by špatně, kdybych je nutila plížit se jako zloději, obzvlášť když v dohledu není ani rybářská chatrč."
Průvodce vtáhl vzduch dírou po dvou předních zubech. Znepokojeně přešlápl z nohy na nohu a pak se rychle uklonil. "Paní, mír mezi Císařstvím a Thurilem je vratký. Pouze oficiální poselstva a obchodníci, kteří mají zvláštní povolení, překračují hranice, a to jen na vyznačených místech. Když budou tví lidé spatřeni dva dny pochodu od tohoto pobřeží nebo kdekoli podél hranic s Impériem, budou považováni za špehy." Ať Thurilové trestali špehy jakýmkoli způsobem, soudě podle jeho napjatého výrazu nebyl nikterak příjemný.
Mara si uvědomila, že její lidé nutí zajaté Thurily bojovat v císařské aréně, a přestala se přít. Přivolala si k sobě Lujana a zašeptala mu do ucha: "Veliteli vojsk, naléhavě potřebujeme zkušenost, kterou jsi nabyl jako šedý válečník, abychom utajili svou přítomnost zde, dokud se nedostaneme dál do vnitrozemí."
Lujan se na ni Široce usmál. "Má paní, vyzradím ti všechny své triky do posledního. Ale až zjistíš, jak dobře se tvoji čestní válečníci naučili plížit, budeš jim ještě důvěřovat, když budou střežit tvé cennosti?"
"Mohou si mé cennosti klidně vzít, a ještě jim k tomu požehnám, pokud se úspěšně vrátíme z této výpravy," odpověděla Mara v příliš pochmurné náladě, než aby žertovala. Cítila, že se blíží první potíže na těchto neznámých březích.
Následujících několik dnů Maře připomnělo, jak se kdysi ještě před svým prvním sňatkem vydala na cizí pozemky získat spojenectví královny cho-ja. Tehdy stejně jako nyní spala na tvrdé zemi uprostřed malé družiny válečníků a část cesty musela jít pěšky, protože nosítka by neprošla. A tenkrát také musela spěchat, když se v noci tajně kradla přes území nepřátelských lordů.
Ale na Kelewanu byly deštné lesy, skoro džungle, v nichž se dal nalézt úkryt. Mlhy halily její výpravu za úsvitů i soumraků a zásoby jídla nesli nosiči.
V Thurilu rostly na kamenité půdě pouze nízké keře a tráva, poskytující chabý úkryt. Občas se přikrčila v mělké prohlubni, kde se do ní opíral ostrý vítr. V mechu nasáklém vodou si promočila sandály z tenké kůže a ostřice jí zraňovala kotníky. Na rukou se jí nadělaly mozoly od hole, jíž si pomáhala při chůzi. Minuli vesnici; plížili se na břiše přes pastviny ozářené měsícem. Psi na ně štěkali, ale spící pasáčci se neprobudili.
Mara si zvykla na chuť tuhého masa zvířat, která ulovili její válečníci. Po dlouhých hodinách chůze ji rozbolely svaly, o nichž dosud vůbec nevěděla, že je má. Ale svým způsobem se těšila ze své svobody a z vysoké nebeské klenby pokryté mraky. Ale největší radost měla, když pozorovala Kamlio.
Dívka si ponechala své dlouhé vlasy volně splývat na záda; poprvé v životě neměla nikoho, kdo by jí o ně pečoval. Přestala svírat rty a blednout vzteky, když na ni promluvil válečník; těch několik, kteří ji oslovili, odmítla, a na rozdíl od

všech mužů, které znala před Arakasim, ji nechali na pokoji, když je o to požádala. Chodila se sama mýt do potoků s ledovou vodou a začala stydlivě nabízet pomoc u ohně, kde rychle vyšlo najevo, že je schopná kuchařka. Také poprosila Lujana, aby ji naučil sebeobraně s nožem. Lekce se odehrávaly v pološeru každého večera a Kamliin sladký hlas zhrubl barvitými kletbami, jestliže minula cíl a pokoušela se o to znovu.

Lujan její svárlivou náladu snášel lehce. "Opravdu," řekl jednoho podvečera, když se zdálo, že je Kamlio obzvlášť nerudná, "měla bys říct Arakasimu, aby ti ukázal, jak se zachází s nožem. V tom je mistr a ví nejlépe, jak používat zápěstí."

Kamlio upadla do takového záchvatu vzteku, že ji velitel vojsk raději chytil za ruku, v níž svírala nůž, protože si nebyl jist, jestli mu ho nechce vrazit do těla.

"Bohové," zaječela Kamlio, do krve uražená. "Právě jemu se chci umět ubránit!"

Vytrhla se mu a utekla do tmy. Lujan hleděl za ní a pochybovačně mlaskl jazykem. "Ženo, na nože s naším vrchní špehem nikdo nevyhraje." A když mu zmizela z očí, tiše dodal: "Jemu se nepotřebuješ bránit. Mám dojem, že kdybys mu chtěla vyříznout srdce z těla, ještě si rozhrne košili."

O něco později se Mara probudila v temnotě bezměsíčné noci a uslyšela dívku vzlykat. Měkce řekla: "Už nikdy nechceš znovu vidět Arakasiho, a v tom je ten problém, že ano?"

Bývalá kurtizána neodpověděla, ale možná že vzlykala ze spánku.

Příští ráno bylo kalné a sychravé. Kamlio se vrátila z lesa s nasbíraným chrastím. Měla zarudlé tváře i oči. "Zabil moji sestru!" prskla na paní z Acoma, jako by navazovala na její slova vyřčená v noci.

"Zabil na můj příkaz Obajana Hamoi," opravila ji Mara. "Tvou sestru zabily Obajanovy otrávené šipky."

Kamlio shodila svůj náklad chrastí přímo do právě rozdělaného ohně, z něhož se vzápětí vyvalil oblak dýmu a jisker.

Pastevec, který byl nyní jejich průvodcem, thurilsky zaklel. "Hlupačko! Tvoje uraženost nás může stát život!"

Lujan zareagoval první. Strhl si z ramen plášť, který nosil přes brnění, a hodil jej na oheň. Pak popadl měch s vodou a chrstl jeho obsah na tkaninu dříve, než stačila vzplanout. Ze záhybů látky se zvedly tenké proužky páry společně se zápachem spálené querdidří vlny. "Rychle," Štěkl na svého poddůstojníka. "Zrušit tábor. Žádná snídaně a hned vyrážíme dál. Ten kouř mohl někdo zpozorovat a my v zájmu naší paní nesmíme riskovat."

Malý pastevec vrhl na velitele vojsk domu Acoma vděčný pohled za jeho rozumné rozhodnutí a během několika minut se Marina výprava opět ocitla na cestě, využívajíc ke krytí každé rokle a prohlubně, jaké mohla pustá krajina nabídnout.

O čtyři dny později průvodce usoudil, že jsou dost daleko od hranice, aby mohli postupovat otevřeněji. Přijal od Mary centi a sestoupil do úzkého, kouřem naplněného údolí, aby na vesnickém tržišti nakoupil zásoby. Tsuranská mince sice budila podezření, ale měla svou hodnotu, a vesničany s jejich prostými potřebami nezajímal její původ ani ten, kdo ji u nich utratil. Mara usoudila, že není prvním Tsuranem, kterého průvodce vede touto cestou. Pašeráctví na hranici mezi Impériem a Thurilem bylo riskantní, ale velmi výnosné. Zdálo se, že pro muže se smíšeným původem, který se dokázal bez potíží pohybovat v obou kulturách, je to nejvýhodnější způsob obživy.

Pastevec se vrátil se dvěma koženými vaky zásob sušeného masa a pláštěm pro Lujana jako náhradou za ten, který zničil, když hasil oheň. Všechno bylo naloženo na zádech malého šedého zvířete, tvarem připomínajícího koně, ale s dlouhýma ušima a ocasem podobným Štětci.

"Osel," odpověděl průvodce na Marinu zvědavou otázku. Vyslovil ten výraz poněkud neohrabaně, ale Mara rozpoznala midkemianský původ onoho slova. Přítomnost zvířete, které se sem mohlo dostat pouze skrz Trhlinu nacházející se na území Impéria, byla jasným důkazem, že pašeráctví mělo hlavní podíl na obchodu v této oblasti. "Méně líný než querdidra, paní, ale dost silný, abys na něm mohla jet."

Mara nadzvedla obočí. "Já? Jet na tomhle? Ale vždyť je sotva tak velký jako novorozené tele needry!"

"Tak jdi pěšky," řekl pastevec nepříliš uctivým tónem. "Ale na kamenech v horách si můžeš snadno zvrtnout kotník a tvoji válečníci se rychle unaví, až tě budou muset nést." Pro Kamlio koupil boty s pevnými podrážkami lemované kožešinou. Mara se na ošklivou obuv dívala s nechutí a na osla s úzkostí. Pak se s povzdechem poddala. "Pojedu," řekla. "Ukaž Lujanovi, jak mi má pomoci nasednout."

Průvodce jí opět vysekl jednu ze svých rychlých ukloň, jimiž, jak by Mara přísahala, maskoval své pobavení.

"Neboj se," utahoval si z ní Lujan, když přiběhl, aby ji vysadil na hřbet zvířete. "Představ si, jak jsem se kdysi cítil já, když jsem musel jet na cho-ja. Jsou mnohem více kluzcí, například, a já jsem měl hrůzu z toho, že spadnu na svůj vlastní meč."

"To byl Kevinův nápad, ne můj," řekla Mara na svou obranu a pak si dodala odvahy a nechala se svým velitelem vojsk zvednout a posadit do koženého sedla na oslově hřbetě.

Zvíře je malé, pokoušela se Mara ujistit samu sebe, vysoké necelý metr. Jestli spadne, utrží přinejhorším několik modřin, což bude nízká cena, pokud v těchto cizích pustých horách nalezne ochranu před černooděnci. A ve skutečnosti se na oslu nejelo zase tak špatně; měl krátký a neuvěřitelně Jistý krok, když si vybíral cestu nerovným terénem. Mara, kývající se na jeho hřbetě, se sice necítila zrovna pohodlně, ale skryla své nepříjemné pocity za maskou tsuranské neústupnosti, zatímco její družina stoupala výše do hrozivých kopců. Odpoledne, když sesedla a zvíře bylo odvedeno k vodě, svěřila se Lujanovi, že kdyby věděla, co jsou ti osli Vlastě zač, nikdy by nedovolila jejich dovoz.

"Malý kůň, opravdu," zasténala, když celá ztuhlá opatrně usedala na zem k jídlu skládajícímu se ze ztvrdlého chleba a okoralého sýra.

Lujan se jen zašklebil. "Jsou velmi odolní, bylo mi řečeno. Muž, který je prodává přes hranici v Honšoni, shání další stádo, protože jako nákladní zvířata daleko předstihují querdidry."

S tím byla Mara nucena souhlasit navzdory svému rozbolavělému pozadí. Kdysi musela vytrpět společnost odporně páchnoucích, zlomyslných querdider, zatímco překračovala tsubarské hory při tažení proti pouštním banditům. Ale

když osel zvedl ocas a vyhodil zpod něj hromádku mrvy, nechala si svůj názor pro sebe. Pokud to bylo lepší zvíře než náladový šestinohý domácí tvor určený k přenášení nákladu, rozhodně nebylo čistotnější.

Pastevec, který byl jejich průvodcem, se náhle otočil kolem své osy a zdálo se, že zapomněl na skývu chleba ve své ruce. Obrátil se čelem proti větru, přimhouřil oči a pozoroval pusté kopce porostlé kleči, jako kdyby v jejich kamenech a rostlinách dokázal číst jako ve svitku. "Sledují nás," řekl tiše Lujanovi. "Mám podezření, že už od okamžiku, kdy jsme opustili tu vesnici."

Velitel vojsk pokračoval v soustředěném žvýkání sousta. Jako kdyby neexistovalo žádné nebezpečí, se zeptal: "Máme sáhnout po zbrani?"

Pastevec se na něj vyděšeně ohlédl. "Ne, chceš-li, abyste zůstali naživu. Ne. Chovejte se, jako by se nic nedělo. A když se kdokoli přiblíží, nesmíte udělat žádný pohyb, který by si mohl vyložit jako ohrožení, bez ohledu na to, jestli se vás bude snažit vyprovokovat slovem nebo činem. Postarej se, aby žádná horká hlava mezi tvými lidmi nepromluvila nebo netasila meč."

Na Lujanově tváři se objevil úsměv, v němž pouze Mara rozpoznala falešné veselí. "Vezmi si ještě sýr," nabídl pastevci. Ale nikdo už neměl na jídlo ani pomyšlení a zakrátko se celá skupina vydala na další cestu. Urazili sotva tucet kroků, když vzduch prořízl ostrý výkřik. Muž s černými vousy a vlajícím pláštěm stejné Špinavě šedozelené barvy jako okolní země vyskočil přímo před přední hlídkou na vysoký kámen, který se tyčil nad úzkou stezkou.

Mariny stráže ztuhly a Lujan zvedl ruku. Ale žádný z jeho válečníků i přes své překvapení nezapomněl na příkaz netasit zbraň. Thurilský horal se zjevil jakoby odnikud. Byl oblečen ve své národní suknici a křížem přes prsa mu visely dva pásy se dvěma meči a několika noži. "Proč jste vtrhli na území Thurilu, Tsurané?" zvolal. Silný přízvuk činil jeho slova téměř nesrozumitelnými, ale tón jeho hlasu byl nepopiratelně útočný.

Mara kopla oslíka, aby překonala jeho nechuť pohnout se kupředu. Ale než zvíře stačilo udělat krok, malý pastevec přiskočil a zadržel je. Podle místního zvyku odpověděl na výzvu. "Jsem layapa, válečníku," řekl thurilsky. "Hovořím za paní z Acoma, která přichází v míru."

Muž seskočil z kamene; jeho plášť se rozevlál a suknice se nadzvedla a odhalila jeho svalnatá stehna. Řemínky sandálů měl zašněrovány až pod kolena a na jeho pásech se zbraněmi chřestily kamenné amulety. Hlavu měl vyholenou, až na kulaté místo na temeni, kde mu rostly od dětství nestříhané vlasy spletené do copánků. Dosahovaly mu až k pasu a na koncích byly také ozdobené amulety.

Lujan tiše zašeptal své paní do ucha: "Není oblečen do války."

Mara přikývla. Četla, že se Thurilové před bojem svlékají, ponechávají si pouze přilbu, zbraně a štít a jinak jdou do bitvy nazí, protože jsou pyšní na to, že se jejich mužství nescvrklo strachem, a chtějí, aby to viděli i jejich nepřátelé.

Muž vykročil směrem k Maře, která se nyní ocitla poněkud před ostatními, neboť osel poplašeně popoběhl. Mara pevně sevřela otěže a v duchu si zoufale připomínala, že má dělat, jako by se nic zvláštního nepřihodilo.

Horal něco řekl svým drsným dialektem a chytil osla za uzdu. Foukl mu do nosu a zvíře se z nějakého podivného důvodu uklidnilo. Muž se prohrábl svými talismany a obešel oslovu hlavu. Přistoupil k Maře a naklonil se tak blízko k její tváři, až se svým nosem téměř dotkl jejího.

Layapa zavolal: "Nehýbej se, Dobrý Ochránce. Zkouší tvou odvahu."

Mara zadržela dech a přinutila se nezavřít oči. Byla si vědoma neklidu svých mužů, které svědily dlaně touhou sáhnout po meči, i Kamlio, jež zapomněla na svou nevraživost vůči mužům a ze strachu se přitiskla k nejbližšímu válečníkovi. Ale kázeň zvítězila. Její válečníci stáli nehybně, a když Mara odmítla sklopit nebo odvrátit zrak, horal vypustil z plic vzduch páchnoucí česnekem a ustoupil. Zamručel na znamení, že její odvaha je dostačující. "Kdo za tebe mluví, ženo?"

Dřív, než ji layapa mohl zadržet, Mara promluvila: "Já vedu tuto družinu."

Muž vycenil bílé, silné zuby ve výrazu, který nebyl úsměvem. Jeho sluncem osmahlý obličej se zkřivil opovržením. "Máš kuráž, ženo! To připouštím, ale vést tyhle muže? Jsi žena." Pak se obrátil k Lujanovi, který stál nejblíže. "Ty! Nebudu poslouchat ženský jazyk a chci vědět: co přivádí tsuranské válečníky do této země? Hledáte válku!" Svá poslední slova zřejmě považoval za žert, protože propukl v divoký smích.

Mara pokynula Lujanovi, aby mlčel, a jako by svalnatý muž vůbec nestál těsně u jejího osla, obrátila se na průvodce. "Ten horal vypadá, že ho něco pobavilo. Shledává naši přítomnost zde směšnou, nebo má v úmyslu urazit naši čest?"

Ale layapa buď poslouchal svou vlastní radu, nebo mu zbabělost nedovolila promluvit. Neřekl nic.

Mara se zamračila; zůstala odkázána jen na svůj úsudek. Tsurané považovali Thurily za krvežíznivé, divoké válečníky. Ale Mara cítila, že pohled útočícího vojska může být zkreslený. Jediní další Thurilové, které kdy viděla, byli zajatci poslaní do arény. Tito muži se projevili jako sebevědomí, nezávislí a odvážní. Raději vytrpěli bití od tsuranských dozorců, než aby bojovali s jinými zajatci pro zábavu svých věznitelů.

Mara znovu promluvila na muže. "Hledám vašeho náčelníka."

Horal se zatvářil překvapeně, jako by najednou nahlas promluvil nějaký hmyz. "Ty hledáš našeho náčelníka?" V předstíraném hlubokém zamyšlení si pohladil bradu. "Jaký máš důvod, že ho chceš rušit? On už má ženy, aby mu v noci zahřívaly lůžko."

Mara prudce zvedla hlavu, ale včas se ovládla. Pokynem ruky zastavila Lujana, který se chystal vrhnout kupředu a odpovědět na urážku. Mara se silou vůle uklidnila a podrobněji si prohlédla neotesaného horala. Vypadal mladě, nemohlo mu být více než dvacet pět let. Podle tsuranských obyčejů byl právě tak starý, aby mohl dědit. A jako takovýto chlapec, jemuž byla poprvé svěřena zodpovědnost, se možná i on chová chvástavě a nadutě, aby vypadal důležitě ve velkém světě. "Nemluvím s chlapci. Doveď mě okamžitě ke svému náčelníkovi, nebo ho požádám, aby tě potrestal za tvou drzost, až ho najdu sama."

Muž ustoupil zpět v posměšné nápodobě ustrašenosti. "Má paní! Ale samozřejmě!"

Otočil se na patě, až jeho plášť a suknice zavířily, a vložil , si dva prsty do úst. Ozvalo se ostré zahvízdnutí, při jehož

zvuku sebou Mařini válečníci trhli.
"Nesahat na meče," přikázala Mara tiše Lujanovi.
Velitel vojsk vrhl na své muže tvrdý pohled a přál si, aby se drželi, i když se kolem nich náhle objevilo asi dvacet horalů. Všichni byli silně ozbrojení - od luků, kopí a mečů až po ježící se řady vrhacích nožů; několik nejdivočeji vyhlížejících a nejsilnějších třímalo dvoubřité sekery. Marina malá družina byla trojnásobně početně převýšena, a kdyby došlo k boji, stezka, na níž stáli, by se stala dějištěm masakru.
Lujan, připravený na smrt, zašeptal: "Možná že nevyhledávají boj, ale jsou dokonale připraveni, kdyby mělo k nějakému dojít."
Horal stojící na stezce se rozhlédl po kruhu svých druhů. Zlomyslně se ušklíbl. "Slyšeli jste tu ženu! Myslí si, že přikáže našemu náčelníkovi, aby mě dal zbít za drzost!" Odpovědí na jeho slova byl drsný smích, doprovázený svištěním tasených mečů.
Mara těžce polkla. Věděla, že může pouze bojovat, nebo se vzdát dříve, než budou její muži pobiti a ona spolu s Kamlio odvlečena, a jen bohové vědí, jaký osud by je čekal. Přinutila vyschlý jazyk utvořit slova. "Řekla jsem, že jsme přišli v míru. Na důkaz upřímnosti mých slov složí moji muži zbraně."
Na Lujanův nevěřícný pohled zasykla: "Udělejte to!"
Její válečníci, poslušní do posledního muže, rozepnuli své pásy s meči. Zvuk úderů pochev o kameny na stezce se jakoby žalostně zvedal k nebeské klenbě.
Úsměšek na tváři mladého válečníka se proměnil ve výraz dravce. Odvázal si z copu kožený řemínek a sevřel ho v dlaních. "Svažte je," štěkl. Podíval se na Lujana a dodal: "Jste Tsurané! Nepřátelé mého lidu. Uvidíme, koho dá můj náčelník zbít!"
Mara zavřela oči, když se kruh Thurilů vrhl na její bezbrannou skupinu, ale ještě předtím stačila zachytit chlípné pohledy, které nejbližší muži vrhali na Kamlio. Slyšela jejich poznámky v cizí řeči, jimž nerozuměla, ale jejich tón byl posměšný. Bohové, chraňte nás, pomyslela si, jaký osud jsem to připravila svým lidem? Protože podle všech zásad cti a náboženství společností, v níž se narodila, by měla nechat všechny své muže padnout a sebe zabít, než by svolila k tomu, aby se vzdala.
"Udělala jsi dobře, vznešená paní," řekl layapa naléhavě. Ale když drsné ruce strhly Maru ze sedla a kožené řemeny spoutaly její zápěstí, nebyla si tím jista. V sázce je víc než hanba domu Acoma, připomínala si, zatímco se dívala, jak její válečníci mlčky snášejí stejný osud a nechávají si svazovat ruce i nohy. Čest, hrdost, a dokonce mír neznamenají nic, pokud Shromáždění zůstane nedotčeno ve své všemohoucnosti.
Ale když ona a její lidé byli smýkáni, strkáni a vysmíváni jako otroci, nebyla si jista, jestli by raději nechtěla být mrtvá.

Kapitola čtvrtá

PROTITAHY

Mara upadla.
Horal, který ji postrčil ve směru pochodu, se zasmál, když klesla na kolena na tvrdé kameny. Uchopil ji za paži, surovým trhnutím ji zvedl na nohy a znovu s ní smýkl kupředu. Narazila do Sarika, který zůstal pevně stát, aby ji podepřel, a sotva ovládl své zděšené rozhořčení.
"Mé paní by mělo být alespoň dovoleno jet na oslu," ozval se. Z Marina strnulého výrazu poznal, zejí hrdost brání promluvit. Vyplivoval každé slovo jako kletbu.
"Mlč, tsuranský pse! Pro zvíře máme lepší využití!" Horal, který byl podle všeho velitelem, dal pokyny svým podřízeným.
Mara zvedla bradu a snažila se nedívat na Lujanovu krvácející tvář. Odmítl nastavit ruce ke spoutání, a přestože nebojoval, zacházeli s ním velmi hrubě, než mu zkroutili paže za záda a svázali ho. Oči mu ztemněly zuřivostí, když viděl, k jakému "lepšímu využití" je malé nákladní zvíře určeno: Kamilo si získala přízeň tohoto barbarského Thurila. Její krása byla vysoce hodnocena, a tak ona, a nikoli Mara, měla jet na oslu.
Když se Sarik odvážil znovu protestovat, uhodil ho horal do obličeje a křikl na něj lámanou tsuranštinou: "Tmavovlasá žena má léta plodnosti už skoro za sebou. Má malou cenu.
Mara s hořícími tvářemi vydržela i tuto urážku. Ale když se její věznitelé v suknicích vydali se svými zajatci na pochod, sevřela její nitro nejistota. Neměla ani tušení, co tito Thurilové mají v úmyslu udělat s ní a s jejími muži. Ale protože věděla, jak Tsurané zacházejí se zajatými horaly, nedoufala, že by ji čekala příjemná budoucnost.
Thurilové hnali své vězně do hor. Mara klouzala a klopýtala na hladkých skalách a brodila se bystřinami. Řemínky na jejích promočených sandálech se natáhly a na chodidlech se jí udělaly puchýře. Kousala se do rtu a potlačovala slzy

bolesti. Když se zastavila, některý z horalů ji postrčil loktem nebo plochou stranou meče či sekery. Zanedlouho měla záda pokrytá modřinami. Takovéhle utrpení prožíval Kevin a jeho krajané, když byli hnáni na tsuranský trh s otroky? Mara se domnívala, že ví, oč jde, když usoudila, že otroctví je zločinem proti lidskosti. Teď na vlastní kůži pocítila hrůzu a strach oněch nešťastníků, kteří byli vydáni na milost a nemilost jiným. Přestože se ocitla v nebezpečné situaci, byla stále svobodná žena, a opět bude, pokud přežije, ale jaké to musí být, nemít žádnou naději na volnost? Kevinův hluboký nesmiřitelný hněv týkající se této záležitosti pro ni přestal být záhadou.

Kamilo seděla na oslu. Bývalá kurtizána měla bledou tvář, ale její výraz zůstal tsuranský netečný. Avšak když se dívka více než jednou ohlédla jejím směrem, viděla Mara za její maskou strach a starost. Něco v Kamlio se začalo probouzet, jestliže cítila starost o svou paní, klopýtající za oslím ocasem.

Cesta vzhůru byla s postupujícím dnem stále obtížnější a Thurilové nepolevovali v rychlosti, jakou hnali své zajatce. Vyčerpaná a zpocená Mara si musela stále připomínat svůj vznešený cíl, který byl příčinou toho, že se bezpodmínečně vzdala. Jenže morální hlediska se náhle zdála méně důležitá než žízeň, trápící její vyprahlé hrdlo, a nohy, třesoucí se únavou z namáhavého výstupu. Znovu se snažila povzbudit svou ochabující vůli: musí odhalit tajemství skrývající se za tím, co cho-ja a nižší mág nazývali "Zakázané". V této nehostinné zemi před ní ležela hádanka o to těžší, že její řešení se nacházelo mimo dosah tsuranské zkušenosti. Mara neměla ponětí, co ji čeká, až získá přístup k někomu výše postavenému. Neznala ani thurilský jazyk, natož aby věděla, na co se ptát. Jak domýšlivá byla, když nastoupila na palubu Coaltecy s vírou, že může cestovat do této cizí země a prostřednictvím rozhovorů a síly své osobnosti dostatečně zapůsobit na nepřátele svého lidu, aby ji laskavě vyslechli! Narodila se jako příslušník vládnoucí třídy a nikdy v životě nebyla zbavena svých výsad, a tak si až dosud neuvědomila, jak krátkozraké byly její předpoklady. Jako vysoce postaveného Ochránce Impéria, zbožňovaného lidem, ji nikdy nenapadlo, že by se k ní někdo mohl chovat jinak. Lekce, které jí udělil Kevin ze Zunu, ji měly upozornit na rozdíly mezi národy. Odpustí jí bohové někdy její hloupost?

Strach v její mysli narůstal, když ji její věznitelé bez odpočinku vedli výše do hor. Osel kráčel kupředu, netečný ke starostem lidí a smířený s tím, k čemu ho určili bohové - být nákladním zvířetem. Nemenší náklad nesu i já, pomyslela si Mara; znovu klopýtla a pocítila prudkou bolest ve spoutaných zápěstích, když se snažila udržet rovnováhu. Ztracena v nešťastných myšlenkách si ani nevšimla Sáňkových a Lujanových zhrozených pohledů.

Osud nejen její vlastní rodiny závisel na její síle. Zajetí jí uštědřilo bolestnou lekci: život žádného muže nebo ženy by neměl záviset na rozmaru někoho jiného. Ale právě to byl jediný způsob života, jaký znal prostý tsuranský lid. Osud nejnižších otroků stejně jako nejvyšších šlechticů spočíval nyní v jejích rukou. Avšak reformy v Tsuranuanni nemohou začít, dokud nebude zlomena moc Shromáždění.

Marino statečné odhodlání začaly nahlodávat myšlenky na možné hořké konce: že Kasuma zůstane jejím posledním dítětem, že její odloučení od Hokanua může trvat celý zbytek jejího života, že bude muset ponechat nevyřešený jeho odpor k tomu, aby se Kasuma stala jeho dědičkou. Kevinova rozporuplná pováhají naučila, že milovat muže ještě neznamená žít s ním v míru; žádný okamžik v jejím životě pro ni nebyl tak bolestný jako ten, kdy ji císařské nařízení přinutilo poslat barbara pryč. Bála se, že už se s Hokanuem nemusí nikdy setkat a že mu tedy nebude moci vysvětlit, co považuje ve vztahu k němu za nejdůležitější. Mara polkla, bojujíc se zoufalstvím. Pokud se nedohodne s těmito Thurily, pokud si ji ponechají v zajetí nebo ji prodají do otroctví, pak když bude Hokanu chtít syna, bude mu ho muset porodit jiná žena. Tato myšlenka Maře působila větší bolest než tělesné utrpení.

Mara si až opožděně uvědomila, že se jejich pochod zpomalil. Její věznitelé se zastavili v údolí mezi dvěma návršími pokrytými stíny pozdního odpoledne. Dolů ze stráně běžela skupina mladších thurilských válečníků. S vlajícími plášti mávali zbraněmi a hlučně se smáli. Bouřlivě se zdravili s těmi, kteří hnali skupinu zajatců. Nově příchozí přivítali Kamilo zvednutým obočím a obdivnými výkřiky. Ohmatávali Marino prosté roucho a hlasitě mezi sebou rozmlouvali, až se Mara rozhněvala, že na ni tak civí.

"Co to říkají?" zeptala se ostře layapy, který stál vedle ní se svěšenou hlavou. Po Marině pánovité otázce se přikrčil ještě více.

"Pani," řekl pastevec, "toto jsou drsní muži." Po tomto projevu podřízenosti se z houfu horalů ozvaly posměšné poznámky a kdosi vykřikl lámanou tsuranštinou: "Mohli bychom mu říkat Ten, který poslouchá ženu, ne?"

Následoval další smích a výskot, který byl příčinou ještě naléhavějších Mařiných otázek a layapovy zoufalé prosby: "Paní, nechtěj, abych ti to překládal." Jeden z mladíků za ní si tiskl ruce k rozkroku a jakoby slastně převracel oči. Jeho druhové patrně pokládali jeho představení za vtipné, protože se navzájem plácali po ramenou a hlučně se chechtali.

Layapa překřikl jejich rámus: "Urážejí .tě, vznešená paní."

"Přelož mi to!" poručila Mara, když. se Sarik a Lujan dostali blíže k ní a zaujali svá obvyklá místa po jejích bocích, aby ji chránili před posměšky cizinců.

"Paní, nechci k tobě být neuctivý." Kdyby nebyl svázaný, vrhl by se layapa tváří k zemi. Ale spoutaný se mohl pouze tvářit vyděšeně. "Přikázala jsi mi to. Ten první, ten s tím zeleným pláštěm, se zeptal našeho vůdce, jestli se tě už zmocnil."

Mara neřekla nic, jen přikývla.

Layapa se navzdory chladnému horskému vzduchu potil. "Ten, který nás vede, odpověděl, že čeká, až dojdeme do vesnice, protože jsi příliš kostnatá, a tak bude potřeba hodně polštářů a kožešin." Téměř se začervenal, když vyhrkl zbytek. "Ten třetí, který se držel... tam, říká, že tě muži poslouchají. To může znamenat, že jsi čarodějnice. Ten, který nás vede, by neměl riskovat, protože kdyby se tě pokusil dotknout, mohla bys mu odčarovat jeho... mužství. Ti ostatní to považují za velmi zábavné."

Mara vztekle zaškubala řemeny, poutajícími její zápěstí. Jak může důstojně odpovědět na takové sprostoty, když je svázaná jako dobytče? Na okamžik se zamyslela a pohlédla na Lujana a Sarika. Oba vypadali, že by rádi vraždili, ale byli

stejně bezmocní jako ona. Ale nic pod nebesy by ji nepřimělo snášet takové urážky od cizinců alespoň bez náznaku odporu! Protože jí k tomu zůstal pouze jazyk, zvedla Mara hlavu a vyrazila ze sebe nejhlasitější výkřik, na jaký se zmohla. Tihle hulvátští barbaři možná nerozumějí tsuransky, ale u Turakamua, podle tónu jejího hlasu pochopí smysl jejích slov.

"Ty!" křikla a trhla hlavou směrem k horalovi, který je zajal. "Jak se jmenuješ?"

Muž v čele skupiny ztuhl a téměř bezmyšlenkovitě se k ní otočil. Mladík vedle něj si přestal mačkat rozkrok a s úžasem se na svého staršího druha podíval. Něco řekl a jeho vůdce učinil nechápavé gesto. Pak se ve svém vlastním jazyce obrátil na layapu a ostatní se zasmáli.

Mara nečekala na překlad. "Ten nadutý hlupák, který nemá více rozumu než zvíře, na němž jede moje služebná, najednou tvrdí, že mi nerozumí." V jejím hlase zaznívál hněv. "Dokonce i potom co s námi dole na stezce mluvil tsuransky?"

Několik horalů se po jejích slovech obrátilo, někteří s překvapeným výrazem. Tak takhle! pomyslela si Mara. Jsou tu i jiní, kteří ovládají náš jazyk, třebaže špatně. Z toho musí vytěžit co nejvíc.

Mara se chvíli pásla na horalových rozpacích a pak sama oslovila layapu. "Přelož tomuhle kašparovi, který zapomíná slova stejně, jako jeho matka zapomíná jméno jeho otce, přesně, co říkám." Mara se odmlčela a pak pokračovala do ohromeného ticha. "Řekni, že je nevychovaný malý uličník. Až se dostaneme do jeho vesnice, požádám náčelníka, aby ho nechal zbít za to, jak neomluvitelně zacházel s hosty. A pak mu řekni, že kdybych hledala společnost do postele, musel by to být muž, a ne dítě, které stále ještě touží po svrasklých prsech své matky, a jestli se mě přece jen dotkne, budu se smát, až jeho mužství selže a nevztyčí se. Je tupý jako needra a páchne ještě hůř. Je ošklivější než můj nejšerednější pes a má ještě menší cenu - protože můj pes umí lovit a není tak zahmyzený. Řekni mu, že samotnou svou existencí přináší hanbu svým už tak bezectným předkům."

Layapa překládal s náhlou nevysvětlitelnou radostí. Než dokončil první větu, upřely se oči všech horalů na paní z Acoma. Poté, co přeložil celou její řeč, ji jejích kamenná nehybnost vyděsila. Srdce jí poskakovalo v hrudi. Mohli by ji snadno zabít. Každý zajatec, který by takto promluvil k tsuranskému lordu, by vzápětí visel na stromě a kopal nohama. Ale Mara cítila, zeji těžko může potkat horší osud než otroctví. Ať už jí tito muži připraví hanebnou smrt oběšením, nebo ne, dočkají se od ní pouze povýšeného opovržení.

Pak se nálada náhle změnila. Všichni kromě terče Mařiných urážek začali povykovat a plácat se do stehen. "Ale že má ta dračice ostrý jazyk? Slyšel jsi ji?" vykřikl někdo tsuransky se silným přízvukem na zesměšněného muže. Několik jeho druhů se smálo tak, že si museli sednout, protože pod nimi podklesávala kolena. Válečník, jemuž Mara spílala, se na ni upřeně zahleděl a zároveň s tím, jak mu do tváří stoupla barva, jednou krátce kývl hlavou.

Lujan se přitiskl blíže k Maře, ale pak další z thurilských válečníků cosi vykřikl a s uznalým výrazem se Maře lehce uklonil. Mara z jeho chování pochopila, že asi nebude popravena, a zeptala se: "Co říkal?"

Layapa pokrčil rameny. "Že umíš urážet jako muž. Mezi Thurily to je považováno za něco jako umění, paní. Jak jsem se naučil už jako dítě od své matky, jsou to lidé, kteří velice rádi provokují."

Časem rozruch opadl. Houf mladších horalů se shromáždil a vydal se za svými povinnostmi; někteří se na odchodu ještě pochechtávali. Mařini věznitelé se svým zrudlým velitelem hnali své zajatce směrem k domovu. Poslední sluneční paprsky dopadaly na horskou louku, na jejímž vzdálenějším okraji stála vesnice s domy se špičatými střechami obehnaná palisádou. Z kamenných komínů stoupal kouř a na strážních věžích byla vidět kopí hlídek. Za vesnicí pokračovala stezka dále do hor.

Horalští válečníci zrychlili krok, jak spěchali, aby se pochlubili svými zajatci.

"Zvláštní," zamumlal Sarik, jehož zvědavost neudělal ani vyčerpávající pochod, ani nejistý osud, který ho čekal. Na rozdíl od Tsuranů bylo Thurilům očividně lhostejné, jestli jejich vězni mezi sebou rozmlouvají. "I když je tu dost trávy pro dobytek, není spasená, jen ji protínají stezky vyšlapané stády."

Na tuto poznámku se thurilský velitel ohlédl přes rameno a jeho rty se lehce zkřivily opovržením. Ve zjevném rozporu se svým dřívějším tvrzením, že neumí tsuransky, řekl se strašlivým přízvukem: "Měl bys být rád, že máš průvodce přes tuto louku, tsuranský pse. Kdybychom ti neukazovali, kudy jít, byl bys ztracen. Toto území je stále ještě plné pastí nastražených v dobách, kdy tví krajané vtrhli do naší země."

Lujan se zamyšleně zeptal: "Chceš říct, že tvůj národ stále udržuje opevnění z poslední války?"

"Ale boje skončily před více než deseti lety," poznamenal Sarik.

Lujan se naklonil ke svému bratranci. "Dlouhá paměť," zašeptal. Za jeho bezstarostným tónem se však skrývalo neblahé tušení. To, že Thurilové po tak dlouhé době stále střežili svou vesnici za pomoci smrtících pastí, prozrazovalo zášť, která ztíží pokusy o vyjednávání; jako voják slyšel Lujan vyprávění veteránů o nezdařeném tažení do Thurilu. Bylo tehdy lépe zemřít než padnout do zajetí a být vystaven pomstě horalských žen.

Ale před Marou svůj strach pečlivě skrýval, když je vedli přes smrtící louku k dřevěnému mostu přes vodní příkop napájený z horské bystřiny. Voda se hnala přes ostré kusy skal a točila se ve vírech příliš silných, než aby je jakýkoli plavec dokázal překonat. Velitel horalů si všiml, že Lujan očima zkoumá možnosti útěku přes tento proud.

Mávl rukou v kožené rukavici směrem k příkopu. .Mnoho tsuranských válečníků zde utonulo. A mnohem více si jich zlámalo vaz na skalách, když se mamě snažili natáhnout provazový most." Pokrčil rameny a ušklíbl se. "Vaši velitelé nebyli hloupí, jen paličatí. Nakonec vybudovali plošiny tamhle" - jeho plášť zavířil, když ukázal na místo u spodního okraje mostu - "a tamhle." Namířil prst na skalní výstupek o kus dále. Pak, jako by se válečný pokřik bojovníků z minulosti stále zvedal k obloze, pohlédl na temnou stěnu palisády. "Bylo to jen o vlásek."

Mara přes své vyčerpání sledovala hovor. "Musel jsi být v té době velmi malým chlapcem. Jak si to můžeš pamatovat?"

Horalský vůdce byl tak ponořen do vzpomínek, že zapomněl, že ho oslovila žena. "Byl jsem na ochozu palisády a nosil

otci a strýcům vodu. Pomáhal jsem odnášet mrtvé a raněné." Tvář se mu zkřivila dlouho živenou hořkostí. "Pamatuji si."

Loktem postrčil Lujana kupředu a vedl je přes most. Hrozivý stín brány jim zakryl oblohu. Velitel odpověděl na výzvu stráže, která zdola nebyla vidět, a nahnal zajatce dovnitř. Lujan si všiml ochozů u palisády, zvenčí pobitých ohoblovanými prkny, ale zevnitř nedokončených, s kůrou a pahýly větví stále ponechanými na kládách, jako kdyby práce na opevnění probíhaly ve spěchu. "Musela to být nelítostná bitva."

Vůdce se zasmál. "Ne tak nelítostná, Tsurane. Byli jsme už vysoko v horách, když začal třetí útok a vaši vojáci ztekli palisády. Naši velitelé také nejsou hloupí. Když vaši vojáci tolik chtěli naši vesnici, tak jsme jim ji nechali. Dobýt nějaké místo je jedna věc; udržet je - druhá." S pohrdavým úsměškem dodal: "Do našich hor bychom vás nikdy nepustili." Širokým gestem ukázal k vrcholkům, které se za vesnicí tyčily k obloze. "Tam je náš skutečný domov. V těchto údolích můžeme stavět domy a síně, v nichž se setkáváme a obchodujeme a oslavujeme, ale naše rodiny žijí na Vysočině. Tam umírali vaši vojáci, Tsurane, když jsme přepadávali vaše zásobovací jednotky a hlídky. Stovky jich padly při našich útocích, než vaši konečně měli dost Vysočiny a odtáhli domů."

Nyní, za opevněním a na rušné ulici, se skupina zajatců stala středem pozornosti. Ženy, které praly prádlo ve veřejné vodní nádrži, nechaly práce a začaly si na ně ukazovat. Děti v barevných pláštících pokřikovaly a běžely k nim, aby se podívaly zblízka, nebo vyhlížely s vykulenýma očima zpoza sukní svých matek, které nesly od pekaře bochníky chleba zabalené v šátcích. Některé ze špinavějších a divočejších dětí se kolem spoutaných cizinců s povykem srotily.

V obavě, že by mohly házet kameny, trhl Lujan hlavou na své válečníky a ti těsněji obstoupili svou paní, aby jí poskytli veškerou ochranu, jaké byli schopni.

Ale žádné projevy nepřátelství se nevyskytly; jen několik žen středního věku, které možná ve válce ztratily manžely nebo syny, na ně vrhalo záštiplné pohledy. Největší pozdvižení vyvolal osel, nesoucí Kamlio. Děti se kolem něj shlukly a užasle štěbetaly. Dospělí je s hranou přísností odháněli pryč, ale stále se ozývaly výkřiky: "Má jen čtyři nohy!"

"Jak to, že neupadne?" ptal se chlapec přibližně ve věku Ayakiho, než zahynul.

Voják, jenž vedl osla, mu dal odpověď, která všechny rozesmála.

Po chvilce zamyšleného mlčení Mara poznamenala: "Kdyby nás tihle hluční barbarové chtěli zabít, matky by jistě nenechaly své děti, aby se tu pletly, ale zahnaly by je domů."

Lujan se protlačit blíže ke své paní. "Bohové se postarají, abys měla pravdu^" Ale jeho myšlenky zůstaly chmurné. Viděl, jak muži, které míjeli na ulici, hltají Kamilo žádostivýma očima. Ženy, jež odnášely své vyprané prádlo, je sledovaly s nevraživým výrazem ve tváři a čeledín s okovem vody si před nimi pohrdavě odplivl. Thurilové byli divoký národ, jak tvrdili veteráni, kteří se vrátili živí z válek v těchto horách.

Když horalé dovedli své zajatce na hlavní náves, ukázalo se, že celá vesnice se skládá z kruhu budov, uprostřed nichž byl ponechán volný prostor, určený k obchodování, na němž stály rozměrné stany pro kupce a ohrady z kůlů pro dobytek. Marina družina byla dovedena do největší z těchto ohrad, zatímco přihlížející vesničané se smáli a vykřikovali posměšné poznámky. Layapa odmítl Sarikovu žádost o překlad a Mara byla příliš zesláblá, než aby ji to zajímalo. Toužila pouze po kousku čisté země. na nějž by si mohla sednout; ale namísto toho se brodila vrstvou hnoje, který v ohradě zbyl po jejích dřívějších zvířecích obyvatelích. Záviděla Kamlio, že jede na oslu, dokud se na ni neohlédla a podle její bledosti neusoudila, že se dívce z dlouhého sezení v sedle patrně udělalo nevolno. Muži jí nedovolili sesednout, ale přivázali zvíře u kůlu vedle brány a pak se se založenýma rukama opřeli o ohradu a uznale hodnotili Kamliiny zlaté vlasy a její krásu.

Maru rozzuřilo, že jejich věznitelé nevěnovali pozornost ani jejich základním lidským potřebám, a protlačila se před své důstojníky. Jak nejsilněji mohla, zvolala na horaly, kteří se shromáždili u brány: "Co chcete udělat s mými lidmi?" Chvějíc se hněvem, v němž byla obsažena i značná dávka strachu, pohodila hlavou, aby se jí z očí dostaly rozcuchané vlasy. "Moji válečníci žádají vodu, jídlo a vhodné místo k odpočinku! Tohle je pohostinnost, jakou projevujete cizincům, kteří přicházejí v míru? Spoutáte je jako otroky a zavřete do ohrady pro dobytek? Hanba vám, vy špinavci, kteří se válíte v hnoji jako prasata!" Tady si vypůjčila midkemianský výraz pro zvíře, jehož zvyky byly považovány za odpudivé.

Cizí slovo podle všeho Thurily rozzuřilo, protože se začali mračit a jejich vůdce postoupil kupředu. Rudý vztekem nebo snad rozpaky vykřikl na Lujana: "Umlč tu ženu, pokud si přeješ, aby zůstala naživu."

Velitel vojsk domu Acoma na něj upřel planoucí pohled. Hlasem, jenž snadno překřikoval válečnou vřavu, odpověděl: "Je to má paní. Od ní přijímám rozkazy. Pokud máš alespoň tolik rozumu, že v noci dokážeš udržet moč, uděláš totéž."

Velitel horalů na tuto urážku zareagoval vzteklým zařváním. Málem by vytasil meč a vrhl se na Lujana, kdyby ho jeden z jeho druhů nestrhl zpět. Vyměnili si v thurilštině několik slov. Lujan mohl pouze ve strnulém, avšak důstojném postoji vyčkávat, až se rozzuřený velitel uklidní. Nakonec horal něco krátce zamumlal a dal se do hlučného řehotu, který však náhle jako by uťal. Muži kolem něj zpozorněli.

"To musí být jejich náčelník," zašeptal Sarik. Přistoupil k Maře, která si ho ale nevšimla, dokud nepromluvil. Dívala se směrem, jímž se obrátily pohledy všech horalů. Na dřevěných schodech nejvýstavnější budovy na návsi se objevil muž v plášti. Děti mu utíkaly z cesty, když vykročil přes náves, a ženy s nákladem mokrého prádla uctivě odvracely tváře.

Nově příchozí byl starý a sehnutý, ale pohyboval se s jistotou, s níž by stále ještě dokázal podstoupit i nejnamáhavější výstup do hor. Mara odhadla jeho věk zhruba na šedesát let. Ve vlasech měl vpleteny korkarové ozdoby, bezpochyby válečnou kořist, neboť byly vyřezány tsuranskýma rukama. Mara potlačila rozechvění, když se stařec přiblížil natolik, aby rozeznala, že knoflíky na jeho plášti jsou vyrobeny z chlazených kostí. Takže zprávy tvrdící, že Thurilové věří, že pozůstatek mrtvého nepřítele jim propůjčí sílu, jsou pravdivé. Kůstky jejích prstů mohou velmi snadno skončit jako ozdoba oděvu nějakého thurilského válečníka.

Horalský náčelník se zastavil, aby si promluvil s velitelem, který přivedl zajatce. Ukázal na zlatovlasou kurtizánu a na osla a s úsměvem něco dodal. Vůdce, očividně uvolněný ze služby, zasalutoval. Podle jeho spokojeného výrazu se dalo soudit, že se nyní odebere domů ke své manželce.

Mara vypadala vyčerpaně a sklíčeně a Sarik z ohledu na ni vykřikl: "Nepředstavíš nás?"

Horalský důstojník ztuhl mezi dvěma kroky. Jeho muži a náčelník se zájmem přihlíželi, jak zvažuje, jestli má odpovědět zajatci. Pak se silným přízvukem zavolal zpět: "Představte se sami, Tsurané! Zdá se, že vaše žena to se svým jazykem snadno dokáže."

Další z horalských válečníků zlomyslně připojil: "Náš kapitán je Antaha, vůdce z Loso. Říkám ti jeho jméno, aby náš náčelník věděl, koho má dát zbít, až si budeš stěžovat."

Po jeho slovech následoval bouřlivý smích, k němuž se přidal i náčelník a dokonce i ženy s dětmi. Mara se hněvem téměř přestala ovládat a opět se protlačila kupředu.

Náčelníkovi, který se smíchy plácal do stehen, panovačně oznámila: "Jsem Mara, vládnoucí paní z Acoma, a přišla jsem do Thrurilské konfederace s mírovým poselstvím."

Náčelníka rázem opustilo jeho veselí. Hlasem třesoucím se hněvem opáčil: "Žena stojící v querdidřím hnoji tvrdí, že je vznešeného původu a vyjednavačem míru?"

Mara zbělela vztekem. Lujan si uvědomil, že se ocitla na pokraji svých sil a že by ve ztrátě sebeovládání mohla náčelníka veřejně urazit, za což by si jistě vysloužila tvrdé potrestání, a zoufale se obrátil k Sarikovi. "Musíme zasáhnout, i kdyby jen proto, abychom odvedli její pozornost."

Ale mladý první rádce postoupil kupředu, aniž by dal najevo, že slyšel. Když Mara otevřela ústa, že promluví, porušil Sarik protokol a přehlušil její hlas svým vlastním. "Náčelníku Thurilů," vykřikl, „jsi hlupák, když odmítáš naší paní poskytnout lepší přijetí než ohradu pro dobytek. Před tebou stojí Mara, paní z Acoma, Ochránce Impéria a člen rodiny císaře Ičindara!"

Náčelník trhl hranatou čelistí. "Tahle?" Přestože bylo toto jediné slovo naplněno hlubokým pohrdáním, zdálo se, že Sarik nemluvil docela nadarmo. Stařec nepřipojil žádné urážlivé poznámky, ale nakonec mávl na Antahu, aby se k němu vrátil. Tentokrát zněla náčelníkova slova úsečně a rozkazovačně a layapa pod Sarikovým nátlakem překládal.

"Říká, že když Antaha přivede do tábora zvířata, musí se o ně postarat: nakrmit je, napojit je, poskytnout jim nocleh, i když ne zbytečně pohodlný, protože sláma je vzácná a bohové nemilují plýtvání. Dívka na oslu bude spát v domě. Je velice krásná a má být uchována pro muže, který si získá právo žádat ji za manželku." Layapa znejistěl, protože Mařiny oči ho probodávaly jako nože.

Ale v jejím hlase nezněla zášť, když mu přikázala: "Pokračuj."

Layapa sklesle přikývl a olízl si rty. "Náčelník této vesnice také říká, že slyšel o Ochránci Impéria, který je spřízněn s císařskou rodinou. Dodává ale, že Ičindarovi vládnou ženy a že on, rodilý horal, neuznává za vhodné mluvit na ulici se ženou, třebaže tvrdí, že náleží ke královskému rodu. Ale protože existuje smlouva mezi Tsuranuanni a Konfederací, není oprávněn dovolit svým vesničanům, aby si Maru přivlastnili jako kořist."

Z houfu horalů, kteří přivedli Marinu družinu, se ozvalo zklamané mručení. Dva nejdrzejší vyjádřili svou nespokojenost obscénními gesty.

Pak se náčelník obrátil k zajatcům v ohradě a oslovil Mařina velitele vojsk plynulou tsuranštinou, jíž se patrně naučil během dřívějších válek. „Jestli máte nějaké potřeby, kterým nebylo vyhověno, je za to zodpovědný Antaha. Zítra shromáždí stráž o počtu dvaceti válečníků, kteří vás a vaše ženy dovedou k nejvyššímu náčelníkovi do Darabaldi. Rozsudek, pokud ho bude třeba, vynese tamější rada."

Sarik se zlověstně mračil, ale naslouchal, když se layapa znepokojeně dotkl jeho paže. "První rádce, nedrážděte už tyto muže ani jejich náčelníka. Nejsou to lidé, kteří by se dohadovali o podrobnostech etikety. Velice rychle nás odsoudí k smrti a vůbec jim to nebude líto. Ráno tady můžeme všichni ležet s podříznutými hrdly nebo nás může potkat ještě něco horšího. To, že nás posílají do Darabaldi, místo aby si nás rozdělili ti, kdo nás zajali, je z jejich strany vlastně velký ústupek."

Sarik se podíval dolů na hnůj, který obalil jeho sandály, a pak si vyměnil znechucený pohled s Lujanem, jehož prsty vypadaly jako ztracené, když nemohly sevřít jilec meče. "Bratranče," řekl první rádce ponuře, "pokud je tohle velký ústupek, jak by asi vypadal nějaký menší?"

Napětí působilo, ale nemohlo úplně udolat ducha Marina velitele vojsk. Odložil masku tsuranské netečnosti a zasmál se. "U všech bohů, člověče, ty budeš hloubat o filozofických otázkách i v dýmu vlastní pohřební hranice, tím jsem si jist." Pak se oba jako jeden muž otočili, aby se postarali o svou paní, která v jejich zkušených očích vypadala malá, sklíčená a osamělá, ačkoliv stála vzpřímeně s velitelským výrazem ve tváři jako vždycky.

Pozorovala skupinu horalů odvádějících osla s Kamilo. "Myslíš, že jí ublíží?" zeptala se layapy, a ti, kdo ji dobře znali, rozpoznali v jejím hlase úzkost.

Někdejší pastevec zavrtěl hlavou. "V této drsné zemi není nikdy dost žen schopných rodit a Kamlio je krásná, což zdvojnásobuje její hodnotu. Ale náčelník kmene musí dát svolení, než se o ni někdo začne ucházet jako o manželku. Bez jeho souhlasu sejí sice může dvořit, ale nesmí s ní spát. Všichni svobodní válečníci vědí, že kdyby ji nyní obtěžovali, zhatilo by to jejich naděje na to, aby o ni mohli později požádat. A protože mnoho mužů na Vysočině zemře, aniž kdy získá nějakou manželku, netroufají si snížit svou už tak malou šanci."

Mara polkla. "Copak v této zemi nemají kurtizány?" Layapa se zatvářil uraženě. "Jen několik, v Darabaldi. Málo zdejších žen si zvolí takový život, protože to nepřináší čest jejich kmeni. Mladí muži se k nim dostanou jednou nebo dvakrát do roka, ale to jim za dlouhých zimních nocí úlevu nepřinese."

Lujan a Sarik na sebe pohlédli nad hlavou malého průvodce. "Zábavné místo, opravdu," zabručel Sarik a znovu se kysele podíval na hnůj, na němž budou podle všeho nuceni strávit celou noc. Tihle Thurilové nevidí nic špatného na

tom, přepadat dívky a ženy v jejich domovech a unášet je i za cenu krveprolití. Dokonce i nejutlačovanější tsuranská manželka má právo na veřejné slyšení u svého lorda. "Barbaři!" zavrčel Sarik. Pak se zachvěl ve studeném větru vanoucím z hor. Podíval se na svou paní a musel obdivovat ne-zlomnost, díky níž si udržovala svou důstojnost. To, že by mohla být odvlečena a prodána, že by s ní někdo mohl zacházet jako s otrokyní, v něm vyvolávalo vražednou zuřivost.

Jako kdyby znala jeho myšlenky, obdařila ho svým nejsladším úsměvem, jenž v něm vždy vzbudil hrdost a oddanost. "Poradím si, Sariku. Jen se snaž udržet na uzdě svého bojovného bratrance^aby se zbytečně nerozčiloval nad podružnými věcmi. Protože tohle" - zvedla ruce, stále spoutané koženými řemeny - "a tohle" - přešlápla v hnoji - "není důležité. Od Shromáždění mágů nám hrozí mnohem horší věci. Naděje, že budu moci mluvit s thurilským nejvyšším náčelníkem v Darabaldi, je to jediné, na čem nyní záleží."

Pak, když šero zhoustlo a za okny domů lemujících náves se objevila oranžová záře lojových svic, sklonila hlavu, jako by meditovala způsobem, jaký ji naučily kněžky v Lašimině chrámu v dobách jejího dospívání, které se nyní zdálo být nesmírně vzdálenou minulostí.

Mara, zahřívaná Lujanem a Sarikem, kteří se k ní pevně tiskli, a chráněna před chladem a špínou pláštěm, jenž jí vnutil její velitel vojsk, se probudila, když se něčí ruka dotkla jejího ramene. Z hlubokého spánku z naprostého vyčerpání se probírala jenom velmi pomalu. Zamrkala, zavrtěla se a otevřela oči do tmy rušené jen slabou září svic za okny několika domů, v nichž se ještě svítilo.

"Co se děje?" Tělo měla po celodenním namáhavém pochodu ztuhlé a rozbolavělé.

"Někdo sem jde," zašeptal Sarik a pak i ona zahlédla lucernu, jež se k nim blížila přes náves.

Osobou v plášti, která ji nesla, byla žena. Pokynula hlavou stráži, hlídající ohradu, ale nepromluvila. Ve světle lucerny se zableskla vyřezávaná škeble, měnící majitele.

Strážný se zvučně zasmál a pustil ženu do ohrady. Vstoupila dovnitř a zvedla lucernu vysoko nad hlavu zahalenou kápí. Prohlížela si řadu bezmocně svázaných Mařiných válečníků, probouzejících se ze spánku.

"Paní z Acoma?" Její hlas byl drsný a zvučný; nepatřil mladé ženě, ale takové, která už měla za sebou hodně let smutků i radostí. Můj lord se dal obměkčit a dovolil ti přenocovat v domě neprovdaných žen."

.Můžeš jí důvěřovat?" zašeptal Sarik Maře do ucha. "Může to být léčka, pomocí níž tě chtějí od nás oddělit."

"Já vím," odpověděla Mara rovněž šeptem. Pak řekla tak hlasitě, aby ji příchozí slyšela: "Pokud jsou tvé záměry čestné, přeřízni mi pouta."

Thurilka přistoupila blíže a lucernou si posvítila na cestu mezi Mařinými válečníky. "Samozřejmě, paní Maro." Volnou rukou sáhla do svého pláště a vytáhla dýku.

Mara cítila, jak se Lujan napjal při pohledu na obnaženou čepel. Ale se spoutanýma rukama toho na její obranu mnoho udělat nemohl.

S úzkostí sledoval, jak horalka máchla dýkou a obratně přeťala řemeny, jimiž měla Mara svázány ruce.

Mara si promnula zápěstí a snažila se nedat najevo nepříjemné pocity, jak se jí do zmrtvělých prstů vracela krev. "Osvoboď také moje důstojníky a vojáky," přikázala velitelským tónem.

Žena ustoupila a zastrčila si dýku zpátky za opasek. "To nesmím, paní Maro."

"V tom případě nikam nepůjdu," řekla paní z Acoma ledově.

Žena v plášti lhostejně pokrčila rameny. "Tak tady zůstaň. Ale tvoje služebná tě potřebuje. Stále se třese."

Marou projela vlna vzteku. "Někdo Kamilo ublížil?"

Hrdost horalce nedovolila odpovědět; a ze tmy za kruhem světla vrhaného lampou se ozval layapův hlas. "Dobrý Ochránce, to byla od tebe urážka. Toto je náčelníkova manželka a přišla ti nabídnout svou pohostinnost. Naznačovat, že někdo ublížil tvé služebné, znamená urazit celý tento kmen. Její laskavé gesto je upřímné a radím ti, abys je přijala."

Mara se zhluboka nadechla mrazivého vzduchu. Bylo velice hezké přiznat těmto barbarům jejich čest - ale co její vlastní?! Když ponechá své válečníky v této zahnojené díře, zahanbí jako jejich paní samu sebe.

Sarik přes dotyk svého těla s jejím vycítil Marinu nejistotu. "Paní," řekl tiše, "myslím, že jí budeš muset důvěřovat. Už jsme se vzdali možnosti bojovat. A jako zajatci co můžeme jiného než přijmout následky svého rozhodnutí?"

Mara v hloubi duše věděla, že její rádce má pravdu. Ale narodila se a byla vychována jako Tsuranka, a tak pro ni nebylo snadné podřídit se takovému bezectnému jednání.

Lujan se lehce dotkl loktem jejích žeber "Paní, o své válečníky se nestarej. Spát v téhle ohradě pro querdidry ve tvých službách pro ně bude čest, a kdyby si některý z nich stěžoval, dám ho zbičovat, protože takový muž potřebuje zocelit. Přivedl jsem do této země jako tvou družinu své nejlepší vojáky. Každý z nich si musel mou důvěru zasloužit a já očekávám, že všichni bez váhání položí svůj život, pokud to bude nutné." Odmlčel se a suše dodal: "Ležet v troše hnoje je méně bolestné než cestovat na hrotu meče do Turakamuových síní."

"Pravda," přisvědčila Mara, příliš vyčerpaná a rozbolavělá, než aby se zasmála jeho pokusu o žert. Ženě s lucernou řekla: "Půjdu." Toporně se zvedla na nohy. Chodidla pokrytá puchýři ji prudce zabolela a náčelníkova žena něco soucitně zamumlala a podepřela ji. Mara se pomalu vlekla ohradou k bráně, kterou hlídači podrželi otevřenou.

Jeden z nich něco thurilsky prohodil, když obě ženy procházely kolem. Horalka se ani neohlédla, ale jen něco pohrdavě odsekla. "Muži!" svěřila se Maře velmi dobrou tsuranštinou. "Škoda, že jakmile dojde na přemýšlení, nejsou jejich mozky tak rychlé jako ty jejich orgány, které se vždy vztyčí jako na povel."

Mara byla tak překvapena, že by se byla usmála, kdyby se necítila tak mizerně. Presto podlehla zvědavosti. "Je to pravda, že vaši muži násilím unášejí ženy, které si chtějí vzít za manželky?"

Žena v kápi k ní otočila hlavu a Mara viděla tvář poznamenanou těžkým životem, v níž se nyní zračilo pobavení. "Ale samozřejmě," odpověděla žena thurilského náčelníka. Její hlas zněl napůl vesele a napůl pohrdavě. "Copak ty bys

sdílela lože s mužem, který by neprokázal, že je udatným válečníkem, jehož se nepřátelé obávají, a schopným živitelem?"

Mara zvedla obočí. I tsuranské dívky hledaly u svých budoucích manželů stejné vlastnosti, přestože způsoby namlouvání byly odlišné. Paní z Acoma nikdy nenapadlo dívat se na zvyk, který považovala za barbarský, z této stránky. Ale slova thurilské ženy dávala smysl. ;

"Říkej mi Ukata," řekla náčelníkova žena vlídně. "A pokud je mi něčeho líto, tak toho, že mi trvalo takovou dobu, než jsem tomu hlupákovi svému manželovi vtloukla do hlavy, aby mi dovolil vytáhnout tě z té zimy."

"Musím se ještě hodně naučit o vašich thurilských zvycích," připustila Mara. "Z řeči vašich válečníků a náčelníka jsem usoudila, že ženy ve vaší zemi mají jen malý vliv."

Ukata zamručela a pomohla Maře vystoupit na dřevěný schod dlouhé budovy s deskovou střechou. Kouř stoupající z komína voněl pryskyřičnou kůrou a na dveřích byly vyryty symboly plodnosti. "Co muži tvrdí a jak to s nimi ve skutečnosti je, to jsou dvě různé věci, to bys ve svém věku už měla vědět."

Mara mlčela. Bohové jí požehnali manželem, který ji považoval za sobě rovnou, a barbarským milencem, díky němuž pochopila skutečný význam svého ženství; ale znala spousty žen, jimž vládli muži. Těm nejnešťastnějším nebylo, podobně jako dříve Kamlio, vůbec dovoleno rozhodovat o věcech, jež se jich týkaly; ty nejschopnější se staly zručnými manipulátorkami, v čemž vynikala zejména paní Isašani z Xacatecas. Muži ji pokládali za výjimečný příklad tsuranské manželky, a přece se žádnému lordu, ať už spojenci či nepříteli, dosud nepodařilo nad ní zvítězit.

Ukata zvedla dřevěnou závoru a otevřela dveře, které zaskřípaly v závěsech. Zlaté světlo zaplašilo temnotu a z kamenného krbu zavoněla hořící kůra. Mara následovala náčelníkovu manželku dovnitř.

"Sem," řekl laskavý ženský hlas. "Zuj si ty špinavé sandály."

Mara byla celá ztuhlá a ohýbala se jen pomalu; něčí ruce ji posadily na dřevěnou židli. Byla zvyklá pouze na polštáře, a tak se na vyvýšeném místě cítila nepohodlně. Přiskočila dívka s rusými copy a zula ji. Mara položila promrzlé nohy na příjemně hřejivý měkký tkaný koberec. Chtělo sejí spát, ale snažila se zůstat bdělá. Mohla by se o Thurilech hodně dozvědět, kdyby zdejší ženy měly zájem si s ní povídat. Ale když viděla ostýchavé úsměvy neprovdaných dívek, jejichž domov s nimi sdílela, uvědomila si, že postrádá Isašaninu obratnost při jednání s jinými ženami. Mnohem bližší jí byla klanová shromáždění a politické porady. Ohmatávala si odřený kotník a snažila se přijít na nějaký nápad, jak je přimět, aby se daly do řeči.

Potřebovala překladatele. Neprovdané dívky vesměs nevypadaly na více než šestnáct let, a byly tedy příliš mladé, než aby měly příležitost naučit se během minulé války aspoň trochu tsuransky. Mara se rozhlédla po kruhu tváří ozářených lampou, dokud nespatřila Ukatinu šedou hlavu; jak předpokládala, náčelníkova manželka se chystala k odchodu.

"Počkej, paní Ukato," zavolala na ni a použila při tom oslovení vyhrazené v její vlasti pouze ženám urozeného původu. "Ještě jsem ti nepoděkovala, že jsi mě zachránila z té ohrady, a ani jsem neměla možnost říct tvým lidem, proč jsem tady."

"Poděkování není nutné, paní Maro," odpověděla Ukata a otočila se k ní. Dívky ustupovaly stranou a uvolňovaly jí cestu až před Marinu židli. "Naši lidé nejsou takoví barbaři, jak si vy Tsuraně myslíte. Jako žena, která porodila syny a pak je viděla umírat v bitvách, chápu, proč vás naši muži stále nenávidí. A proč jsi tady, to můžeš říct našemu nejvyššímu náčelníkovi v Darabaldi."

"Pokud mi dovolí promluvit," odpověděla Mara s nádechem hořkosti. "Musíš sama připustit, že vaši muži příliš nevynikají trpělivostí."

Ukata se zasmála. "Budeš vyslechnuta." Mozolnatou dlaní jemně poplácala tsuranskou paní po ruce. "Znám manželku nejvyššího náčelníka. Jmenuje se Mirana. Vyrůstaly jsme spolu ve stejné vesnici, než byla unesena. Je tvrdá jako skála a tak upovídaná, že dokáže zlomit vůli každého muže, dokonce i toho tupce, za kterého se provdala. Postará se, abys byla vyslechnuta, nebo veřejně urazí mužství svého manžela před jeho válečníky tak, že se mu přirozeni scvrkne hanbou."

Mara naslouchala se vzrůstajícím překvapením. "Hovoříš velice klidně o přepadení, při němž jsi byla unesena ze svého domova a od své rodiny," poznamenala. "A vaši manželé vás nebijí za to, že o nich mluvíte tak neuctivě?"

Marina slova vyvolala příval otázek mladých dívek a množství výkřiků "Da? Da?" Ukata se vzdala a přeložila, co Mara řekla. Následovala vlna smíchu, která utichla, když náčelníkova žena opět promluvila. "Únosy žen jsou... formálním... obyčejem v těchto zemích, paní Maro. Mají původ v dobách, kdy ženy byly mnohem vzácnější než dnes a muž získával své postavení podle věku, v němž se mu úspěšně podařilo ukrást ženu. Dnes se ženy unášejí bez krveprolití. Je u toho hodně křiku a pronásledování s přísahami strašlivé pomsty, ale to všechno je jen naoko. Kdysi tomu tak nebylo - v dávné minulosti tekla při únosech krev a muži umírali. Dnes je muž hodnocen podle toho, jak daleko se pro svou budoucí manželku vydá a jak zarputile ji její vesnice brání. Tento dům pro neprovdané dívky stojí uprostřed vesnice a je nejlépe chráněn. Ale přicházejí sem jen dívky vhodného věku, které si samy přejí provdat se."

Mara se rozhlédla po kruhu tváří, hladkých a ještě nepoznamenaných životem. "Takže vy všechny chcete být uneseny cizinci?"

Když Ukata viděla jejich nechápavé výrazy, odpověděla za dívky. "Tahle děvčata pozorují mladíky navštěvující vesnici, a ti zase naopak špehují dívky." S úsměvem pokračovala: "Když se chlapec dívce nelíbí, ta začne místo výkřiků předstíraného strachu opravdu přesvědčivě ječet a otcové vesnice pak takto odmítnutého nápadníka vyženou. Ale jen málo dívek si přeje nenechat se unést hned při prvním přepadení nahých válečníků. Být přehlédnuta znamená být považována za ošklivou nebo nějak postiženou. Pokud se to dívce stane, jediný způsob, jak pak může získat ženicha, je počkat, až si pro nějakou jinou dívku přijdou dva nápadníci, skočit tomu odmítnutému na záda a nenechat se setřást, dokud s ní nedoběhne až domů."

Mara potřásla hlavou nad takovými podivnými zvyky. Musí se ještě hodně naučit, jestliže jim má porozumět natolik,

aby byla schopna úspěšně vyjednat pomoc od těchto cizinců.
Ukata řekla: "Je pozdě a ty budeš muset vyrazit brzy ráno. Nejlepší bude, když ti dívky ukážou tvoji spací rohož a ty si půjdeš odpočinout."
"Děkuji, paní Ukato." Mara s úctou sklonila hlavu a pak se nechala odvést k jednomu z malých výklenků se závěsem, které thurilským dívkám sloužily jako ložnice. Podlaha zde byla pokryta kožešinami a světlo malé lampičky ozařovalo pramen plavých vlasů mezi pokrývkami. Ležela tam Kamlio, nehybně schoulená na boku do klubíčka. Na její bledé pokožce nebyly vidět žádné podlitiny. Mara s úlevou, že Arakasiho krásné kurtizáně nikdo neublížil, pokynula thurilské dívce, která zůstala stát u závěsu pro případ, že by tsuranská paní ještě něco potřebovala. Pak ze sebe shodila zašpiněné roucho a jen v tenké hedvábné spodní košili vklouzla pod kožešiny a natáhla ruku, aby zhasla lampu.
"Paní?" Kamilo se na ni dívala doširoka otevřenýma očima. Vůbec nespala, spánek pouze předstírala. "Paní Maro, co s námi bude?"
Mara nechala lampu svítit, přitáhla si kožešinovou přikrývku až pod bradu a zahleděla se na dívku, která ji pozorovala očima jako zářivé drahokamy. Nebylo divu, že Arakasiho přemohla touha! Kamlio byla tak krásná, že by dokázala učarovat každému muži, s její smetanovou pletí a zlatými vlasy. Bez ohledu na to, jak zoufale si Mara přála poskytnout Kamilo útěchu, věděla, že nejlepší bude nelhal. Jestliže i její vrchní špeh podlehl půvabu této kurtizány, co všechno mohou podniknout Thurilové s jejich tradicí v unášení žen, aby ji tu zadrželi? "Nevím, Kamilo." Marina nejistota byla patrná navzdory jejímu úsilí ji skrýt.
Bývalá kurtizána zaťala štíhlé prsty do kožešiny. "Nechci zůstat mezi těmito lidmi." Poprvé při hovoru o svých osobních přáních neuhnula pohledem.
"A co vlastně chceš dělat?" Mara se chopila příležitosti využít její zranitelnosti, způsobené jejich těžkou situací zajatců. "Jsi příliš inteligentní, než abys zůstala v mých službách jako komorná, a příliš nevzdělaná, než abys mohla přijmout místo s větší zodpovědností. Co bys ty sama nejraději dělala?"
Kamiliny zelené oči zazářily. "Mohu se učit. Jiní ve tvých službách získali významné postavení, přestože svým rodem pro ně nebyli předurčeni." Kousla se do svého plného rtu a po chvíli její napětí poněkud polevilo, jako by tím, že prozradila své ambice, v sobě zlomila nějakou zábranu. "Arakasi," řekla nejistě. "Proč tak trval na své žádosti, abys mě vykoupila? A proč jsi mu vyhověla, když ne proto, abys mu mě dala?"
Mara zavřela oči. Na tohle byla příliš unavená. Jedno špatné slovo, jedna nedostačující odpověď, a všechna Arakasiho naděje na štěstí bude v sázce. Nejlepší, co může udělat, je být upřímná, ale jak zvolit ta správná slova? Třeštila jí hlava a všechny svaly ji bolely z námahy celodenního pochodu. Došla k závěru, že Isašanin takt je nad její síly. Otevřenost, jíž se naučila od Kevina ze Zunu, bude muset stačit. "Připomínáš mu jeho rodinu, která se také narodila pro život, jenž jí nevyhovoval, a která se také nikdy nenaučila milovat."
Kamiliny oči se rozšířily. "Jaká rodina? Říkal mi, že jedinou jeho rodinou a ctí jsi ty."
Mara přijala břemeno těchto slov. "Snad jsem se jí stala. Ale Arakasi se narodil bez příslušnosti k domu ženě z Rákosové čtvrti. Nikdy nepoznal jméno svého otce a jeho sestru zabil zvrácený zákazník."
Kurtizána mlčky vstřebávala tyto informace. Mara ji pozorovala s obavou, že snad řekla příliš, ale nedokázala zůstat na půli cesty. Dodala: "To, že Arakasi chce tvou svobodu, má původ v dávné minulosti, Kamlio. Znám ho natolik dobře, abych ti mohla zaručit toto: nebude od tebe žádat nic, co bys mu nechtěla dát ze své vlastní vůle."
"Ty takhle miluješ svého manžela," řekla Kamlio ostře, jako by nedůvěřovala tomu, že takový vztah mezi mužem a ženou je vůbec možný.
"Ano." Mara čekala a přála si, aby mohla položit hlavu na polštář, zavřít oči a ve spánku zapomenout na tento i všechny ostatní problémy.
Ale Kamilina úzkost jí v tom zabránila. Kurtizána nervózně mačkala kožešinu a pak v náhlé změně tématu vyhrkla: "Paní, nenechávej mě tady mezi těmihle Thurily! Prosím tě. Kdybych byla nucena stát se ženou některého z těchto cizinců, nikdy bych nezjistila, kdo vlastně jsem a jaký život bych chtěla vést. Myslím, že bych nikdy nepochopila význam svobody, kterou jsi mi dala."
"Neboj se, Kamlio," řekla Mara, podléhající v boji s naprostým vyčerpáním. "Pokud vůbec někdy opustím tuto zemi, vezmu všechny své lidi s sebou."
Jako kdyby celým svým srdcem uvěřila tomuto ujištění, natáhla se Kamlio k lampě a sfoukla ji. Pak už Mara mohla pouze doufat, že její dívka s ničím dalším nesvěřovala, protože paní z Acoma vzápětí upadla do hlubokého bezesného spánku.
Když nadešlo ráno, byla paní Maře a její služebné poskytnuta horká lázeň, po níž následovala snídaně sestávající z čerstvého chleba a querdidřího sýra. Kamlio byla bledá, ale ovládala se. Mara si v jejím chování přesto povšimla jisté strohosti, kterou však připisovala spíše starostem než přetrvávající hořkosti. Z návsi před domem k nim pronikly výkřiky a smích, ale Mara nedokázala zjistit jejich příčinu, protože okna zhotovená z naolejované kůže sice propouštěla světlo, ale nebylo přes ně vidět ven. Když se ptala mladých dívek, jež ji obsluhovaly, jen na ni nechápavě hleděly. Bez překladatelky Ukaty mohla pouze zdvořile čekat, dokud se ke dveřím nedostavil oddíl horalských válečníků, jejichž velitel požádal, aby tsuranské ženy vyšly ven.
Kamlio zbělela. Mara se chlácholivě dotkla její ruky, pak zvedla bradu a vykročila ze dveří.
U nízkého schodu stál vůz. Měl vysoké postranice vypletené vrbovým proutím a byly v něm zapraženy dvě querdidry a vzpouzející se osel. Jeho šedá srst byla kropenatá plivanci šestinohých tvorů a on se marně pokoušel vyvléknout z postroje a utéct. Querdidry mávaly dlouhými řasami a ohrnovaly pysky, jako by se smály.
K vozu byli připoutáni Mařini válečníci. Nepáchli hnojem, na němž strávili uplynulou noc; byli čistí, třebaže promočení. Lujan se zatvářil spokojeně, když spatřil svou paní ve dveřích, a Sarik potlačoval úsměv.
Maru překvapil čistý vzhled jejích vojáků, a když se podívala dále, všimla si, že thurilští horalé tvořící jejich stráž

pohlížejí na své zajatce s něčím, co vypadalo jako nově nabytá úcta.

Napadlo ji sice, že by to mohlo mít nějakou spojitost s rámusem, který slyšela před chvílí, ale neměla příležitost se na to zeptat. Thurilští válečníci ji i Kamlio obklopili a pak je obě vysadili na vůz, kde pro ně byla připravena otep slámy, aby neseděly na tvrdém. Postranice byly proutím vypleteny tak hustě, že skrz ně nebylo vidět. Pak válečníci zvedli zadní desku vozu a důkladně ji připevnili. Po chvilce ženy ucítily, jak se vůz zhoupl, když na něj vyskočil vozka a uchopil otěže, práskl bičem a vzápětí zavrzalo proutí a kola a vůz se dal do pohybu.

Nedalo se říct, že by osel a querdidry táhli zajeden provaz. Vůz se natřásal a drkotal přes výmoly a sláma páchla po dobytku; s největší pravděpodobností ji vytáhli přímo z něčího chléva. Kamlio se udělalo tak nevolno ze strachu, že ji Mara přiměla, aby si lehla do slámy. Přikryla ji svým pláštěm, protože z hor vanul ostrý mrazivý vítr. "Neopustím tě, Kamlio," ujišťovala ji. "Nepřišla jsi sem, aby ses stala ženou nějakého neotesaného Thurila."

Pak, příliš nervózní, než aby zůstala klidně sedět, se Mara přitiskla k proutěné postranici co nejblíže místu, kde kráčel Lujan, a zeptala se, jak její válečníci přišli ke svému promočení.

Stejně jako dříve se thurilská stráž nezajímala o to, jestli spolu zajatci hovoří. Dovolila Lujanovi přistoupit až ke kolu s pestře pomalovanými loukotěmi a odpovědět své paní na všechny její otázky.

"Stěžovali jsme si, že přece nemůžeme pochodovat do jejich hlavního města a páchnout přitom hnojem," řekl velitel vojsk domu Acoma a bylo slyšet, že dusí smích. "Tak nás odvedli k řece, abychom se vykoupali." Teď už se neovládl a zasmál se nahlas. "Naše brnění a oděv byly samozřejmě také špinavé, tak jsme se svlékli, abychom si je vyprali a vyčistili. To způsobilo mezi horaly velké pozdvižení. Layapa řekl, že to bylo proto, že oni se svlékají jen tehdy, když jdou do boje. Pořád si na nás ukazovali a pokřikovali. Pak někdo špatnou tsuranštinou vykřikl, že nemá cenu nás urážet, protože nerozumíme tomu chrchlání, kterému oni říkají jejich jazyk." Lujan se odmlčel.

Mara přitiskla tvář k vrzajícímu proutí. "Pokračuj."

Lujan si odkašlal. Očividně měl dosud problémy s potlačením veselí. "Sarik přijal výzvu a řekl layapovi, aby nám všechno překládal bez ohledu na to, jak budou jejich slova urážlivá nebo obscénní." Vůz nadskočil na obzvlášť hlubokém výmolu a Lujan přerušil své vyprávění, aby překážku přeskočil. "Tedy, to, co říkali, bylo opravdu velmi osobní. Podle těchhle Thurilů jsme ke svým jizvám přišli tak, že nám je svými nehty způsobily ženy z Rákosové čtvrti, které jsou k tomu zvlášť školené. Nebo si je působíme sami navzájem, když naše sestry obcují se psy a my se snažíme vyškrábat jeden na druhého, abychom na to co nejlépe viděli."

Lujan se znovu odmlčel, tentokrát zachmuřeně. Mara zaťala prsty do proutí tak silně, až jí zbělely klouby. Urážky, o nichž se Lujan zmínil, byly tak hanlivé, že mužská čest žádala okamžitou pomstu, a Mara pochybovala, že jí Lujan přetlumočil ty nejhorší. Rozlítilo a rozesmutnilo Ji, že přivedla své statečné válečníky do tak hanebné situace. "Muselo být strašné to protrpět."

"Ne tak strašné." Tvrdost podobná barbarské oceli zazněla v Lujanově hlase. "Já i ostatní jsme si vzali příklad z Papewaia, paní."

Mara zavřela oči. Zabolela ji vzpomínka na statečného Papeho - který jí tolikrát zachránil život a jednou se kvůli ní dopustil činu, jaký se trestal smrtí, ale ona nedovolila, aby spáchal sebevraždu, a tak po celý zbytek života nosil kolem čela černou pásku odsouzence k smrti a nosil ji s hrdostí, jíž rozuměla pouze jeho paní a přátelé. Nakonec zahynul, když jí zachraňoval život při útoku nepřátel z domu Minwanabi. Mara se kousla do rtu; prudký otřes vozu ji vytrhl ze zamyšlení. Doufala, že tyto válečníky, nejlepší a nejstatečnější z její čestné stráže, nepotká stejný osud. Starý Keyoke, její první válečný rádce, jí dobře vysvětlil, že smrt v boji v cizí zemi není pro válečníka tím nejlepším koncem.

"Pokračuj," řekla a snažila se, aby Lujan v jejím hlase nezaslechl žal.

Skoro si dokázala představit, jak její velitel vojsk krčí rameny. "Už toho moc k vyprávění není. Tví válečníci se dohodli, že nebudou věnovat pozornost prázdným slovům Thurilů. A horaly to podle všeho překvapilo. Ptali se nás, proč nemáme zájem bránit svou čest. A Vanamani mu odpověděl, že my jsme tvoje čest, paní. Posloucháme jen to, co řekneš ty nebo nepřítel. Na to navázal Sarik a dodal, že oni nejsou nepřátelé, nýbrž cizinci, a že proto jsou pro nás jejich slova prázdná jako vytí větru ve skalách." V Lujanově poslední větě zaznělo trpké veselí. "A pak nás horalé přestali urážet. Myslím, že na ně udělalo dojem, že jsme zůstali pevně oddaní své paní, přestože byla stejně tak zajatcem jako my. Layapa říkal, že v čase války se mnoho Tsuranů podobnými posměšky nechalo vyprovokovat ke zbrklým útokům a bylo pak zabito ze zálohy horaly skrytými ve skalách."

"Lujane," řekla Mara a hlas se jí chvěl vděčností navzdory úsilí o lhostejný tón, "všichni tvoji muži si zaslouží pochvalu za svou chrabrost. Vyřiď jim to, pokud budeš moci." Protože všichni do jednoho překonali zásady tsuranské společnosti stavící čest výše než život. Každý z těchto mužů vložil svou osobní Čest do jejích rukou. Mara se upřeně zahleděla do svých dlaní s rudými skvrnami tam, kde je tiskla k proutí. Modlila se ke svým bohům o to, aby dokázala, že je hodná takové důvěry a nedopustí, aby byli prodáni do otroctví, které je tou největší hanbou.

Kapitola pátá

DARABALDI

Hodiny se vlekly.

Mara, vystavena v košatinovém voze ostrému větru a slunci, objevujícímu se a opět mizícímu mezi rychle plynoucími mračny, se snažila zachovat si trpělivost. Ale nejistota a divoké výkřiky thurilských válečníků ji znervózňovaly. Aby jí čas utíkal trochu rychleji, požádala layapu, aby jí popisoval okolní krajinu. Neměl mnoho co říct. Nebyly tam žádné vesnice, pouze několik malých osad, přilepených na úbočích hor porostlých nízkými křovinami, okousanými stády. Nad purpurovými vrcholky pohoří, jímž právě projížděli, se na obzoru tyčily mnohem vyšší štíty, většinou zahalené v mracích. Darabaldi, sídlo nejvyšší rady náčelníků, leželo na úpatí tohoto mohutného horského pásma. Když Mara požádala layapu, aby zjistil, jak dlouho ještě bude trvat jejich cesta, dostalo se mu jako odpovědi jen smíchu a neslušných poznámek. Podrážděná Mara zanechala vyzvídání a začala Kamlio učit uklidňující meditační techniky, s nimiž se kdysi seznámila jako chrámová no vička.

Bohové vědí, že ta ubohá dívka bude potřebovat veškerou útěchu, jakou jí Mara bude schopna poskytnou, než se rozhodne jejich osud v rukou těchto lidí.

Horalé se zastavovali vždy jen na krátkou chvíli, aby pojedli klobásy, querdidří sýr a chléb, k čemuž pili překvapivě osvěžující světlé hořké pivo. Tyto zastávky byly oživovány hlasitým vychloubáním a někdy i sázkami, když se válečníci rozhodli změřit své síly v přetlačování rukama.

Snesl se soumrak a zemi zahalila chladná mlha. Osel byl tak unavený, že už se ani nesnažil kopnout querdidry, přestože na něj stále plivaly. Mara se přitiskla ke Kamlio, aby se trochu zahřála. Možná že alespoň na chvíli usne.

Nad hlavou jí zářily hvězdy, když ji probudil štěkot mnoha psů. Pasteveckých psů, upřesnil layapa, ne těch velkých a mohutných, určených k lovu. Podle kouře ve vzduchu, pachu dobytka, hnijících odpadků a vydělávaných kůží Mara usoudila, že dorazili do vesnice nebo snad města.

"Darabaldi," odpověděl drsný hlas na její otázku. Ale když se pokoušela zjistit, kdy bude moci mluvit s nejvyšším náčelníkem, horalé se jen smáli. "Co ti na tom tak záleží, ženo, chceš se snad dozvědět, jaký muž si tě koupí? Máš strach, že bude starý a jeho mužství tak ochablé, že už se ne-vztyčí?"

Na tuto urážku reagoval Sarik thurilským výrazem, který pravděpodobně pochytil při koupeli u řeky. Horalé ale vůbec nevypadali dotčeně; smáli se a dokonce se zdálo, že Sarikovi zdráhavě projevují jisté uznání.

Do vozu pronikla oranžová záře. Mara se podívala vzhůru na vysokou strážní věž, na jejímž vrcholku planuly pochodně napuštěné tukem, z nichž stoupal mastný kouř. Stráže v pláštích ze silné vlněné látky, které stály na cimbuří, vybudovaném z kamene a klád, zavolaly na přibližující se skupinu.

Antaha jim odpověděl a pak spustil dlouhou ohnivou řeč, doprovázenou divokou gestikulací. Podle očividného veselí stráží a toho, že se často dívali směrem k ní, Mara pochopila, že jim líčí okolnosti jejího zajetí. Nevynechal zřejmě ani příhodu s mytím u řeky, protože se stráže začaly vzájemně šťouchat lokty do žeber a pokřikovat na Lujana a Sarika.

Pak stráže pokynem pustily thurilské věznitele s jejich tsuranskými zajatci přes bránu a vůz se rozjel za doprovodu hýkajícího osla a pronikavého troubení querdider. "No dobrá," poznamenala Mara ke Kamilo, "celé město teď podle fanfár našich tažných zvířat ví, že jsme tady."

Více než dříve si teď přála, aby postranice vozu byly nižší a ona mohla vidět ven, ale vzápětí změnila názor, protože na vůz začaly dopadat kameny a sušený trus. Výkřiky v thurilštině se smísily s jekotem dětí přistižených při darebáctví a palba ustala. Nad okrajem postranic Mara viděla kamenné budovy s vývěsními štíty v tlumených barvách, houpajícími se ve větru. Všechny domy měly vyřezávané balkony a parapety u oken a vysoké deskové sedlové střechy, které v tsuranských očích vypadaly zvláštně. I na okapech byly řezby podobné runám nebo nějakému písmu. Okna byla vesměs zavřena kromě několika, z nichž se vykláněly ženy s buclatými tvářemi. Pokřikovaly na nově příchozí a dělaly na ne nemravná gesta.

"Kurvy," usoudila Kamilo hořce. Mara cítila její nevyslovený strach, že by se takové místo mohlo opět stát jejím domovem.

Mara se kousla do rtu. Věděla, že mnohem pravděpodobněji se Kamilo stane manželkou náčelníkova syna, a nemohla přestat myslet na jednu věc: kdyby se její vrchní špeh znovu ocitl bez pána, odpřísáhl by věrnost domu Šinzawai, jak by jistě požadoval Hokanu, nebo by zůstal nezávislým agentem a vydal by se do těchto nepřátelských hor, aby v thurilských městech pátral po dívce, která si získala jeho srdce? Mara se přikláněla k tomu, že by šel hledat Kamlio.

Vůz zahrkotal na něčem, co mohly být dlažební kameny, a zůstal stát. Plavovlasý horal, který v úsměvu ukazoval chybějící zuby, sklopil zadní desku vozu a pokynul Maře a Kamlio, aby sestoupily. Za thurilskou stráží a přihlížejícími, kteří se shlukli kolem, stál dlouhý dům připomínající malou pevnost. Zdobené dveře budovy byly otevřeny dokořán, ale ve vchodu visel vlněný závěs se vzorem čtverců a pruhů. Dřív, než se Mara mohla důkladněji rozhlédnout, postrčil ji thurilský válečník k závěsu. Kamlio, Sarik, Lujan a layapa byli vybráni, aby ji následovali.

Mara užasla nad měkkostí tkaniny, která se jí otřela o tvář, když procházela dovnitř budovy. V příštím okamžiku stála . s ostatními v patách v místnosti bez oken páchnoucí kouřem.

Sérem pronikala rudá záře žhnoucích uhlíků ve velkém kamenném krbu, udržovaných spíše kvůli vaření než kvůli teplu. Nehybný vzduch páchl vlnou, vařeným masem a lidskými výpary. Před krbem seděla na vysoké židli stará žena a na desce s kostěnými hřeby mykala querdidří vlnu. Vedle ní se na nízké proutěné stoličce krčil stařec, v přítmí místnosti sotva víc než nejasná silueta. Když se Mariny oči přizpůsobily, viděla, že má bílé vlasy. Jeho široká mrzutá ústa lemoval dlouhý knír splývající až na spodní čelist. Jeho špičky zdobily barevné korálky, jež lehce chřestily, když muž zvedl bradu.

Layapa naléhavým hlasem cosi řekl Sarikovi, a ten zamumlal: "Tenhle má vous náčelníka. Podle amuletů, které má na něm přivázány, by to mohl být sám nejvyšší náčelník."
Mara ovládla své překvapení. Očekávala velkolepou osobnost, a ne obyčejně vyhlížejícího stařečka v nezdobené zelené suknici. Jedl z dřevěné misky otlučenou lžící z korkary. Maru tak zarazil nedostatek obřadní výzdoby, že si téměř nepovšimla dalších mužů, skrytých ve stínu, kteří seděli v půlkruhu kolem a od chvíle, kdy Mara s ostatními vstoupila dovnitř, mlčeli.
Příchozí Thurilové se svými zajatci hleděli na sedící, a ti se přestali věnovat svému jídlu a beze slova jim jejich pohledy opláceli.
Byla to .překvapivě stařena u krbu, kdo první přerušil ticho. Odložila vlnu a řekla: "Máš se jich zeptat, co chtějí."
Muž s náčelnickým knírem se otočil na své stoličce a zahrozil ženě lžící. Z misky vyšplíchla šťáva z masa a zasyčela na uhlících. "Mlč, stará čarodějnice! Nepotřebuji, abys mi říkala, co mám dělat!"
Mara zvedla obočí v úžasu nad naprostým nedostatkem etikety i formální obřadnosti. Náčelník Thurilů se obrátil zpátky. Korálky na jeho kníru zachřestily, když trhl bradou na Sarika, který stál nejblíž. "Co chcete, Tsurané?"
Pokud Sarik chtěl, dokázal být mistrem v ovládání svého obličeje. Slabé světlo, vrhané uhlíky z krbu, ozářilo jeho dokonale kamenný výraz, jako by thurilský náčelník mluvil k prázdnému vzduchu.
Mara pochopila záměr svého prvního rádce a postoupila kupředu. Do naprostého ucha řekla úsečným hlasem: "Přišla jsem do vaší země hledat informace."
Thurilský náčelník strnul, jako by ho někdo" uhodil. Upřel oči na paní, která stála před ním, a pak je odvrátil. Zdálo se, že se dívá za její hlavu, a tak mu nemohl uniknout široký úsměv Antahy a jeho druhů.
"Stojíte tam a dovolujete zajaté ženě, aby mluvila, aniž byla tázána?" zařval jako na bojišti.
Ani v nejmenším zastrašený Sarik, přestože ho z náčelníkova křiku brněly uši, postoupil k Marinu boku. Navzdory spoutaným rukám se dokázal patřičně uklonit. "Antaha to dovoluje, ctěný náčelníku, protože tato paní je Mara z Acoma. Ochránce Impéria a příbuzná císaře Tsuranuanni."
Náčelník si pohladil knír, na jehož špičkách se rozkývaly korálky. "Opravdu?" Odmlčel se, dokud neustal klapot dřevěných misek a lžic, jak jeho přátelé odkládali své jídlo. "Jestliže je tato žena skutečně Dobrým Ochráncem, kde jsou její praporce? Její vojsko? Její velký a nádherný velitelský stan?" Do starcova sytého barytonu se vloudila jízlivost. "Viděl jsem, jak tsuranští šlechtici cestují po cizích zemích! Vlečou s sebou polovinu svého majetku jako kupci! Já říkám, že lžeš, cizince. Nebo proč ji" - přezíravě mávl rukou směrem k Maře - "doprovází tak malá stráž? Jsme přece jen znepřátelené země."
Nato stařena u krbu znechuceně našpulila rty. "Proč se nezeptáš jí samotné? Říká, že hledá informace. Musí pro ni být velmi důležité."
"Zavři tu svoji nevymáchanou chlebárnu, babo!" vybuchl náčelník rozhořčeně a namířil ruku, v níž stále ještě třímal skývu chleba, na skupinu zajatců; v žádném případě se nechtěl obracet přímo na Maru. "Nejsme takoví barbaři, jak si vy Tsurané myslíte."
Maru opustilo sebeovládání. "Nejste?" Jak si přála, aby uměla thurilský. Ale takhle jí musela stačit její vlastní řeč. "Takže uvrhnout moji čestnou stráž do ohrady pro dobytek považujete za civilizované? V mé zemi takto nezacházíme ani s otroky!"
Náčelník, zaražený a podrážděný zdušeným smíchem Antahy a jeho válečníků, si rozpačitě odkašlal. "Říkali jste, že ode mě chcete nějaké informace..." Přimhouřil oči. "Nepřátelé, jakým právem přicházíte a předkládáte nám své požadavky?"
Ale než na to Mara mohla odpovědět, protlačil se mezi ni a Sarika layapa, sršící rozhodností. "Ale paní Mara sem nepřišla jako nepřítel. Její válečníci na její pokyn odložili zbraně a ani jednou neopětovali urážky, jimiž je vesničané a stráže v Loso zasypávali."
"Mluví pravdu," přerušila ho Mara, která neměla v úmyslu přizpůsobit se thurilskému zvyku, podle něhož muž na veřejnosti nebere na vědomí řeč ženy. Jakoby s obdivem k její kuráži se žena u krbu na Maru usmála. Povzbuzená Mara pokračovala: "A co se týká informací, po nichž pátrám..." Nechala větu nedopovězenou.
Zatímco náčelník na ni nejistě hleděl, stařena do něj zezadu šťouchla špičkou nohy. "Čeká, až jí řekneš, kdo jsi, ty tupce."
Náčelník se otočil k ženě, která musela být jedině jeho manželkou, když si mohla dovolit takovou opovážlivost, a vykřikl: "Já vím, ženo!"
Obrátil se zpět k Maře a důležitě se napřímil. "Musí to být velmi závažné informace -"
"Tvoje jméno," nenechala se odbýt stařena.
Náčelník si neuvědomil, že drží v ruce kus chleba, sevřel ji v pěst a zahrozil. "Zmlkni, ženo! Kolikrát ti mám opakovat, že ve sněmovní síni máš být ztticha? Ještě jednou promluvíš a seřežu tě po tvé tlusté zadnici trnitým prutem!" Žena si jeho hrozeb nevšímala a vrátila se ke své práci.
Náčelník vypjal hruď, čímž jen upozornil na sbírku mastných skvrn různého stáří na své vestě. .Jmenuji se Hotaba, Jsem náčelník Pěti kmenů Malapie a v tomto roce předsedám nejvyšší radě zde v Darabaldi." Ukázal na muže sedícího nejdále od něj a pokračoval: "To je Brazado, náčelník Čtyř kmenů Suwaky." Ukázal na dalšího muže, který neměl knír, a řekl: "To je Hidoka, jeho syn." Upřel oči za Marino rameno na Sarika a dokončil: "Můj vlastní syn, Antaha -"
Mara ho ledově přerušila: "Už jsme se seznámili."
Náčelník hněvivě udeřil pěstmi o kolena. Z rozmačkaného chleba se rozlétly drobky na všechny strany a Hotabovo obočí se hrozivě svraštilo. Mara odolala popudu couvnout; zašla ve své troufalosti příliš daleko a tentokrát ji Thurilové potrestají.
Ale žena u krbu si hlasitě odkašlala.
Hotaba střelil pohledem jejím směrem a pak odevzdaně pokrčil rameny. "Ta hubatá štěkna je Mirana, moje manželka."

Pak, jako by ho to dodatečně napadlo, připojil: "Kdyby nebyla tak dobrá kuchařka a hospodyně, dal bych ji už dávno nasekat do žrádla pro psy."

Antaha řekl: "Náčelník z Lose se domníval, že nejlepší bude poslat tyto zajatce přímo k tobě a nečekat na příští obchodní karavanu, otče."

Náčelník si prstem poklepal po kníru, až korálky zachřestily. "Nenašel pro své stráže lepší využití, ech? Co s Tsurany, kteří se chovají zbaběle jako malé gačagy." Mara porozuměla tomuto výrazu a pochopila, že je velice nelichotivý, ještě dříve, než zachytila starostlivý pohled, který layapa vrhl na Lujana a Sarika. Ale po tom, čemu čelili minulého rána u řeky, přijali lhostejně i přirovnání k pištícím hlodavcům.

Zatímco nejvyšší náčelník stále čekal na reakci na svou urážlivou poznámku, vložila se do řeči Mirana. "Ještě ses nezeptal paní Mary, co si vlastně přeje vědět."

Hotaba vyskočil na nohy a zdálo se, že nemá daleko k vraždě. "Budeš už konečně zticha, ženo! Pořád se opovažuješ mluvit v radě! Měl bych tě uškrtit, hodit mrchožroutům a pak si opatřit mladou, poslušnou a mlčenlivou manželku!"

Ostatní thurilští muži v dlouhé síni vypadali, že si jeho výhrůžek nevšímají stejně jako Mirana. Její ruce ani na okamžik nepřerušily práci a pouze její lehce poklepávající noha prozrazovala potlačovanou netrpělivost. Hotaba jako by si uvědomil, že její klid znamená varování, se zhluboka nadechl a přecedil přes zaťaté zuby. "Co si přejete vědět, Tsurané?"

Mara se ohlédla na Lujana a Sarika, kteří netečně přihlíželi. Její rádce jen lehce pokrčil rameny. Těžko jí mohl při tomto vyjednávání nějak pomoci. V porovnaní s tsuranskými měřítky byli Thurilové nekultivovaní a neukáznění soudě podle jejich teatrálních projevů citů střídaných s hrubostí. Den a půl strávený v jejich společnosti Tsurany pouze ještě více zmátl, pokud šlo o otázku, co Thurilové považují za neodpustitelnou potupu. Zdálo se, že tento národ se prostě žádnými slovy nedá vyvést z míry; nejhorší urážky přijímali, jako by to byly žerty. Mara nakonec usoudila, Že nejbezpečnějším přístupem bude zdvořilá upřímnost. "Hotabo, potřebuji mluvit s některým z vašich mágů."

Hotabův nafouklý hrudník splaskl. Z tváří mu vyprchala barva a zdálo se, že si poprvé všiml rozdrcených drobtů chleba ve své ruce. "S mágem?"

Mara z jeho výrazu usoudila, zeje nanejvýš ohromen. Pokračovala ve svém nátlaku. "Jsou jisté věci, které se musím dozvědět a které mi může sdělit pouze mág nenáležející ke Shromáždění našeho Impéria. Přišla jsem do Thurilské konfederace, protože mi bylo naznačeno, že zde naleznu odpovědi na své otázky."

Hotabův překvapený výraz se změnil v mazaný. Očividně se nehrnul do rozhovoru na toto téma. Svítící oči mu těkaly sem a tam a prohlížely si členy její skupiny. Mara ukročila stranou, aby mu zakryla výhled na dívku, která se krčila za ní, ale záplava Kamiliných zlatých vlasů se nadala utajit ani v panujícím šeru. A co hůře, Antaha sledoval pohled svého otce a využil příležitosti ke svému prospěchu. Uchopil Kamilo za paži a odvlekl ji před náčelníka.

"Pohleď otče, přece jen jsme od těchto Tsuranů získali nějakou kořist."

Mara ztuhla, doběla rozpálená zlostí kvůli vyděšeně se choulící Kamilo, ale zároveň i kvůli tomu, jak rychle byla smetena stranou věc, pro niž riskovala všechno. Ale podle chtíče sálajícího z náčelníkových očí pochopila, že nesmí zasáhnout, pokud nechce urazit jeho mužskou pýchu.

Ostatní členové rady obdivně zahvízdali. Všichni hltali bývalou kurtizánu hladovými, žádostivými pohledy, a dokonce ani Miranin hrozivý výraz nedokázal udusit zájem jejího manžela. Hotaba hleděl na svůdné křivky Kamilina těla jako labužník, jemuž byla předložena vybraná pochoutka. Olízl si rty. "Pěkná," zamumlal. "Výjimečně pěkná." Naklonil hlavu ke svému synovi. "Svlékni jí šaty. Podíváme se, jaké rozkošné ovoce pod nimi skrývá."

To už Mara nevydržela. "Hotabo, můžeš říct svému synovi, že ani já, ani moje služebná Kamilo se nepovažujeme za jeho kořist. Nejsme tvým majetkem, thurilský náčelníku! Kamilino tělo patří jí samotné a její služby patří mně. A já ji nedávám do postele cizincům."

Hotaba sebou trhl, jako by byl vytržen ze snu. Pátravě se na Maru zadíval. Pak se jeho mrzutá ústa zkřivila do zlomyslného úsměšku. "Nejsi v postavení, v němž bys mohla klást požadavky, ženo."

Mara jeho slovům nevěnovala pozornost. Jako kdyby její důstojníci nestáli vedle ní spoutaní jako otroci a jako kdyby ona sama nebyla zbavena ceremoniální okázalosti příslušející vznešené tsuranské šlechtičně, hněvivě se napřímila.

Její postoj učinil dojem, ačkoliv ne ten nejlepší. Hotabův úsměv se rozšířil. Dokonce i Mirana přestala pracovat, když se v místnosti rozhostilo hrozivé, nebezpečné ticho. "Paní," řekl nejvyšší náčelník s jedovatým sarkasmem, "nabízím ti obchod: informace, které hledáš, za tvou plavovlasou služebnou. To je podle mě spravedlivá výměna. Ta žena má velkou cenu, její krása je stejně vzácná jako provozovatelé počestné magie ve tvém národě. Vědomosti, které se snažíš stískat, jistě stojí za ztrátu jedné služebné, když na tvých statcích v Impériu ti jsou podřízeny tisíce duší."

Mara zavřela oči, aby ji nepřemohla slabost. Zaťala zuby, aby odolala divoké touze začít sprostě klít. V ústech měla sucho, jako kdyby polykala popel. Kdo jsem já, pomyslela si, abych handlovala s Kamliiným životem a štěstím, i kdyby to mělo být pro dobro mé rodiny? Jakožto vládnoucí paní na to sice podle zákonů Impéria měla právo, přesto se musela k řeči donutit.

"Ne!" Ještě že to alespoň znělo rozhodně, i když v nitru jí bouřily pochybnosti. Bohové, jakou bezectnou bytostí se stala, když postavila život vzpurné služebné nad blahobyt a přežití svého domu, manžela a dětí! Co znamená jedna bídná kurtizána ve srovnání s veškerou Marinou ctí, jejími drahými a nakonec i základnou moci samotného Ičindara? A přesto tam, kde by kdysi bez váhání přikázala služebné nebo otrokyní, aby vyhověla přání těchto Thurilů, dnes, kdy všechno záviselo na jejím jediném slově, nemohla žádat takovou oběť.

Do hrozivého ticha, kdy muži byli příliš ohromeni, než aby nějak reagovali, a Sarik se snažil ovládnout výraz zděšeného úžasu, promluvila Mirana. Jako kdyby domácnost byla důležitější než životy a osudy lidí, oznámila: "Skončila jsem s prací."

Ale Mara viděla, že se jí chvějí ruce, když ukládala vlnu a nástroje do košíku, který jí stál u nohou. Hotaba se otočil ke

své manželce a kývl hlavou. Stařena vstala, přehodila si přes ramena několik vlněných šál zdobených třásněmi a pokynula Maře, aby ji následovala.

Paní z Acoma zaváhala. Měla by trvat na tom, že zůstane se svými lidmi, aby jako jejich vládkyně dohlédla na jejich další osud, ale Mirana lehce zavrtěla hlavou, jako by uhodla Mariny myšlenky.

Sarik naslouchal spěšným layapovým slovům a pak se naklonil k Maře a zašeptal: "Jdi, má paní. Tato kultura je jiná než naše a ty už jsi zde udělala vše, co se dalo. Možná že bys spíše ublížila věci, kvůli níž jsi přišla, kdybys tu zůstala a trvala na svém. Layapa tvrdí, že Mirana dobře zná svého muže. Radí ti, abys šla s ní, a já s ním souhlasím."

Mara vrhla poslední povýšený pohled na Hotabu, aby mu dala najevo, že jedná jen ze své vlastní vůle, a ne z vůle nějakého Thurila. Pak se hrdě napřímila a vydala se za Miranou ke dveřím.

Když se Lujan pohnul, že půjde za ní, pokynula mu Mara, aby zůstal tam, kde je. Nikdo z nich nebyl mezi těmito barbary v bezpečí; a beze zbraně by kterýkoli její válečník sotva co zmohl na obranu své paní proti přesile horalů. Zdálo se, že si to uvědomuje i Mirana, protože ještě naposledy pozvedla hlas.

"Zůstaň zde s mým manželem a vyprávěj mu lži o tom, jak divoký jsi na bojišti a v loži, vojáku. Nezdržím tvou pani dlouho."

K Maře dodala: "Můžeš být klidná. Tvé služebné se nikdo nedotkne, dokud se celá věc neuzavře." Pak ji s překvapující silou uchopila za paži a vyvedla ven.

Chladný rezavý vítr udeřil ženy do tváří, až jim zčervenaly líce. Mirana se křepkým krokem vydala ulicí a vlekla Maru pryč od poradní síně. Minuly pekárnu, kde podle vůně pekaři právě končili svou práci. Stála tam holčička se zapletenými vlasy a chlebovými kůrkami krmila malého psa. Mara si vzpomněla na svou dcerku, která se možná ani nedožije věku, kdy bude moci mít nějaké zvířátko, a zastavila se.

Mirana jí trhla kupředu. "Nic takového," řekla ostře tsuransky. "Byla jsi dost silná, abys opustila svou vlast a vydala se sem hledat zbraň proti Shromáždění. Teď nesmíš propadat sebelítosti."

Mara zvedla bradu. "Co pro tebe znamená můj osud?"

"Velmi málo," řekla Mirana věcně. Upřela temné oči na paní z Acoma a čekala na její reakci. Žádná nepřišla. Po chvíli náčelníkova žena dodala: "Velmi málo, kdybys byla stejná jako ostatní Tsurané, které jsme poznali. Ale ty nejsi. Alespoň tolik zjistil Hotaba, když ti nabídl tu výměnu za tvou služebnou."

Mara zvedla bradu ještě o kousek výše. "Není mým majetkem, abych ji činila předmětem obchodu, i kdyby to mělo zachránit mou rodinu před nebezpečím, které jí hrozí. Dala jsem Kamilo na vybranou a ona se svobodně rozhodla zůstat se mnou. Není otrokyně..."

Mirana pokrčila rameny a třásně na jejím Šátku se zatřepetaly v prudkém poryvu větní. "Ano, i podle našich zákonů není tvým majetkem, ale lordové ve tvé zemi denně nakládají se svými sluhy, otroky i vlastními dětmi, jak se jim zlíbí, a myslí si. že jim k tomu dali právo samotní bohové."

"Věří tomu," řekla Mara opatrně.

"A ty?" Miranina otázka šlehla jako bič.

"Já sama nevím, čemu věřím," přiznala Mara se staženým obočím. "Jako Ochránce Impéria jsem kdysi nadřadila svůj národ nad vlastní krev. A teď už nedokážu klást samu sebe nad ostatní. Kamlio je se mnou, protože jsem někomu slíbila, že ji budu chránit stejně, jak by to dělal on sám. Moje čest není menši než čest muže, jenž mi ji svěřil. Je čest, která je jen bezmyšlenkovitou poslušností vůči tradicím, a je čest, která je... víc."

Mirana se na ni zadívala ještě pronikavěji. "Jsi jiná," řekla zároveň Maře i sama pro sebe. "Modli se ke svým bohům, aby ti tvá odlišnost stačila k získání svobody. Máš moji podporu. Ale měj na paměti, že zde v Thurilu muži v nepřítomnosti žen mluví volněji a jsou velkorysejší. Naše země jej drsná a muž, který se projeví jako slaboch, si neudrží ženu získanou únosem."

"Další muž mu ji může unést?" zeptala se Mara překvapeně.

Na Miranině vrásčité tváři se objevil potutelný úsměv. "Možná. Nebo ještě hůře, žena opustí jeho dům a krb a naplní mu přikrývky sněhem za jeho hloupost."

Navzdory svým starostem se Mara zasmála. "A to tady opravdu děláváte?"

"Ano." Mirana si všimla, že je Mara celá promrzlá, sňala jednu ze svých šál a přehodila ji paní z Acoma přes ramena. "Půjdeme do mého oblíbeného pekařství, kde teď budou mít čerstvé sladké rohlíčky. Budu ti vyprávět, co všechno tady ještě děláváme kromě předstírání, že bereme vážně žvanění našich mužů."

Na rozdíl od dusné poradní síně byl vzduch v pekařství suchý a prohřátý od pecí, což ve vlhkém podnebí Vysočiny působilo příjemně. Mara se nemotorně posadila na dřevěnou židli. Na kamenných podlahách v těchto chladných horách by tsuranské polštáře nebyly příliš praktické. Mara se zavrtěla, aby se pokusila nalézt pohodlnou pozici, a smířila se s dalším nezávazným společenským povídáním. Stejně jako náčelníkova manželka v Loso i Mirana vypadala, že se chce v hovoru věnovat jen bezvýznamným tématům, zatímco rada městských starších bude rozhodovat bez ní.

"Muži jsou někdy jako děti, nemyslíš?"

Mara se zmohla na zdvořilý úsměv. "Pak je tedy tvůj manžel velmi zlostné dítě."

Mirana se zasmála a posadila se naproti ní k dřevěnému stolu, jehož povrch byl pokryt rýhami od nožů, jimiž si zákaznici při přátelském posezení ukrajovali z čerstvých bochníků. Shodila ze sebe několik vrstev šál a odhalila bílé vlasy zapletené do copů, svázaných vlněnými šňůrkami. Shovívavě si povzdechla. "Hotaba? Je to mluvka, ale miluji ho. Vyhrožuje mi, že mě zbije, abych si pamatovala, že mám mlčet, už dvaačtyřicet let, téměř od okamžiku, kdy si mě vysadil na záda a běžel přes hory, aby utekl před mým otcem a bratry. A za celou tu dobu se mě v hněvu ani nedotkl. Vychloubání je tady považováno za umění a dobře vymyšlená urážka vyvolá spíše uznání dotčeného než vztek."

Odmlčela se, protože se u jejich stolu zastavil chlapec ve vlněné haleně s tácem. Mirana změnila jazyk, aby objednala

teplé sladké rohlíčky a džbánek jablečného moštu. Pak, po zkoumavém pohledu na tmavé kruhy pod Mařinýma očima, poručila ještě víno. Chlapec přijal od Mirany tři dřevěné známky a odešel, ale když si myslel, že se náčelníkova manželka nedívá, ohlížel se přes rameno na Mařiny cizokrajné šaty.

Mirana povídala, dokud se chlapec nevrátil s jídlem a nápoji. Mara byla tak nervózní, že neměla na jídlo vůbec chuť, přestože chléb nádherně voněl a víno vůbec nebylo tím kyselým nápojem, o jakém mluvili turanští veteráni.

Venku už se setmělo, když kolem prošla skupina vesele se smějících mladých dívek, doprovázená mladými muži, snad bratry, snad sluhy, kteří nesli kouřící pochodně, jimiž dívkám osvětlovali cestu. Pekařský pomocník vymetl pece a uhlíky se pomalu měnily v šedý popel.

Víno Maru rozehřálo, ale ruce měla stále pokryté studeným potem. Zatímco tady seděla a vedla nezávazné řeči, kde byla Kamilo? Co se stane s Lujanem, Sarikem a ostatními válečníky? A co hůře, dozví se Hokanu vůbec někdy, kam se poděla onoho dne, kdy ukončila svou návštěvu Turakamuova chrámu? Její odchod jí nyní připadal jako sen, tak vzdálené se z tohoto místa zdály být záležitosti Impéria,

"Proč jsi sem přišla hledat provozovatele magie?" zeptala se náhle Mirana se znepokojivou přímostí.

Mara sebou trhla a málem upustila hliněný kalíšek se zbytky svého vína. Pochopila, že nezávazné povídání mělo jen vyplnit čas. Neměla důvod skrývat pravdu. "Během let jsem zjistila, že Shromáždění mágů dusí tsuranskou společnost. Pomocí našich tradic je udržována nespravedlnost, kterou chci změnit. Ačkoliv mágové zabránili domu Acoma vést spor s domem Anasati, neměří stejně oběma stranám. Anasati mohl beztrestně poslat vrahy na mé spojence; bohužel i otec mého manžela tak zahynul. Ukázalo se, že nařízení Ctihodných zakazující mému domu pomstu je jen záminka maskující jejich skutečný záměr. Přináším změny, které jsou proti zájmům Shromáždění, a proto jsem se já se svými dětmi ocitla v nebezpečí."

"Takže za tvými vznešenými úmysly se skrývá prostá snaha o přežití?"

Mara se upřeně zahleděla na starou ženu a uvědomila si, že Mirana si v bystrém úsudku nezadá s Isašani. "Snad. Ráda bych si myslela, že bych jednala v nejlepším zájmu svého lidu, i kdyby můj vlastní dům a moji nejbližší nebyli ohroženi."

"Vydala ses za hranice své země do Thurilu," přerušila ji Mirana. "Proč?"

Mara nervózně otáčela svým téměř prázdným pohárkem v dlaních. "Cho-ja mi dali hádanku, jejíž řešení ukazovalo na východ. Mág nižšího stupně, který choval hořkost vůči Shromáždění, mě zapřísahal, že odpovědi na své otázky mám hledat zde. Přišla jsem do Thurilu, protože můj rod zanikne, když odpovědi nenajdu, a protože jsem viděla už tolik zla a utrpení ve jménu politiky a Hry rady - mnozí z těch, které jsem milovala, odešli do Turakamuových síní kvůli naší žízni po moci. Nespravedlnost a vraždy ve jménu cti neustanou, dokud bude Shromáždění dovolena neomezená nadvláda i nad císařem a bude-li znovunastolen úřad Vojevůdce."

Mirana se nad tím zamyslela s očima upřenýma na stůl ; a rukama pokojně složenýma v klíně. Nakonec dospěla k nějakému vnitřnímu rozhodnutí. "Budeš vyslechnuta."

Maře nebyl dopřán čas divit se, jak může Mirana ovlivnit mužskou radu. Ani si nevšimla, že by stařena dala někomu nějaké znamení, ale v následujícím okamžiku se odhrnul závěs u vchodu do pekařství a dovnitř pronikl závan ledového vzduchu. Tři ze čtyř olejových lamp osvětlujících prázdný obchod zhasly.

Vstoupil starý horal v těžkém plášti. Rysy nově příchozího, ozářeného zezadu jedinou zbývající lampou, se daly jen těžko rozeznat v růžovém přísvitu posledních hasnoucích uhlíků v pecích. Několik vrstev vlněných rouch páchlo po querdidrách a z jeho uší visely korkarové kruhy, viditelné i pod kápí. Z jeho tváře skryté v jejím stínu Mara zahlédla jen kousek vráskčité kůže.

"Vstaň," sykla Mirana naléhavě. "Projev úctu, protože tě přichází vyslechnout Kaliane."

Mara nechápavě zvedla obočí, když zaslechla cizí neznámé slovo.

"Kaliane je tradiční jméno pro nejmocnějšího mezi těmi, kdo jsou zběhlí v tajemných silách."

Zahalená postava přistoupila blíže a třpyt na lemu jejího pláště prozradil, že je ozdoben vzácnými stříbrnými penízky. Zdálo se, že vzory vytvářejí runy nebo nějaké magické znaky. Mara se uklonila se stejnou úctou, jakou by prokázala Ctihodnému přicházejícímu navštívit její dům.

Thurilský mág jí neodpověděl žádným gestem kromě toho, že zvedl vráskčitou ruku a shrnul si z hlavy těžkou kápi. Mara spatřila stříbrné vlasy, spletené do copů podobně jako Miraniny, které však byly ovinuty kolem hlavy, takže tvořily něco jako korunu. Pod ní byla tvář staré ženy.

Žena! Mara zapomněla na dobré způsoby a zalapala po dechu. "Ve vašem shromáždění mágů jsou i ženy?"

Stará žena s nebezpečně rozzlobeným výrazem pohodila hlavou, až její těžké náušnice zazvonily. "Nemáme v této zemi, díky bohům, nic podobného vašemu Shromáždění, pani z Acoma."

Ve dveřích pekařství se objevily dvě měšťanky, aby obstaraly nějaký pozdní nákup. Jakmile uviděly čarodějku, kvapně se uklonily a mlčky vycouvaly na ulici. Mladá žena, která jim šla v patách, se také otočila a spěchala pryč. Kožený závěs opět zakryl vchod, ale z místnosti jako by vyprchalo teplo.

"Odpusť mi." Mara se skoro zajíkala. "Paní Kaliane, velice se omlouvám, ale nevěděla jsem-"

"Nemám žádný titul. Můžeš mi říkat prostě Kaliane," skočila jí stařena do řeči a pak se rázně posadila. Upravila si dlouhé rukávy, sepjala hubené ruce a náhle vypadala velmi lidsky a smutně. "Vím, že vaše Shromáždění" - téměř to slovo vyplivla - "zabíjí všechny dívky, u nichž se projeví nadání. Moje předchůdkyně v tomto úřadě byla uprchlice; z provincie Las. Jen taktak si zachránila život. Její tři sestry to štěstí neměly."

Mara pocítila mdlo z nervozity a vína, které se příliš nesneslo s její vyčerpaností. Kousla se do rtu. "Mág nižšího stupně, který nenáviděl Shromáždění, mi něco takového říkal. Ale nenalezla jsem ve svém srdci sílu tomu uvěřit."

Kalianiny bledé oči byly nezměrně hluboké, když se upřely do Mařiných. "Věř tomu, neboť je to pravda."

Otřesená Mara, naplněná novým strachem o své drahé, sevřela čelisti, aby jí nezačaly jektat zuby. Kaliane byla drobná

a vypadala jako stará babička zachumlaná do plédů, aby jí nebyla zima, a přesto z ní vyzařovala síla pronikavější než nejštiplavější horský mráz. Mara si uvědomovala, že každé její slovo bude zváženo, a promluvila dřív, než ji opustil"" všechna odvaha. "Bylo mi řečeno, že se vás Shromáždění bojí. Proč?"

"Pravda," řekla Kaliane úsečně. Uniklo jí krátké uchechtnutí, z něhož Maře naskočila husí kůže. "Ve vašem Impériu se s otroky zachází, jako by to ani nebyli lidé, a tvrdí se, že je to vůle vašich bohů. Vaši lordi bojují a zabíjejí pro čest, ale co z toho mají? Slávu ne. Ani přízeň nebes ne. Ztrácejí syny, vydávají se do válek, dokonce naléhají na své meče, a všechno nadarmo, paní Maro. Byli oklamáni. Jejich tak oslavovaná čest je bezcenná, ale je to pouto, které udržuje síly vašich národů rozdrobené. Zatímco dům bojuje proti domu ve Hře rady, Shromáždění si dělá, co chce. Jeho moc je veliká, ale ne neomezená, a také nebylo vždy tak silné."

Maře po takovém upřímném přiznání svitla jiskřička naděje. "Takže bys mi mohla pomoci?"

Kalianina vráskčitá tvář se proměnila v nevyzpytatelnou masku. "Pomoci ti? To se ještě musí rozhodnout. Musíš mě doprovodit na krátké cestě."

Mara se zachvěla obavou, že bude muset opustit Lujana, ' Sarika a především Kamilo a zanechat je v rukou horalů. "Kam půjdeme?"

"Jsou věci, které musíš vidět. Naše rada musí vyslechnout a zvážit tvé důvody a minulost." Pak, jako by vycítila pravý zdroj Marina znepokojení, Kaliane zmírnila tón svého hlasu. "Nebudeme pryč déle, než co by si dvě ženy popovídaly, aby tví válečníci nedostali o tebe strach a nepokusili se o nějakou hloupost."

"Svěřuji se tedy do tvých rukou," řekla Mara, potlačujíc nerozhodnost ve svém srdci. Byla vychována jako Tsuranka a touha po změnách ji nezaslepovala natolik, aby pokládala všechny kodexy cti svého lidu za falešné, ale nedokázala nebrat na vědomí skutečnost, že další příležitost už nedostane. Přijala Kalianinu nabídku, protože neměla na vybranou, ale nebyla připravena na to, jak rychle bude její souhlas následován činem. Thurilská čarodějka natáhla ruce přes úzký stůl, pevně uchopila Marina zápěstí a řekla jediné slovo.

Mara zaslechla pouze první sykavou slabiku. Zbytek přehlušilo hučení v jejích uších, silné jako mořský příboj. Podlaha jí zmizela zpod nohou stejně jako židle, na níž seděla. Stěny pekařství se také rozplynuly a nahradila je šedá vyjící prázdnota.

Čas zamrzl. Vzduch byl řídký a ledový. Mara téměř zahanbila své předky a začala křičet hrůzou, ale cesta prázdnotou náhle skončila a zanechala po sobě jen prchavý dojem.

Mara pocítila pevnou půdu pod nohama a zjistila, že stojí na náměstí osvětleném koulemi cho-ja. Její zápěstí stále vězelo v Kalianině dlani, která byla pevná, zatímco Mariny ruce se chvěly jako rákosy ve větru. Tsurané stavěli svá města na rovinách, ale zde byly budovy stupňovitě uspořádány na skalnatých úbočích. Nejníže v údolí se rozkládalo prostorné náměstí, na němž se nyní Mara nacházela, obklopené kruhem teras se dveřmi, okny a obchody na všech úrovních. Mara těkala očima po sloupech, pilířích a obloucích vzpínajících se k noční obloze. Vyřezávané sloupky podpíraly balkony se zábradlím z kamene a dřeva, místy vytvarovaného do podob draků nebo velkých mořských a nebeských hadů, kteří se hojně vyskytovali v thurilské mytologii. Věže a kupole se zvedaly ke hvězdnatému nebi nebo se vynořovaly mezi útržky mlh, prozářených světlem lamp. Mara zatajila dech v úžasu nad krásou, jakou by si její tsuranská mysl ani nedokázala představit. Nikdy by nečekala, že v těchto nehostinných horách najde takové město! Ulice byly zalidněny horaly v suknicích i kalhotách. Většina mladých válečníků měla navzdory večernímu chladu obnaženou hruď, ale někteří si oblékli pestře zbarvené vlněné košile. Ženy nosily dlouhé sukně a volné haleny, ty mladší přitahovaly obdivné pohledy mužů odhalenými pažemi a hlubšími výstřihy.

"Co je tohle za místo?" zamumlala Mara, když se zhluboka nadechla a ucítila vůni kadidla. Rozhlížela se kolem jako venkovský prosťáček, který poprvé vidí město.

"Dorales," řekla Kahane. "Jsi pravděpodobně první Tsuran, který kdy spatřil toto město." Zlověstně dodala: "Stejně dobře můžeš být i poslední."

Čarodějčin zvláštní tón způsobil, že se Mara zachvěla. Měla pocit, že sní, tak cizí bylo toto místo, a tak rozlehlé; jako představa příliš krásná, než aby mohla být skutečná. Štíhlé věže, tisíce osvětlených oken a vchodů, vyřezávané sloupy, barevný dav na ulicích - všechno na ni působilo prchavě jako přelud, který se každou chvíli rozplyne a promění se v noční můru. Zachvácena úžasem a stísněností by zůstala stát na místě jako přimrazená, kdyby ji Kaliane netrpělivě nazatahala za ruku jako matka dítě, které ji zdržuje.

"Pojď! Kruh starších tě očekává a není moudré otálet."

Mara se strnule pohnula kupředu. "Říkáš, že mě očekávají? Jak to?"

Ale Kaliane měla malé pochopení pro to, co jejím uším znělo jako zbytečná otázka. Vlekla Maru davem, v němž cizinka budila značnou pozornost. Kolemjdoucí se zastavovali, ukazovali si na ni a nejeden si opovržlivě odplivl. Tsuranská pýcha nutila paní z Acoma, aby tyto urážky přehlížela jako něco, co je pod její důstojnost, ale jejich chování ji nenechalo na pochybách, že ji tito lidé pokládají za nenáviděného nepřítele. Začala v ní hlodat strašlivá pochybnost, zda byli tsuranští lordi v právu, když se ve své naduté povýšenosti opovážili Thurily nazvat barbary; toto město; s jeho úchvatnými stavbami rozhodně svědčilo o něčem jiném.

Mara se navzdory své hanbě zvědavě zeptala: "Proč moji lidé nikdy neslyšeli o tomto městě?"

Kaliane ji postrčila kolem malovaného vozu taženého dvěma mrzutými querdidrami, na němž seděl stařík v pestrobarevném plášti. Držel podivný hudební nástroj a kolemjdoucí mu házeli mince a vesele ho vybízeli, aby hrál. On je na oplátku častoval šťavnatými kletbami a červené tváře se mu přitom krabatily v úsměvu.

"Ty ze tvých lidí, kteří by se o tomto městě doslechli, by vaše Shromáždění zabilo, aby je umlčelo," odpověděla Kahane rezavě. "Věže, jež vidíš, i všechny kamenné řezby byly vytvořeny magickými prostředky. Kdybys směla vstoupit do Města mágů v Tsuranuanni, spatřila bys tam stejné divy. Ale ve tvé zemi si Ctihodní nechávají zázraky, které vytvořili svou mocí, sami pro sebe."

Mara se mlčky zamračila. Myslela na Milambera a jeho odmítnutí hovořit o své zkušenosti člena Shromáždění. Poté, co byla svědkem strašlivých sil, které rozpoutal v císařské aréně, jí otřáslo, když si uvědomila, jak strašlivě silné musely být závazky, jež ho poutaly ke Shromáždění, když i jeho přiměly zachovat mlčení. Nevěděla nic o povahách mágů, ale z Hokanuových slov pochopila, že Fumita nebyl chamtivý člověk. Mocný, to ano, ale nikdy by nekladl vlastní sobecké zájmy nad obecné blaho lidu.

Kaliane pokrčila rameny pod těžkým pláštěm, jako kdyby měla nějaké nadpřirozené prostředky, pomocí nichž dokázala číst Mariny myšlenky. "Kdo ví, proč jsou mágové ve vaši zemi tak tajnůstkářští. Všichni nejsou špatní. Většina z nich jsou prostě učenci, kteří se snaží odhalovat tajemství magických sil. Možná že původně vytvořili své bratrstvo, aby čelili nějaké hrozbě nebo aby zdolali divokou, nebezpečnou mágu odpadlých mágů, kteří odmítali výcvik k jejímu ovládnutí nebo svou mocí sloužili zlu. To vědí jen bohové. Ale pokud snad pro takový postup kdysi dávno existovaly dobré a přesvědčivé důvody. Časem byly nahrazeny špatností. To, že Shromáždění zavraždilo tisíce dívek, aby nemohly projevit své nadání, je podle thurilského práva neomluvitelné."

Maru napadla nepříjemná myšlenka. "Budu zde souzena za všechny nespravedlnosti celého Tsuranuanni?" zeptala se.

Kaliane krátce kývla hlavou a upřela na ni pohled, který sám o sobě děsil. "Částečně, paní Maro. Pokud si přeješ, abychom ti pomohli proti Shromáždění, musíš nás přesvědčit. Jestli máme jednat, nebude to pro přežití domu Acoma ani pro tvůj osobní prospěch, a dokonce ani proto, aby se z Impéria stala spravedlivější země. Pro nás jsou čest tvých předků i životy tvých dětí stejně bezvýznamné jako prach ve větru."

Mara se chtěla rozhořčeně zastavit, protože co bylo nevinnějšího než životy její dcerušky a syna? Ale čarodějka svírala její paži jako v kleštích a neúprosně ji vlekla k mohutnému vstupnímu oblouku obrovské budovy s mnoha věžemi. "Co pohne vaše lidi. když ne životy těch nejmenších?" Navzdory všemu úsilí proniklo do jejího hlasu zděšení.

Kalianina odpověď byla stejně neosobní jako šumění vln na pláži. "Pokud truchlíme, je to pro ztrátu mágů, kteří zemřeli, aniž měli možnost využít své nadání. S každým z nich zmizí nenahraditelná část vědění. A pokud si zoufáme, je to pro cho-ja, největší mistry v tajemných vědách, jimž je ve vaší zemi znemožněno zabývat se magií, jež je chloubou jejich rasy."

"Zakázané!" Rozrušení Maře dovolilo na okamžik zapomenout na strach. "Je to ta nadpřirozená sila, kterou královna cho-ja myslela, když mluvila o Zakázaném?"

Kaliane, skrytá ve stínu pod vstupním obloukem, vyhýbavě odpověděla: "To, paní Maro, je tajemství, které budeš muset odhalit sama, jestliže máš přežít svůj souboj se Ctihodnými. Ale nejdříve musíš přesvědčit Kruh starších Thurilu o své hodnotě. Budeme naslouchat a soudit. Vol svá slova pečlivě, protože jakmile jsi spatřila toto místo, nebezpečí, které ti hrozí, je dvojnásobné."

Vstoupily do bludiště chodeb, klenutých jako tunely a osvětlených řadami koulí cho-ja. Podlahy byly z mramoru. Opracování štíhlých sloupů Maře vyráželo dech: ani v císařském paláci neviděla kámen ohlazený do tak zářivého lesku. Lidé, shromáždění na chodbách a v předsíních, měli na sobě kroje zdobené výšivkami z korálků, péřové čelenky, ale někteří byli oblečeni jen v prostých suknicích sluhů. Další v bílých rouchách označila Kaliane jako učedníky. Všichni bez výjimky sejí ukláněli, když je míjela, a Mara cítila na zádech jejich pohledy jako dotek rozžhavených uhlíků. Byla zde přítomna magie, její síla se vznášela ve vzduchu, v němž i ozvěna zněla tísnivě. Mara si vroucně přála být doma, obklopena důvěrně známými zdmi a zvyklostmi, jimž rozuměla.

Kaliane ji vedla širokou chodbou do rozlehlé síně. Osvětlovaly ji řady tisíců svic, jejichž záře se odrazila i v Mařiných očích. Za ní ležela další, ještě větší místnost, lemovaná ochozy, jež podpíraly nádherně vyřezávané sloupy. Ochozy se vinuly kolem místnosti v šesti řadách nad sebou a spojovaly je žebříky a úzká točitá schodiště. Nyní zde byly shromážděny tucty osob.

"To je náš archiv," vysvětlila Kaliane. "Sem ukládáme všechno naše vědění a opisy všeho, co bylo napsáno na téma naší dovednosti. Slouží také jako sněmovní místnost při příležitostných setkáních thurilských mágů. Nemáme takovou organizaci, jako je vaše Shromáždění, ani formální představené kromě Kaliane, která je ovšem oprávněna jednat pouze jako mluvčí."

Mara byla vedena dále mezerou v zábradlí na nejnižší úrovni místnosti. Lokty se otírala o stěny vykládané korkarou a ebenem, tvořícími spirálové vzory, z nichž se jí točila hlava. Sloupy byly vyřezávány do tvaru mytických příšer s pařáty a zobáky. Některé byly pokryty šupinami, jiné měly peří a křídla a oči všech připomínaly hadí.

Kaliane vedla Maru přes hrozivě rozlehlou plochu prázdné podlahy. Nebyl na ní žádný nábytek, dokonce ani vzor kromě kruhu v jejím středu. Jeho obvod byl vyznačen zlatavou září, nepochybně následkem kouzla. Mara si byla vědoma, že postavy na ochozech na ni shlížejí, a připadala si jako rituální oběť před obřadem, který s konečnou platností zpečetí její osud.

"Tam." Kaliane ukázala na magický kruh. "Vstup dovnitř, pokud máš odvahu nechat se soudit. Ale přijmi varování, paní Maro, Ochránce Impéria. Lži a zapírání jsou nemožné pro každého, kdo překročí hranici kruhu."

Mara si odhodila dozadu vlasy, které jí bez obvyklé péče jejích komorných volně splývaly na ramena. "Nebojím se pravdy," řekla směle.

Kaliane uvolnila sevření svých prstů. "Budiž tedy," řekla s téměř soucitným pohledem.

Mara se bez zaváhání vydala ke kruhu. Nebála se pravdy, když zvedala nohu, aby překročila linii žlutého světla. Ale už v tom okamžiku pocítila, jak do ní proniká síla, která ji zbavuje veškeré vlastní vůle, a jakmile se její noha dotkla podlahy v magickém kruhu, vyprchala z ní všechna sebedůvěra.

Ale už nemohla couvnout. Ta polovina jejího těla, která se ocitla v oblasti působení magie, zůstala jakoby přimrazená. Mara neměla jinou možnost než zvednout i druhou nohu a plně vstoupit do kruhu, přestože ji to nyní nade všechno pomyšlení děsilo.

Bezmocnost získala nový význam. Její uši neslyšely žádné zvuky, její oči neviděly nic kromě chvějivého zlatého závoje

magické moci. Nebyla fyzicky schopna se pohnout, sednout si nebo si přitisknout ruce k hrudi, aby uklidnila budící srdce. Otroctví se nyní jevilo jako naprostá svoboda; i její myšlenky byly uvězněny. Bojovala se zoufalstvím, když z ochozu někdo zavolal otázku.

Kaliane zopakovala jeho dotaz tsuransky, "Paní z Acoma, přišla jsi sem žádat o moc. Tvrdíš, že ji užiješ k obraně a k prosazení všeobecného dobra. Ukaž nám, jak jsi došla k tomuto přesvědčení."

Mara se pokusila nadechnout, aby mohla odpovědět, ale zjistila, že to nedokáže. Její tělo ji neposlouchalo; magie jí bránila promluvit. Paniku vystřídala zlost. Jak může bránit své úmysly, když jí kouzlo nedovolí mluvit? V příštím okamžiku shledala, že i myšlenky se vymkly její kontrole. Rozběhly se všemi směry a pak se roztočily jako papírový větrník.

Před jejím vnitřním zrakem se začaly odvíjet vzpomínky, a náhle nebyla v síni mágů v Dorales uprostřed magického kruhu. Seděla ve své pracovně ve staré usedlosti Acoma a rozhořčeně se přela s barbarem Kevinem.

Iluze jeho přítomnosti byla tak silná, že ta maličká část její mysli, která si stále uvědomovala skutečnost, zatoužila skrýt se v jeho objetí. S úzkostí pochopila účel thurilského kouzla pravdy: nebude jí dovoleno odpovídat na jejich otázky slovně.

Tito mágové se budou ptát a odpovědi získají přímo z jejích prožitků. Nebude jí dána žádná možnost ospravedlnit své činy, vysvětlit okolnosti a důvody, proč jednala tak, jak jednala. Tito mágové budou pozorovat její skutky tak, jak se udaly, a pak rozhodnou. Stála před soudem a její jedinou obranou byl celý její dosavadní život.

Toto si Mara uvědomila těsně předtím, než ji kouzlo plně pohltilo, a pak byla ve své pracovně onoho dávného dne a s tváří zrudlou hněvem čelila Kevinovu křiku. "Postrkuješ se mnou jako s pěšákem na šachovnici. Nejdřív sem! Potom tam! Teď zase sem, protože se ti to hodí, ale ani slovo proč a už vůbec ne nějaké upozornění předem! Udělal jsem, jak jsi přikázala - ne proto, že bych tě miloval, ale proto, abych zachránil životy svých krajanů."

Pak Mara slyšela samu sebe, jak odpovídá: "Ale přece jsem tě povýšila na dohlížitele nad otroky a dovolila ti, aby ses ujal vedení svých midkemianských přátel. Použil jsi svou autoritu k tomu, aby žili v dostatku. Vidím, že kromě thyzové kaše celou dobu jedli maso jig a needří řízky a čerstvé ovoce."

Události v jejích vzpomínkách se odvíjely dále, stejně skutečné jako v okamžiku, kdy se staly, dokonce i se svým vášnivým zakončením. Mara pocítila okamžik roztřeseného zmatku, když jí před očima jedna příhoda za druhou proběhl celý vztah s Kevinem, každý den hořkosladce naplněný radostí i spory. Nyní při zpětném pohledu si uvědomila svou krátkozrakou povýšenost; jak úžasné bylo, že otrok Kevin vůbec nalezl na její bezcílné a tvrdé povaze něco hodného lásky a náklonnosti. Dny ubíhaly v nepravidelných skocích, jak mágové ovládali její paměť. Znovu prožívala hrůzy Noci krvavých mečů, znovu stála na kopci s vyjící bulanou v zádech a hovořila s Tasaiem z Minwanabi. Viděla císaře Ičindara, jak láme hůl - symbol Vojevůdcovy moci - i jak jí uděluje titul Ochránce Impéria.

Znovu viděla Ayakiho smrt.

Nemilosrdně přišla další otázka a scéna se změnila na žhavé letní poledne v kekaliové zahradě, kde ji Arakasi ponížen prosil, aby mu dovolila vzít si život. Znovu dýchala suchý vonný večerní vzduch ve stanu lorda Čipina na tažení proti mužům pouště v Tsubaru.

Čas běžel kupředu, otáčel se, vracel se; a jeden výjev střídal druhý. Někdy se ocitala v dětských letech nebo v tichých okamžicích meditace v Lašimině chrámu. Jindy trpěla surovostí svého prvního manžela. Znovu stála před jeho truchlícím otcem držícím v náručí svého malého vnuka.

Opět sdílela vztah s Hokanuem a radovala se z jeho porozumění. Skrze oči thurilských mágů si uvědomila, že tato vzácná vnímavost je ve skutečnosti projevem nadání. Chybělo jen málo a namísto jejím manželem mohl být členem Shromáždění. Oč chudší by byl bez něj její život, pomyslela si. Část srdce ji bolela pro vzdálenost, která mezi nimi narostla, a když jí kouzlo pravdy poskytlo okamžik oddechu, slíbila si, že najde lék na odcizení panující mezi nimi od Kasumina narození.

Nakonec Mara viděla samu sebe, jak v Hotabově poradní síni odmítá vyměnit Kamilo za možnost pokračovat v Thurilu ve svém pátrání. Sonda jako jehla pronikla do jejího srdce, ale našla v něm jen upřímnost.

Nit jejích vzpomínek se přetrhla a začala k ní pronikat slova, ale nevěděla, kdo je říká. Přestože byly v thurilštině, chápala jejich význam.

Jeden hlas říkal: "Je opravdu jiná než ostatní Tsuraně: dokázala přiznat čest otroku a rozpoznat právo na svobodu služebníka, dokonce i když to bylo proti zájmu její vlastní rodiny."

A Kaliane odpověděla: "Věřila jsem v to, jinak bych ji nepřivedla."

Vzápětí přišel další názor. "Proč bychom se měli starat o dobro Tsuranů?"

Další hlas odpověděl: "Spravedlivá vláda u sousedů je žádoucí a snad..."

Pak promluvil ještě jiný: "A naskýtá se příležitost napravit velké zlo..."

Slova se smíchala dohromady; někdo se zmínil o riziku a jiný hovořil o říši cho-ja.

Mara přestávala slyšet. Pocítila náhlou slabost v kolenou. Pak se zlatý kruh světla, který ji věznil, rozplynul a ona zjistila, že se nedokáže udržet na nohou.

Kalianiny silné ruce ji zachytily. "Je po všem, paní."

Slabá jako dítě a zahanbená odhalením, že v mukách způsobených kouzlem plakala, se Mara snažila vzchopit a obnovit své sebeovládání. "Přesvědčila jsem vás?"

"Ne. O tom budeme jednat v noci," přiznala Kaliane. "Zpráva o našem rozhodnutí tě zastihne za úsvitu. Teď tě vrátím Miraně, která se postará o to, aby sis mohla odpočinout."

"Ale já bych raději počkala zde," namítla Mara, ale chyběla jí vůle k odporu. Síla ji opustila a pak už neviděla nic než neproniknutelnou temnotu.

Kapitola šestá

ROZHODNUTÍ

Mara se probudila.
Byla tma; vzduch byl prosycen vůní hořících bukových polen a zatuchlým pachem querdidří vlny. Nad sebou Mara viděla trámy, nezřetelně vystupující z temnoty v slabé rudé záři žhnoucích uhlíků v krbu. Ležela pod přikrývkami. Omotávaly se ji kolem údů, když se převracela a snažila se zjistit, kde je.
Bolela ji hlava. Paměť se jí vracela pomalu a pak rychle, jakmile spatřila košík s vlnou, který si Mirana odnesla z dlouhého domu, kde se radil její thurilský manžel. Teď si Mara vzpomněla i na výlet do pekařství a snu podobající se návštěvu Dorales v doprovodu Kaliane. Náhle měla pocit, zeji pokrývky a horká tma dusí, a posadila se.
"Paní?" ozval se ze stínů nejistý hlas.
Mara se otočila a spatřila Kamilinu oválnou tvář, bdělou a pozornou. .Jsem v pořádku, kvítečku," zamumlala a bezděky přitom použila přezdívku, kterou pro Kamlio vymyslel Lujan.
Ale tentokrát se dívka neurazila. Namísto toho odhodila své vlastní přikrývky a v projevu nejhlubší pokory poklekla před Maru a přitiskla tvář k prkenné podlaze.
Mara se necítila polichoceně, ale spíše nepříjemně, přestože se jí sluhové a otroci takto klaněli po celý život. Takový byl tsuranský způsob, jak dát svému pánu najevo bezmeznou oddanost. Avšak po zážitku v kouzelném zlatém kruhu Maru tato tradice pobuřovala. "Vstaň, Kamlio. Prosím."
Dívka se ani nepohnula, ale její ramena ztuhla pod záplavou plavých vlasů. "Paní," řekla ztrápené, "proč jsi mi dala přednost před svou vlastní rodinou? Proč? Určitě nemám takovou cenu, abys mě nemohla prodat těmto Thurilům za bezpečí svých dětí."
Mara si povzdechla, ohnula svá bolavá záda a uchopila Kamlio za vztažená zápěstí. Zatáhla za ně, ale bezvýsledně, protože po působení kouzla pravdy zůstala stále příliš slabá. "Kamlio, prosím tě, vstaň. Mám opravdu obrovský strach o své děti, ale nepatří mi život žádné jiné svobodné bytosti, abych s ním mohla obchodovat, dokonce ani kdybych tím zajistila přežití svých nejdražších. A ty jsi nepřijala mou čest za svou vlastní; nemáš žádné závazky vůči domu Acoma."
Konečně se jí podařilo přimět Kamlio, aby vstala. Dívka, zahalená do vypůjčené noční košile, která byla pro její štíhlou postavu příliš velká, se schoulila v koutku své postele. Oči měla velké a hluboké jako propasti. Podle temné skvrny tkalcovského stavu rýsující se v koutě a krabic s látkami, naskládaných na podlaze. Mara usoudila, že se nacházejí v místnosti, kterou Mirana používala ke tkaní a šití. Stále se snažila vzpamatovat z otřesu, způsobeného kouzlem pravdy, když bývalá kurtizána opět promluvila.
"Arakasi," řekla Kamlio s žalostnou jistotou. "Udělala jsi to pro něj."
Mara, unavená do morku kostí, ale soucitná, zavrtěla hlavou. "Neudělala jsem nic z toho pro Arakasiho - přestože se vždy znovu a znovu obětoval pro mou rodinu."
Kamlio nevypadala přesvědčeně. Mara si přehodila svou pokrývku přes ramena a posadila se tváří k dívce na okraj své postele. "V žádném případě nejsi mému vrchnímu špehovi nic dlužná." Paní z Acoma důrazně mávla rukou. "Budu ti to opakovat, bude-li třeba, dokud nezestárneš a neohluchneš, nebo dokud neuznáš za vhodné mi uvěřit."
Po Marině pokusu o humor zavládlo ticho. Uhlíky v krbu tiše syčely a za okny hvízdal vítr, který v thurilských vrchovinách vanul téměř neustále a utichal jen na krátkou dobu před úsvitem. Kolik je asi hodin, se nedalo určit, ale skutečnost, že v Dorales Kahane a ostatní mágové ještě rokují nad svým rozhodnutím, Maře cuchala nervy. Soustředila se na Kamiliny starosti, aby alespoň na chvíli zapomněla na své vlastní.
"Arakasi," zopakovala bývalá kurtizána a svraštila čelo. "Co na mně vlastně vidí? Je určitě dost chytrý, aby do své postele získal kteroukoli ženu."
Mara pečlivě vážila slova. "Mohu ti nabídnout pouze dohady," řekla nakonec. "Ale domnívám se, že v tobě vidí svou spásu. Lék, pokud si přeješ, na jistá životní zklamání. A zároveň předpokládám, že ti chce na oplátku dát to, co nemohl poskytnout své vlastní rodině: štěstí, bezpečí a lásku, která se nemusí kupovat."
"Takovou lásku jsi našla s Hokanuem," poznamenala Kamlio obviňujícím tónem.
Mara potlačila podráždění. "Částečně. V Hokanuovi jsem nalezla téměř dokonalé porozumění. Byli jsme duchovně spřízněni. Ale lásku, jakou někdo jako ty může odhalit v Arakasim, jsem našla u jiného muže. A co se týká jiných žen v posteli našeho vrchního špeha, nevím - opravdu neznám jeho chutě a vášně - ale není to muž, který by se snadno dělil o své city a náklonnost. Arakasi ti velmi vážně nabízí svou důvěru, a to by při své obvyklé zdrženlivosti nikdy neudělal, kdyby nebyl přesvědčen, že za to stojíš."
.Mluvíš, jako bys ho obdivovala," řekla Kamlio.
"Ano, obdivuji ho." Mara se odmlčela. "Řekla bych. Že jako nesmíme chytrý člověk, který žil svůj život jako velkou

strategickou hru, potřeboval hodně odvahy k tomu, aby vstoupil na půdu citů. Arakasi vždy stál oběma nohama pevně na zemi a dokázal předvídat většinu kroků jiných lidí a nyní je jako námořník, který vyplul na neznámé moře. Sám musí najít cestu zpět do domovského přístavu. Vzdal se svých schopností, aby nalezl sám sebe. Pro někoho, jako je on, to musí být tak těžké rozhodnutí, že si to snad nikdo neumí představit. Ale já jsem nikdy neviděla, že by couvl před výzvou, dokonce i když mu ostatní nedávali žádnou naději na úspěch." Mara se zadívala do dívčiných očí a dodala:
"Tato slova jsou jen slabou náhradou za osobní poznání onoho muže."
Kamlio pomalu vstřebávala nabyté informace. Žmoulala ve svých drobných prstech tkaninu své košile. "Nedokážu ho milovat," přiznala. Mačkala ze sebe slova stejně jako nešťastnou látku v dlaních. "Ani žádného jiného muže, myslím. Jeho ruce mi kdysi poskytly skutečnou rozkoš, ale milostné hrátky jsou pro mě jen prázdnou zábavou." Její rozostřený pohled jako by se upíral do dávné minulosti. "Nenáviděla jsem tu hodinu západu slunce, kdy ke mně přicházel můj pán." Odmlčela se a pak hořce dodala: "Byly okamžiky, kdy jsem se cítila jako cvičený pes. Přines tohle roucho. Hlaď tohle místo. Otoč se takhle." Podívala se znovu na Maru. "Není v tom Žádný cit nebo láska, když člověk zná mužské tělo jako já, paní." Sklopila oči. "Přiznávám, že skutečný důvod, proč jsem přijala mladšího milence, byl pocit nebezpečí. Arakasi mi poskytl rozkoš, protože tím, že to udělal, riskoval smrt." Na řasách se jí zatřpytily slzy. "Bohové, vidíš, jak pokřivenou bytostí jsem se stala, paní? Celé měsíce jsem uvažovala o sebevraždě, jenže jsem se cítila příliš špinavá, příliš bezectná, než abych poskvrnila ostří svou krví."
Tsuranská pýcha, pomyslela si Mara. Zatoužila konejšivě obejmout ztrápenou dívku; ale pro Kamlio byl každý dotek jejího těla zbaven citového obsahu. Ačkoliv jí samotná slova připadala příliš chladná, neměla Mara jinou možnost, jak nabídnout útěchu. "Arakasi to chápe lépe, než si myslíš." Okamžik počkala, až to, co řekla, zapůsobí.
Kamlio zamyšleně přikývla. "Je pravda, že od chvíle, kdy mi koupil svobodu, se ani jednou nepokusil dotknout se mě. Teď, když vím, že byl synem ženy z Rákosové čtvrti, už rozumím proč. Ale tehdy jsem byla příliš rozzuřená sestřinou smrtí, než abych si toho všimla."
Mara to vzala jako povzbuzení. "Když ho nedokážeš milovat, buď jeho přítelkyní. Je velmi inteligentní a chytrý."
Kamlio vzhlédla. "Spokojil by se ode mě s takovým málem?"
"Zkus to." Mara se usmála. "Láska si nic nevynucuje; jen přijímá. Trvalo mi celý život, než jsem se to naučila." Ztišeným hlasem dodala: "Od dvou výjimečných mužů." Podívala se přímo na Kamlio a spiklenecky mrkla. "Nepoznala jsem nic a nikoho, kdo by byl schopen vyvést Arakasiho z míry. Nároky tvého přátelství ho mohou naučit tolik potřebné pokoře."
Kamlio si odhodila dozadu své nádherné vlasy a na tváři se jí objevil rozpustilý výraz., .Naznačuješ, že budu moci dát jeho domýšlivosti co proto, když budu chtít?"
"Myslím, že se můžete hodně naučit jeden od druhého," zakončila Mara. Pak se rozhlédla po místnosti. "Ale to bude záležet na tom, jestli se vrátíme z těchto hor živí."
Kamliina krátká radost pominula. "Mohli by tě přinutit, ať jim mě prodáš."
Marina okamžitá odpověď byla ostrá jako šlehnutí bičem. "Ne.. Jsem tsuranská paní. Stojím za svým slovem. Tvůj život mi nepatří, a proto s ním nemohu obchodovat. Buď dosáhnu toho, že bude vyhověno mým požadavkům, nebo přijmu osud, jaký mi bohové vyměří. Kdyby si tě pak chtěli ponechat v zajetí, Kamlio, dávám ti své svolení, že si můžeš vzít život ostřím nebo uprchnout na svobodu, pokud by se ti to podařilo; jsi svobodná žena. A rozhodně nebuď na pochybách, že by snad tvá krev či tvá přání neměla stejnou hodnotu jako Lujanova, Sarikova nebo kteréhokoli válečníka mé čestné stráže." Náhle na ni těžce dolehla únava. Cípem přikrývky zakryla hluboké zívnutí. "Ale nevěřím, že by věci došly tak daleko. Po událostech minulého večera jsem dospěla k přesvědčení, že Hotabova nabídka byla zkouška. Moje zkouška. Ale až do rána se nedozvíme, jestli mi nějak pomohla. Ted spi, Kamlio. Zbytek této noci můžeme jen trpělivě čekat výsledek."

Rozbřesk a ucho poté, co ustal vítr, zastihlo paní i dívku ve spánku. Mara ležela s rozcuchanými vlasy a přikrývkami pevně ovinutými kolem ramen, jak se ve spánku neklidně převracela. Když se jí dotkla Miranina ruka, s hlasitým nádechem se prudce posadila.
"Paní, vstaň a rychle se obleč," pobídla ji náčelníkova manželka. "Kaliane se vrátila, aby tě seznámila s rozhodnutím učiněným v Dorales."
Mara vyskočila z postele a v mrazivém vzduchu zalapala po dechu. Krb přes noc vychladl. Zatímco na sebe navlékala svá prochladlá roucha, Mirana rozdělala nový oheň, aby Kamlio mohla vstát ve větším pohodlí. Škvírou v okenici prosvítala seď. Mraky nebo mlha zakrývaly východ slunce a Mara cítila, jak má ztuhlé klouby.
Když se učesala, našla ve svém hřebenu stříbrné vlasy. Srdce se jí rozbušilo obavami a v myšlenkách se znovu a znovu vracela k domovu, k dětem a Hokanuovi. Bude mít vůbec ještě někdy příležitost napravit své manželství? Bohové, modlila se, nenechte mne zemřít v cizí zemi. Ať se Kamlio vrátí domů k Arakasimu.
Pokud šlo o dívku. Mara poprvé spatřila naději v jejím vztahu k vrchnímu špehovi, který až dosud pokládala za odsouzený k nezdaru. Thurilské zajetí zbavilo Kamlio zatrpklého cynismu a přimělo ji přehodnotit postoj k sobě samé.
"Rychle," naléhala Mirana tiše, aby neprobudila Kamlio. "Kaliane neslyne trpělivostí."
Mara si nazula obnošené a prodřené sandály na promrzlé nohy. Jeden palec se jí klubal ven. Kdo v celém Impériu by v ní poznal Dobrého Ochránce, když tu nyní stála s nenalíčenou tváří a v prostých šatech. Musela sebrat veškerou svou odvahu, aby se objevila před Kaliane bez jediného odznaku svého postavení.
Mara se bezúspěšně pokoušela předstírat lhostejnost. Ale dlaně se jí potily a ruce třásly a byla vděčná husté sychravé mlze za to, že skryla vlhkost v jejích očích.
Vzpomínky, přivolané kouzlem ve zlatém kruhu, ji rozrušily více, než byla ochotna si přiznat. Kdyby tu byl Kevin, měl by plná ústa svých nejapných žertů, dokonce i v takovém napjatém okamžiku. Maře chyběl jeho neselhávající smysl

pro neuctivé chování v těch nejnevhodnějších chvílích, který ani nejpřísnější tresty nedokázaly odstranit. Mnohem dříve, než se na to cítila být připravena. Mara zjistila, Zeji Mirana dovedla na prostorné hlavní náměstí, kde už čekal otrhaný Hotaba společně s postavou zahalenou do mnoha vrstev oděvu, z níž vyzařovala mnohem větší síla osobnosti než z císaře.

Mara spolkla pýchu a hluboce se uklonila. "Vyslechnu Kalianino rozhodnutí," zamumlala.

Staré pokřivené prsty ji narovnaly. "Paní, zůstaň vzpřímená. Tady je poníženost urážlivá." Kaliane pozorovala paní z Acoma pohledem ostrým jako skleněný střep, který používal Jican, když zkoušel pravost podezřelých cechovních pečetí. "Paní Maro," řekla čarodějka svým suchým stařeckým hlasem, "naše rozhodnutí bylo učiněno. Rozhodli jsme podpořit tvou věc tímto způsobem: bude ti uděleno povolení putovat dále společně s jedním členem tvého doprovodu, kterého si zvolíš. Ukážeme ti cestu přes horské průsmyky k bránám Čakahy, města cho-ja, kde přebývají jejich mistři magie."

Mariny oči se rozšířily. Zakázané! pomyslela si. Pokud cho-ja dokážou plodit mágy a "smlouva" se Shromážděním jim nedovoluje činit tak na území Tsuranuanni, pak se tím vysvětluje větší část královnina mlčení. Její rozrušení stoupalo.

Zdálo se, že Kaliane to vycítila, protože její další slova zněla příkře. "Paní Maro, věz, že věc Tsuranů není naší věcí. Thuril válčí pouze v případě, zeje napaden. Nepovažujeme za svou povinnost starat se o politiku nepřátelského národa. Ale cho-ja na to mohou mít jiný názor. Jejich lid na tsuranském území žije jako podrobený národ. Budeš mít příležitost promluvit k nim a získat jejich spojenectví. Ale varuji tě: úl cho-ja na tebe bude pohlížet jako na nepřítele. Naši lidé tě mohou bezpečně dovést k hranicím úlu, ale ne dále. Nemůžeme jednat jako tvoji mluvčí. Ani nebudeme moci zasáhnout a zachránit tě, když tě cho-ja přijmou nepřátelsky. Pochop mě jasně: můžeš zemřít pro své dobré úmysly."

Je to nejistý krok kupředu, usoudila Mara v následujícím okamžiku, ale přece jen krok. Pevným hlasem řekla: "Nemám na vybranou. Musím jít. Vezmu si s sebou Lujana, svého velitele vojsk, a v jeho nepřítomnosti svěřuji velení své čestné stráže svému rádci Sarikovi."

V Kalianiných očích probleskl zdrženlivý obdiv nebo snad soucit. "Máš odvahu," připustila a pak si povzdechla. "Ale také nevíš, čemu jdeš v ústrety. Ale dobrá. Buď ujištěna, že tvým služebníkům a válečníkům bude poskytnuta veškerá péče jako hostům, dokud nebude znám tvůj osud. Pokud se vrátíš, připojí se k tobě. Jestliže zemřeš, odnesou tvé ostatky zpět do tvé rodné země. Tak říkám já, Kaliane."

Mara sklonila hlavu na znamení souhlasu.

"Dobře," ozval se z boku úsečný Miranin hlas," manželi, budeš tu ještě dlouho stát a zklamaně se šklebit, že jsi nezískal tu zlatovlasou panenku pro svého syna, nebo se vydáš do vojenského tábora a vytáhneš odtamtud velitele vojsk Lujana?"

"Mlč, babizno! Mír úsvitu je posvátný a ty tím svým žvaněním poskvrňuješ sám život." Napřímil ramena a mračil se, dokud na něj Kaliane nevrhla pohled plný nelibosti. Pak se vydal směšně šoupavým krokem splnit úkol, jímž ho pověřila jeho manželka.

Když zmizel z dohledu, přitáhla si Kaliane svá roucha úžeji k tělu, aby se chránila před lezavou mlhou. Řekla Maře: "Vyrazíš ihned, jakmile budou shromážděny zásoby na cestu. Půjdeš pěšky, protože vysoko v horách jiný působ dopravy není možný." Odmlčela se, jako by zvažovala nějaké vnitřní rozhodnutí, a pak dodala: "Gittania, jedna z našich učednic, tě provede přes průsmyky. Ať se bohové usmějí na tvé úsilí, paní Maro. Nepředsevzala sis snadný úkol, protože cho-ja jsou vznětlivou rasou s dlouhou pamětí a nemají sklony odpouštět."

O hodinu později, po teplém jídle, byla Mara se svým jednočlenným doprovodem připravena k odchodu. Malý houf povykujících dětí a matron, nemajících nic na práci, s Hotabou a jeho radou v čele se shromáždil, aby je vyprovodil. Připojila se k nim učednice Gittania, což byla drobná dívka s popelavými vlasy, růžovými tvářemi, špičatým nosem a neodolatelným úsměvem, která se téměř ztrácela v záhybech rozměrného pláště svého řádu, po kolena sahajícího šatu s vetkanými křiklavě rudobílými vzory. Zatímco střízlivé, tlumené barvy thurilských plášťů spíše splývaly s krajinou, Gittania ve svém oděvu zářila jako terč.

Lujana to zaujalo. "Možná," zafilozofoval nahlas, což dělával jen zřídka, "že podobně jako jedovatí ptáci nebo bobule, kteří jsou taky tak barevní, má to oblečení jako výstrahu, aby případný útočník věděl, že bude mít co dělat s magickou mocí."

Ačkoliv mluvil tiše, učednice ho zaslechla. "Vůbec ne, válečníku. My, kdo jsme složili přísahu jako novicové, jsme takto zvláštně označeni, protože si přejeme být nápadní. Během let našeho učení jsme povinni posloužit každému, kdo potřebuje naši pomoc. Tyto pláště jsou naším poznávacím znamením, takže nás každý může snadno nalézt."

Mara, choulící se ve studené mlze, se zeptala: "Kolik let to trvá, než se u vás z nováčka stane mistr?"

Gittania se smutně usmála. "Někomu dvacet pět let. Jiný nikdy nedospěje k mistrovství a nosí rudou a bílou celý život. Nejmladší mistr byl učedníkem sedmnáct let, jak to stojí v našich záznamech. Ale to byl génius. Už tisíc let ho nikdo nepřekonal."

"Požadavky, které na vás kladou vaši představení, musejí být skutečně náročné," poznamenal Lujan. Jeho povoláním byl boj, a tak si sotva dokázal představit, jakou trpělivost musí mít člověk, který polovinu svého života stráví studiem.

Ale Gittania, jak se zdálo, neměla nic proti takovým tvrdým měřítkům. "Mistr vládne velikou mocí a zároveň s tím má také obrovskou zodpovědnost. Během doby svého učednictví získáváme trpělivost, mírnost a především pokoru a také máme dost času, abychom rozvíjeli svou moudrost Když člověk pečuje o nemocné děti všech pasteveckých matek v kopcích, naučí se časem, že ti drobečkové jsou stejně důležití, nebo možná ještě důležitější než velké záležitosti vlády a politiky." Odmlčela se a trošku křivě se ušklíbla. "Alespoň mě o tom naši starší ujišťují. Jsem ještě příliš mladá, než abych dokázala pochopit význam dětského průjmů v souvislosti s pohybem vesmíru."

Mara se přes svou únavu zasmála. Gittaniina odzbrojující upřímnost byla příjemnou změnou po Kamiliných chmurných náladách a zahořklé vzdorovitosti. Přestože paní z Acoma měla obavy, jak dopadne její setkání s thurilskými cho-ja,

těšila se na nadcházející cestu jako na příležitost uklidnit pocuchané nervy a vymyslet způsob, jakým by měla jednat s cizí královnou cho-ja. Gittaniin bezstarostný humor jí určitě pomůže uvolnit napětí.

Kaliane tiše přihlížela jejich rozhovoru, zatímco byly na querdidru nakládány měchy s vodou a vaky s jídlem. "Cho-ja jsou uzavření, nedůvěřiví," rozhodla se Maře udělit poslední radu. "Kdysi tomu tak nebylo. Naši a jejich mistři se volně setkávali, vyměňovali si nápady a vědění. Ve skutečnosti je značná část našeho základního výcviku odvozena od filozofie cho-ja. Ale válka mezi cho-ja a Tsuranuanni, která se odehrála před mnoha staletími, naučila tyto tvory, že lidé obdaření mocí jsou proradní. Od těch dob se úly staly zdrženlivými a naše styky se omezily, až nakonec téměř úplně vymizely." Postavila se přímo před Maru a pokračovala. "Nevím, s čím se tam setkáš. Dobrý Ochránce. Ale naposledy tě varuji: tito cho-ja považují Tsurany za své nejhorší nepřátele. To, co se stalo jejich bratrským úlům za hranicemi, pokládají za neodpustitelné a velmi snadno tě mohou shledat vinnou za tento stav stejně, jako bys byla přímo zodpovědná za smlouvu, která jim byla vnucena."

Na Marin překvapený výraz Kaliane zareagovala příkrými slovy. "Věř mi, paní Maro. Cho-ja nezapomínají a pro ně dobro nemůže tolerovat přítomnost zla nebo bezpráví. Podle nich by spravedliví lidé odstranili tuto takzvanou smlouvu, jež odpírá tsuranským cho-ja jejich právo na provozování magie. Dokud se tato skutečnost nezmění, zločin trvá; pro ně je urážka uštědřená před staletími totéž jako urážka uštědřená dnes. V úlech Thurilu nemusíš nalézt spojenectví proti vašemu Shromáždění, nýbrž rychlou smrt."

Jakkoliv byla tato slova výstražná, Marinou odhodlaností neotřásla. "Nejít znamená přiznat porážku." Kývla na Lujana, pokynula Gittanii, aby jí dala najevo, že je připravena, a obrátila se k městské bráně.

Kamlio pozorovala Marin odchod rozšířenýma očima. Mara si získala její obdiv. Kdyby se paní nyní ohlédla, viděla by rty bývalé kurtizány, jak se pohybují v tiché přísaze, že pokud přežije a vrátí se na usedlost Acoma, udělá to, v co Mara očividně doufala: pokusí se spřátelit s Arakasim. Kamlio sklonila hlavu, když Mara zmizela z dohledu a Lujanův chochol se ztratil v mlze. Zpečetila svou přísahu s pokorným vědomím, že strach, který ji pohlcoval, má jen malé opodstatnění ve srovnání s nebezpečím, jemuž Mara kráčela vstříc se vzpřímenými zády, zvednutou bradou a bez jediné známky úzkosti.

Cesta thurilskými horskými průsmyky byla namáhavá. Po prvním dni se stezka začala příkře zvedat; klečí porostlá úbočí se změnila ve skalnaté ostrohy, na nichž vítr nedovolil růst ani mechu. Slunce stále zahalovaly mraky a v údolích se převalovaly mlhy, zvedající se z tůní a potoků. Mara s potížemi stoupala po kamenité stezce; v nejtěžších úsecích ji svou pevnou rukou podpíral Lujan. Sandály už měla téměř rozedřené a nedostávalo se jí dechu, aby mohla promluvit.

Gittania vypadala, že jí cesta nepůsobí sebemenší potíže. Skoro v jednom kuse mluvila. Z jejího vyprávění, když míjeli to či ono údolí, kde se choulila vesnička nebo pastevecká osada, se Mara dozvěděla více o životě Thurilů. Horalé byli drsný národ, nerozlučně spojený se svou nezávislostí, ale v rozporu s míněním většiny Tsuranů nebyli bojechtiví.

"Ano, naši mladíci si hrávají na válku," připustila Gittania, opírajíc se při odpočinku o dlouhou pasteveckou hůl, jíž si pomáhala při chůzi. Lujan měl podezření, že dívka také ví, jak ji používat při obraně, pokud jí hůl nesloužila i při čarování. Ale tento předpoklad se ukázal jako mylný, když ji Gittania náhodou zlomila a od muže, který cvičil pastevecké psy, si bez zbytečných okolků koupila novou. Teď po ní pátrala prsty a odlupovala zbytky drsné kůry, na níž by si mohla nadělat puchýře. "Ale přepadání a souboje, to jsou věci, při nichž mladí muži získávají zkušenosti potřebné k tomu, aby si mohli unést manželky. Jen několik nejtroufalejších se odvážilo za hranice Impéria. Většina z nich se nevrátila. Pokud jsou chyceni a bojují, porušili smlouvu a stávají se z nich psanci." Tvář jí potemněla, když říkala poslední slova.

Mara si připomněla zajatce odsouzené zemřít pro zábavu tsuranských šlechticů v císařské aréně a zastyděla se. Uvědomil si někdy někdo z těch, kdo připravovali hry, že muži, jež posílají na smrt, jsou sotva odrostlí chlapci, kteří se možná nedopustili ničeho horšího než klukoviny? Obtěžoval se nějaký císařský voják nebo úředník s tím, aby vyslechl ty, kdo se zatoulali přes hranici, nazí a pomalovaní jako do boje? Smutně si pomyslela, že jistě ne.

Gittania si patrně nevšimla Marina chmurného zamyšlení. Ukázala svou holí na údolí porostlé křovinami, tu a tam tečkované stády querdider, chovaných kvůli sýru a vlně. "Většinou jsme národ obchodníků a pastevců. Naše půda je z větši Části příliš chudá pro pěstování plodin a naším nejsilnějším výrobním odvětvím je tkalcovství. Barvy jsou ovšem velmi drahé, protože je dovážíme z vašich teplejších nížin a z Tsubaru."

Gittania vyplísnila sebe samu, že pořád mluví, pobídla Maru a Lujana k další cestě a křepkým krokem vyrazila kupředu. Dny byly na horách kratší, protože za jejich vysoké štíty slunce zapadalo dříve. Místo, kde se nakonec utábořili, byla prohlubeň mezi dvěma pahorky. Z malé studánky tam vytékal potůček a nízké, větrem ošlehané stromy nabízely úkryt.

"Zabal se dobře do svých pokrývek," nabádala Gittania Maru, když po večeři v ledové vodě studánky myly nádobí. "V těchto výškách jsou noci velmi chladné. Dokonce i v létě tu občas bývá mráz."

Ráno bylo listí a trávy pokryté stříbrným povlakem ledových krystalků. Mara žasla nad jejich složitými vzory a obdivovala jejich křehkou krásu, když občasný sluneční paprsek zlatě rozzářil jejich okraje. Možná že tato země byla drsná, ale měla svůj půvab.

Stezka byla stále strmější. Lujan musel ještě častěji pomáhat Maře při výstupu; jeho válečné sandály, opatřené hřeby, poskytovaly mnohem lepší oporu než její podražené hladkou kůží. Mraky se nyní zdály být tak nízko, že by se jich člověk mohl dotknout, a stáda querdider prořídla, neboť tu pro ně bylo už jen málo obživy. Zurčení a šplouchání vody v bystřinách tvořilo kromě svištění větru jediný zvuk, který zde byl slyšet.

Cestu přes průsmyk tvořila větrná římsa, klikatící se mezi příkrými útesy, jež se černě třpytily na místech, kde z jejich nitra prosakovala voda. Mara se zhluboka nadechla řídkého vzduchu a všimla si podivné ostré vůně, kterou s sebou přinášely póry vy větru.

"Sníh," vysvětlila Gittania s tvářemi zrudlými zimou a s hřejivým úsměvem. Zastrčila si ruce do svých rudobíle

vzorovaných rukávů a dodala: "Kdyby byly mraky slabší, mohla bys vidět led na vrcholcích. Není to pohled, na jaký byste vy Tsurané byli zvyklí, musím tě upozornit."

Mara potřásla hlavou; nedostávalo se jí dechu, aby mohla promluvit. Odolnější Lujan řekl: "Na velkém pohoří, který nazýváme Vysoká stěna, je ledovec. Říká se, že zámožní lordové na severu posílají své nejrychlejší posly, aby jim odtamtud přinášeli vzácný led na ochlazení nápojů. Ale já osobně jsem ještě nikdy neviděl vodu ztvrdlou chladem."

"Je to magie přírody," připustila Gittania, a když viděla Marino vyčerpání, vyhlásila další krátký odpočinek.

Průsmyk nechali za sebou a stezka začala klesat. Na této straně hor byla země méně nehostinná; rostliny zde měly trny a stříbřitě šedé listy. Gittania jim vysvětlila, že tady více prší. "Až se mraky roztrhnou, budeme moci v dálce zahlédnout Čakahu, město cho-ja."

Na svazích nebyla vidět žádná querdidří stáda, neboť rostliny byly příliš trnité, než aby se daly spásat, ale několik rodin si tu vydělávalo na nuzné živobytí sběrem rostlin, z jejichž vláken se splétaly provazy. "Těžký život," připustila Gittania. "Ta lana patří k nejpevnějším a nejodolnějším, ale toto údolí je obtížně přístupné a daleko od přímořských trhů. Vozy se přes průsmyk nedostanou, a tak se veškerá doprava uskutečňuje na hřbetech nákladních zvířat nebo silných mužů."

Maru napadlo, že mnohem jistěji se pohybující cho-ja by takové náklady mohli přenášet po křivolakých stezkách s lehkostí nedosažitelnou žádným člověkem, ale trpěla přílišnou nejistotou ohledně toho. Jaké vztahy mají thurilské úly s lidmi, a neodvážila se vyslovit svou poznámku nahlas. A zapomněla, na co myslela, protože mraky se protrhly a odhalily údolí pod nimi, rozprostřené jako goblén pod bledě zelenou kelewanskou oblohou.

"Ach!" vykřikla Mara, která si vůbec nevzpomněla na sebeovládání. Protože pohled, jenž se naskytl jí i Lujanovi, byl dokonce mnohem úžasnější než to, co viděla v Dorales.

Hory zmizely, trnité křoviny a kamenité stráně byly nahrazeny šťavnatou tropickou zelení. Vánek přinášel vůni exotických květů a úrodné země. Štíhlé stromy, korunované vějířem dlouhých listů, se tyčily k obloze a za nimi, mnohem jemnější než zlaté filigrány, vytepané nejzručnějšími císařskými šperkaři, se zvedaly úly cho-ja.

"Čakaha," řekla Gittania. "Toto je křišťálové město cho-ja."

Jakoby ze skla tažené prstovité spirály Vyrůstaly z kopulí, zářících všemi barvami jako drahokamy na koruně. Růžové, akvamarínové a ametystové oblouky neuvěřitelné křehkosti se klenuly mezi nimi. Přebíhali po nich leskle černí dělníci cho-ja, kteří z dálky vypadali jako obsidiánové korálky. Mara zvedla oči nad tyto pavučinově jemné, třpytivé stavby a opět užasla. Ve vzduchu létali okřídlení cho-ja. Nebyli uhlově černí, jak je znala, ale bronzoví a modří s výraznými kaštanovými pruhy. .Jsou tak krásní," vydechla. "Naše královny v Tsuranuanni plodí jen černé cho-ja. Jediný barevný cho-ja, jakého jsem kdy viděla, byla hnědá mladá královna, ale když dospěla, také zčernala."

Gittania vzdychla. "Mágové cho-ja jsou vždy nádherně zbarvení. Nemáte v Impériu žádné, protože tam jsou zakázaní. K našemu žalu. Dobrý Ochránce, a k vaší věčné škodě. Jsou moudří ve své moci."

Mara hned neodpověděla, tak byla uchvácena nádherou Čakahy. Za skleněnými věžemi se vinul modrý pás hor, jejichž vrcholky bíle zářily proti zelené obloze.

"Led!" domyslel se Lujan. "Na těch štítech je led. Tak bych si přál, aby tady byl Papewaio a viděl ten div! A Keyoke-Ten stařík nám nebude věřit, až se vrátíme a budeme vyprávět, co všechno jsme viděli."

"Pokud se vrátíte," řekla Gittania s nezvyklou trpkostí. Obrátila se k Maře a omluvně pokrčila rameny. "Paní, nemohu s vámi jít dále. Odtud už musíte do údolí sami a sami se také musíte dostat do města. Budou tam stráže. 'Vycítí vás mnohem dříve, než se přiblížíte ke křišťálové bráně. Ať vás provázejí bohové a ať vám dovolí setkat se s jejich královnou." Učednice upadla do rozpačitého mlčení, pak sáhla do svého pláště a vyňala malý předmět podlouhlého tvaru, černý jako obsidián. "To je mluvící kámen," vysvětlila. "Jsou v něm zaznamenány tvé vzpomínky, které od tebe získala Kahane, když jsi stála ve zlatém kruhu pravdy. Ukazuje,. proč jsme ti dovolili projít naším územím, a je v něm zapsána i naše rada úlům Čakahy. Mágové cho-ja si mohou přečíst jeho obsah, pokud budou chtít." Vtiskla předmět do Mařiny dlaně. Prsty měla studené nervozitou. "Paní, doufám, že vzpomínky zachycené v kameni ti pomohou. Kaliane o některých z nich mluvila. Tvoří výmluvné svědectví na podporu tvé věci. Nejnebezpečnější pro tebe bude navázat s nimi kontakt, protože tito cho-ja zabíjejí rychle."

"Děkuji ti." Mara obrátila kámen v dlaních a pak jej ukryla ve svém rouchu. Byla ráda, že Lujanovi vrátili jeho zbraně, protože se jí nelíbila myšlenka, že by šli neozbrojeni do nepřátelsky naladěného tábora. Rozloučila se s Gittanií. "Prosím, vyřiď Kahane mé poděkování. Bude-li nás provázet milost bohů a štěstí, ještě se setkáme."

S těmito slovy pokynula Lujanovi a vykročila směrem k zelenému údolí, kde čekalo město Čakaha. Ani ona, ani její hezký velitel vojsk se už neohlédli. Gittanii to rozesmutnilo, protože během jejich třídenní cesty si oblíbila paní Maru, v jejíž zvědavosti bylo obsaženo tolik zájmu o ostatní a jejíž nadějí byla změna budoucnosti Tsuranuanni.

Stezka prudce klesala a kameny se uvolňovaly pod nohama. Lujan držel svou paní za loket, a přestože bylo jeho sevření pevné, cítila Mara vratkost jejich situace. Každý krok je vedl dále do neznáma.

Mara vyrostla na lidnatých statcích Acoma a od narození byla obklopena sluhy, otroky, a množstvím dvořanů a důstojníků, kteří tvořili domácnost urozených osob, a nevzpomínala si, že by kdy v životě byla tak osamělá jako nyní. I v meditační cele v Lašimině chrámu ji od ostatních dělila pouze tloušťka zdi a v největší samotě jejího večerního rozjímání doma stačilo pouhé slovo a okamžitě se objevili sluhové nebo válečníci, připravení splnit její přání.

Tady byly pouze mlhami zahalené kamenité srázy za ní a před ní džungle se svými obyvateli cho-ja, jejíž kultura byla jiná než bezpečné soužití založené na obchodu, jaké znala z domova.

Nikdy dříve se necítila tak malá v tak velkém světě. Musela vynaložit veškerou sílu své vůle, aby se neotočila a nepožádala Gittanii, ať je odvede zpět na thurilské území, které jí nyní nepřipadalo cizí a hrozivé, ale prosté a srozumitelně lidské. Ale v thurilském městě na ni čekala její čestná stráž a Kamlio a jejich osud závisel na jejím úspěchu

stejně jako osudy jejích dětí a všech, kdo žili na třech rozlehlých statcích domů Acoma a Šinzawai. Nesmí je nechat padnout, musí je zabezpečit proti hněvu mágů. Mara odhodlaně kráčela kupředu a rozhodla se trochu si ulehčit rozhovorem.

"Lujane, řekni mi: když jsi byl odkázán na život šedého válečníka a neměl jsi naději na to, opět získat čest, jak jsi to zvládal?"

Lujanova přilba se naklonila, jak se na ni shora zahleděl. V očích mu viděla, že i on cítí nezměrnost a prázdnotu krajiny, jež je obklopovala, a že byl natolik Tsuranem, aby se i on v této samotě cítil nepříjemně. Jak jsme se sblížili, pomyslela si Mara; jak těžkosti tohoto života propletly naše osudy do výjimečného a vzácného vztahu. Pak jeho odpověď přerušila její sebezkoumání.

"Paní, když muž ztratí všechno, co jemu rovní považují za důležité, když žije život, který podle zásad, na nichž byl vychován, ztratil smysl, pak všechno, co mu zbývá, jsou sny. Byl jsem velice tvrdohlavý. Držel jsem se svých snů. A jednoho dne jsem se probudil a zjistil jsem, že moje bytí není jen bída. Uvědomil jsem si, že se ještě dokážu smát. Že dokážu , cítit. Lov mi pomohl utišit hlad a pomuchlování s chápavou ženou mi rozproudilo krev a povzneslo ducha. Bezectný muž může trpět v budoucnosti, když si Turakamu vezme jeho duši a Kolo života rozdrtí jeho další osud na prach. Ale ze dne na den? Čest člověku radosti nepřidá." Muž, který vedl vojsko domu Acoma, rozpačitě pokrčil rameny. "Paní, byl jsem vůdcem zlodějů, banditů a nešťastníků. Jako banda jsme možná neměli tu čest, jakou muži mohou poskytnout barvy velkého domu. Ale nežili jsme bez víry."

Mara si všimla, že její velitel vojsk zmlkl, jako by se zdráhal pokračovat. Napadlo ji, že jeho rozpaky mohou pocházet z příčiny, která je pro něj velice důležitá, a bylo to něco víc než jen zvědavost, co ji přimělo, aby ho pobídla: "Mluv dál. Určitě víš, že se nepřidržuji tradic jen pro ně samotné."

Lujan se slabě zasmál. "Jsme si podobní více, než si myslíš, má paní. Dobře. Já a muži, jejichž vůdcem jsem byl, jsme spolu uzavřeli úmluvu. Možná jsme byli psanci, zavržení bohy, ale nebyli jsme méně než jiní muži. Vytvořili jsme něco jako vlastní dům, přísahali věrnost sobě navzájem a připojili dodatek, že co jeden z nás získá, o to se podělí s ostatními. A když jsi přišla a nabídla nám, abychom ti se ctí sloužili, nepřijali bychom jinak než jako celek. Když Pape vymyslel tu chytrou fintu se vzdáleným příbuzenstvím, abychom mohli být povoláni do tvého vojska, stačilo by, aby jeden muž odmítl, a odmítli bychom všichni."

Mara se překvapeně podívala na svého velitele vojsk a z provinilého výrazu v jeho větrem ošlehané tváři vyvodila své závěry. "Ta úmluva, o níž ses zmínil, stále existuje." Neptala se, prohlásila to.

Lujan si odkašlal. "Ano, existuje. Když jsme přísahali věrnost před natami domu Acoma, doplnili jsme, že naše přání, potřeby a čest budou vždy až na druhém místě za tvými. Ale uvnitř tvého oddaného vojska stále přetrvává skupina nás, kdo se cítí být k sobě navzájem pevněji připoutáni a nedokážou tuto spřízněnost sdílet s ostatními vojáky, byť by byli sebečestnější. Je to pro nás symbol cti stejně jedinečný, jako byla Papewaiova černá páska, kterou nosil jako obzvláštní vyznamenání."

"Pozoruhodné." Mara umlkla s očima upřenýma k zemi, jako by si hledala cestu nebezpečným územím, přestože stezka už nebyla tak kamenitá; nyní ji většinou tvořila udusaná půda a její okraje lemovala první zeleň, vybíhající z džungle. Jak sestupovali stále níže, mizely skleněné věže Cákány za hustými korunami vysokých tropických stromů. Nebezpečí se nezmenšilo, naopak se s každým dalším krokem zvyšovalo, ale Mariny starosti na chvíli nahradily úvahy o tom, co jí na sebe prozradil její velitel vojsk: že je rozený vůdce a že jeho oddanost je vzácně hluboká; že i když postoupil na tak vysoké místo, stále drží slovo, které dal psancům, jimž kdysi velel a z nichž se pak stali vojáci. Bylo pozoruhodné, že muž kráčející po jejím boku měl vrozený tak silný smysl pro osobní zodpovědnost, jaký neměla většina lordů vládnoucí národům Impéria. A to všechno Lujan činil bez fanfár, bez vystavování na odiv, bez toho, že by o tom věděla jeho paní.

Mara na něj vrhla postranní pohled a viděla, že na jeho tváři se opět usadila maska tsuranské nevyzpytatelnosti, vhodná pro válečníka ve službě domu. Byla ráda, že její naskytla příležitost poznat další přednosti svého velitele vojsk. Teď už jen zbývalo prosit bohy o možnost zajistit, aby tyto výjimečné schopnosti a nadání, které Lujan prokázal, mohly být přivedeny k rozkvětu. Pokud přežijí, rozhodla se Mara, toto je muž, jemuž budou příslušet vyznamenání vysoko přesahující běžnou odměnu za příkladnou službu.

Pak ji z myšlenek vytrhlo zašramocení v podrostu. Měli před sebou první vysoké stromy. Jejich kmeny byly tak silné, že by je s potížemi objalo pět mužů spojenými pažemi. Když Mara s Lujanem vstoupili do jejich hlubokého chladivého stínu, náhle se odnikud a naprosto neslyšně vynořil kruh válečníků cho-ja, černých a nahých až na jejich přirozený krunýř z lesklého chitinu. Ostrá předloktí měli pozvednutá v útočném postoji.

Lujan trhnutím zastavil Maru. Svou následující instinktivní myšlenku, aby svou paní odhodil za sebe a vytasil meč, zavrhl, když si uvědomil, že jsou obklíčeni. Tito cho-ja neměli lidskou výstroj označující hodnosti, kterou si oblíbily jejich protějšky v Impériu, a pohybovali se nadpřirozeně tiše.

Na okamžik stáli dva lidští vetřelci a hmyzí stráže nehybně.

Mara se pohnula první. Hluboce se uklonila jako představitel Impéria, který zdraví zahraniční delegaci. "Přicházíme v míru."

Do jejích slov zaznělo jednohlasné cvaknutí, jak stráže zvedly předloktí do střehu. Jeden z válečníků postoupil o krok před ostatní. Z jeho obličejových plátů se nedalo nic vyčíst. Cho-ja z Čakahy se neobtěžovali napodobováním lidské mimiky, a to Maru znepokojovalo. Tito cizí hmyzovití tvorové na ně mohou zaútočit a na místě je zabít, a dokonce ani Luajnovo bystré oko nepostřehne signál k masakru.

"Přicházíme v míru," zopakovala, tentokrát neschopna ovládnout svůj hlas tak, aby se nechvěl.

Dlouhou chvíli se nic nepohnulo. Mara měla dojem, že mezi bzučením hmyzu zaslechla vysoký zvuk, který předtím slyšela v síni královny cho-ja, která sídlila na jejím domovském statku. Ale zvuk ustal dříve, než mohla získat jistotu.

Ten, který postoupil kupředu a který by se dal označit za velitele útoku, promluvil. "Jste z Impéria, lidé. Pro váš druh je

mír pouhou předehrou zrady. Jste vetřelci. Obraťte se, odejděte a budete žít."
Mara se roztřeseně nadechla. "Lujane," řekla tónem, který, jak doufala, zněl přesvědčivě, "odzbroj se. Ukaž, že nemáme v úmyslu žádné násilí, a odevzdej svou zbraň těm, jež chceme nazývat přáteli."
Její velitel vojsk zvedl ruku, aby splnil její příkaz, přestože na něm bylo vidět, že se mu nelíbí myšlenka zbavit se i té malé možnosti obrany, kterou jí mohl poskytnout.
Ale než mohl sevřít jílec meče, uslyšel zacvakání, jak cho-ja opět útočně zvedli předloktí. Jejich mluvčí řekl:, .Dotkni se svého meče, muži, a oba zemřete."
Na to Lujan hněvivě trhl bradou. "Zabijte nás tedy!" vykřikl. "Ale já tvrdím, že pokud to uděláte, když se chceme vzdát, jste všichni zbabělci. Ať mám svůj meč nebo ne, stačí vám jediný úder, abychom byli mrtví." Pohledem požádal Maru o souhlas.
Mara strnule přikývla. "Odzbroj se," zopakovala. "Ukaž, že jsme přátelé. Jestli na nás zaútočí, je všechna naše snaha stejně marná, protože paní z Acoma a Ochránce Impéria nevyjednává s rasou vrahů."
Lujan pomalu a obezřetně sáhl pro svůj meč. Mara, zmáčená potem, přihlížela, jak se jeho ruka dotkla jílce a pak jej sevřela.
Cho-ja se nepohnuli. Možná že se vysokým bzučením přece jen domlouvali s královnou, ale to Mara nemohla říct s určitostí. V nervózním napětí zvuky nevnímala a navíc jí v uších bušila krev.
"Vytáhnu svůj meč a položím jej na zem," řekl Lujan sevřeným hlasem.
Jeho pohyby byly opatrné a navenek působil sebejistě, ale Mara viděla kapičky potu, stékající mu zpod přilby, když pomalu vytáhl meč z pochvy, uchopil jeho čepel holou levou rukou, aby byl jeho záměr nebojovat jasné zřetelný, a položil zbraň hrotem k sobě na zem.
Mara zpozorovala, že všichni cho-ja najednou přenesli váhu a lehce se naklonili dopředu pohybem, který Mara už jednou viděla. V příštím okamžiku zaútočí, navzdory jejím žádostem o mír. Tak hlasitě, jak jen dokázala. Mara napodobila zvuky uvítání, které kdysi slýchávala od královny úlu na jejím statku. Byl to ubohý lidský pokus o cvakání a klapání vyluzované hrdly cho-ja.
Cho-ja náhle ztuhli jako sochy. Ale přestože Lujanův meč ležel na zemi a on se bezbranný narovnal, jejich postoj se neuvolnil.
Ani jejich velitel nepromluvil. Namísto toho se pozvedl vzdušný vír, který Maře rozcuchal vlasy a přinutil Lujana mžourat slzícíma očima. Na stezku v džungli se snesla postava cho-ja ladného tvaru a zářivě zbarvená. Byla nadpozemsky krásná, a přesto jakýmsi způsobem hrozivá, a nad složenými končetinami udržoval její očividně nevelkou váhu ve vzduchu pár průzračně duhových křídel.
Byl to mág cho-ja.
Mara se nadechla, aby obdivně vykřikla, ale nevyšel z ní ani hlásek. Vzduch kolem ní se náhle jako by rozblikal, a válečníci cho-ja se rozplynuli do rozmazané šmouhy. Její nohy ztratily kontakt se zemí a Lujan už také nebyl vedle ní. Zmizely stromy, džungle, obloha; její smysly nevnímaly vůbec nic známého, pouze divoký rej světel.
Nalezla svůj hlas a vykřikla hrůzou. "Co to s námi děláte?"
Odpověď přišla zdánlivě odnikud, ozvala sejí přímo v hlavě. "Nepřátelé, kteří se vzdali, budou uvězněni," pronesl hlas. A pak Maru zahalila vlna temnoty.

Kapitola sedmá

VÝZVA

Mara se probudila.
Její poslední vzpomínka na otevřený prostor, zelenou džungli a hlídku cho-ja nesouhlasila s místem, na němž se nyní nacházela: úzkou šestiúhelníkovou místností s hladkými stěnami bez oken. Podlaha byla z leštěného kamene a strop z nějaké neznámé hmoty, v níž se jako v zrcadle odráželo světlo jediné koule cho-ja, volně se vznášející uprostřed místnosti.
Mara se nadzvedla na loktech, pak na kolenou a zjistila, že Lujan stojí za ní, bdělý a očividně bojující o zachovám klidu.
"Kde jsme?" zeptala se paní z Acoma. "Víš to?"
Její velitel vojsk k ní obrátil tvář bledou zlosti, kterou jen s obtížemi držel na uzdě. "Nevím. A na tom, kde jsme, málo záleží, protože jsme zde drženi jako nepřátelé městského státu Čakaha."
"Nepřátelé?" Mara přijala ruku, kterou jí Lujan nabídl, aby jí pomohl vstát; všimla si, že jeho pochva je prázdná, což částečně vysvětlovalo jeho podrážděnost. "Byli jsme sem tedy přeneseni prostřednictvím magie?"

Lujan si prohrábl potem provlhlé vlasy a pak si ze zvyku utáhl řemínek přilby. "Magie nás musela dopravit z údolí sem. A pouze pomocí magie se dostaneme odsud ven. Když se rozhlédneš, uvidíš, že tu nejsou žádné dveře."

Mara si rychle ověřila jeho slova. Stěny byly rovné, hladké a neporušené. Vzala-li v úvahu přítomnost čerstvého vzduchu, došla Mara nakonec k přesvědčení, že celá kobka musela být vytvořena kouzlem cho-ja.

Tento závěr způsobil, že se začala třást.

Teď nejednala s lidmi, kteří by jí už ze své povahy mohli projevit jistý soucit. Zamrazila ji zlá předtucha, že ona a Lujan byli vpleteni do tajuplného vědomí úlu. Víc než kdy předtím si uvědomovala, jak nepochopitelná je tato cizí rasa, jejíž "paměť" a "zkušenost" trvají tisíciletí a pro niž je jediným měřítkem všeho společný prospěch a přežití. A co horšího, na rozdíl od úlu, který navštěvovala na svém statku, tito svobodní, cizí cho-ja nebyli nikdy nuceni spolupracovat s lidmi kromě případů, kdy tak činili naprosto dobrovolně. Bude jí tu scházet i to nedokonalé porozumění sdílené s královnou, k němuž dospěly po letech přátelských styků.

Lujan vycítil Marino zoufalství. "Nejsme úplně bez naděje, má paní. Ti, kdo nás zajali, jsou civilizovaní tvorové. Musejí mít zábrany zabíjet jen tak, protože jinak bychom zemřeli hned na té stezce."

Mara si povzdychla a nevyjádřila nahlas svou následující myšlenku: že pokud byli označeni za nepřátele, nebylo to pro jejich vlastní skutky, ale pro činy všech Tsuranů v průběhu celých dějin. Záznamy upřímně uzavřených a posléze zrádně a krvavě porušených úmluv byly příliš četné, a i během Mařina života se mnohokrát přihodilo, že podle pravidel Hry rady syn zavraždil otce a příslušníci jednoho a téhož klanu se zabíjeli navzájem. Ani ona neměla čisté ruce.

Sebevražda jejího prvního manžela byla výsledkem jejích machinací; takže kdyby ji měl úl posuzovat podle zásad, které ona sama prosazovala, našel by celou řadu rozporů mezi manželskými sliby a nenávistí, kterou chovala k Buntokapimu; i v tom, jak zradila Kevina, barbara, jehož milovala, a přesto ho poslala proti jeho vůli pryč neobeznámeného s tím, že čeká jeho dítě. Napadlo ji, když se kousala do rtu, aby potlačila slzy studu, že cho-ja se neučí vlastními chybami, protože všechny omyly svých předků mají v živé paměti. Byli rasou, pro niž minulost neumírala. Odpuštění pro ně nebylo tak snadno dostupnou záležitostí jako pro lidstvo - zášť u nich mohla přetrvávat staletí.

"Lujane?" Ozvěna Marina hlasu, která se odrazila od holých stěn, se chvěla strachem. "Ať se s námi nakonec stane cokoli, musíme najít způsob, jak dosáhnout slyšení!"

Její velitel vojsk se nešťastně otočil. "Co pro tebe mohu udělat jiného, paní, než bušit holými pěstmi do těchto zdí?"

Mara slyšela zoufalství, které se pokoušel zamaskovat předstíranou odvahou. Jeho úzkost ji vzpamatovala; od okamžiku, kdy vystoupili z Coaltecy, nemohl Lujan využít nic ze svého válečnického výcviku. Neměl vojsko, jemuž by mohl velet. Když padli do thurilské léčky, zakázala mu bránit ji. V Loso byl zahrnut urážkami, jež musel mlčky snášet, přestože by na ně nejraději odpověděl se zbraní v ruce. Nechal se ponižovat, svázat jako otrok, i když to bylo v příkrém rozporu s jeho výchovou. Tato situace, v níž se ocitl bez svých druhů ve zbrani, mu musela připadat naprosto nepochopitelná.

Lujan měl vtip, inteligenci a odvahu; postrádal však Arakasiho hluboké zaujetí vším neznámým. Mara si uvědomila, jaké požadavky klade na oddaného ducha svého velitele vojsk, a dotkla se jeho zápěstí. "Trpělivost, Lujane. Buď je už náš konec nablízku, nebo naopak máme svůj cíl na dosah."

Lujan se trefil přímo do podstaty jejích myšlenek, když odpověděl: "Cítím, že ti jsem naprosto k ničemu, má paní. Udělala bys lépe, kdybys s sebou přivedla Arakasiho nebo sem alespoň místo mne vzala Sarika."

Mara se pokusila o žert. "Cože? Čelit Sáňkovým otázkám i tehdy, kdy samotní bohové žádají o ticho? A Arakasi? Lujane, myslíš si, že by nechal odvést Kamlio ze svého dohledu, aniž by se třeba beze zbraně nevrhl na stráže? Pokud by ho samozřejmě Kamlio nerozsápala na cáry dávno předtím, než jsme opustili Coaltecu. Ne, jsem si Jista, že bych si v této chvíli nepřála mít po svém boku Sarika nebo Arakasiho. Bohové řídí naše osudy podle své vlastní vůle. Musím věřit, že měli důvod, proč sem se mnou poslali právě tebe."

Její poslední věta zněla jí samotné falešně. Ve skutečnosti měla Mara jen zlé předtuchy. Ale přesto její úsilí vykouzlilo na tváři jejího důstojníka prchavý úsměv. Jeho prsty přestaly nervózně bubnovat na prázdnou pochvu. "Paní," řekl trpce, "modleme se, abys měla pravdu."

Hodiny se zoufale vlekly; bez oken nedokázali zjistit, jestli je den, nebo noc, a tísnivé ticho nenarušil jediný zvuk zvenčí. Lujan rázoval po úzké cele sem a tam, zatímco Mara seděla a bezúspěšně se pokoušela meditovat. Pokoj její mysli narušoval stesk po dětech a manželovi. Bála se, že už nikdy nebude mít příležitost usmířit se s Hokanuem. Trápily ji nesmyslné starosti: že když se nevrátí domů, Hokanu se znovu ožení, zplodí syny a Kasuma nikdy nezdědí titul, který jí po právu náleží. Že Justin může zahynout, než dospěje, a rod Acoma vymře. Že Jiro s podporou Shromáždění svrhne Ičindarovu novou vládu a ten, kdo bude sedět na zlatém císařském trůnu, se opět stane pouhým otrokem náboženských obřadů. Bude obnoven úřad Vojevůdce a Hra rady propukne s novou silou i se svými vraždami a zradami. A cho-ja Národů zůstanou díky nespravedlivé smlouvě navždy odsouzeni k podřízenému postavení.

Mara náhle otevřela oči. Něco ji napadlo a srdce její rozbušilo. Tito cho-ja nemusí brát žádné ohledy na Tsurany, své úhlavní nepřátele - ale obrátí se zády ke svým utlačovaným bratrům v Impériu? Musí jim dát jasně na srozuměnou, že ona jako jediný protivník Shromáždění, který je vzhledem ke svému postavení a moci schopen mágy ohrozit, nabízí cho-ja na území Tsuranuanni první naději na změnu.

"Musíme najít způsob, jak dosáhnout slyšení!" zamumlala Mara, vstala a připojila se k Lujanovu přecházení.

Minuly další hodiny. Začal je trápit hlad zároveň s dlouho potlačovanými tělesnými potřebami.

K tomu poslednímu Lujan suše poznamenal: "Naši věznitelé se tady mohli postarat alespoň o latrínu. Jestli nebudu mít na vybranou, budu muset zapřít své slušné vychování a vyprázdnit svůj měchýř na podlahu."

Ale dříve, než tento kritický okamžik mohl nastat, udeřil Maru a jejího důstojníka do očí prudký záblesk bílého světla. Mara zamrkala, a když dočasné oslepení ustoupilo, zjistila, že zdi, které je věznily, se rozplynuly. Stalo se to naprosto neočekávaně, nezaslechla vůbec žádný zvuk a náhle se ocitla pod vysokou průhlednou kopulí, lehce zabarvenou do

růžová. Stála spolu s Lujanem ve středu skleněné podlahy, vykládané drahými kameny do vzorů, nad nimiž se tajil dech. Mozaika, kterou Mara viděla v síni tsuranského císaře, v porovnáni s nimi vypadala jako dětská čmáranice. Mara by možná dlouho stála v němém obdivu nad tou krásou, ale dvojitá stráž válečníků cho-ja ji postrčila kupředu.

Zoufale se rozhlédla po Lujanovi. Nebyl tam! Byla tak zaujata podlahou, že pokud ho odvedli pryč, nevšimla si toho. Stráže do ní opět strčily, až klopýtla. Před sebou spatřila cho-ja se žlutými skvrnami na hrudi. Podle potřeb v mošně, která mu visela u pasu, ho Mara odhadla na písaře; kráčel v patách vysoké postavě, zahalené v něčem, co Mara původně odhadovala jako plášť z nesmírně jemné průsvitné tkaniny. Důkladnější pohled odhalil, že jsou to křídla, složená do bohatých záhybů jako vlečka na šatech. S lehounkým šelestem klouzala po hladké podlaze a odlétaly od nich jiskry světla, které tančily ve vzduchu a pohasínaly. Mara ucítila mravenčení na kůži a pochopila, že se zblízka dívá na mága cho-ja.

Bázeň jí svazovala jazyk. Jak byl ten tvoř vysoký! Měl dlouhé Štíhlé údy a pohyboval se s půvabem, který Maře připomněl dávný Kevinův popis elfů, obývajících jeho svět Midkemii. Ale tato cizí bytost měla víc než jen krásu. Její lesklá široká hlava byla korunována tykadly, jež čas od času zazářila. Její horní končetiny obepínaly náramky ze vzácných kovů, stříbra, mědi a železa. To, co z dálky vypadalo jako pruhy, bylo ve skutečnosti spletí jemných čar, které vypadaly, že by mohly dávat smysl jako runy nebo druh písma, jemuž porozumět však není v lidských silách. V Mařině nitru bojovala zvědavost se strachem a jen vědomí nejistého osudu jí bránilo promluvit. Před ní ležela budoucnost Impéria a ona stejně jako její předchůdci, jež dávní císaři jmenovali Ochránci, cítila tíhu zodpovědnosti na svých ramenou.

Vedli ji průchodem a pak vnějšími dveřmi na most klenoucí se v závratné výšce. Spojoval obloukem dvě věže a byl z něho úchvatný pohled na skleněné město, džungli kolem něj a útesy hor; lemujících údolí. Mara pozorovala další mágy cho-ja, jak létají kolem věží, dokud ji stráže nepobídly ke spěchu. Vedli ji přes most, který neměl zábradlí, ale byl pokryt podivnou, téměř lepkavou hmotou, zajišťující bezpečnou chůzi. Sloupy ozdobený vchod na druhé straně byl otevřen do další rozlehlé místnosti s kupolí.

Tady byli v půlkruhu shromážděni další cho-ja s podobnými znaky jako ten, jehož Mara odhadla na písaře. Jejich zbarvení bylo proměnlivé, ale spíše se blížilo nezdobené černi tvorů, které Mara znala ve své vlasti. Zastavila se před jejich půlkruhem a vysoký mág se otočil a upřel na ni rubínové oči. "Tsuranský člověče, kdo jsi?"

Mara se zhluboka nadechla a přiměla svůj hlas znít pevně. "Jsem Mara, paní z Acoma a Ochránce Impéria. Přišla jsem vás požádat o -"

"Tsuranský člověče," přerušil ji mág hlubokým zaduněním. "Ti, před nimiž stojíš, jsou soudcové, kteří už tě usvědčili. Nejsme zde, abychom poslouchali tvé žádosti, protože o tvém osudu už bylo rozhodnuto."

Mara se napřímila, jako by dostala políček. "Usvědčili! Z jakého zločinu?"

"Tvým zločinem je tvá přirozenost. Že jsi to, co jsi. Důkazem jsou činy tvých předků."

"Mám zemřít za to, co kdysi udělali mí předkové?"

Mág pominul její otázku. "Než ti bude přečten rozsudek a pro Tsuranuanni, lidský úl, který tě zplodil, je naším zvykem zaručit odsouzenému právo na sepsání závěti, aby tvá rasa nebyla připravena o moudrost, kterou jí budeš chtít odkázat. Bude ti dovoleno hovořit až do soumraku. Naši písaři zachytí tvá slova a jejich zápis bude poslán do tvého domovského úlu v rukou thurilských kupců."

Mara hleděla na nádhernou postavu mága cho-ja a narůstala v ní zuřivost. Stejně jako Lujan zoufale potřebovala vyhovět žádostem svého těla. S přeplněným měchýřem se jí špatně přemýšlelo, ale nemohla přijmout názor, který mág vyjádřil ve své krátké řeči, že je pouhým příslušníkem úlu a že její dlouhá nepřítomnost nemá jiný význam než ztracené nebo nabyté vědění.

V rubínových hlubinách mágova pohledu nebylo slitování. Hádat se s ním nemělo smysl, to Mara věděla. Křikem, jímž se postupně probojovala až ke slyšení v thurilské radě, by tady nezískala vůbec nic. Cítila se ponížena tím, že tato civilizace pokládá vše, čeho dosáhlo její Impérium, za snahu lidského dítěte postavit si pevnost z písku. Odolala pokušení začít hlasitě křičet zoufalstvím nad svým osudem. V očích příslušníků této rasy byla dítětem, nebezpečným a vražedným, ale přece jen dítětem. Dobrá tedy, uspokojí alespoň zvědavost, která ji soužila. Možná že ji přitom napadne něco, čeho bude moci využít. Odsunula stranou strach o svou rodinu a zemi. Poddala se instinktům dítěte.

"Nemám žádnou velkou moudrost, kterou bych chtěla odkázat," prohlásila směle. "Namísto abych předávala své vědění, budu se sama ptát: v mé rodné zemi existuje smlouva, jež udržuje národ cho-ja v porobě. Mluvit o této smlouvě nebo snažit se získat údaje o válce, po níž vznikla, je u nás zakázáno. Pokud paměť o této velké bitvě a podmínkách míru přetrvala v Čakaze, přeji si, abyste mi o těchto událostech vyprávěli. Chci znát pravdu o minulosti, na jejímž základě jsem byla odsouzena."

V tribunálu se rozezněl bzučí vy zvuk, který zesílil tak, že Maře začaly trnout zuby. Stráž kolem ní se přikrčila a znehybněla jako by tak chtěla zůstat navěky. Písař, který stál za mágem, sebou trhl a jakoby nejistě přešlápl. Mág samotný se ani nepohnul, dokud náhle neroztáhl křídla. Vzduch zavířil, když se průsvitné záhyby rozprostíraly, až se napjaly s lehkým lupnutím, jež okamžitě umlčelo celou místnost. Mara zírala jako vesničan na kouzelnické představení. Všimla si, že křídla jsou jakýmsi způsobem připojena k horním i dolním končetinám tvora. Jeho horní končetiny měly mnoho kloubů a zvedaly se vysoko nad jeho hlavu skoro až ke klenutému stropu místnosti.

Mág se otočil na svých chůdovitých dolních končetinách. Žhnoucím pohledem přelétl ztichlý tribunál a pak se znovu obrátil k Maře a podíval se na ni ze své výsky. "Jsi zvědavá bytost," řekl.

Mara se uklonila, ačkoliv její kolena hrozila selháním. "Ano, Ctihodný."

Mág cho-ja se syčivě nadechl. "Neoznačuj mě titulem, jímž tvůj národ oslovuje pachatele oné zrady, vaše Shromáždění."

"Lorde, tedy," opravila se Mara. "Věz, že i já trpím pod útlakem Shromáždění."

Nato se mezi přítomnými cho-ja opět ozval šum, ale rychle utichl. Zdálo se, že mágův pohled se propaluje Marinou kůží a proniká až do jejího nejhlubšího nitra. Mara se otřásla pocitem, jako by jí zachvátila vysoká horečka nebo bolest podobná styku s plamenem; schoulila se a snažila se potlačit vzlyk. Pak onen pocit ustoupil a vystřídala jej závrať. Mara silou vůle bojovala o to, aby se nezapotácela a zůstala stát zpříma.

Když se jí smysly vyčistily, mluvil mág ke tribunálu. "Říká pravdu." Jeho tón byl nyní melodičtější, možná překvapením. "Tato Tsuranka neví nic o činech svých předků. Jak je to možné?"

Mara posbírala všechny zbytky své důstojnosti a odpověděla sama. "Protože moje rasa nemá vědomí úlu a společnou paměť. Víme jen to, co sami prožijeme nebo co se během svého života naučíme od jiných. Záznamy o naší dávné minulosti přechováváme v knihovnách, ale mnoho zápisů podlehlo času nebo bylo ovlivněno zájmy těch, kdo je pořizovali. Naše paměť je nedokonalá. Nemáme žádné..." Pokusila se napodobit cvakavý zvuk, jímž královna přebývající na jejích pozemcích vyjadřovala společné vědomí.

"Mlč, Tsuranko!" Mág složil svá obrovská křídla a ve zvířeném vzduchu se jakoby odnikud objevily jiskry. "Nejsme děti. Lidé nemají vědomí úlu, to víme. Je to věc, která se špatně srovnává s naším procesem myšlení. Rozumíme, že užíváte knihovny a učitele, abyste si zachovali moudrost vašeho úlu v průběhu generací."

Mara se zachytila toho, co jí připadalo jako okamžik neutrality. .Jeden příslušník vaší rasy mi jednou řekl, že vědomí úlu souvisí s královnami. To, co ví jedna královna, vědí všechny. Ale co když královna zemře bez následnice? Co se pak stane s jejími dělníky, samci, se všemi, kdo tvoří společnost úlu?"

Mág zacvakal kusadly. "Ti, kdo jí podléhají, nemají vlastní vědomí," připustil. "Kdyby nějakým neštěstím královna přišla o život, její rirari - ty, které jí pomáhají při plození -nemilosrdně ukousnou hlavu všem, kdo přežili, protože bez vědomí, jež by je řídilo, by jen bezcílně bloudili kolem a pak zemřeli." Prohlásil to bez pocitu viny; pojem vraždy měl zde jiný význam než u lidí.

"Takže," domyslela se Mara, "by se nedokázali sami postarat o obživu, aby přežili?"

"Nedokázali." Zableskl se kov, jak mág mávl horní končetinou. "Mimo úl nemá jejich existence smysl. Já nejsem jiný. Královna, která mě zplodila, mě také řídí. Jsem jejíma očima, rukama, pokud si přeješ, a ušima. Jsem jejím nástrojem, a dokonce tento tribunál je jejím ramenem spravedlnosti. Část mne si je vědoma sama sebe a mohu jednat nezávisle, jestliže to bude zapotřebí ve prospěch úlu, ale všechno, co jsem, všechno, co vím, zůstane v úlu, až toto tělo přestane existovat."

"Lidé nejsou jako poddaní cho-ja. Podobně jako vaše královny máme každý své vlastní vědomí, svůj vlastní smysl a sami se řídíme, abychom přežili. Když zabiješ naše vládce a lordy, půjdeme si každý po svých. Nech naživu jediného muže, nebo dokonce dítě, a ono bude schopno přežít a postarat se samo o sebe podle svých přání."

Mág cho-ja vypadal užasle. "Po generace si myslíme, že tsuranský úl je šílený; jestliže se v něm hemží miliony různých vědomí, už víme proč."

"To je jedinečnost osobnosti," řekla Mara. "Jako jedna osoba mám jen malou důležitost pro tsuranský národ. Namísto toho opakuji svou žádost, aby mi byly sděleny činy mých předků, na jejichž základě jste mě odsoudili, aniž jste mě vyslechli."

Tvor, jenž snad byl písařem, stojící po mágově boku, pohlédl na Maru a poprvé za celou dobu promluvil. "To ale může trvat až do soumraku, což je všechen čas, který ti byl vyměřen."

"Pak to tak musí být," řekla Mara, nyní klidnější, že její alespoň podařilo zahájit výměnu názorů s těmito cizími cho-ja. Mnohem více ji teď trápily její tělesné potřeby a to, jak dlouho jim ještě nebude moci vyhovět.

Ale cho-ja nakonec nebyli tak necitliví. Mágův písař opět promluvil. "Tvá vůle bude vyplněna a zároveň s tím se ti až do hodiny západu slunce dostane veškerého pohodlí, o jaké požádáš."

Mara s povděkem sklonila hlavu a pak se hluboce uklonila. Když se napřímila, byl mág pryč. Zmizel bez jediného zvuku, bez upozornění, jako by se rozplynul. Písař zůstal a začal řídit náhlý příliv neoznačených dělníků, kteří se měli postarat o splnění Mařiných přání.

Později, osvěžena a občerstvena z podnosu plného ovoce, chleba a sýra, se Mara opřela v měkkých polštářích, zatímco před ni, stále před tribunálem, předstoupil vypravěč, jehož úkolem bylo seznámit ji s těmi částmi tsuranské historie, které byly uvnitř hranic Impéria zakázány.

Mara, zbavena veškerého nepohodlí, pokynula vypravěči, aby začal. Zatímco odpolední šarlatové stíny se prodlužovaly a obloha pomalu tmavla v předzvěsti západu, naslouchala smutnému příběhu o úlech vypálených strašlivými magickými blesky a o tisících a tisících poddaných cho-ja, jimž rirari zabitých královen nemilosrdně ukously hlavy. Slyšela o ukrutnostech, ukradených vejcích a mázích cho-ja podrobených strašlivému mučení.

Cho-ja byli v oněch dobách spatně připraveni na válku vedenou nadpřirozenými prostředky. Měli magii, pomocí níž budovali nádherné stavby, magii, jíž zdobili přírodu uměle vytvářenou krásou, a magii na přivolávání štěstí a dobrého počasí. Ve svém mírumilovném umění hmyzí mágové přechovávali moudrost hromaděnou po staletí a nejstarší z nich měli na krunýřích vyznačeny miliony zaklínadel.

Na tomto místě se Mara odvážila vypravěče přerušit. "Máš na mysli, že ty vzory, které na sobě mají vaši mágové, jsou znakem zkušenosti?"

Vypravěč krátce kývl hlavou. "Ano, paní. Postupem času začnou takhle vypadat. Každé zaklínadlo, které zvládnou, se barevně vyznačí na jejich tělech, a čím větší je jejich moc, tím celistvější jsou jejich vzory."

Vypravěč pokračoval zdůrazněním, že mágové cho-ja z období Zlatého mostu neměli žádná zaklínadla pro boj a násilí. Mohli vytvářet magickou obranu, ale ta neměla naději odolat útočné magii Shromáždění. Války, v nichž se používala magie, nebyly bojem, ale masakrem. Smlouva, která uvrhla cho-ja Národů do podřízeného postavení, byla přijata pouze v zájmu přežití.

"Podmínky jsou tvrdé," zakončil vypravěč tónem, v němž zněl smutek. "Na území Tsuranuanni nesmí být zplozen

žádný mág. Cho-ja tam mají zakázáno nosit jakékoli označení svého postavení a věku, ale musí mít v dospělosti čistě černé zbarvení, stejně jako je pro tsuranské otroky, kteří jsou lidmi, vyhrazeno pouze šedé oblečení. Obchodování s cho-ja za vašimi hranicemi není přípustné a obzvlášť je zakázána výměna informací, zpráv a vědomostí o magii. Máme podezření, pokud ne smutnou jistotu, že královny na území Impéria byly přinuceny odstranit z vědomí úlu všechny záznamy a zmínky o magii cho-ja. Kdybyste vy Tsurané všichni vymřeli a smlouva se Shromážděním přestala platit, nebylo by jisté, zda by královny z tohoto území ještě dokázaly vytvořit vejce, z něhož by se vylíhl mág. A tak jsou křišťálová města naší rasy zapomenuta a nařízením lidí se smějí budovat pouze chmurná obydlí pod zemí. Naši hrdí bratři jsou nuceni vrtat se v hlíně a umění stavět pomocí magie je pro ně navždy ztraceno."

Nyní už obloha nad kupolí potemněla do hustého šera. Tribunál, který až dosud seděl naprosto nehybně, vstal, zatímco vypravěč, poslušen nějakého nevysloveného pokynu, zmlkl. Stráže cho-ja pobídly Maru, aby vstala z polštářů, a mágův písař k ní naklonil hlavu gestem naznačujícím lítost. "Paní, tvůj čas na sepsání závěti vypršel a nadešel okamžik vynesení rozsudku. Pokud máš nějaké poslední přání, vyslov je nyní."

"Poslední přání?" Víno a sladké ovoce poněkud otupilo Marino chápání a porozumění sdílené s vypravěčem během dopoledne ji osmělilo. "Co tím myslíš?"

Mágův písař přešlápl a znehybněl. Odpověděl jí nejvyšší ze shromážděných cho-ja. "Tvůj rozsudek, paní Maro z Tsuranuanni. Jakmile bude uzavřena záležitost tvé závěti, bude ti formálně přečteno, že máš být popravena zítra za úsvitu."

"Popravena!" Příliv adrenalinu a strach přiměly Maru napřímit ramena a v očích jí zablýskl hněv. Zapomněla na protokol. "Co jste to za rasu, když ne barbarskou, že odsuzujete, aniž jste vyslechli obhajobu?" Členové tribunálu sebou trhli a stráže útočně pozvedly předloktí, ale Mara byla tak rozrušená, že nevnímala, co se kolem ní děje, a ani šíjích nevšimla. "Královna vaší vlastní rasy mě sem poslala vyjednávat. Vkládala do mne naději, že napravím lidské zločiny spáchané v minulosti na cho-ja žijících na území Impéria. Copak mě můžete jen tak popravit, když jsem sem přišla žádat o pomoc proti tyranii Shromáždění?"

Tribunál ji nehybně pozoroval totožnými páry černých neproniknutelných očí. "Paní," řekl jejich mluvčí zvučně, "vyslov své poslední přání, pokud máš nějaké."

Mara zavřela oči. Skončí všechno její úsilí tady zároveň s jejím životem? Stala se Ochráncem Impéria, manželkou šlechetného lorda, vládnoucí paní z Acoma a císařovou rádkyní, jen aby nakonec hanebně zahynula na cizí půdě? Přemohla hněv, který roztřásl její tělo, a uklidnila ruce, svědící touhou otřít pot, jehož kapky jí vyrazily na čele. Nezůstalo jí v tomto okamžiku nic kromě důstojnosti. Ve svou čest už nevěřila poté, co vyslechla, čeho se dopustili její předkové vůči mírumilovné civilizaci. A tak její hlas zněl podivně klidně, když říkala: "To je mé poslední přání: abyste si vzali toto."

Vztáhla ruku s magickým kamenem, který jí dala Gittania a který měl být jejím doporučením těmto nepřátelským cizincům. Přiměla se hovořit dále. "Abyste si vzali tento záznam a včlenili jej do svého vědomí úlu spolu s podrobnostmi mé 'popravy', aby si všechny následující generace vaší rasy pamatovaly. Že nejen lidstvo páchá ukrutnosti. Pokud můj manžel a mé děti - ano, pokud má rodina, jež slouží jako můj úl, mě má ztratit v odplatě za smlouvu se Shromážděním, pak alespoň mé úmysly musí přežít ve společném vědomí mých vrahů."

V tribunálu to zašumělo. Mara už nehleděla na následky svých slov. "To je mé poslední přání! Splňte je, nebo ať bohové proklejí vaši rasu až do konce času za to, že se dopouští stejných nespravedlností, z jakých obviňujete nás!"

"Mlč!" Příkaz zahřměl místností a odrazil se od křišťálové kopule s ohlušující silou. Mara se přikrčila před mohutností onoho zvuku a okamžik jí trvalo, než zjistila, že příkaz nezazněl z tribunálu, ale že přišel od mága, který se zhmotnil uprostřed místnosti. Jeho křídla byla plně roztažena a tělo měl tak pokryto vzory, až přecházel zrak. Vykročil k Maře a upíral na ni tyrkysové oči, tvrdé jako led pokrývající vrcholky hor na obzoru. Když se před ní zastavil, vypadal hrozivě.

"Dej mi ten kámen," přikázal.

Mara mu podala onen předmět a byla si jista, že by nedokázala učinit jinak, i kdyby chtěla odmítnout. V jeho hlase byla magická síla, která jako by ovládala přímo její svaly.

Když si cho-ja bral kámen, jeho dotek ji lehce škrábl na kůži. Mara se chystala mluvit dál, ale už jí nebyla dána příležitost. Oslepil ji prudký záblesk. Obklopilo ji bílé světlo a vzduch zhoustl, až měla pocit, že se dusí, a když se její smysly vzpamatovaly z působení kouzla, místnost s kopulí byla pryč, jako kdyby nikdy neexistovala. Mara se ocitla zpět v šestiúhelníkové kobce, zbavené dveří a oken jako dříve, ale nyní byly na podlaze rozloženy barevné polštáře a dvě spací rohože v tsuranském stylu. Na té bližší seděl schoulený Lujan s hlavou v dlaních a s výrazem naprostého zoufalství.

Když se objevila jeho paní, vyskočil na nohy a uklonil se jí. Jeho chování bylo sice dokonalé, ale beznaděj z jeho očí nezmizela.

"Slyšela jsi, co se s námi má stát?" zeptal se Mary. V jeho hlase probleskla zuřivost.

Paní vzdychla, příliš skleslá, než aby promluvila. Vzpírala se tomu, připustit si, že poté, co dospěla až sem, ji stihne tak nespravedlivý osud.

"Zeptali se tě na tvé poslední přání, než ti přečetli rozsudek?" pokračoval Lujan v otázkách.

Strnule přikývla; a mezi zoufalstvím a žalem jí přišla na mysl malá drobnost: cho-ja z Čakahy jí nepřečetli rozsudek. Záležitost s kamenem a znovuobjevením mága musela narušit formální postup.

Mara z tohoto opomenutí nechtěla vyvozovat jakoukoli naději a dala se raději do hovoru. .Jaké bylo tvé poslední přání?"

Lujan se jízlivě usmál. Jako by bylo všechno v pořádku, Í podal své paní ruku a pomohl jí posadit se na pohodlné polštáře. „Já jsem si nic nepřál," připustil. "Požadoval jsem, abych jako válečník odsouzený za činy svého pána měl právo na smrt v souboji muže proti muži."

Mara povytáhla obočí, příliš ztrápená, než aby ji to pobavilo, ale pak ji tento vývoj situace přiměl k zamyšlení. Právo na smrt v souboji byla tsuranská zvyklost! Proč by čakažští cho-ja měli ctít tuto tradici? "A tribunál, který tě soudil, uznal tvou žádost?"

Lujanův křivý úsměv jí odpověděl dřív, než velitel vojsk otevřel ústa. "Přinejmenším budu mít příležitost rozštípat kus chitinu, než dostanou moji hlavu."

Mara potlačila hysterické zahihňání nad jeho horlivostí. i "Koho čakažští cho-ja vybrali za svého zápasníka?"

Lujan pokrčil rameny. "Záleží na tom? Jejich válečníci vypadají všichni stejně a vědomí úlu se patrně stará i o to, aby byli všichni stejně schopní. Jediná výhoda, kterou z toho všeho můžu získat, je, že budu rozsekán na kusy dřív, než jejich kat dostane příležitost setnout mi hlavu." Hořce se zasmál. "Kdysi jsem si myslel, že takováto smrt ve tvých službách je největší čest, jaká může válečníka potkat, a oslavné zpěvy, které mě budou doprovázet do Turakamuových síní, byly jedinou odměnou, po níž jsem toužil." Umlkl, jako by upadl do hlubokého zamyšlení.

Mara pokračovala za něj. "Ale tvůj pojem cti se změnil. Teď se ti válečnická smrt jeví nesmyslná v porovnání s výzvami, které nabízí život"

Lujan vrhl na svou paní zmučený pohled. "Nedokázal bych to říct tak jasně, ale ano. Kevin ze Zunu mě přivedl k myšlenkám a touhám, jež náš tsuranský způsob života neumí naplnit. Ty se pokoušíš změnit směr celé naší kultury tak, jak by se toho žádný mužský vládce neodvážil, protože by se obával výsměchu od sobě rovných. Změnili jsme se, paní, a Císařství balancuje na pokraji změny zároveň s námi." Rozhlédl se, jako by si chtěl vychutnat ten zbytek života, který mu zůstal. "Nezáleží mi na mém vlastním životě; koho mám, aby pro mě truchlil a nenásledoval mě zakrátko do Turakamuových síní, pokud selžeme?" Potřásl hlavou. "Je zoufalé, že jsme ztratili jakoukoli možnost nějak... předat dál to, co jsme se naučili, aby toto vědění nezahynulo zároveň s námi."

Mara promluvila důrazně, aby zakryla svůj vlastní strach. "Zůstane Hokanu a naše děti, aby pokračovali v tom, co jsme začali. Určitě nějak objeví totéž, co my, a najdou způsob, jak jednat, aniž by padli do této pasti cho-ja." Dlouze si povzdechla. Pohlédla na svého dlouholetého přítele a řekla: "Je zvláštní, že největší lítost pociťuji jako žena a manželka. Nesmírně mě mrzí, že se nemohu vrátit, abych se usmířila s Hokanuem. Vždycky byl tak citlivý a rozumný; muselo se stát něco důležitého, co ovlivnilo jeho vztah ke Kasumě. Osočovala jsem ho nespravedlivě, myslím, když jsem ho obviňovala z předsudků, které by jeho povaha nepřipouštěla. Teď už je příliš pozdě se tím trápit. Musím zemřít, aniž dostanu odpovědi na otázky, které by mohly obnovit naše vzájemné porozumění. Proč, když mu ještě mohu dát mužského potomka, byl tak nešťastný poté, co zjistil, že jeho prvorozené dítě je dcera?"

Její oči se prosebně upřely na Lujana. "Veliteli vojsk, jsi muž, který dobře rozumí hře mezi pohlavími, jak jsem se dozvěděla z kuchyňských klevet. Pomocníci neustávali ve vyprávění o služebných a ženách z Rákosové čtvrti, které zmámeně toužily po tvé společnosti." Trpce se usmála. "Ve skutečnosti, jestli se jim dá věřit, byla těch žen hejna. Jak je možné, že tak moudrého manžela, jako je Hokanu, nepotěšilo narození zdravé, nijak nepoznamenáno dcery?"

Na Lujanově tváři se objevil téměř soucitný výraz. "Paní, copak ti to Hokanu nikdy neřekl?"

"Neřekl mi co?" zeptala se Mara ostře. "Byla jsem na své-I ho manžela tvrdá a řekla jsem mu mnoho hořkých slov. Tak hluboce jsem věřila, že on je ten špatný, až jsem ho od sebe zahnala. Ale teď lituji své zatvrzelosti. Možná že Kamlio mě naučila pozorněji naslouchat. Protože stejně jako tito thurilští cho-ja jsem odsoudila svého manžela, aniž jsem vyslechla jeho obhajobu."

Lujan na ni okamžik mlčky hleděl. Pak, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí, před ní klesl na kolena. "Ať mi bohové odpustí," řekl tiše, "nemám právo lámat důvěru mezi lordem a jeho manželkou. Ale zítra budeme oba mrtvi a já jsem byl vždy tvým oddaným důstojníkem. Paní Maro, nenechám tě odejít z tohoto života bez vysvětlení toho, po čem toužíš. Hokanu byl zasažen žalem, ale nikdy by o té věci s tebou nemluvil, dokonce ani kdyby ses vrátila a prosila o to. Ale já vím, co ho trápilo. Byl jsem s ním, když mu Hantukamův léčitel oznámil to, co on ve své laskavosti odpřísáhl nikdy ti nevyjevit: že po té otravě, která tě stála život tvého nenarozeného dítěte, už budeš moci mít pouze jedno dítě. Kasuma je tvým posledním potomkem. Hokanu si to nechal pro sebe jako své tajemství, protože si přál, abys měla stále naději na další dítě. Jeho dcera je pro něj jistě potěšením a nezpochybnitelnou dědičkou domu Šinzawai. Ale ví a rmoutí ho, že mu už nikdy nedáš syna, po němž touží celým svým srdcem."

Mara seděla jako omráčená. Slabým hlasem tekla: "Jsem neplodná? A on to ví?" Smysl Hokanuova statečného rozhodnutí ji zasáhl plnou silou jako nejpichlavější trn. Vyrostl bez matky a otce mu vzalo Shromáždění mágů; Hokanuovým celým světem se stalo mužské kamarádství se strýcem, který ho přijal za svého, a bratrancem, který se stal jeho bratrem. Zde tkvěly kořeny jeho touhy po synovi.

Ale byl také mužem vzácné citlivosti a vytříbené mysli; zatímco jiný lord by si v podobné situaci bez zábran vzal kurtizány, jak bylo jeho bohy daným právem, Hokanu ji nuloval pro ni samotnou. Jeho potřeba rovnoprávného vztahu se projevila v manželství s ženou, s níž mohl sdílet své nejpodnětnější myšlenky. Zavrhl využití konkubín, žen z Rákosové čtvrti, rozkoše koupené od takových stvoření jako Kamlio. Teď Mara chápala, jakou volbu musel řešit: vzít si do lože jinou ženu, která by pro něj neměla žádnou cenu kromě schopnosti otěhotnět a porodit dítě, nebo se vzdát myšlenky na syna - a zříci se vztahu, který sdílel se svým adoptivním otcem, bratrem a Justinem, jehož vrátil Maře, aby bylo zajištěno pokračování domu Acoma.

"Bohové." Mara téměř plakala., Jak jsem byla zatvrzelá!" Lujan byl okamžitě u ní; jeho silná paže podepřela její rameno. Mara se o něj opřela. "Paní," zašeptal jí do ucha, "Hokanu ví, že nejsi necitlivá žena. Chápe, proč ses chovala tak, jak ses chovala."

Lujan ji objímal s obětavým porozuměním jako bratr sestru, zatímco ona se probírala napůl bolestnými a napůl nadějeplnými úvahami o tom, že jestli tady zahyne, její milovaný Hokanu bude mít Kasumu jako dědičku a zároveň i volnost, aby se oženil s ženou, která mu dá vytouženého syna. Mara se přimkla k této myšlence. Nakonec, aby unikla svým vlastním strastem, se zeptala: "A co ty, Lujane? Určitě nepřemítáš o konci svého života, aniž bys něčeho

nelitoval."
Lujan ji s drsnou něhou pohladil po rameni., Je jedna věc, které lituji."
Mara zvedla hlavu a všimla si, že Lujan upírá oči na tkané vzory na polštářích. Nenaléhala, aby se jí svěřil, a on po chvilce odevzdaně pokrčil rameny.
"Paní, je to zvláštní, jak nám život ukazuje naši vlastní pošetilost. Vždycky jsem se těšil přízni mnoha žen, ale nikdy jsem netoužil se s žádnou oženit." Lujan měl zamyšlený, ale zvláštně jasný pohled, nedotčený obavami ze skutečnosti, že za úsvitu skončí jeho život i jeho sny. Při čekání na setkání s Turakamuem našel útěchu v otevřenosti. "Vždycky jsem si říkal, že moje nestálost je výsledkem obdivu k tobě." Vrhl na ni pohled plný opravdového zbožňování. "Paní, je toho tolik, co by na tobě muž ocenil; a máš sílu, díky níž se vedle tebe ostatní ženy zdají... když ne úplně bezvýznamné, tak alespoň méně významné." Učinil bezradné gesto, jako by nemohl najít vhodná slova. "Paní, na naší cestě do Thurilu jsem poznal sám sebe příliš dobře, než abych byl vyrovnané mysli."
Mara nadzvedla obočí., .Lujane, vždycky jsi byl příkladný válečník. Keyoke překonal svou nedůvěru k šedým válečníkům a dal ti přednost před všemi ostatními, když vybíral svého nástupce na místo velitele vojsk. A v posledních letech jsem dospěla k přesvědčení, že k tobě chová stejnou náklonnost jako dříve k Papewaiovi."
"To je pro mě pocta." Lujanovy rty se lehce zachvěly v náznaku úsměvu, ale ihned ztvrdly. "Ale teď, když je moje duše blízko závěrečnému účtování, lituji, že jsem si nikdy nenašel ženu, s níž bych se podělil o své srdce a domov."
Mara se dívala na skloněnou hlavu svého velitele vojsk. Poznala, že si Lujan přeje nějakým způsobem se zbavit tíhy na svém srdci, a jemně řekla: "A proč jsi vlastně nezaložil rodinu?"
"Přežil jsem svého prvního pána," řekl se sevřeným hrdlem. "Bída života šedého válečníka se nedá popsat, protože žije mimo společnost. Byl jsem tehdy mladý muž, silný a zdatný válečník. A přesto leckdy chybělo málo k tomu, abych nepřežil. Co by si počalo dítě nebo žena, kdyby zůstaly bez domova? Viděl jsem ženy a děti svých druhů, jak je odvádějí jako otroky, aby navždy nosily Šedou jako majetek pána, který se málo staral o jejich pohodlí." Lujanův hlas klesl téměř k šepotu. "Teď vím, že jsem se bál, aby to jednou nebyly moje děti a moje žena, kdo připadnou jinému muži, který s nimi bude moci nakládat, jak se mu zlíbí."
Nyní se Lujan podíval své paní přímo do tváře. Oči měl klidné a hluboké a hlas mu zněl jasně, když dodával: "Oč prostší bylo zpovzdáli tě obdivovat a chránit tvůj život svým vlastním než žít s možností, že zlý sen, který mě budil zpoceného ze spaní, se stane skutečností."
Mara se dotkla jeho rukou a hladila je, dokud neuvolnily své křečovité sevření. "Ani ty, ani žádné tvé dítě se při tomto otočení Kola neocitne bez pána," řekla tiše. "Protože pochybuji, že z tohoto vězení vyvázneme živí."
Lujan se náhle usmál se zvláštním klidem, jaký u něj Mara nikdy předtím nepozorovala. "Vždycky jsem byl pyšný na to, že sloužím právě tobě, paní Maro. Ale pokud přežijeme zítřejší úsvit, poprosím tě o laskavost, abys mi přikázala najít si ženu a oženit se! Myslím si totiž, že když jsou našimi nepřáteli mágové, může se snadno stát, že se takováto situace bude opakovat, a já už bych podruhé nechtěl předstoupit před Rudého boha s takovou lítostí v srdci."
Mara se na něj podívala s hlubokou náklonností a usmála se. "Lujane, jak tě znám, pochybuji, že ti budu muset přikazovat něco, pro co ses už rozhodl ve svém srdci. Ale nejdříve budeme muset přežít zítřejší úsvit." Objala se pažemi, jako by se chtěla chránit před chladem, a řekla: "Musíme spát, statečný Lujane. Protože přijde zítřek."

Kapitola osmá

ZÁPAS

Spánek byl nemožný.
Po svém nezvykle důvěrném rozhovoru s Lujanem Mara necítila potřebu mluvit. Velitel vojsk domu Acoma nevypadal, že by chtěl spát; seděl se křiženýma nohama na rohoži. Cho-ja mu zároveň s mečem odebrali i zbroj. V prošívané vestě, která byla určena k ochraně kůže před otlaky od brnění, vyhlížel podivně nedooblečený a zranitelný. Jizvy, obvykle skryté pod oděvem, byly nyní vidět, a ačkoliv dbal na čistotu jako každý tsuranský důstojník, poslední příležitost k umytí měl v ledové řece, a musel přitom poslouchat po-šklebky Thurilů. Šaty měl zaprášené a vlasy po dlouhých hodinách pod přilbou zpocené a slepené. Přestože byl svalnatý, zdál se být bez svého důstojnického chocholu nějak menší.
Mara se na něj dívala a byla nucena uvědomit si jeho lidskou, mužskou stránku, která nikdy nepoznala otcovství. Myslela na jeho ruce, které jí něžně poskytly oporu, přestože byly spíše zvyklé svírat vražednou zbraň. Jako kdyby jeho příští osud pro něj neměl žádný význam, pokojně meditoval. Silou vojenské disciplíny odsunul starosti stranou a sbíral síly na svůj nadcházející boj.

Mara navzdory výcviku získanému v Lašimině chrámu nedokázala dosáhnout podobného stavu. Tentokrát se její mysl po rituálu neuklidnila; pokud necítila smutek nad svými drahými, kteří už byli mrtví, cítila hněv na nespravedlivý osud, jenž ji odsoudil k nezdaru při obraně těch, kdo ještě byli naživu. Ať se snažila sebevíc, nebyla schopna ovládnout své myšlenky natolik, aby se alespoň přiblížila duševnímu míru.

Potupa uvěznění bez možnosti styku s vězniteli ji roztrpčovala. Magická kobka účinně oddělovala odsouzené od všech ostatních živých bytostí. Mara s hořkostí uvažovala, jestli modlitby z takovéhoto místa vůbec proniknou až k bohům. A bez oken, bez jediného zvuku zvenčí se minuty zoufale vlekly. Už jen samotná temnota by přinesla vítanou změnu, ale koule cho-ja vyzařovala stále stejně silné světlo.

Svítání tak jako tak nevyhnutelně přijde.

Ale i přes plíživé utrpení z čekání zastihl rozbřesk Maru nepřipravenou. V mysli jí vířily, rozbíhaly se a opět se vracely události a otázky: kdyby se zachovala jinak, řekla něco jiného, učinila jiné rozhodnutí, mohli by pak získat svobodu a spojenectví cho-ja? Z bezvýsledných úvah jí nakonec začala třeštit hlava. Když se nakonec objevil oslepující záblesk, který odstranil jejich kobku, cítila se Mara unavená a sklíčená.

Připochodoval dvojitý zástup stráží, aby převzal dozor nad odsouzenými. Mara se natolik vzpamatovala, aby vstala a přešla k místu, kde už stál Lujan, bdělý a připravený.

Uchopila jeho suché ruce do svých vlhkých. Pak se zahleděla do jeho bezvýrazné tváře a pronesla obřadní slova. "Válečníku, sloužil jsi s nejvyšší ctí. Máš svolení své paní žádat smrt, jakou sis zvolil. Bojuj dobře. Bojuj statečně. Odejdi se zpěvem do Turakamuových síní."

Lujan poklekl a uklonil se jí. Jeho dvornost patrně vyčerpala trpělivost jejich věznitelů, protože stráže cho-ja k němu přistoupily a zvedly ho na nohy. Mara byla také uchopena a vlečena pryč jako tele needry na porážku. Na Lujana už neviděla, protože jí hradba těl válečníků cho-ja zakryla výhled. Neposkytli jí příležitost protestovat, ale ihned se s ní vydali na pochod bludištěm chodeb, propojujících celé město Čakahu.

Zvedla vysoko bradu, přestože zde pýcha neměla smysl. Na tyto cho-ja nepůsobila čest a odvaha, a neměli pochopení ani pro lidskou důstojnost. Připravovala se na to, že se záhy setká s dušemi svých předků; ale ne tak, jak si to vždy představovala. Teď a tady jí sláva dosažená ve vlastní zemi byla k ničemu, a dokonce její skvělý titul Ochránce Impéria zněl jen jako prázdný zvuk. Nyní by to všechno vyměnila za poslední pohled na své děti nebo jediné něžné objetí svého manžela.

Teď už nade vší pochybnost věděla, že Kevin měl pravdu. Čest bylo jen vznešené slovo pro prázdnotu, která nemohla žádným rozumným způsobem nahradit příslib pokračování života. Proč jí trvalo tak dlouho, než plně pochopila, co podnítilo nenávist Shromáždění? A když pomoc proti jejich nadvládě nad Tsuranuanni nelze nalézt zde a tito thurilští cho-ja neuzavřou spojenectví, kde bude Hokanu hledat síly, které by mohly ukončit tyranii, již si mágové tak žárlivě střeží? Pokud na tyto otázky existují odpovědi, pravděpodobně už navždy zůstanou tajemstvím. Stráže cho-ja byly lhostejné, jako kdyby byly z kamene. Vedly ji chodbami a přes dva zářící křišťálové mosty. Mara se dívala na oblohu, zelenou a jasnou jako nikdy předtím. Vdechovala bohatou vůni země a tropické zeleně a květů; a ve vánku přicházejícím od hor cítila led, který viděla třpytit se na jejich vrcholcích. Naplno vnímala tato potěšení smyslů i nádheru čakažské architektury. Kráčela zasypána světelnými šípy slunečních paprsků pronikajících skrz křišťálové věže a její duše se děsila nesmyslného konce, který ji čekal, konce všech nadějí a snů.

Příliš brzy ji stráž cho-ja dovedla do místnosti s purpurovou kopulí, kde ji minulého dne tribunál odsoudil k smrtí. Nyní zde nebyli přítomni žádní hodnostáři, dokonce ani písaři. V místnosti se tyčil pouze jediný mág. U jeho nohou se na mramorové podlaze táhla rudá čára, která vymezovala dokonalý kruh.

Mara poznala význam onoho obrazce. Měl v průměru dvanáct kroků a byl označen prostými symboly na východě a západě, kde se proti sobě postaví dva válečníci. Dívala se na Kruh smrti, používaný v Impériu od nepaměti. V něm budou dva válečníci zápasit, dokud jeden z nich nezemře, podle starodávného rituálu, který si Lujan zvolil namísto bezectné popravy.

Mara se kousla do rtu, aby skryla nepatřičné obavy. Když byla svědkem rituální sebevraždy svého prvního manžela, nesvírala jí srdce taková úzkost jako nyní. Tehdy litovala promarněného života mladého muže, jehož vlastní rodina zanedbávala, což z něj učinilo snadnější oběť jejích machinací. To byl první okamžik, kdy se jí Hra rady začala jevit méně jako přísný kodex cti a více jako oprávnění poskytující každému možnost bezohledně využít chyby druhého k vlastnímu prospěchu. Teď se jí i čest samotná zdála být jen prázdným pojmem.

Mara zpozorovala Lujana, stojícího mezi strážemi cho-ja na druhé straně místnosti. Znala ho dobře, aby dokázala poznat jeho rozpoložení, a s bodavou bolestí si uvědomila, že lidský válečník, který naposledy pozvedne zbraň, aby zemřel, už nevěří ideálům, na nichž byl vychován. Slávy, jíž se mu snad dostane v Turakamuových síních, si cenil méně než ztracené možnosti oženit se a vychovat děti.

Maře se jeho žádost o zápas jevila jako tragické a nesmyslné gesto. Čest, kterou získá svému stínu, byla jako bláznovo zlato, jež midkemianští podvodníci podstrkovali důvěřivým obchodníkům. A přesto se celá šaráda musí odehrát až do hořkého konce.

Lujan byl nyní více i méně než šedý válečník, kterého zachránila před bídným přežíváním v horách. Vědomí její vlastní zodpovědnosti za tuto změnu Maře stáhlo hrdlo. Těžce se jí dýchalo a stálo ji hodně sil držet se zpříma a s bezvýraznou tváří, jak se slušelo na tsuranskou šlechtičnu.

Mág cho-ja pokynul horní končetinou a vzápětí přiběhl pomocník nesoucí Lujanovy zabavené zbraně a prosté nezdobené brnění, které si vzal do Thurilu, a složil svůj náklad u válečníkových nohou.

"Náš úl nemá vědomost o způsobu, jakým se používá tento ochranný oděv," pronesl mág. Mara si jeho slova vyložila jako omluvu za to, že dělník nemůže Lujanovi pomoci s oblékáním zbroje.

Bez přemýšlení pokročila kupředu. "Pomohu svému veliteli vojsk."

Její slova zazněla ozvěnou pod skleněnou kupolí. Ale na rozdíl od toho, jak by se zachovali lidé, k ni žádný přítomný cho-ja neotočil hlavu. Pouze mág zvedl horní končetinu, aby jí dovolil přejít k Lujanovi, Sklonila se, zvedla z podlahy jednu ze součástí jeho výstroje a pohlédla mu do tváře. Podle lehce nakrčeného obočí poznala, že ho její rozhodnutí překvapilo, ale i potěšilo. Obdařila ho kradmým úsměvem a pustila se do práce. Nemluvila. Z jejího bezpříkladného chování sám pozná, jak velice si ho váží.

A kromě toho uměla s výzbrojí zacházet. Mnohokrát připínala meč Hokanuovi a před ním svému prvnímu manželovi Buntokapimu; a jako dítě si hrávala se svým bratrem Lanokotou na dospělé a vypravovala ho do bitvy s jeho dřevěnou cvičnou zbraní.

Lujan kývl na znamení, že řemínky utáhla správně - dost pevně, aby brnění dobře přiléhalo, ale ne příliš těsně, aby nedošlo k omezení pohybu. Nakonec ho opásala těžkým laminovaným mečem, který mnohokrát zastavil nepřítele před jejími dveřmi. Když byla zapnuta poslední přezka, napřímila se a dotkla se na rozloučenou Lujanovy ruky. "Ať bohové řídí tvůj meč," vyslovila tiše rituální frázi, kterou si navzájem říkali válečníci před útokem, v němž očekávali smrt.

Lujan ji lehce pohladil po vlasech a zasunul jí uvolněný pramen za ucho. Mohla by takovou důvěrnost považovat za opovážlivost, kdyby Lujan už dávno v jejím srdci nezaplnil místo po jejím mrtvém bratrovi. "Paní, nermuť se. Kdybych měl možnost vrátit se do mládí a znovu se rozhodnout, prožil bych svůj život úplně stejně." Zacukalo mu koutkem úst v náznaku starého uličnictví. "No, možná ne úplně stejně. Jednou nebo dvakrát jsem se dost nemoudře vsadil a pak je tu ještě ta tlustá madam z bordelu, kterou jsem urazil..."

Mág cho-ja dupl dolní končetinou o podlahu se zvukem, jako když se láme hůl. "Okamžik začátku souboje se přiblížil," prohlásil a bez žádného dalšího viditelného znamení postoupil jeden z přítomných válečníků cho-ja na okraj kruhu.

Zůstal nehybně stát a jeho ostrá předloktí se leskla v měkkém světle pod kopulí.

Lujan se na Maru usmál, jak nejbezstarostněji dovedl, pak zvážněl a na jeho tváři se objevil soustředěný výraz jako vždy, když čekal na začátek bitvy. Bez ohlédnutí a bez jediné známky lítosti kráčel ke kruhu a zaujal postavení naproti, svému soupeři.

Mara se cítila opuštěná a .zranitelná. Se znepokojením si povšimla, že ji její stráže následovaly; teď stály rozestoupeny za jejími zády, připraveny zabránit jí v útěku nebo jakémkoli zoufalém pohybu, o který by se pokusila. Roztřásla se jí kolena, a tento projev slabosti ji rozhněval.

Je přece Acoma! Nebude utíkat před svým osudem ani ponižovat Lujana tím, že odvrátí pohled od kruhu. A přesto, když mág cho-ja oznamoval, že na jeho povel Lujan a válečník vybraný za jeho soupeře vstoupí do kruhu a započnou boj, odolávala stále silnější touze zavřít oči, aby neviděla zápas, který si Lujan zvolil jako své rozloučení se životem.

Lujan sevřel meč. Ruku měl pevnou a žádný sval se mu . ani nezachvěl. Všechna nervozita jako by z něj spadla a Maře připadal sebejistější než před jakýmkoli bojem v minulosti. Tento zápas bude jeho posledním, a toto vědomí ho uklidňovalo. Zde, na okraji Kruhu smrti, nebyly žádné nepředvídané problémy, s nimiž by si měl lámat hlavu: výsledek tohoto souboje bude stejný, ať bude bojovat dobře nebo ne, ať zvítězí nebo prohraje. Neopustí tento kruh živý. Přát si, aby se věci udaly jinak, by bylo jen plýtváním silami a oslabováním odvahy. Vždy se choval v souladu se zásadami tsuranského válečníka. Své paní sloužil dobře. Nikdy se neobrátil k nepříteli zády. Podle toho, čemu se naučil věřit, byla jeho smrt ostřím zde správná věc, vyvrcholení cti, které si bohové cenili více než života samotného.

Lujan naposledy zkontroloval čepel svého meče, nejsou-li na ní kazy. Nebyly. Od odchodu z Tsuranuanni vytahoval meč z pochvy jen proto, aby jej nabrousil.

Pak byly všechny přípravy u konce a mág cho-ja opět promluvil. "Slyšte mne, zápasníci. Jakmile vstoupíte do kruhu, bude uvedena v činnost jeho ochrana. Překročit znovu jeho hranici zevnitř nebo zvenčí, pokud by někdo chtěl zasáhnout do průběhu boje, znamená smrt. Podmínky souboje jsou stanoveny podle tsuranské tradice: odsouzený buď zahyne v boji, nebo, pokud se stane vítězem, mu bude dovoleno zvolit si svého popravčího. Já, mág městského státu Čakahy, zde stojím jako svědek, jehož si tento postup vyžaduje."

Lujan mágovi stroze zasalutoval. Válečník cho-ja nedal najevo žádné známky souhlasu kromě toho, že změnil postoj z neutrálního do přikrčení se zvednutými předloktími, značícího připravenost k útoku. Skvrny odraženého světla mu tančily po ostrých břitech na předloktí a oči se mu nelidsky leskly. Pokud soucit a lítost tvořily součást vědomí úlu, ozbrojené rameno jeho společnosti tyto city nesdílelo. Smyslem existence válečníka cho-ja bylo jediné: bojovat a zabíjet. V tsuranských válkách viděl Lujan jednotky těchto tvorů měnící bojiště v jatka, protože, pokud nebylo právě hodně chladno, svou rychlostí a reflexy vždy převyšovali lidské válečníky. Přinejlepším, uvažoval Lujan s ohledem na vlhký vzduch v místnosti, se mu podaří provést několik odražení, než bude jeho tělo rozsekáno na kusy. Jeho odchod do Turakamuových síní bude rychlý a téměř bezbolestný.

Rty se mu zkřivily v náznaku křivého úsměvu. Když bude mít štěstí, bude ještě před soumrakem v Turakamuových síních popíjet hwaetové pivo se svým starým přítelem Papewaiem.

"Na mé znamení vstupte do kruhu a započněte boj," pronesl mág cho-ja; a udeřil dolní končetinou o podlahu se zvukem, který zazněl jako gong.

Lujanovo zasnění pominulo. Skočil do kruhu a jen letmo zaznamenal rudou záři a horko za svými zády, jak začalo působit kouzlo smrti, ohraničující kruh. Válečník cho-ja se vrhl kupředu s rychlostí, jaká se od něj dala čekat, a Lujan učinil sotva tři kroky, když jeho čepel narazila na chitin. S tímto nepřítelem byl v dvojnásobném ohrožení, protože cho-ja měl dvě předloktí, jimiž mohl útočit a sekat. On se svým mečem měl zase lepší dosah; a to, že pro lidi - na rozdíl od cho-ja - byl postoj na dvou nohou přirozený, znamenalo, Že občas bude mít výhodu větší výšky.

Ale cho-ja byl skvěle obměn. Pouze výpad hrotem nebo nejsilnější rána obouruč by dokázaly napáchat nějakou škodu na dutinovém krunýři. Jedinými zranitelnými místy byly klouby, ale rychlost, jakou dokázali cho-ja vyvinout, bránila jejich soupeřům naplánovat si nějakou taktiku. Lujan kryl a odrážel jeden bleskový útok za druhým. Lehká práce nohou mu pomohla vyhnout se výpadu z boku. Uskočil, otočil se a zavířil mečem v rychlém mlýnku, který se během let ukázal

být nejlepší obranou proti soupeři cho-ja. Čepel se srazila s chitinem a Lujan si přitom provedl zkoušku: cho-ja měli obvykle rozdělené strany. Levé předloktí používali k útoku, zatímco pravé spíše k obraně. Meč a ostré horní končetiny se míhaly ve smrtelném tanci. Lujan si začal uvědomovat, že mu ruce vlhnou potem. V duchu zaklel. Jakmile se promočí kožené řemínky ovinuté kolem jilce, uvolní se. Mohla by mu pak sklouznout ruka a práce mečem bude nepřesná. A v souboji s válečníkem cho-ja se může i sebemenší chyba stát osudnou. Síla jejich úderu byla taková, že přesně vedená rána na vnější oblouk tsuranského laminovaného meče mohla roztříštit jeho čepel.

Lujan odrazil další útok a vzápětí cho-ja provedl sek obranným předloktím, který by ho zasáhl do kolen. Pohotový skok dozadu ho zachránil před zraněním, ale horko, jež ucítil pod chodidlem, ho upozornilo, že se svým úhybným manévrem dostal až na okraj kruhu. Učinil klamný výpad, který ho kdysi naučil barbar Kevin, a jeho překvapeni, když jeho bodnutí sklouzlo po dutinu a zasáhlo kloub na dolní končetině, se mu téměř stalo osudným.

Válečník cho-ja zasykl, couvl a ve zmatku na okamžik znehybněl.

A Lujan byl téměř zasažen do hrdla při bleskovém protiútoku, na který nebyl ve své radosti nad malým úspěchem vůbec připraven. Reflexivně se napůl otočil a ramenem zachytil ránu, jež roztála brnění a zasáhla dost hluboko do masa. aby způsobila ostrou bolest. Kryt, jímž na poslední chvíli odklonil obranné předloktí cho-ja, ho vychýlil z rovnováhy.

Musel použít akrobatický skok s otočkou, aby se dostal z nebezpečné situace, kdy byl zatlačen až k hranici kruhu. Vyhýbal se divoce vířícímu útoku a jasně si uvědomoval své zoufalé postavem. Nemohl popadnout dech a souboj mu k tomu neposkytl příležitost. Když jeho čepel z tvrzené kůže opět narazila na chitin, použil chránič zápěstí, aby odrazil obranné předloktí, zatímco útočné se vymrštilo k jeho hrdlu. Uhnul hlavou a vrhl se vpřed dovnitř oblouku dosahu horních končetin cho-ja. Zasáhl jeho loketní kloub z vnitřní strany, kde předloktí nebylo opatřeno čepelí, a celý úd se zkroutil a jeho ostrá strana neškodně sklouzla po zadním plátu Lujanova brnění.

Úder měl však dostatečnou sílu, aby jím otřásl. Lujan o půl kroku uskočil, aby mohl zvednout meč, zatímco válečník cho-ja překvapeně zasupěl. Lujan provedl klasický protivýpad a jeho zakřivený meč zasáhl místo, kde se střední končetina připojovala k hrudní části. Zraněný cho-ja couvl. Jeho střední končetina mu zůstala bezvládně viset u boku. Lujan užasl, že byl se svým útokem opět úspěšný, a začalo mu svítat odhalení: tito cho-ja neměli žádné zkušenosti v boji s lidmi! Byli dobře vyškoleni pro způsob boje se starými formami tsuranského šermu, s jakými se setkávali v dávné minulosti. Ale přerušení výměny informací přes hranice jim zabránilo získat jakékoli znalosti vývoje následujícího po tsuranské smlouvě. Nejnovější vylepšení práce s mečem, která byla zavedena po válkách s Midkemii a založena na barbarské šermířské škole, nebyla v úlech za hranicemi Impéria vůbec známa. Čakažští válečníci byli odkázáni na starý způsob a navzdory jejich úžasné rychlosti a dvěma čepelím měl člověk z Tsuranuanni výhodu: jeho nové techniky byly nepředvídatelné a Lujan v minulosti často cvičil s válečníky cho-ja.

Přemýšlení během souboje válečníka zpomalilo; Lujan utržil ránu do lýtka a druhou do levého předloktí těsně nad chráničem. Ale všiml si, že přestože je zraněn, cho-ja se drží zpátky. Možná že nepatrně znejistěl z Lujanova nezvyklého stylu boje, protože zjistil, že by při každém útoku mohl snadno přijít o končetinu. Něco mu bránilo dále využívat veškerou rychlost a sílu.

Lujan věnoval obzvláštní pozornost práci nohou, která byla při midkemianském stylu šermu vrcholně důležitá. Odrazil další úder, jako kdyby šlo o cvičnou hůl, a pak se pokusil o nový klamný výpad. K jeho uspokojení cho-ja ustoupil, čímž potvrdil teorii, že skutečně nerozumí midkemianské taktice.

Lujan se zasmál v divokém, adrenalinem podpořeném vzrušení. Mnohokrát zkřížil cvičné hole s barbarem Kevinem a důkladněji než většina jeho krajanů ovládl cizozemskou techniku. Přestože byla vyvinuta pro rovné meče, obsahovala prvky, které mohli s dobrým účinkem uplatnit i šermíři používající širší zahnuté čepele příznačné pro tsuranskou kulturu. Zmatený cho-ja se nyní ocitl v nevýhodě a Lujan poprvé od okamžiku, kdy požádal o souboj, pocítil naději na to, že by mohl zvítězit.

Zaútočil, uskočil, bodl a zasáhl. Široce se ušklíbl, když zpozoroval pramínek mléčně bílé tekutiny, kterou měli cho-ja místo krve. Jeho protivník se krátce opřel o nezraněnou střední končetinu, když se vrhal do protiútoku; ale postoj na Čtyřech nohách byl u cho-ja zřetelnou známkou toho, že se chystají k ústupu. Lujan odskočil, aby se mohl rozehnat k ráně na soupeřův krční článek. Vůbec mu nevadilo, že mu pak umírající cho-ja bude moci ještě rozpárat hrudník. On bude vítězem, který zasadil smrtelnou ránu jako první. A získá starodávnou tsuranskou poctu - smrt v boji čepelí nepřítele.

Ale když jeho vycvičené tělo odpovědělo na zakořeněný reflex a svaly se napjaly k rozhodujícímu úderu, v duchu se zarazil.

Copak by to nebyla zbytečná smrt?

Copak se během let služby u paní Mary nic nenaučil? Zabije-li válečníka cho-ja, s nimž neměl žádný spor, přispěje to sebeméně k dosažení jejího cíle?

Rozhodně ne, odpověděl si a zaplavila ho vlna hněvu. Neposlouží to ničemu kromě toho, že se cho-ja z Čakahy utvrdí ve svém názoru na Tsurany.

Jakou cenu má můj život nebo moje smrt, pomyslel si Lujan ve zlomku vteřiny, po který zadržel svůj pohyb. Když se stane vítězným válečníkem, ne, když bez váhání zabije svého soupeře, neprospěje to žádné živé bytosti: Maře, tomuto úlu ani porobenému národu cho-ja na území Tsuranuanni.

Bohové, pomyslel si vztekle v okamžiku drásavých duševních muk: nedokážu žít podle válečnického kodexu cti; a nedokážu podle něj ani zemřít.

Tělo následovalo kacířské myšlenky. Lujanova ruka s mečem poklesla.

Byl to váhavý a neohrabaný pohyb a Lujan za něj vzápětí zaplatil. Utržil další ránu do stehna, tentokrát tak hlubokou, že ho mohla zmrzačit.

Klopýtl a poskočil na zdravé noze. Cho-ja vycítil příležitost a vztyčil se. Švihl předloktím shora dolů a Lujan s námahou

jeho úder kryl. Heslo mu ostří roztálo kůži na čele až na kost. Když se vyřinula krev a zalila mu oči, zaslechl Mařin zdušený výkřik.

Cho-ja ho zatlačoval stále dál. Lujan ucítil pod nohama horko a pocítil úlevu: dospěl k okraji kruhu. Pokud jej překročí, zemře.

Zahyne tak jako tak, ale možná ne úplně zbytečně. Jeho smrt může mít nějaký význam. Když se k němu jeho protivník přiblížil, aby ho dorazil, zoufale odrazil jeho útok a vykřikl na postavu mága cho-ja, který se nad nimi tyčil jako soudce.

"Nepřišel jsem sem zabíjet! Vy, cho-ja z Čakahy, nejste nepřáteli mé paní." Chitin třeskl o Čepel jeho meče a on se zoufalou snahou, aby byl vyslechnut, opět odrazil. "Už nebudu bojovat s tvorem, kterého chce považovat za svého přítele."

Provedl kryt, pak výpad, aby přiměl svého soupeře na okamžik ustoupit, a v této půlvteřinové přestávce znechuceně odhodil meč na podlahu. Otočil se na zdravé noze a nastavil záda smrtícímu úderu.

Před ním žhnula rudá čára ohraničující kruh. Byl rád, že si vybral správné místo: válečník cho-ja se nebude moci postavit před něj, aniž by nenarušil ochranné kouzlo, a tedy nezahynut. Pokud ho chce zabít, musí se zachovat jako zbabělec a vést ránu zezadu.

Lujan se roztřeseně nadechl a zvedl oči k mágovi cho-ja. "Zabijte toho, kdo se mohl stát vaším přítelem a spojencem, a dokončete tak vaši nespravedlivou popravu."

Uslyšel zasvištění, jak ostřím opatřené předloktí válečníka cho-ja rozčíslo vzduch. Napjal se, připraven na to, až dopadne a roztříští mu kosti. Konec byl nevyhnutelný. V tomto okamžiku by už žádný muž s mečem nezmohl nic proti setrvačnosti a nedokázal by zastavit úder.

Ale reflexy cho-ja nebyly lidské.

Ostří znehybnělo vlásek od Lujanovy šíje.

Mág cho-ja se zaklonil s křídly jakoby poplašeně rozprostřenými. "Co to znamená?" zaduněl hlasem, jehož tón očividně sloužil k vyjádření úžasu. "Porušil jsi tsuranskou tradici. Jsi válečník, a přece se vzdáváš své cti?"

Lujan se nyní chvěl nervozitou a rozbouřeným adrenalinem, ale odpověděl pevným hlasem. "Co je tradice? Jen zvyk." Strnule pokrčil rameny; cítil krutou bolest ve všech ranách. "A zvyky, jak ti řekne každý, se dají změnit. A jak ti řekne každý Tsuran, není žádná čest zabít spojence."

Krev mu zalévala oči a oslepovala ho. Nedokázal říct, zda Mara schvaluje jeho gesto. O okamžik později na tom přestalo záležet, protože mu zašumělo v uších a hlava se mu zatočila. Zraněná noha se mu podlomila a on se skácel na podlahu. Rudý kruh pohasl v roji jisker a velká místnost s kupolí se rozplynula.

Lujan se probudil prudkou bolestí. Zalapal po dechu, otevřel oči, uviděl hlavu cho-ja sehnutou na několik centimetrů od jeho vlastní. Ležel na měkkých polštářích. Něco, co vypadalo jako zahnuté tmy, přidržovalo u sebe okraje ran na jeho předloktí a stehně a podle štípnutí připomínajícího píchnutí jehlou usoudil, že je v péči lékaře cho-ja, který ho sešívá.

Přestože lékařská věda těchto tvorů byla na velmi vysoké úrovni a jejich práce čistá a pečlivá, s ošetřováním lidí měli přece jen dost malé zkušenosti. Lujan zkřivil obličej dalším nárazem bolesti a pomyslel si, že v oblasti znecitlivujících prostředků mají ještě značné mezery. Dokonce i na bojišti by mu dali nějaké léky otupující vnímání bolesti.

A tak mu chvilku trvalo, než si všiml dalšího, mnohem příjemnějšího doteku drobných teplých prstů, svírajících jeho nezraněnou ruku.

Otočil hlavu. "Maro?"

Setkal se s jejím úsměvem. Viděl, že nemá daleko k tomu, aby začala plakat, ale štěstím, nikoli žalem. "Co se stalo, paní?"

Opožděně si uvědomil, že už nejsou v místnosti, v níž byli souzeni, ani ve vězeňské kobce, nýbrž v překrásně zařízeném pokoji umístěném vysoko ve věži. Za oknem byla vidět obloha a oblaka a slunce, jehož paprsky dopadaly na Maru. Stiskla jeho ruku s téměř dívčí radostí, ačkoliv popravdě řečeno jí tato zkouška spíše několik let přidala. Šedé nitky v jejích temných vlasech se zmnožily a kolem očí jí přibylo vrásek. A přesto nikdy předtím nebyla její tvář tak krásná; zralost jí propůjčila hloubku a tajemnost, nedosažitelné pro hladké tváře mladých.

"Lujane, získal jsi pro dům Acoma nejvyšší čest," řekla rychle. "Svým jednáním v kruhu jsi dokázal těmto cho-ja z Čakahy, že tsuranská tradice není tím bezohledným, všestravujícím způsobem života, jakým věřili, že je. Po staletí byli přesvědčeni, že Tsurané ztělesňují lež. Rozuměli všemu, co jsem říkala, a dokonce si prostřednictvím magie ověřili, že to myslím upřímně, ale z vlastní minulosti věděli, že takové projevy mírumilovnosti bývají jen předehrou ke zradě a násilí."

Hluboce si oddechla. "Svou odvahou a bezpříkladným chováním jsi nás v poslední chvíli zachránil. Tvé činy byly v souladu s mými slovy a přesvědčily je, že možná jsme jiní než naši předkové. Mág cho-ja, který dohlížel na souboj, byl tvým činem ohromen a nakonec si přečetl i mluvící kámen, který nám dala Gittania. Tam byl záznam mého rozhovoru s královnou cho-ja na starém statku Acoma a její naléhavá prosba na něj udělala dojem."

"Naše rozsudky jsou zrušeny? Jsme volní?" zasípal Lujan, když lékař cho-ja na chvilku přerušil práci.

"Víc než to." Mariny oči zářily radostí. "Bude nám zaručen bezpečný návrat přes Thuril k naší lodi a spolu s námi pocestují do Tsuranuanni dva mágové cho-ja. Městský stát Čakaha rozhodl, že nám pomůže, s nadějí, že císař vyhlásí osvobození tsuranských cho-ja. Slíbila jsem, že použiji veškerý vliv svého úřadu, abych ho k tomu přesvědčila. Jsem si téměř jista, že jakmile Ičindarovi vysvětlím, co jsme se zde dozvěděli, nedokáže říct ne."

"Bohové!" vykřikl Lujan. "Vše, co jsme si mohli přát, se nám splnilo." Byl tak rozrušen, že zapomněl na svá zranění a pokusil se pohnout.

Lékař cho-ja řekl; "Paní Maro, zranění tohoto válečníka jsou vážná. Nerozčiluj ho, protože musí zůstat ležet několik týdnů, aby se jeho noha uzdravila tak, jak má." Černé složené oči se obrátily k Lujanovi. "Nebo snad vážený velitel

vojsk dává přednost kulhání?"
Lujan najednou pocítil příliv síly a zasmál se. "Umím být trpělivý, zatímco se mé tělo spravuje. Ale ne tak trpělivý, abych zůstal v posteli celé týdny!"
Otočil hlavu na polštáři a Marin úsměv ho znovu zahřál. "Jen odpočívej," přikázala jeho paní. "O zdržení se vůbec nestarej. Hokanuovi pošlu zprávu po thurilských obchodnících. Zatím máme čas, Lujane. A zatímco se ti budou hojit zranění, přemluvím naše hostitele, aby nám ukázali své zázraky."

Kapitola devátá

NÁVRAT DOMŮ

Bárka odrazila od břehu.
Mara se opírala o zábradlí a hluboce vdechovala vlahy vzduch. Známý pach vlhké země, jezerní vody, mokrého dřeva a potu veslujících otroků způsobil, že se zachvěla. Domov! Za necelou hodinu bude v usedlosti. Vychutnávala si sluneční paprsky dopadající na její kůži.
Viděla oblohu a denní světlo poprvé od okamžiku, kdy v noci opustila Coaltecu a strávila týdny putováním podzemními tunely cho-ja. Mágové cho-ja potvrdili její předpoklad, že Shromáždění nedokáže svými kouzly proniknout pod zem. To, co se děje v tunelech cho-ja, je mimo jejich dosah, což byl těžce vydobytý ústupek v dobách smlouvy. A tak její doprovod vybraných válečníků, služebná Kamlio a dva mágové z Čakahy vstoupili na území Impéria a pohybovali se v jeho podzemí v naprostém utajení.
Nedokázali by to bez dovolení a pomoci místních cho-ja. jenže přítomnost čakažských mágů znamenala vážné porušení podmínek smlouvy. Proto byla existence mágů úzkostlivě tajena, aby žádný z tsuranských cho-ja nemohl tvrdit, zeje videi nebo o nich věděl. Marin požadavek, aby všichni cho-ja opustili tunely, jimiž bude procházet, a vrátili se, až bude se svým doprovodem pryč, byl bez otázek přijat všemi královnami. Možná že měly podezření, ale kdyby se jich někdo ptal, mohly by upřímně odpovědět, že nevědí nic o Mařiných záměrech.
Výsledkem této téměř naprosté izolace bylo, že se Mara cítila zoufale neinformovaná. Získala jen několik útržků novinek od dělníků cho-ja, s nimiž se setkala, zatímco čekala na svolení místní královny, aby mohla nepozorována projít tunely jejího úlu; jediná důležitá informace byla ta, že Ctihodní stále ještě drží stráž před vchodem do Turakamuova chrámu v Sulan-Qu a čekají, až přeruší svůj pobyt v ústraní.
Bylo by to zábavné, kdyby to zároveň nesvědčilo o jejím ohrožení. Když i po tolika měsících členové Shromáždění považují takové hlídkování za nezbytné, znamená to, že bude muset své další kroky pečlivě naplánovat a při jejich provádění se nedopustit ani té nejmenší chyby; cítila v kostech, že jen její jedinečné postavení ji chrání před smrti, protože někteří Ctihodní už museli vyčerpat všechnu svou trpělivost.
Mara se neodvážila přerušit svou pouť podzemím, aby navázala spojení s Arakasiho výzvědnou sítí. Bez jakéhokoli zdržování kráčela do srdce tsuranského území. Protože nechtěla riskovat své vlastní odhalení ani ohrozit úly, které jí poskytly úkryt, neměla žádnou možnost zjistit, co Jiro dělal během měsíců její nepřítomnosti. Nevěděla také, zda si její manžel úspěšně poradil se svými odbojnými bratranci a klanovými rivaly, kteří se snažili zpochybnit jeho dědické nároky. Mara se až před krátkou chvíli od dělníků v docích dozvěděla, že se Hokanu vrátil na jejich usedlost u jezera a že se paní Isašani neúnavně pokouší vnutit mu jistou konkubínu, která se předtím nějak znelíbila jednomu z mnoha levobočků jejího zesnulého manžela. Hokanu jí poslal zdvořilé odmítnutí. Ačkoliv v takových společenských pletichách Mara nenacházela žádné náznaky ohrožení, z opatrnosti požádala cizí mágy, aby zůstali v nepoužívané místnosti v úlu nejblíže její usedlosti. Ponechala s nimi dva válečníky, aby se starali o jejich potřeby. Tyto vojáky zavázala nejpřísnější přísahou mlčení. Mohli vycházet kvůli jídlu jen v noci a nesměli vyzradit své poslání žádné hlídce domu Acoma nebo spřátelených cho-ja. Mara dala vojákům listinu opatřenou její osobní pečetí Ochránce Impéria, v níž oznamovala, že jim má být bez otázek povolen průchod. Tento průvodní list jim neposkytoval žádnou ochranu před nepřáteli, ale bránil jejím přátelům a spojencům náhodou se zaplést do jejích tajemství.
Mara nastavila tvář vánku a nepatrně se usmála. Měla toho Hokanuovi tolik co říct! Divy, které viděla během Lujanova uzdravování v Čakaze, se ani nedaly popsat slovy, od exotických květin, které dělníci cho-ja šlechtili, aby kvetly v takových kombinacích barev, jaké nikde jinde nebyly k vidění, až po vzácné likéry, destilované z medu červených včel. V zavazadlech si vezla léky, některé vyrobené z plísní, jiné vyluhované ze semen a další z minerálních pramenů, které její ranhojiči označili za zázračně účinné. Viděla sklářské dílny, v nichž cho-ja vyráběli všechno od váz až po stavební kameny, zářící jasnými barvami jako drahokamy.
Viděla učedníky mágů, jak zvládají svá první kouzla, a pozorovala, jak se na jejich hladkých krunýřích objevují první

vzory. Viděla při práci nejstaršího z mágů, pokrytého barevnými vzory, až přecházel zrak. Ukázal jí obrazy z daleké minulosti a jeden, zahalený mlhou nerozhodnuté pravděpodobnosti, který představoval ještě nezformovanou budoucnost. Vypadal spíše jako barvy rozmíchané v kulatém akváriu se zářícími skvrnami jako ze zlata. "Pokud je tohle moje budoucnost," řekla Mara vesele, "zemřu patrně jako velmi bohatá žena."

Mág cho-ja neřekl nic, ale jeho lesklé azurové oči na okamžik jako by zesmutněly.

Mara nedokázala zkrotit svou povznesenou náladu. Viděla hejno ptáků přelétat nad hnízdy spletenými z rákosu a vzpomněla si na umělé modely ptáků, které létaly nad Čakahou, a na jiné, živé neochočené ptáky, očarované tak, aby líbezně zpívali- Ukázali jí zvířata s kožešinami jako hedvábí v nádherných barvách. Magie cho-ja uměla přetvořit kámen v krajku a znala způsob, jak přimět vodu, aby v pramíncích spletených jako provaz tekla vzhůru. Mezitím jí předkládali cizokrajné pokrmy ochucené kořením, které omamovalo jako víno. V Čakaze bylo tolik možností k obchodu, že by z toho Jican mohl přijít o rozum, a Mara se nemohla dočkat, až vyřeší onu obtížnou a nebezpečnou záležitost se Shromážděním a bude se moci věnovat mírumilovnějším činnostem. Její problémy nebyly ani zdaleka u konce, ale ve své povznesené náladě cítila, že všechno musí dopadnout dobře.

Její rozmarná bezstarostnost nakonec zvítězila nad Sarikovou střízlivou radou, aby zůstala v podzemních chodbách, dokud nedospěje co nejblíže ke své usedlosti. Mara tak toužila po čerstvém vzduchu a pohledu na tsuranskou zemi, že vyvedla svou družinu na povrch nedaleko břehu jezera a jednomu ze svých vlastních obchodníků zabavila bárku, aby dokončila svou cestu po vodě.

Dopadl na ni stín. Mara vzhlédla. Lujan přešel palubu a zastavil se po jejím boku. Dokončil přehlídku čestné stráže, a přestože brnění válečníků nemělo označení domu, jeho lakované součásti se jen leskly. Lujan si připevnil na přilbu důstojnický chochol v zelené barvě domu Acoma. Stále lehce kulhal, ale jeho zranění se pod dohledem lékařů cho-ja čistě zahojila a časem se Lujan zotaví úplně. Nyní mu oči uličnicky zářily a Mara z toho usoudila, že je ve stejně povznesené náladě jako ona.

"Paní." Zasalutoval jí na pozdrav. "Tví muži jsou připraveni k návratu domů." Koutky úst se mu vytočily vzhůru. "Nemyslíš, že bychom měli předem upozornit stráže v docích? Byli jsme pryč tak dlouho, že by nás v našich neoznačených brněních mohli považovat za duchy, kteří se vrátili z říše mrtvých."

Mara se zasmála. "Svým způsobem jimi jsme." Objevila se další postava a přistoupila k ní z druhé strany. Slunce rozzářilo barvy na hedvábném plášti, který cho-ja ozdobili takovými vzory, že by se mohl stát předmětem závisti samotných císařových manželek. Mara zpozorovala záplavu zlatých vlasů pod kápí a zahřálo ji u srdce. "Kamlio," řekla. "Vypadáš úžasně."

Bylo to vlastně poprvé, co Mara nebo kterýkoli z válečníků, kteří ji doprovázeli do Thurilu, viděli dívku oblečenou jinak než prostě. Kamlio ostýchavě sklopila řasy. Ale vzrůstající rozpaky způsobené Lujanovým obdivným pohledem ji podnítily ke zdráhavému vysvětlení. "Po tom, co jsme prožili v Thurilu, důvěřuji slovu své paní - že nebudu provdána nebo darována nějakému muži proti své vůli." Nejistě pokrčila rameny a barevné třásně na jejím plášti zavlály ve větru. "Tady, na tvé usedlosti, už není třeba skrývat se v rozedraných hadrech." Lehce si odfrkla, snad přezíravě, snad s úlevou. Vrhla na Lujana jiskřící pohled. "Naši muži své manželky neunášejí, a kdyby vrchní špeh Arakasi náhodou byl v přístavišti, nechtěla bych, aby si myslel, že nejsem vděčná za nové postavení, které mi zde bylo poskytnuto."

"Ono!" zasmál se Lujan. "To jsi už došla daleko, kvítečku, když jeho jméno nevyslovuješ, jako bys plivala jed."

Kamlio si shodila kápi z hlavy, zuřivě semkla rty a pokročila kupředu, jako kdyby chtěla velitele vojsk uhodit. Přinejmenším si to myslel sám Lujan, protože s předstíraným strachem zvedl ruku, jako by se chtěl bránit před hněvem rozlícené ženy.

Ale zasáhla Mara. Vstoupila mezi svého důstojníka a bývalou kurtizánu a řekla: "No tak, chovejte se slušně, vy dva. Nebo vás stráže v docích nebudou považovat za duchy, ale za darebáky, které je třeba potrestat. V kasárnách se bezpochyby najde dost latrín na to, abyste měli týden co dělat, než je všechny vyčistíte."

Když jí ale Lujan neodpověděl nějakou drzou poznámkou, zvedla Mara obočí a podívala se na něj, aby zjistila, co se stalo. Jeho rozvernost byla pryč a ve tváři měl napjatý výraz, jaký míval těsně předtím, než se vrhl do bitvy. Oči upíral na vzdálenější pobřeží. "Paní," řekl hlasem tvrdým jako žula, "stalo se něco vážného."

Mara sledovala jeho pohled a srdce sejí rozbušilo náhlým strachem. Za zmenšujícím se pruhem vody ležela přístaviště a usedlost. Na první pohled všude panoval mír. Obchodní bárka podobná té, na níž pluli, kotvila u mola a dva svalnatí otroci z ní vynášeli balíky a krabice, které počítal úředník s tabulkou v ruce. Rekruti v lehkém brnění běželi z cvičiště, jako by právě skončili cvičné zápasy. Z kuchyňských komínů stoupal kouř a zahradník shraboval listí z cestičky oddělující dvůr od zahrady. "Co?" zeptala se Mara netrpělivě, ale na odpověď přišla sama, když zachytila pohledem zlatý záblesk. Podívala se důkladněji a spatřila císařského posla, jak sbíhá cestou vedoucí od velkého domu.

Marino znepokojení přerostlo v pocit hrůzy, protože tito poslové zřídkakdy nosili dobré zprávy. Přestal ji těšit vánek a pohled na zelená úbočí už nepovznášel její srdce.

"Lodníku!" vykřikla. "Odvez nás ke břehu co nejrychleji!"

Ozvala se řada příkazů a otroci začali zabírat vesly dvakrát rychleji. Nemotorná obchodní loď vyrazila kupředu, až se od její tupé přídě rozběhly zpěněné brázdy vody. Mara odolávala popudu začít nervózně přecházet po palubě. Teď platila za svůj nerozumný nápad.

Kdyby poslechla Sarikovu prozíravou radu a pokračovala podzemím k východu z úlu poblíž usedlosti, byla by už doma a věděla by, jakou zprávu posel přinesl. Teď jí nezbývalo nic jiného než přihlížet a čekat, zatímco jí před vnitřním zrakem probíhaly ty nejhorší možné situace, jaké mohly nastat. Kamlio vypadala vyděšeně a Lujan se potil v horečnaté představě, že vojsko, jemuž by měl velet, bude povoláno do boje a on ani nebude vědět proč. Možná že bude muset příliš brzo zase vládnout mečem, pomyslela si Mara. Ze zuřivé činnosti, která vypukla v přístavišti, bylo jasné, že se mu nedostane času potřebného k dokonalému zahojení všech zranění.

Z usedlosti už zněly bubny; jejich těžké, hluboké dunění bylo signálem do kasáren. "Bude válka," prohlásil Lujan ostrým tónem. "Rytmus je krátký, na tři doby. Tento kód znamená úplnou mobilizaci a Irrilandi by nikdy nerozhýbal svoje staré kosti tak rychle, kdyby šlo o méně než velmi vážný problém."

"Keyoke se také musel podílet na tomto rozhodnutí," uvažovala Mara nahlas. "Už předtím, než se stal válečným rádcem, to nebyl důstojník, který by bezdůvodně přijímal krajní opatření. Jestliže budeme předpokládat, že Jiro má nařízením Shromáždění stále svázané ruce, co se mohlo stát? Je možné, že nějaká horká hlava vyzvala klanovou čest nebo, ještě hůře, byl podniknut útok na dům Šinzawai?"

Lujan si poklepával po jilci meče; nervy měl stejně napjaté jako ona. "Těžko říct, paní, ale nemohu se zbavit předtuchy, že se díváme na začátek něčeho mnohem horšího."

Mara se otočila zády k zábradlí. Uviděla prvního rádce Sarika, který, když se sevřenými rty zachovala mlčení, navrhl: "Mám říct lodníkovi, aby se pokusil vymáčknout z veslařů víc rychlosti?" S tváří bezcílnou jako z nejhladšího mramoru paní z Acoma přikývla. "Udělej to."

Bárka byla určena k převážení nákladu a nebyla stavěna pro rychlou plavbu. Zvýšené úsilí otroků u vesel se projevilo jen nepatrně; vypadalo to, že pouze od přídě odletuje více vodní tříště, a vesla při ponoru více čeří vodu. Mara upírala oči k přístavišti, kde se horečnatá činnost ještě vystupňovala.

Balíky a krabice, které ještě před několika minutami ležely rozložené na molu, aby je úředník mohl spočítat a zapsat, byly nyní rozšlapány masou válečníků. Z poloviny vyložená obchodní bárka byla odříznuta od pacholete a úředník jen zmateně a vyděšeně mával rukama. Pak se mu podařilo v posledním okamžiku skočit na záď své lodi, protože jeden z důstojníků ji odstrčil od břehu. Zůstali mu jen dva otroci k tomu, aby opět někde bezpečně zakotvil, a jeho zoufalý křik, který se nesl nad vodou jako volání rybařících ptáků, brzy zanikl v dunění bubnů. Stejně jako zástupy válečníků i Mara se málo starala o osud úředníka a jeho bárky. Těsně u břehu jezer se otevřely mohutné dvoukřídlé dveře obrovské budovy a objevily se dřevěné kolejnice, sloužící ke spouštění lodí ze suchého doku na vodu. Ve stínu vnitřku budovy se míhali otroci. Pak se z šera vynořily válečné lodě domu Acoma, dlouhá dvoutrupá plavidla s vyvažovacími vahadly, lemovaná po celé délce plošinami pro lukostřelce. Další otroci je přepravovali k přístavišti, kde do nich nastupovaly oddíly lučištníků. Když byla každá z lodí obsazena, odplula se spuštěnými vahadly na jezero, takže vypadala jako vodní pták, dotýkající se křídly hladiny.

Lujan si je počítal na prstech. Když napočítal tucet lodí a všiml si praporců vlajících na jejich přídích a zádích, věděl, které jednotky byly povolány do boje. Jeho závěry byly hrozivé. "To je úplná obranná sestava, paní. Někdo se na nás chystá zaútočit."

Mařin strach byl přehlušen vlnou zuřivého hněvu. Nevydala se přece za moře, aby tam vyjednávala s barbary a pak téměř ztratila život v Čakaze, jen proto, aby po svém návratu zjistila, že se všechno obrací v rozvaliny. Poslala Hokanuovi zprávu, že se vrací do Impéria; ale psát o podrobnostech bylo totéž jako vyzývat nepřátele, aby na ni nastražili léčku, kdyby dopis padl do nesprávných rukou. A když potřeba utajení pominula, nedala o přesné chvíli svého příchodu vědět proto, že chtěla své blízké radostně překvapit. Potlačila své zklamání a zlé předtuchy, vzchopila se a obrátila se k Sarikovi. "Ať vyvěsí standartu domu Acoma a pod ní mou osobní vlajku. Je čas oznámit naši přítomnost. Modleme se, aby na břehu zůstala alespoň jedna stráž, která se neběží převléknout do válečného brnění a donese Hokanuovi zprávu, že jeho paní je opět na půdě domu Acoma."

Její Čestná stráž na obchodní bárce jí provolala slávu a vzápětí vylétla na stožár na zádi zelená vlajka se symbolem šatry. Sotva se zatřepetala ve větru, ozval se z břehu výkřik. Jedna z drobných postav na molu na ni ukazovala a pak se zvedl mohutný jásot ze všech hrdel na břehu i na lodích. Počáteční ryk přešel do rytmického volání a Mara slyšela znovu a znovu své jméno společně s titulem, který jí udělil císař. Ochránce Impéria! Ochránce Impéria! Vědomí, že jí její lidé připravili takové přivítání, přestože měli vážné starosti, ji téměř dohnalo k slzám.

Lodník na bárce skoro ochraptěl, jak křičel příkazy, a jeho plavidlo konečně dorazilo ke břehu. Davem se prodrala postava v odřeném modrém brnění a přiběhla k nim. Pod přilbou s chocholem označujícím lorda ze Šinzawai spatřila Mara Hokanuovu tvář, na níž se starost a radost svářily o to, která dříve protrhne masku správné tsuranské netečnosti.

To, že měl její manžel na sobě otlučené, vybledlé válečné brnění, a nikoli zdobenou obřadní zbroj, používanou ke slavnostním příležitostem, znamenalo, že krveprolití je nevyhnutelné, protože lordi pochodovali se svými vojsky do boje pouze v nejzávažnějších případech. Ale po téměř půlroce odloučení a předcházejících měsících plných hořkých nedorozumění Mara těmto podrobnostem nevěnovala pozornost. Nezdržovala se formálními pozdravy, ale jakmile byla z lodi spuštěna lávka na břeh, rozběhla se jako holčička a vrhla se svému manželovi do náručí.

Hokanu se také nepozastavoval nad jejím porušením etikety a pevněji objal. "Ať bohové požehnají tvůj návrat," zašeptal jí do vlasů.

"Hokanu," řekla Mara s tváří přitisknutou k nepoddajné křivce jeho prsního plátu, "tolik jsi mi chyběl!" Ale pak si vzpomněla na děti a starosti převládly nad radostí ze setkání. "Manželi! Co se děje? Kde jsou děti?"

Hokanu ji od sebe odtáhl na délku paží a vpil se temnýma očima do její tváře. Byla tak pohublá a opálená a plná života! Bolestně toužil položit jí tu nejprostší otázku na její zdraví, ale náznak paniky skrývající se v jejích slovech vyžadoval okamžitou odpověď. Naléhavost zápasila s jeho přirozeným taktem, ale nakonec se rozhodl pro stručnost. .Justin a Kasuma jsou zatím v bezpečí. Jsou stále v císařském paláci, ale přišly špatné zprávy." Nadechl se, aby jí poskytl možnost připravit se. "Milovaná, Nebeská záře byla zavražděna."

Mara se zapotácela, jako kdyby do ní někdo strčil, ale Hokanuovo pevné sevření zabránilo tomu, aby po zádech spadla do jezera. Hrůzou jí vyprchala barva z tváře. Ze všech pohrom, které si představovala, že by během její nepřítomnosti mohly nastat, a po veškerém nebezpečí, jež překonala, aby přivedla mágy z Čakahy, byla císařova smrt to poslední, nač by pomyslela. Odněkud posbírala tolik duchapřítomnosti, aby se zmohla na otázku. "Jak?"

Hokanu nešťastně potřásl hlavou. "Ta zpráva právě přišla. Zřejmě to bylo tak, že nějaký bratranec z Oaxantucan byl

včera hostem na císařově obědě. Jmenoval se Lojawa a před třiceti svědky vrazil Ičindarovi do zad otrávený jídelní nůž. Lahvičku s jedem musel mít ukrytu v lemu svého roucha. Kněz-léčitel se dostavil během několika minut, ale bylo už pozdě." Hokanu tiše, téměř konejšivě dodal: "Jed působil velmi rychle."

Mara se zachvěla. Taková ohavnost byla přece nemožná! Ten štíhlý, důstojný muž, který sedával na zlatém trůnu a jehož sužovalo tolik starostí včetně neustálých hádek jeho mnoha manželek, už nikdy nebude poskytovat audience ve své velké síni! Maru přemohl žal. Už se s ní nikdy nebude radit v soukromí svých pokojů a bavit ji svým suchým humorem. Byl to vážný muž, hluboce se zajímající o svůj lid, a často se stavěl lehkomyslně ke svému zdraví, nalomenému těžkým břemenem vládnutí. Maru těšilo, když ho mohla rozesmát, a někdy jí bohové dopřáli úspěch a podařilo se jí přimět ho, aby popustil uzdu svému smyslu pro humor. Ičindar pro ni nikdy nebyl jen nazdobenou loutkou, jakou byl pro davy, jimž vládl. Přes veškerou obřadnost a pompu, kterou jeho úřad vyžadoval - pro Národy představoval obraz boha na zemi - jí byl přítelem. S jeho ztrátou bude svět chudší. Kdyby neměl odvahu vzepřít se tradicím a neobětoval své osobní štěstí ve prospěch absolutní vlády, žádný ze snů, kvůli jejichž naplnění Mara cestovala do Thurilu, by nepřesáhl hranici planého fantazírování.

Paní z Acoma se náhle cítila stará, příliš otřesena, než aby dokázala pohlédnout za obzor své osobní ztráty. A prostojí sevření Hokanuových prstů na ramenou připomínalo, že musí. Tato tragédie vyvolá vír událostí, a pokud v něm spojená domácnost Acoma a Šinzawai nemá utonout, bude třeba se okamžitě opět zapojit do politiky.

Zaměřila se nejdříve na jméno, které Hokanu zmínil a jež jí vůbec nic neříkalo. "Lojawa?" Hrůza zbortila její tsuranskou masku. "Neznám ho. Říkal jsi, že je z Oaxantucan?" Zoufale naléhala na svého manžela, jehož rádcové měli přehled o současném dění a určitě už přišli s nějakými dohady. Jakou pohnutku by měl někdo z domu Oaxantucan k takovému činu? Ze všech velkých rodin, které by mohly soupeřit o znovuzavedený úřad Vojevůdce má dům Oaxantucan nejmenší naději, že získá bílou a zlatou. Šest dalších domů by prosadilo své kandidáty před domem Oaxantucan..."

"Ta zpráva právě přišla," zopakoval Hokanu bezradně. Pokynul čekajícímu veliteli útoku, aby pokračoval v naloďování jednotek. Do dusotu válečných sandálů doplnil: "Incomo ještě neměl čas srovnat si podrobnosti."

"Ne, ne úřad Vojevůdce," skočil mu do řeči Sarik, příliš rozrušen svou myšlenkou, než aby dodržoval protokol.

Mara po něm šlehla pohledem, ale pak zašeptala: "Ne. Máš pravdu. Ne úřad Vojevůdce." Její tvář změnila barvu z bledé na smrtelně bílou. "Tady jde o samotný zlatý trůn!"

Sehnutý šedovlasý muž, který si davem válečníků razil cestu k Hokanuovi, zaslechl její slova. Incomo byl rozcuchaný, měl zarudlé oči a vypadal mnohem starší, než si ho Mara pamatovala. Vyhrocenost situace způsobila, že se v jeho hlase ozval pronikavě hádavý tón. "Ale po císaři nezůstal žádný syn."

Sarik ho rychle opravil. "Ten, kdo získá ruku Ičindarovy nejstarší dcery Jehilii, stane se dvaadevadesátým císařem Tsuranuanni! Sotva dvanáctiletá dívka je nyní dědičkou trůnu. Každý ze stovky císařských bratranců může rozpoutat válku, rozbořit stěny císařského paláce a třeba násilím ji pojmout za manželku."

"Jiro!" vykřikla Mara. "Geniální tah! Tak proto celé roky studoval a stavěl obléhací stroje! Celou tu dobu pracoval na tomto piánu."

To znamenalo, že její děti nejenže nebyly v bezpečí, ale nacházely se přímo ve smrtelném ohrožení, protože pokud Jiro vtrhne se svým vojskem do císařského paláce, žádný potomek jeho nepřátel a zároveň příbuzný císařské rodiny si nebude moci být jist životem.

Sarik si správně vyložil její zděšené mlčení. "Bohové. Justin!"

Mara se snažila ovládnout paniku. Dokonce její nejvyšší čest nyní působila proti ní: jako Ochránce Impéria ji Ičindarova rodina formálně adoptovala. Podle práva a tradice byl její syn legitimním potomkem císařské krve, a jako Ičindarův synovec a nejbližší příbuzný mužského pohlaví by se mohl i ucházet o trůn.

Jira by velice potěšilo, kdyby v rámci svého sporu s domem Acoma mohl zařídit smrt Justina a Kasumy, ale když je jeho cílem císařský trůn, bude se dvojnásob neúprosně snažit odstranit Justina z cesty. Ale ani ostatní uchazeči o Jehiliinu ruku by se nepřiklonili k milosrdenství, pokud šlo o soupeře. Justin byl pouhým chlapcem a "nešťastná náhoda" se muže během bojů snadno přihodit.

Mara potlačila zuřivou touhu začít nahlas proklínat bohy za to, jak krutě si zahráli s jejím osudem. Cekal ji ještě zápas se Shromážděním, ale počítala s tím, že než se s nimi vypořádá, bude jejich zákaz držet Jira v šachu; avšak tato tragická událost opět vydala životy jejích dětí na milost a nemilost politice - a vrhla je přímo do středu nebezpečí!

Hokanuův pohled prozrazoval, že toto všechno chápe, a zaražený Incomo nahlas vyjádřil jejich největší obavy. "Acoma i Šinzawai mohou být jediným úderem zbaveny dědiců."

Mara se vzpamatovala a uvědomila si, že takové závažné záležitosti nemohou řešit na molu mezi oddíly válečníků, a vydala se s Hokanuem k usedlosti. Hlasem sevřeným zlou předtuchou řekla: "Vidím, že naše posádka už je připravena k boji. V zájmu našich dětí je také nutné vyslat posly k našim spojencům a vazalům a nařídit jim, aby se připravili na válku."

Hokanu ji vedl přes práh rukou, která se nějakým zázrakem nechvěla. Nezdržoval se poznámkou, že takováto výzva k boji musí vyvolat odezvu ve Shromáždění, ale kamenným hlasem řekl: "Incomo, postarej se o to. Vyšli naše nejrychlejší kurýry a ty, kdo jsou natolik oddaní, aby byli ochotni při této službě položit život." Obrátil se k Maře a dodal: "V době tvé nepřítomnosti jsem vybudoval řadu stanic pro střídání poslů na trati mezi naší usedlostí a statkem Šinzawai. Arakasi mi pomohl, třebaže tento nápad neschvaloval. Dělali jsme to ve spěchu a stálo nás to dost sil, ale bylo třeba učinit opatření, aby nedocházelo ke zdržování zpráv. Můj bratranec Devacai mi už způsobil tolik těžkostí, že by docela dobře mohl být jedním z Jirových spojenců."

Incomo odchvátal za svými povinnostmi a dlouhé nohy mu kmitaly pod vlajícím rouchem. Mara pokynula Lujanovi a Sáňkoví, aby zůstali a byli nápomocni radou. Když si všimla, že za nimi stojí i Kamlio, která vypadala jako ztracená, kývla na dívku, že se k nim může také připojit.

Pak se vrátila k bezprostředním starostem, protože Hokanu hovořil dále. "Naši spojenci budou rychle připraveni vytáhnout do boje. Nějakou dobu budeme schopni ukrývat Část našich vojsk pod praporci spřátelených domů, ale dlouho nám to nevydrží. Kéž se bohové usmějí na naši věc a nasypou prach do očí Ctihodných, aby nic neviděli! Bude to úleva, dočkat se konce této nečinnosti!" Přimhouřil oči. "Anasati se příliš dlouho vyhýbal pomstě domu Šinzawai za to, že si objednal vraždu mého otce." Odmlčel se a sevřel Maru v dlouhém objetí, jehož se před očima mnoha lidí v přístavišti zdržel. "Má drahá, jaký strašlivý návrat domů! Cestovala jsi do Thurilu, abys odvrátila hrůzy války, a když ses vrátila, vidíš, že Hra rady se opět stala zdrojem krveprolévání." Podíval se dolů do její tváře a Čekal; taktně se nevyptával na úspěch její výpravy.

Mara pochopila smysl jeho nevyslovených otázek, mezi nimiž se skrýval i údiv nad tím, že už se na něj podle všeho nehněvá kvůli Kasumě. To, že se ocitla tak blízko smrti, změnilo její pořadí hodnot. Jako kdyby se k jejich spojené domácnosti neblížila pohroma, odpověděla na věc, jež pro ní byla nyní nejdůležitější. "Dozvěděla jsem se jistou skutečnost, kterou jsi mi měl říct hned." Rty se jí stáhly do malého smutného úsměvu. "Vím, že už nebudu moci mít děti. Ale to není překážka k tomu, abys zplodil syna, po němž toužíš."

Hokanu zvedl obočí, jako by chtěl odporovat; překvapilo ho, že přijala onu zprávu s takovou vyrovnaností, a také, že nevěnovala nejdřív pozornost hlavnímu významu své cesty. Ale dřív, než mohl promluvit, Mara dodala: "Manželi, viděla jsem zázraky. Ale budu ti o nich povídat později v soukromí." Pohladila ho po tváři, políbila ho a pak, aniž z něj spustila pohled naplněný láskou, se zeptala: "Poslal Arakasi nějaké zprávy?"

"Asi tucet, co jsi byla pryč, ale od včerejška nic. Zatím nic." Hokanu pevněji sevřel její pas, jako by se bál, že se mu vyvine z objetí, když se začala zabývat povinnostmi vládnoucí paní.

Mara přikázala Sarikovi: "Předej Arakasimu prostřednictvím sítě vzkaz, že ho tady chci mít tak brzy, jak jen to bude možné."

Mara se otočila ke Kamlio, která na ni upírala vyděšený a zároveň i rozhodný pohled. Cokoliv řekla Maře ve vzdálených horách Thurilu o tom, jak se bude chovat k vrchnímu špehovi, se nyní rozplynulo při představě, že mu brzy stane tváří v tvář. Bývala kurtizána si všimla, že se na ni Mara dívá, a vrhla se tváří k zemi v projevu otrocké poslušnosti a pokory. "Paní, nezklamu tě."

"Tak teď Arakasiho netrap," odpověděla Mara. "Protože na něm možná budou záviset naše životy. Vstaň." Kamlio uposlechla a Mara laskavějším tónem řekla: "Běž a odpočiň si. Bohové vědí, že jsme měli těžkou cestu, a v příštích dnech budeme mít jen málo času na oddech." Když dívka odešla, obrátila se Mara k Lujanovi. "Pomoz Irrilandimu vypravit válečníky, a až budou všichni na cestě na shromaždiště -" Odmlčela se a zeptala se svého manžela: "Které shromaždiště jsi určil?"

Hokanu jí věnoval slabý úsměv, v němž úzkost zvítězila nad pobavením. "Předpokládáme, že Jiro popluje se svým vojskem po Gagadžinu. Proto se shromáždíme na břehu řeky na hranicích statku. Shromáždění nás nemůže obvinit z porušení jejich zákazu, protože budeme stále na našem vlastním území. Síly domu Šinzawai budou pod klanovou vlajkou pochodovat na Kentosani ze severu a smíšené posádky domů Tuscalora a Acoma vytáhnou ze statků u Sulan-Qu, aby zabránily v cestě jednotkám tradicionalistů nebo domu Anasati, které by chtěly postupovat z této strany."

Mara zamyšleně řekla: "Jiro se připravoval na tento den."

Lujan pochopil, kam míří. "Obléhací stroje? Myslíš, že je ukrývá v lesích jižně od Svatého města?"

"Jižně nebo severně," řekl Hokanu. "Arakasi hlásil, že místo, kde Anasati přechovává své stroje, je důkladně utajeno. V několika zprávách, které jsme obdrželi během tvé nepřítomnosti, se zmiňoval, že byly rozebrány a různými oklikami převezeny neznámo kam. Psal také, že záškodníci, které jsme tam poslali s hračkářovými plány, se hlásili pouze jednou. Podle Šifrovaného vzkazu můžeme usuzovat, že všechno je v pořádku a že jsou stále u strojů. Ale místo, kde se nacházejí, je přísně střeženo."

"Být Jirem, měla bych také skryté jednotky," podotkla Mara a udělila Lujanovi poslední pokyny., Ještě než přístaviště opustí poslední loď, chci se poradit s tebou a Irrilandim. Známe nějaké Jirovy plány na rozmístění vojenských sil?" Vyčetla z Hokanuovy tváře zápornou odpověď a věděla, že sdílejí tutéž myšlenku: Arakasiho obavy se možná naplnily a Čumakova výzvědná síť se rozvinula natolik, že předčila jejich vlastní. Jak jinak by dokázali nepozorovaně přemístit tak rozměrné stroje? Mara pokračovala: "Můžeme , pouze hádat a naplánovat naše tažení tak, abychom se dokázali přizpůsobit všem možnostem."

Velitel vojsk domu Acoma zasalutoval a vyběhl z místnosti. Hokanu se na Maru podíval s jemnou výčitkou. "Moje statečná vůdkyně vojsk, myslíš si, že jsme během tvé nepřítomnosti jen seděli a nic nedělali?" A odvedl ji klenutou chodbou do písárny, kde ležely polštáře uspořádané pro porady a psací stoly byly nahrazeny jedním nízkým, na němž byla z jílu vytvarovaná mapa provincie Szetac se zapíchanými špendlíky a značkami, jaké používají taktici k označení jednotek válečníků v poli.

Mara se na ni podívala. Zamračila se. "To, co tady vidím, je obranné rozestavení."

Její pohled putoval od mapy k Sarikovi, poslednímu rádci, který zůstal přítomen, a od něj k jejímu manželovi. "Snažili jsme se zabránit existenci všemocného Vojevůdce, a to nás zavedlo do ještě horší situace: nemáme žádnou Nejvyšší radu, která by potvrdila Jehiliin nárok na to, aby nastoupila na trůn jako císařovna. Pokud nezasáhne samo Shromáždění, bude Justin stále legitimním následníkem; a jako takový se stane buď mrtvou loutkou, nebo ostrou zbraní v rukou odbojných skupin, které ho mohou použít jako záminku k rozpoutání občanské války. Bez Rady nemůžeme určit správce, který by udržel v Impériu pořádek, dokud prostřednictvím uváženého sňatku nezískáme nového císaře. Dokonce i kdybychom měli dost podpory, abychom převzali kontrolu nad císařským okrskem a svolali Radu, vypuklo by takové hašteření a vraždění, že Noc krvavých mečů by vedle toho vypadala, jako když si děti hrají na válečníky. Násilí by pokračovalo, dokud by se neobjevil jeden dům, který by získal dostatek podpory pro svou věc."

Sarik vypadal zachmuřeně. "Jakou věc, paní? Poté, co Ičindar pro sebe uchvátil absolutní vládu, který lord by uspokojil svou ctižádost pouhým obnovením titulu Vojevůdce?"
"Uvidíš." Mara mluvila úsečně. "Potvrzení se neuskuteční. Dokonce i s veškerou podporou, kterou máme, dovedete si představit vládnoucí dvanáctiletou dívku? S Ičindarovou zhýčkanou první manželkou jako správkyní? Kdyby žil lord Kamatsu a použil svůj vliv císařského kancléře, pak bychom snad mohli vidět ženu tam, kde je teď dívka. Ale pokud jsem porozuměla správně tvým poznámkám, Hokanu, podpora klanu Kanazawai se rozdrobila pod nátlakem tvých soupeřů a nespokojených bratranců. Máš úřad, ale ne ten jednotný klan, který stmelil tvůj otec. Hoppara z Xacatecas by se k nám možná připojil, ale Frasai z Tonmargu je stále nejvyšším velitelem císařských vojsk. Je to už sice vetchý stařec, ale je Hopparovým nadřízeným a také Jirovým klanovým bratrem. Nastane-li chaos, pochybuji, že dokáže zůstat spolehlivý a nestranný. Ne, nová Rada by nebyla schopná zabránit krveprolití. Namísto toho by první lord, který by pronikl do paláce, přinutil kněze, aby posadili Jehiliu na trůn, oženil by se s ní a nechal by se prohlásit císařem."
Sarik navázal na její závěry jako obvykle otázkou. "Myslíš si, že za císařovou vraždou stál Jiro?"
Ale jeho slova nikdo neposlouchal. Hokanu hleděl do hlubokých očí své. manželky s výrazem blížícím se zděšení. Velmi tiše, s hlasem zabarveným hrozbou nebo velkou bolestí, řekl: "Ty nemyslíš na obranu, paní. Nemáš v úmyslu vyslat naše jednotky, aby se spojily s Císařskými bílými proti bouři, která se žene na Kentosani."
"Ne," pronesla Mara ledově klidným hlasem. .Jakmile se dostaneme do Svatého města, mám v úmyslu útočit."
.Justin?" zajíkl se Sarik. "Chceš posadit na trůn svého syna jako Jehiliina manžela?"
Mara se prudce otočila jako zvíře zahnané do kouta. "A proč ne?" Třásla se po celém těle. ‚Je oprávněným uchazečem o božský úřad císaře." Pak do zděšeného ticha, které se po jejích slovech rozhostilo, vykřikla se srdceryvnou naléhavostí: "Copak to nevidíte? Copak to nikdo z vás nevidí? Je to jen malý chlapec, a tohle je jediný způsob, jak mu zachránit život!"
Sarik měl vždy bystrou mysl. Jako první zvážil všechny důsledky a pochopil Marin strach. Beze stopy svého obvyklého taktu řekl Hokanuovi: "Má pravdu. Živý Justin bude představovat nebezpečí pro uskupení, které získá dívku a vnutí jí sňatek. Bez ohledu na to, jak silné bude vojsko onoho samozvaného císaře, jeho nepřátelé ho budou pronásledovat až k trůnu. Žádný bod zákona nebude přehlédnut a se zřetelem na Marinu proslulost jako Ochránce se bude muset dospět k uznání Justinova nároku na trůn. Odbojné skupiny spustí kvůli Justinovi pokřik, ať chceme nebo ne. Jiné nás možná budou chtít zabít, aby získaly příležitost posadit chlapce na trůn jako svou loutku."
"Občanská válka." Mara vzdychla. Její hlas zněl naprosto vyčerpaně. "Pokud Jiro nebo kterýkoli jiný lord získá korunu, nebudeme mít žádného císaře, žádnou uctívanou Nebeskou záři, ale pouze více velebeného Vojevůdce. Bude to sloučení toho horšího z obou úřadů, zatímco my jsme doufali ve spojení toho lepšího."
Hokanu se náhle pohnul. Uchopil ji za ramena, přitiskl si její tvář k hrudi právě včas, aby na ní mohla skrýt slzy, které sejí nahrnuly do očí, a se smutnou něhou ji pohladil. "Paní, nikdy se nemusíš bát, že ztratíš mou podporu. Nikdy."
Mara, schoulená v jeho objetí, řekla: "Takže schvaluješ můj plán?"
Hokanu jí urovnal pramen vlasů, který jí vyklouzl zpod čelenky při jejich dřívějším objetí.-Jeho tvář vypadala náhle zestárlá starostmi a obavami z budoucnosti. "Nemohu předstírat, že se mi ten nápad líbí, paní mého srdce. Ale máš pravdu. Z Justina bude moudrý vládce, až dospěje. A do té doby jako jeho strážci můžeme pokračovat v našem boji proti ukrutnostem Hry rady a přivést Národy k novému rozkvětu. Lid se bude muset sklonit před Justinovým a Jehiliiným společným nárokem na trůn a bohové vědí, že si to nešťastné děvče zaslouží druha, který jí bude blízký věkem i sklony. Po boku takového bezohledně ctižádostivého muže, jako je Jiro, by vedla smutný život."
Pak, jako by vycítil, že se Ayakiho ztráta ocitla příliš blízko povrchu Mařiných myšlenek, kde už vířil strach o Justina, a že nyní je její potřeba útěchy důležitější než všechno ostatní, zvedl Hokanu svou paní do náruče, a vynesl ji z písárny. Když vykročil na chodbě směrem k jejich ložnici, zavolal přes rameno na Sarika: , Jestli jste z Thurilu přivezli nějaké prostředky k obraně proti Shromáždění mágů, modli se, aby byly účinné. Protože pokud se naprosto nemýlím, bude to Jiro z Anasati, proti komu budeme stát na válečném poli."

Když se ocitli v soukromí svých pokojů, pokusila se Mara netrpělivě vyvinout z Hokanuova objetí. "Máme tolik práce a tak málo času!"
Hokanu si nevšímal jejího boje; sehnul se a položil ji na přepychové polštáře jejich spací rohože a pouze díky svému reflexu válečníka byl dost rychlý, aby zachytil její zápěstí, o něž se chtěla opřít, aby okamžitě vstala. "Paní, nebyli jsme zastiženi nepřipraveni. Arakasi se postaral, abychom byli stále dobře informováni, Keyoke je schopnější stratég než ty nebo já a Sarik nebude muset ztrácet čas, aby jim vysvětloval, že Justinův nárok je třeba bezodkladně podpořit." Když na něj Mara upřela zuřivý pohled, drsně s ní zatřásl. "Počkej hodinu! Tvým lidem jen pomůže, když na ně nebudeš tlačit. Ať si tvůj velitel vojsk promluví s Irrilandim a Keyokem a dělá svou práci. A až si dá dohromady své nápady, můžeme se poradit a vymyslet nejmoudřejší řešení."
Mara se na něj zkoumavě zahleděla. "Ty nemáš starost o své statky na severu nebo o to, co ti může provést tvůj bratranec Devacai?"
"Ne. Zdědil jsem Dogondiho jako prvního rádce domu Šinzawai, vzpomínáš si? Můj otec na něj léta spoléhal, obzvlášť když kvůli povinnostem císařského kancléře často nebýval doma. Dogondi je výkonný jako málokdo jiný, a s rychlým kurýrním spojením, které teď máme, se dozví o potřebě pomoci Justinovi ještě před zítřejším úsvitem. Incomo a on se spolu shodli jako dvě staré klepny. Důvěřuj schopnostem svých dobrých důstojníků, pani. Mé vlastní služebníky sis bezostyšně získala na svou stranu. Všichni, kdo nosí modrou domu Šinzawai, by za tebe položili život, ale ne když se jim teď se svými nezasvěcenými názory budeš plést do práce."
Další, ještě silnější zachvění proběhlo Mařiným tělem. "Jak jsem to mohla bez tebe celé ty měsíce vydržet?" podivila

se. "Samozřejmě máš pravdu."
Hokanu cítil, jak se uvolnila. Když usoudil, že je to bezpečné, povolil své sevření a pokynul komorné, aby ji svlékla z cestovních šatů. Jakmile se služebná pustila do svého úkolu, zjistil, že nemůže odolat, aby jí pomohl. Když byla Mara svlečena ze svrchního roucha a Hokanu sám rozvázal tkanice na jejím spodním rouchu, přejel rukama po jejím hebkém těle. "Hořký návrat," řekl.
"Ne takový, jaký bych si představovala, manželi. Chybět jsi mi."
Komorná mohla být stejně dobře neviditelná.
Hokanu se usmál. "A ty mně." Chtěl si rozepnout přezku svého prsního plátu, ale nedokázal dokončit ani tento prostý úkon, když z Mary sklouzlo spodní roucho. Při pohledu na svou paní, třeba i unavenou a zaprášenou z cesty a s rozcuchanými vlasy, se Hokanuovi tajil dech. Zpozorovala jeho omámení a konečně se usmála. Odsunula jeho ruce a sama začala rozepínat přezky na jeho brnění, dokud ji nepolíbil. Pak už si žádný z nich ani nevšiml komorné, která se ujala úkolu svléknout i jeho a poté se uklonila a tiše se vykradla z místnosti.
Později, když spolu leželi nasyceni milováním, přejížděl Hokanu lehce prstem po Marině tváři. Světlo pronikající přepážkami měkce ozařovalo stříbrné pramínky v jejích černých vlasech a na její pleti bylo vidět působení ostřejšího slunce jižních krajů. Dokonce i když ji něžně hladil, zavrtěla se a znovu zamumlala: "Máme tolik práce a tak málo času."
Mara se neklidně zvedla na lokti.
Hokanu ji pustil z objetí; věděl, že už ji nedokáže zdržet. Cekala na ně válka, která bude otevřeným přestoupením zákazu vydaného Shromážděním; a na jejím výsledku bude záviset Justinův osud.
Ale když Mara zatleskala na služku, aby ji oblékla do válečného úboru, díval se na ni její manžel s bolestně svíravou naléhavostí. Od tohoto okamžiku už nic nebude jako předtím. Buď Jiro usedne na zlatý trůn a Mara spolu se všemi, které miloval, budou zničeni; nebo všichni zahynou při pokusu učinit Justina císařem; nebo, možná nejbolestivěji ze všeho, se paní Mara stane vládkyni Tsuranuanni. Avšak on prostě neměl na vybranou; v zájmu své vlastní dcery musí přispět svým válečnickým uměním a důvěřovat bohům, že jim pověstné štěstí provázející Dobrého Ochránce dopomůže k tomu, aby oni i jejich děti zůstali naživu. Zvedl se z rohože, přistoupil k Maře, a zatímco měla jednu paži beznadějně zapletenu v právě oblékaném rukávu, vzal její tvář do dlaní a něžně, zamilovaně ji políbil. Pak řekl: "Máš ještě čas, aby ses mohla vykoupat. Já půjdu napřed na poradu s Lujanem a Irrilandim."
Mara mu vrátila polibek a zářivě se na něj usmála. "Žádná koupel mě tak neosvěží jako ta, kterou sdílím s tebou."
Hokanua to potěšilo, ale když vklouzl do svých šatů a pospíchal na válečnou poradu, uvědomoval si. Že pokud přežijí tuto válku, jejich životy se nevyhnutelně změní. Nedokázal se zbavit předtuchy, že nadcházející události vytvoří odstup mezi ním a paní, která mu byla ze všech nejdražší.

Kapitola desátá

SHROMÁŽDĚNÍ

Čumaka se usmíval.
Zamnul si ruce, jako kdyby si je chtěl zahřát, přestože byl horký den. Gesto prvního rádce domu Anasati bylo spíše reakcí na zimnici z hlubokého vzrušení. "Konečně, konečně," mručel. Prohrábl hromádku listin a dopisů a vytáhl pomačkaný cár papíru, pokrytý zdánlivě nesmyslnými klikyháky. Ve skutečnosti to byla důmyslná šifra a zpráva obsahovala přesně to, nač Čumaka po dlouhé době plánování a intrikování čekal.
Nevěnoval pozornost zvednutému obočí a tázavému výrazu svého písaře a vydal se hledat svého pána.
Jiro rád trávil poledne v poklidu. Nikdy nedržel siestu ani se na rozdíl od mnoha lordů během poledního horka nebavil hrátkami s konkubínami. Jirovy záliby byly asketické. Považoval ženské štěbetání za natolik rušivé, že jednou z okamžitého popudu nařídil všem svým sestřenicím vstoupit do služby v chrámu. Čumaka při té vzpomínce zdusil smích. Dívky nebudou mít žádné syny, kteří by se v budoucnosti mohli stát soupeři, což činilo z Jirova prchlivého rozhodnutí moudřejší krok, než on sám tušil. Jiro instinktivně dávat přednost samotě. V tuto hodinu by mohl být v lázni nebo by si mohl číst v krytém sloupořadí, spojujícím knihovnu s písárnou.
Čumaka se zastavil na křižovatce dvou vnitřních chodeb. Byly zšeřelé, protože v poledním horku tam nehořely žádné lampy, a vznášel se v nich slabý pach vosku a olejů, používaných k ošetřování dřevěných podlah. Citlivé chřípí prvního rádce domu Anasati se zachvělo.
"Dnes žádná lázeň," zamumlal, protože neucítil ani stopu vůně. Jiro byl až přehnaně úzkostlivý, co se týkalo jeho čistoty. Měl rád jídla kořeněná tak, aby po nich jeho dech zůstal svěží, a do koupele si vždycky nechal přidávat vybrané parfémy.

Staré sehnuté stromy ulo, které lemovaly sloupořadí před knihovnou, ochlazovaly vzduch dokonce i v nejparnějším počasí. Jiro seděl na kamenné lavičce, v ruce držel svitek a další se mu povalovaly u nohou. Za ním stál hluchoněmý otrok, připraven na kývnutí prstu svého pána splnit jakékoli jeho přání. Ale Jiro měl pozoruhodně málo přání. Občas požádal o chladný nápoj, a takto vydržel sedět u své četby až do pozdního odpoledne, kdy se obvykle setkával se svým hadonrou, aby spolu probrali záležitosti peněz a hospodaření, nebo si nechal recitovat verše nebo se procházel v krásných zahradách, založených jeho prababičkou, které nechal obnovit a znovu vysázet.

Jiro, zabraný do čtení, hned nezaznamenal rychlý klapot Čumakových sandálů na dlaždicích z pálené hlíny, jimiž byla vydlážděna chodba pod sloupořadím. Jakmile onen zvuk zaregistroval, popuzeně vzhlédl a zamračil se na rušitele svého klidu.

Když ale poznal, kdo přichází, zatvářil se odevzdaně. Čumaka byl služebníkem, který se dal odbýt jedině využitím autority vyplývající z postavení vládnoucího lorda. Jiro však považoval otevřené příkazy za svým způsobem ponižující; připadaly mu příliš hrubé a on byl pyšný na svou vytříbenost, čehož Čumaka velmi mazaně využíval.

"Co je?" vzdychl Jiro znechuceně, ale zarazil se, když zpozoroval, že jeho první rádce cení zuby v drzém úsměvu, který měl vyhrazen pro ty nejradostnější zprávy. Tvář lorda z Anasati se také rozzářila. "Je to Mara," uhodl. "Vrátila se domů, aby zjistila, v jak nepříznivé situaci se ocitla, že?"

Čumaka zamával svou šifrovanou zprávou. "Přesně tak, pane, a ještě víc. Právě jsem dostal oznámení přímo od našeho špeha umístěného v Hokanuově kurýrní službě. Máme přesný popis plánu na rozmístění jejích jednotek." Čumaka si v paměti vybavil, jak těžké bylo rozluštit Šifru, kterou Hokanu používal pro svou korespondenci, a odmlčel se.

Jiro jako by vycítil, že by mohla následovat přednáška o podobných podrobnostech, a naléhal na pokračování hovoru. "A?"

"A?" Čumaka na okamžik vypadal nechápavě, než opět soustředil myšlenky na původní téma. Ale z jeho očí se nikdy nevytratila bystrost a jeho mysl pracovala neuvěřitelně rychle. "A naše lest zabrala."

Jiro se lehce zamračil. Čumaka vždycky předpokládal, že jeho pán bez jakéhokoli dalšího vysvětlení porozumí jeho nejasným narážkám. "O jaké lsti to mluvíš?"

"O jaké, přece té týkající se obléhacích strojů a hračkářových plánů. Paní Mara věří, že jsme se nechali oklamat a přijali jsme její falešné dělníky. Neplánuje žádný útok na naše síly určené k obléhání Kentosani." Čumaka opovržlivě mávl rukou. "Přiměla svého manžela, aby povolal jednotky domu Šinzawai ze severu. Má v úmyslu zaútočit na naše severní křídlo, zatímco se budeme nacházet ve zmatku a ohromení ze ztrát, které, jak doufá, napáchají naše vlastní obléhací stroje, když z nich poprvé vystřelíme."

"Neselžou," řekl Jiro a na jeho úzké tváři se objevil spokojený výraz. "Rozboří ta starodávná opevnění a naši muži už budou uvnitř." Krátce se zasmál. "Jednotky domu Šinzawai dorazí právě včas, aby vzdaly hold novému císaři!"

"A pohřbily dědice svého domu," dodal Čumaka tiše. "Pokud jde o Justina, oznámíme, že byl zabit padajícím zdivem, nebo že byl zaměněn za otroka a zajat jako válečná kořist? Je mnoho nehezkých způsobů, jak může takový chlapec zahynout v ohradách pro otroky."

Jiro sevřel rty a přimhouřil oči. Praktiky, které považoval za kruté nebo příliš přízemní, mu nebyly příjemné. Poté, co sám v dětství zažil týrání od svého mladšího bratra Buntokapiho, neměl pro tyto věci pochopení. "Chci, aby to bylo provedeno rychle a čistě, bez zbytečné bolesti; 'zbloudilé' kopí bude naprosto stačit," řekl úsečně. Pak se mu do hlasu vloudil zamyšlený tón. "Ovšem Mara... Kdyby se živý Ochránce Impéria dostal živý do rukou našich jednotek, to by byla jiná záležitost."

Teď byla řada na Čumakovi, aby se vyhnul hovoru na toto téma. Byl natolik Tsuranem, že mu naprosto nevadilo nechat mučit a zabíjet muže, pokud to považoval za nevyhnutelné, ale nedokázal se kochat myšlenkou na to, že by měla být působena bolest Ochránci Impéria. Vyraz v Jirových očích, kdykoli myslel na paní Maru, Čumáku hluboce zneklidňoval.

"Postarám se, aby tvůj velitel vojsk Omelo dostal tyto poslední zprávy o rozmístění sil domů Acoma a Šinzawai, pokud mě nyní propustíš, pane."

Jiro mu nepřítomně pokynul; v myšlenkách se stále zaobíral svou pomstou.

Čumaka ani nečekal na jeho gesto, couvl, uklonil se, a ještě než se Jiro opět pustil do čtení, první rádce domu Anasati spěchal pryč a polohlasem si opakoval své plány a nápady.

"Ti válečníci domu Minwanabi, kteří neodpřísáhli věrnost Maře v době, kdy získala titul Dobrého Ochránce, teď..." mumlal si. V očích mu lstivě zablesklo. "Ano. Ano. Myslím, že nadešel čas povolat je z pohraničních kasáren a nechat jejich oddíl způsobit ještě větší zmatek v řadách našich nepřátel."

Čumaka zrychlil krok, a když se očití mimo doslech svého pána, začal si hlasitě pohvizdovat. "Bohové," přerušil svou melodii, "co by byl život bez politiky?"

Císařství truchlilo. Po oznámení Ičindarovy smrti se brány císařského okrsku zavřely a ze zdí zavlály rudé smuteční vlajky. Silnice i Gagadžin ožily nebývalé velkým počtem poslů. Vzácné kovové zvonky a gongy v chrámech Dvaceti vyšších bohů jedenadevadesátkrát zazněly na počest Ičindarova odchodu; jeden úder za každou generaci jeho rodu. Ve městě byl po tradičních jednadvacet dnů smutku zastaven obchod a dveře všech krámů a stánků se zbožím nepotřebným ke každodennímu životu byly zapečetěny rudými stuhami.

Ulice vnitřního Kentosani osiřely, křik prodavačů jídla a vody utichl; a do truchlivého ticha se ozýval pouze zpěv kněží, modlících se za božského zesnulého. Podle tradice byl zakázán hovor na ulicích a dokonce městští žebráci prosili o almužnu němohrou. Rudý bůh Turakamu umlčel Hlas nebes na zemi, a zatímco Ičindarovo nabalzamované tělo leželo v císařské nádheře obklopeno kruhem svic a kněží, zpívajících modlitby, Svaté město zachovávalo ticho úcty a žalu.

Dvacátého prvního dne spočine Nebeská záře na pohřební hranici, a až popel vychladne, její následník, potvrzený

kněžími Vyšších i Nižších bohů, vystoupí ke zlatému trůnu.

A v očekávání onoho dne se spřádaly intriky a sbírala se vojska. Shromáždění k neklidnému vývoji nezůstávalo netečné.

Za městskými branami kotvily podél nábřeží ty obchodní bárky, které z důvodu truchlení za císaře nebyly vpuštěny do města a neodpluly do přístavišť Sulan-Qu a Silmani. Ceny za pronájem skladišť se vyšplhaly do závratných výšek, protože obchodníci se snažili stůj co stůj získat prostory, v nichž by mohli bezpečně uskladnit své zboží, které buď rychle podléhalo zkáze, nebo bylo příliš cenné, aby zůstalo na lodích pod nedostatečnou ochranou. Méně šťastní správci Žebrali o místo v soukromých sklepích a. na půdách a ti nejméně šťastní ztratili svůj náklad ve vzdouvajících se vlnách války.

Klany se shromažďovaly a vojska domů se chystala do boje. Silnice stále zahaloval prach pozdního léta, vířený tisíci dusajících nohou. Na řekách se tísnily flotily válečných lodí a všechna plavidla poháněná vesly nebo bidly byla najímána k převážení válečníků. Obchodníci trpěli, neboť jejich zboží bylo bez milosti naházeno přes palubu, aby se vytvořilo místo pro lidský náklad, a ve městech nastal nedostatek poté, co je začali zásobovat překupníci, a náklady potravin byly mnohokrát prodány, než se dostaly na trhy. Handlování u kraje silnic častokrát probíhalo na ostří nože. Rolníci trpěli. Bohatí si stěžovali na nehorázné ceny a obchodníci na vysoké ztráty, zatímco nejchudší hladověli a srocovali se na ulicích.

Vládnoucí lordi, kteří by mohli poslat své stráže, aby potlačily nepokoje a obnovily pořádek, byli zaměstnáni jinými problémy; posílali své válečníky, aby podpořili tu či onu frakci, nebo využívali rozruchu k vyřizování účtů s nepřáteli, jejichž kasárna zůstala prázdná poté, co vojáci vytáhli do pole. V chudinských čtvrtích hrozily vypuknout bouře, zatímco šmelináři nesmíme bohatli.

Nejrůznější seskupení se vyzbrojila, spojila svá vojska a vydala se na pochod ke Kentosani, ale mezi barvami praporců všech zúčastněných domů chyběly tři z nejvýznamnějších: zelená domu Acoma, modrá domu Šinzawai a rudo-žlutá domu Anasati.

Ve vysoké věži ve Městě mágů seděl ve své studovně plné knih a svitků, jíž dominoval otlučený hliněný samovar cizího původu. Ctihodný Šimon a v kostnatých prstech svíral Šálek čaje. Tato midkemianská lahůdka mu velmi zachutnala a služebníci museli v ohřívadle pod samovarem ve dne v noci udržovat oheň. Polštáře, na nichž mág seděl, byly ten-I' ke a prodřené, ale vzhledem k jeho asketickému založení mu to nevadilo. Před ním stál nízký trojnohý stolek, jehož deska byla pokryta krystalem vidění, v němž tančily obrazy shromažďujících se vojsk. Krátce se v něm objevila Mara, jak se radí s Hokanuem a svými rádci, vystřídána pohledem na Jira, který o čemsi přesvědčoval lorda z Oaxantucan. Ten svíral rty a tvářil se odmítavě. Šimon si povzdychl. Jeho prsty nervózně bubnovaly na vychladlý šálek.

Ale byl to Fumita, sedící naproti němu a téměř neviditelný ve stínech, kdo nahlas vyjádřil očividnou myšlenku. "Neoklamou nikoho, a nejméně nás. Každý čeká na toho druhého, až udělá první krok, aby, když se objevíme, mohl s čistým svědomím křičet: "My jsme se jen bránili!""

Žádný z mágů se nezmínil o smutném samozřejmém závěru: že navzdory jejich osobní podpoře Mařiných radikálních názorů se obecná nálada ve Shromáždění obracela stále výrazněji proti ní. Domy Acoma a Anasati zaduly na válečné rohy. Ať už Mara a Jiro veřejně rozvinou své praporce nebo ne, ať formálně oznámí své úmysly a požádají kněze Boha války, aby roztříštil Kamennou pečeť na Jasturově chrámu, nebo ne, všichni kromě několika odštěpených skupin se tak či onak podřídí vedení jednoho nebo druhého. Shromáždění mágů nezbude nic jiného než zasáhnout. V napjatém tichu, které se rozhostilo mezi Šimonem a Fumitou, se ozval bzučivý zvuk, vycházející zpoza dveří. Po něm následovalo těžké zadunění a rychlé kroky doprovázené praskáním podlahy.

"Hočopepa," řekl Šimon se zdánlivě líně přivřenýma očima. Odložil šálek, třepí rukou a obrazy v krystalu vidění se zamlžily a rozplynuly se.

Fumita vstal. "Spěchající Hočo může znamenat jedině, že se nás sešel dostatečný počet, abychom mohli hlasovat," usoudil. "Bude nejlépe, když se k němu připojíme ve velké síni.

Dveře do Šimonova soukromého pokoje se otevřely a Hočopepa se zrudlou tváří se vřítil dovnitř, až se mu mohutné břicho natřásalo. "Raději si pospěšte. Jedna horká hlava dole právě navrhla, abychom spálili polovinu obyvatel provincie Szetac na uhel."

Fumita mlaskl. "Bez rozdílu, jestli jde o ozbrojené válečníky, nebo rodiny rolníků, které musely utíkat táhnoucím vojskům z cesty?"

Hočopepa našpulil rty. "Bez rozdílu." Couvl do dveří, kde zůstal stát, těžce oddychoval a mával na své druhy, aby ho následovali. "A nejhorší je, že jen tentýž postřeh, jaký jsi teď učinil, zabránil hlasování. Jinak už by tam v tuhle chvíli nějaký blázen obracel všechno v dohledu na popel." Obrátil se a dusal chodbou pryč, aniž by se staral, jestli ostatní jdou za ním.

Ale Fumita už byl otylému mágovi v patách. "Dobrá, snad máme dost představivosti, abychom vymysleli ještě několik námitek a nějakou chvíli je zdrželi." Ohlédl se přes rameno, aby připomněl Šimonovi, který, jak se zdálo, pospíchal stejně nerad, jako mluvil: "Nedá se nic dělat, příteli. Tentokrát budeš muset hovořit tak jako ostatní z nás, abys pomohl naší věci."

V očích asketického mága blýskla potměšilá jiskra. "Hovořit k věci je zcela jiný druh výdeje sil než plané žvanění."

A když hubený mág šlehl pohledem směrem k obtloustlému vůdci jejich skupinky, byla řada na Hočopepovi, aby se zatvářil uraženě. Ale než stačil říct něco ostrého na svou obranu, popohnal ho Fumita kupředu. "Šetři dechem," řekl a skryl úsměv za vážným výrazem. "Ať nás napadne cokoli, nechme si to raději do poradní síně. Určitě tam teď už jeden na druhého vřeští jako midkemianské opice a my se jdeme postarat, aby to bylo ještě horší."

Pak už všichni tři beze slov spěchali chodbou ke vchodu do velké síně.

Diskuse, k níž se tři mágové podporující Maru chystali připojit, se táhla už několik dnů. Mnohokrát v průběhu dějin Impéria rozdělila hádka Shromáždění, ale nikdy nebyla tak zuřivá a netrvala tak dlouho. Vzduch v rozlehlé místnosti, která sloužila v Městě mágů jako poradní síň, čeřily větrné víry, jak se dostavovalo stále více členů Shromáždění. Řady ochozů už byly téměř do posledního místa zaplněny, což se naposledy stalo u příležitosti debaty nad Milamberovým vyhnanstvím a zrušením úřadu Vojevůdce. Chyběli jedině Ctihodní postižení senilitou. Vzduch už byl vydýchaný, protože Shromáždění se nikdy nerozcházelo bez závěrečného rozhodnutí, jednání se vedlo dnem i nocí.

Další rozbřesk Šedě pronikal vysokými okny, stříbřil lakované dlaždice na podlaze a odhaloval únavu ve tvářích všech přítomných. Mdlými barvami zvýraznil jediný pohyb v celé místnosti: v jejím středu přecházel sem a tam mohutný mág a mluvil-

Vyčerpanost se zračila i v Hočopepově tváři. Gestikuloval baculatou rukou a hlasem ochraptělým hodinami nepřetržitého řečnění pokračoval stále dál. "A já žádám každého z vás, aby uvážil: nastaly velké změny, které už nelze vrátit zpět!" Zvedl i druhou ruku a tleskl, aby zdůraznil svou myšlenku, načež sebou někteří starší mágové trhli, probuzeni z dřímoty. "Nemůžeme prostě jen mávnout rukou a vrátit Impérium do starých časů! Dny vlády Vojevůdce jsou dávno pryč!"

Nesouhlasné výkřiky přerušily jeho řeč. "Vojska pochodují, zatímco rokujeme," zvolal Moteča mezi dalšími Ctihodnými, kteří neschvalovali způsob Ičindarovy vlády.

Otylý mág zvedl ruku, aby si zjednal ticho, přestože ve skutečnosti byl vděčný za okamžik oddechu. "Já vím!" Počkal, až nastane klid, a pokračoval. "Vzepřeli se našemu rozhodnutí. To už jsem slyšel mnoho z vás opakovat pořád dokola" - rozhlédl se kolem, vědom si pohybu, který jako vlna probíhal celou místností - "a dokola." Stále více členů se vrtělo na svých místech. Měli přesezené hýždě a už nebyli ochotni uklidnit se a zdvořile naslouchat. Víc než jen netrpělivost je vedlo k tomu, aby začali vykřikovat, a někteří bojechtivě vyskočili na nohy. Hočopepa si v duchu přiznal, že bude muset přece jen opustit místo vyhrazené pro řečníka, a doufal, že Fumita nebo prohnaný Teloro vymyslí nějakou strategii, aby dosáhli prodloužení rozpravy,

"Nejsme bohové, bratři," shrnul Hočopepa. "Jsme mocni, to ano, ale přesto jsme pouzí lidé. Když zasáhneme unáhleně silou, může se stát, že tím způsobíme Národům trvalé škody. Upozorňuji vás, že bez ohledu na planoucí vášně budou následky našich činů dlouhodobé. Když se nakonec emoce uklidní, nebudeme litovat toho, co jsme udělali a co už nebudeme moci vzít zpět?" Zakončil svou řeč tím, že pomalu spustil paže a ještě pomaleji se odšoural ke svému místu. Ochablost, s níž se spouštěl na své sedadlo, nebyla předstíraná; úspěšně zabíral řečnické místo dva a půl dne.

Hlavní řečník Shromáždění se vracel do středu místnosti a jakoby trochu obluzeně mrkal. "Děkujeme Hočopepovi za jeho moudrost."

Zatímco se síň rozbzučela hovorem a tucty Ctihodných se hlásily o slovo, naklonil se Fumita přes Šimona a zašeptal svému unavenému příteli; "Dobrá práce, Hočo."

Šimon suše poznamenal: "Možná že několik příštích dnů budeme požehnáni méně hovorným druhem, až se sejdeme u vína."

Hlavní řečník Hodiku řekl: "Nyní vyslechneme Moteču!" Malý starší muž, jehož dva bratranci byli kdysi známi jako Vojevůdcovi mazlíce!, vstal ze svého místa. Moteča rázným krokem přešel místnost a otočil se, až jeho roucho zavlálo. Malýma pichlavýma očima přelétl celé Shromáždění, než řekl: "Bylo sice zajímavé poslouchat Hočopepu, jak nám podrobně a důkladně líčil celý průběh událostí, ale to nic nemění na skutečnosti, že dvě vojska táhnou proti sobě do války. Drobné Šarvátky už mezi nimi proběhly, a pouze hlupáci by neprohlédli jejich pokusy skrýt barvy svých domů pod praporci klanových bratranců nebo spojenců! Mara z.Acoma přestoupila náš zákaz. I teď, zatímco my tady rozmlouváme, její válečníci pochodují, aby sváděli nedovolené bitvy!"

"Proč ji jmenuješ před Jirem z Anasati?" vykřikl horkokrevný Sevean.

Teloro využil tohoto přerušení, aby přilil oleje do ohně. "Nazýváš jednání těchto vojsk přestoupením zákazu. Doporučuji, abychom si všichni připomněli, že Nebeská záře byla zavražděna! Musíme vzít v úvahu, že okolnosti si vynutily povolání do zbraně. Lord Hokanu ze Šinzawai bude přirozeně bránit císařskou rodinu. Mara byla Ičindarovým nejvěrnějším spojencem. Jiro, předpokládám, buduje obléhací stroje a najímá si konstruktéry, aby intrikoval ve svůj vlastní prospěch, ne pro dobro Impéria."

Moteča si založil paže na prsou. "Co to bylo za okolnosti, které přiměly Jira z Anasati a Maru z Acoma s jejím druhem vyslat svá vojska do pole? Žádná z jejich usedlostí nebyla ohrožena! Je tento konflikt skutečně nevyhnutelný? Co za 'dobro Impéria' přinutilo Maru nařídit druhé posádce z jejího rodného statku, aby zabránily silám domu Anasati a jeho spojencům v použití veřejné silnice u Sulan-Qu?"

"Ale podívejme!" zvolal Šimon. Měl pánovitý hlas, když se jej rozhodl použít v plné síle, a nyní se v něm ozýval zadržovaný hněv. .Jak víš, že to byla Mara. kdo vyprovokoval boj, Motečo? Neslyšel jsem o žádné bitvě, ale o pouhém střetu, který skončil ústupem obou stran. Budeme kňourat, že vypukla občanská válka, když tam nešlo o víc než o několik vzájemných urážek a možná sem tam nějaký ten vystřelený šíp?"

Teloro se připojil s další námitkou. "Rád bych připomenul, že praporec v čele jednotek u Sulan-Qu nepatřil domu Acoma, nýbrž lordu Jiduovi z Tuscalora. Je to možná Marin vazal, ale jeho statek ležel přímo v cestě Jirova pochodu. Lord z Tuscalora může právem bránit svůj majetek před cizím

vojskem."

Moteča přimhouřil oči. "Náš druh Tapek tam byl a všechno pozoroval, Teloro. Možná nejsem tak zběhlý v historii jako tvůj přítel Hočopepa, ale ještě poznám rozdíl mezi obranným a útočným postavením!"

"A Jirova sbírka obléhacích strojů v lesích kolem Kentosani je určena k obraně?" křikl Šimon, ale jeho poznámka zanikla ve změti dalších hlasů.

Hlavní řečník se snažil obnovit pořádek. "Přátelé, věc, kterou projednáváme, si žádá klid."
Moteča si nadhodil roucho na ramenou jako kohout jigy načechrávající si peří. Namířil prst na ochozy. "Byly vystřeleny Šípy mezi vojskem Marina vazala a válečníky domu Anasati, kteří se skrývali za praporcem klanu Ionani. Budeme tu sedět a hádat se, dokud náš zákaz nebude přestoupen podruhé? Tapek hlásil, že jednotky porážely stromy, aby jejich kmeny poskytly lukostřelcům lepší krytí."
Hočopepa si odkašlal a chraptivě zakrákoral: "No tak měl Tapek nařídit, aby přestali střílet." To vyvolalo smích a vlnu štiplavých poznámek. "Nebo to byla skutečnost, že několik vystřelených šípů nestojí za to, aby se jimi Ctihodný ve své vznešenosti zaobíral, co našeho přítele Tapeka zadrželo?"
Nato Tapek vyskočil na nohy a jeho ryšavé vlasy zazářily na pozadí černých rouch za ním. Vykřikl: "Už jednou jsme Maře řekli, ať okamžitě přestane! Copak tak rychle zapomněla na válečníky, které jsme jí zničili pro výstrahu přímo před očima?"
"Slovo má Moteča," upozornil hlavní řečník. "Zůstaneš sedět, dokud nebudeš formálně vyzván, abys promluvil, příteli Tapeku."
Rudovlasý mág si sedl a tiše něco řekl skupince svých mladých přátel, kteří seděli kolem něj.
Moteča pokračoval ve své řeči. "Tvrdím, že Jiro z Anasati neučinil nic, co by se dalo považovat za přestoupení našeho zákazu. Jeho obléhací stroje možná stojí před zdmi Kentosani, ale nestřílejí! A ani to neudělají, pokud bude Maře zabráněno spojit se se svými napomahači v císařském okrsku."
„Jakými napomahači? Naznačuješ, že se Mara zúčastnila zrady?" vykřikl Šimon. „Je jasně prokázáno, že s vraždou císaře neměla nic společného!"
Ve Shromáždění opět vypukla bouře hlasů. Hlavní řečník Hodiku musel několik minut držet zvednuté ruce, než zjednal klid. Hluk pomalu utichl, pouze Sevean stále gestikuloval a důrazně o něčem přesvědčoval svého souseda. Když zjistil, že zůstal jediným, kdo ruší ticho, zmlkl a zatvářil se provinile.
Hočopepa si otřel pot z obočí. "Začíná to vypadat, že ani nebylo třeba, abych při tom řečnění ztratil hlas." Tiše se zasmál. "Naši protivníci nám usnadňují práci tím, jak celou věc sami zamotávají."
"Ne na dlouho, obávám se," řekl Šimon zlověstně.
Moteča přidával další obvinění mnohem přímočařeji než kterýkoli z jeho předřečníků. "Říkám, že Mara z Acoma je viník! Její neúcta, ne, její pohrdání tradicemi je dobře doloženo. Jak přišla k titulu Ochránce Impéria, to ať posoudí jiní. Ale já jsem přesvědčen, zeji a zemřelého císaře pojilo... porozumění. Teď bude Mara chtít prohlásit svého syna Justina následníkem trůnu a já podporuji Jirovo právo bránit se proti tomuto bezohlednému projevu žízně po moci, jaký předvádí dům Acoma!"
"A je to tady," řekl Fumita ponuře. "Dříve nebo později musela přijít privilegia Mařiných dětí na přetřes. Nebylo vyhnutí, aby toho chlapce někdo nezatáhl do sporu."
V jeho hlase zněl upřímný smutek; možná si připomněl svého vlastního syna, kterého musel opustit, když byl povolán do Shromáždění. Ale cokoli ještě dodal, zaniklo ve vlně výkřiků. Mágové vyskakovali ze svých míst a někteří vypadali, že září světlem vnitřního hněvu. Hodiku se marně snažil zvládnout vřavu, ale když viděl, že si ho nikdo nevšímá, pokynul mladému mágovi jménem Akani.
To, že dal před mnoha staršími a zkušenými přednost Ctihodnému, který sotva ukončil výcvik, způsobilo, že všichni okamžitě zmlkli.
Akani zaujal jejich pozornost sytým a zvučným hlasem recitátora. "Shrňme si předpoklady, o nichž nemáme důkazy," začal. "Nevíme nic o jakýchkoli intrikách Mary z Acoma. Nemůžeme popřít, že ztratila prvorozeného syna. Justin je jejím jediným dědicem. Pokud by se účastnila nějakého spiknutí za účelem dosadit svého syna na trůn, těžko by dokázala řídit tuto operaci, zatímco byla tak dlouho mimo císařský dvůr. Pouze blázen by v bouřlivém období výměny císaře ponechal chlapce bez ochrany vojsk Acoma nebo Šinzawai. Justin nyní přebývá s Ičindarovými dětmi v císařském paláci, který je, připomínám, na dvacet dní smutku uzavřen! Za tak dlouhou dobu může dítě přijít o život tisíci různými způsoby. Pokud vojsko domu Acoma vytáhlo, udělalo to jen proto, aby zachránilo svého budoucího lorda. Přátelé, navrhuji," zakončil Akani ostře, "abychom se nenechali ovlivňovat spekulacemi a pouličními klevetami, až budeme činit rozhodnutí."
Šimon povytáhl šedé obočí, když mladý mág pokračoval v klidné, rozumné řeči. "Dobře zvolená slova. Tomu chlapci to myslí jako císařskému dvornímu advokátovi."
Hočopepa se zahihňal. "Přesně na toho Akani studoval, než byly rozpoznány jeho magické schopnosti. Proč si myslíš, že jsem požádal Hodikua, aby ho vybral, kdyby se rozprava příliš vyostřila? Jirovi příznivci, jako je náš upřímný přítel Tapek, nás nesmějí dohnat k tomu, abychom rozhodovali unáhleně."
Ale ani Akaniho advokátská výmluvnost nedokázala udržet klid nadlouho. Vášně bouřily a nyní už i ti Ctihodní, kteří se dosud nepřikláněli k žádné straně, žádali rychlé rozhodnutí, i kdyby jen proto, aby tato dlouhá úmorná schůze skončila.
Ze všech stran se ozývaly návrhy, aby se přikročilo k hlasování. Akani vyčerpal své argumenty a hlavní řečník Hodiku, chtěl-li řídit rozpravu Čestně, musel dát slovo Tapekovi.
"Ted přijdou problémy," zabručel Šimon.
Hočopepa nakrčil čelo a Fumita znehybněl jako socha.
Tapek neztrácel Čas krasořečněním. "Je skutečností, přátelé, že Shromáždění už jednou zasahovalo a nařídilo Maře, aby neútočila na Jira. Pro Dobro Impéria žádám, aby za svou neposlušnost zaplatila životem!"
Hočopepa vyskočil obdivuhodně rychle na někoho jeho váhy. „Jsem proti!"
Tapek se otočil na patě, aby stál tváří k mohutnému mágovi. "Kterému smrtelníkovi v celé naší dlouhé historii bylo dovoleno zůstat naživu poté, co přestoupil náš zákaz?"

"Mohl bych jmenovat několik," odpověděl mu Hočopepa, "ale pochybuji, že by to vyřešilo náš spor." Otylý mág už sotva sípal. Teď již přestal používat květnaté fráze. "Nejednejme bez rozmyslu. Můžeme zabít Maru, pokud se k tomu rozhodneme. Ale v tom okamžiku budeme muset řešit mnohem závažnější problémy."

"Chce si vynutit hlasování," zamumlal Fumita varovně Šimonovi. "To může skončit pohromou."

Šimon s nasupeně staženým obočím odpověděl: "Nech ho. Pohroma je nevyhnutelná tak jako tak."

Hočopepa sestupoval uličkou. Komický ve své tloušťce, s červenými tvářemi rozzářenými dobrou náladou vůbec nevypadal bojovně, a takovýto žoviální postoj v protikladu k napětí mezi shromážděnými mu poskytoval výhodu. Hlavní řečník Hodiku mu nebránil, když se připojil k Tapekovi, přecházejícímu sem a tam, a srovnal s ním krok. Musel natahovat nohy, aby přizpůsobil svůj obvykle krátký krok vyššímu mágovi. Hočopepův tuk se natřásal pod jeho rouchem a tváře se mu nadouvaly námahou. Svůj zábavný výstup završil tím, že vehementně zašermoval baculatou rukou Tapekovi přímo pod nosem.

Když Tapek uhnul hlavou, aby ho Hočopepův ukazováček nehodí do brady, otylý mág řekl: "Navrhuji, abychom využili jiných prostředků předtím, než zabijeme Ochránce Impéria." Několik členů Shromáždění sebou trhlo při tomto zdůraznění a Hočopepa využil příležitosti, aby vyjádřil své stanovisko. "Než se dopustíme činu, jakého se v dějinách našich Národů nikdy nikdo neodvážil - zničíme držitele nejčestnějšího titulu, jaký může vůbec být získán - zamysleme se."

"Už jsme se zamýšleli -" skočil mu do řeči Tapek a zastavil se.

Hočopepa pokračoval v chůzi a zdánlivě nemotorně vrazil do svého mladšího druha, čímž ho vyvedl z rovnováhy. Aby neupadl, byl Tapek nucen klopýtnout kupředu. Než se vzpamatoval a znovu našel ztracenou řeč, zjistil, že Hočopepa pokračuje ve svém monologu.

"Musíme nejdříve zastavit krveprolévání a pak nařídit Maře a Jirovi, ať se dostaví do Svatého města. Tam oba zůstanou, dokud tuto záležitost nerozsoudíme méně zmateným způsobem. Budeme hlasovat?"

Hlavní řečník zvolal: "Padl návrh hlasovat."

"Ale já mám stále slovo!" namítl Tapek.

V tom okamžiku mu Hočopepa plnou vahou šlápl na palec u nohy. Tapek měl obuty pouze lehké trepky, a tak jen hekl. Tvář mu zbělela a vzápětí zrudla. Hněvivě se obrátil na Hočopepu, který mu patou drtil palec a vypadal, jako by o tom neměl ani tušení. A zatímco Tapek zuřivě škubal nohou, Hodiku spěchal, aby bylo jednání co nejdříve u konce.

"Podívej, byla to dlouhá a únavná schůze," zašeptal Hočopepa Tapekovi. "Co kdybychom si my dva teď sedli a trochu se uklidnili před tak závažnou věcí, jako je hlasování?"

Tapek zavrčel skrz zaťaté zuby. Věděl, že už je pozdě na to, aby narušoval protokol a snažil se odvolat formální hlasování. Když Hočopepa konečně zvedl svou váhu z jeho palce, nezbylo mu nic jiného, než s tichými kletbami na rtech odkulhat ke své družině mladých mágů. Hlavní řečník zvedl ruku. "Vyslechněte otázku a odpovězte ano, nebo ne. Máme nařídit, aby byly boje zastaveny a Mara a Jiro povoláni do Svatého města, kde se budou zodpovídat před naším sborem?"

Všichni přítomní mágové zvedli ruku. Na jejich dlaních zazářila světla. Modré znamenalo souhlas, bílé zdržení se hlasování a červené nesouhlas. Modrá záře jasně převládla a hlavní řečník oznámil: "Záležitost je uzavřena. Shromáždění se nyní rozejde kvůli jídlu a odpočinku. Později se opět sejde a usnese se, kdo bude poslán, aby tlumočil naše rozhodnutí oběma stranám, Maře z Acoma a Jirovi z Anasati."

"Skvělé!" vykřikl Šimon, zdánlivě si nevšímající temných pohledů, které jeho směrem vrhali Tapek a Moteča. Všichni mágové kolem se ztuhle zvedali ze svých míst a vzdychali při představě dobrého jídla a dlouhého odpočinku. Tato schůze se natolik protáhla, že možná bude trvat několik dní, než se jim vrátí chuť ke sněmování a volbě oficiálních mluvčích. A protože o věci formálně hlasovalo celé Shromáždění, jednotlivci, jako například Tapek, nesměli jednat na vlastní pěst. Šimonovy asketické tenké rty se zformovaly do tvaru, který snad mohl být úsměvem. "Já osobně teď budu spát alespoň týden."

"Ale nebudeš," obvinil ho Fumita. "Budeš sedět u láhve vína a civět do jasnovidného krystalu stejně jako všichni ostatní."

Hočopepa si hluboce povzdechl a řekl: "Jen o vlásek jsme se vyhnuli snad nejničivějšímu činu v celé naší dlouhé historii." Rozhlédl se, jestli mu některý z mágů stojících okolo nevěnuje nepřiměřenou pozornost, a zašeptal: "A získali jsme několik dnů. Modlím se, aby Mara měla v záloze nějaký chytrý plán, o kterém nevím, nebo aby si ze své cesty do Thurilu přivezla něco, co jí může posloužit k obraně. Jestli ne a my ji ztratíme, upadneme na další věky zpět do ukrutností Hry rady."

Fumita byl přímější. "Do chaosu."

Hočopepa se protáhl. "Cítím, že mé hrdlo potřebuje něco tekutého a chladivého."

Šimonovi zajiskřilo v temných očích. "Mám ve svém pokoji nějaké zásoby toho kešského vína, které ti tak chutná."

Hočopepovo obočí se překvapeně vyklenulo. "Nevěděl jsem, že máš styky s midkemianskými obchodníky."

"Nemám." Šimon si odfrkl. "Poblíž přístaviště ve Svatém městě je jeden obchod, kde ho mají. Můj sluha se neptá, jak to, že na lahvích chybějí císařské kolky, když ceny jsou více než přízni ve..."

Když tři mágové opouštěli velkou síň, stočil se jejich hovor ke všedním věcem, jako by nevážná témata a kamarádské popichování nějak mohlo zažehnat přízrak obrovské hrozby, který se snášel na celou jejich zemi a kulturu.

Kapitola jedenáctá

BITVA

Tábor hořel.
Kotouče kouře se vznášely nad bojištěm zároveň se zápachem spálené kůže a jemně tkané vlny závěsů a polštářů, které obvykle zdobily polní stany tsuranských lordů a důstojníků. Váleční psi štěkali a vrčeli a chlapec sloužící jako posel běžel hledat ranhojiče, aby se postaral o raněného důstojníka. Mara mrkala zaslzenýma očima a otáčela se zády k vojákům, kteří prohrabávali spáleniště a hledali mrtvoly a zbraně. Přepadení za úsvitu bylo úspěšné. Další z Jirových tradicionalistických spojenců zahynul ve svém velitelském stanu, zatímco se válečníci a důstojníci ve zmatku vymotávali ze svých pokrývek. Lujan byl nepřekonatelný v přípravě léček a přepadení ze zálohy; lépe než jeho protivníci, kteří nikdy nepoznali útrapy života šedého válečníka, věděl, jak využít uskoků a lsti. Většina bojů se odehrávala mezi menšími vazaly a spojenci domů Acoma a Anasati; další srážky proběhly mezi domy, které spolu měly staré nevyřízené účty. A zatímco mágové by rychle potrestali útok většího rozsahu nebo formální vyhlášení války, drobnějších šarvátek si až dosud nevšímali.
Mara si uvědomovala, že tato shovívavost nebude trvat dlouho. Pomalu se vlekla k nezdobenému stanu, spěšně vztyčenému na malém prostoru, nezasaženém bojem. Lujan si to uvědomoval také; vrhal se do každé srážky s téměř fanatickou vervou, jako by si nedokázal dopřát odpočinek, dokud další nepřítel nebude mrtev.
Mara byla zpocená, unavená a do krve rozedřená od brnění, na jehož váhu nebyla zvyklá. Odhrnula závěs a prošla do stínu svého polního příbytku. Oblaka prachu se nahrnula dovnitř zároveň s ní. Mara pokynula a z šera přiběhla služebná, aby jí rozvázala řemínky na válečných sandálech. Pohodlný a přepychový velitelský stan domu Acoma zůstal zabalen na statku a nahradil jej prostý stan, který dříve používali jako přístřešek pastevci needer. Cesta do Thurilu změnila Mariny názory najisto tsuranské zvyklosti; a kromě toho by zeleně nabarvený velitelský stan se svými hedvábnými praporci a závěsy a ozdobami posloužil mágům jako maják oznamující, kde se Mara právě nachází.
V pasteveckém stanu bylo hořko. Ale chránil před přímým sluncem a částečně i před hlukem, jak venku důstojníci křičeli rozkazy a ranění sténali bolesti. "Vodu," požádala Mara. Zvedla ušpiněnou ruku a rozepjala si pod bradou řemínek přilby.
"Vznešená paní, dovol, abych ti pomohla." Kamlio se objevila před hrubým závěsem, rozdělujícím stan na dvě části. Byla lépe než komorná vyškolena v tom, jak vyhovět potřebám mužů, a uměla si poradit s přezkami u brnění. Zkušeně se dala do práce, a když ze své paní sňala těžké pláty lakované zbroje. Mara si úlevně oddechla. "Chvála tobě," zamumlala a kývnutím hlavy poděkovala služebné, která jí přinesla pohár studené vody. Od určité doby nepovažovala takovou službu za samozřejmost.
Kamlio rozepnula další přezku a všimla si, jak se Mara ošila. "Puchýře, paní?"
Mara smutně přikývla. "Všude. Neudělaly se mi dostatečně rychle mozoly." Zbroj válečného náčelníka klanu Hadama nosila velmi zřídka, ale dnes více než kdy jindy musely být vidět odznaky jejího úřadu a postavení. Byla na válečném poli a velela spojeným vojskům, jejichž síla neměla v posledních dějinách obdoby. Válečníci pochodovali pod stovkami praporců menších domů nebo se ukrývali pod standartou jejího klanu; ale bylo jich sedmdesát tisíc, tedy plná polovina všech ozbrojených sil Impéria. A ona převzala zodpovědnost za jejich životy.
Tato válka přišla příliš rychle! zuřila Mara v duchu, zatímco jí Kamlio odepínala náholenice. Zástupy vojsk se shromáždily dříve, než stačila vymyslet jediný plán nebo alespoň zařídit setkání Keyoka s mágy z Čakahy. Ičindarova smrt ji zasáhla v okamžiku, kdy měla na dosah všechny kousky skládačky potřebné k vítězství, ale neměla čas je složit tak, aby do sebe dokonale zapadly a vytvořily přesný plán.
Kamlio právě rozepnula přezky na hrudním plátu, když se před stanem ozvaly kroky. Mara si sňala z hlavy těžkou přilbu s chocholem a lícními chrániči a zavřela oči únavou. Odhrnula si vlhké vlasy, které se jí přilepily k Čelu a zátylku. "Odhrň vchodový závěs," nařídila služebné. "Pokud se Lujan vrátil tak brzo, obávám se špatných zpráv."
Služebná nadzvedla cíp needří kůže, která halila vchod, zatímco Kamlio odběhla pro občerstvení a poháry na vodu. Válečníci bojovali od rozbřesku, a ať přichází s hlášením kterýkoli důstojník, určitě bude mít hlad a žízeň.
V pruhu slunečního světla, zamlženého oblaky kouře, které dopadalo do stanu, se objevil stín. Mara zamrkala pálícíma očima a rozpoznala chochol svého velitele vojsk. Zasalutoval jí sevřenou pěstí přitisknutou na srdce. Její výraz musel prozrazovat úzkost, protože se mu na rtech objevil chlácholivý úsměv, o to výraznější, že jeho tvář byla pokryta sazemi.
"Paní, domy Sajaio a Zanwai ustupují, dá se říct, že prchají. Vítězství je naše; pokud se někdo může radovat z toho, že jsme vítězstvím získali kus bažiny, popel z několika stanů a šest válečných psů pochybné rasy, kteří jsou připraveni rozervat hrdlo každému, kdo se pohne - jednou z jejich obětí byl jejich vlastní cvičitel - tak ať se raduje. Oddíl, který na nás zaútočil s úmyslem poskytnout jejich silám čas k přeskupení a ústupu, byl rychle rozprášen, z největší části proto, že velící důstojník měl ještě méně rozumu než ti váleční psi domu Sajaio."
Mara se zahleděla na oblohu zahalenou kouřem a hořce řekla: "Jak dlouho budeme muset zůstat zde v obranné linii, abychom udrželi jednotky domu Anasati na jihovýchodě od Sulan-Qu?" Znepokojovalo ji vědomí, že Jiro má další síly

ukryté na severu. Očekávala, že každým dnem bude Kentosani obklíčeno. Vojsko domu Šinzawai se sice blížilo ke Svatému městu, ale bylo ještě několik dní pochodu vzdáleno od Silmani a Gagadžinu, takže musela chtíc nechtíc spoléhat na hračkářův plán a dělníky, kteří měli proniknout do Jirova tábora. Mohla se jen za bezesných nocí modlit, aby se pečlivě připravená sabotáž podařila, a až Jiro nařídí rozbořit hradby, aby jeho stroje začaly rozsévat zkázu v jeho vlastních řadách.

Mágové cho-ja jí v této válce nemohli nijak pomoci. Jejich přítomnost musela zůstat utajena až do nejzoufalejšího okamžiku, kdy zasáhne Shromáždění, protože s tím, jak znepřátelená seskupení postupovala ke Kentosani, byla celková válka pouze otázkou času.

Mara pokynula svému veliteli vojsk, aby vstoupil do stanu. "Jak dlouho? Jiro musí brzy podniknout nějaké kroky, aby prolomil naši linii, nebo nařídit svým spojencům na západě, aby zaútočili na Svaté město. Jak dlouho se ještě budeme moci držet zpátky, aniž bychom museli podstoupit riziko podpory Hokanuovi? Pokud se něco pokazí..." Hlas se jí vytratil; cítila se ubitá nekonečným čekáním v plné pohotovosti, a přece bez možnosti postupovat kupředu. Kdyby nařídila svým hlavním silám pochodovat na Kentosani, otevřela by Anasatimu cestu k řece a obchodním cestám nebo k tomu, aby jí vpadl do zad. Dokud budou jednotky domu Acoma držet svou obrannou linii, nebude velitel vojsk domu Anasati moci zaútočit a proniknout do Sulan-Qu, aniž by tím na svého pána nepřivolal trest Shromáždění.

Ale Mara trpěla svou vynucenou nečinností; věděla, že Ičindarova vražda byla jen prvním krokem v promyšleném, dalekosáhlém plánu. Jiro léta nekonstruoval obléhací stroje, neutrácel hromady peněz na úplatky a nezískával si spojenectví statků obklopujících dům Inrodaka pro nic za nic. Hrozba pro Justina přijde ze západu, tím si byla jista, a jestli nepřátelé proniknou obranou císařského okrsku dříve, než se tam dostane ona, její děti přijdou o život. Císařští bílí byli dobrými válečníky, ale komu bude po Ičindarově smrti patřit jejich oddanost? Ičindarova první manželka nedokázala zvládnout ani svou dceru. Nejvyšší velitel císařských vojsk bude bránit císařský okrsek, ale bez jasné autority shora se jeho muži stanou neznámým prvkem. Budou bojovat, ale budou tak činit se stejnou obětavostí a nesobeckostí, jakou jí projevovaly její vlastní jednotky? Každý válečník může zaváhat, obzvlášť když lord, který nařídí útok na císařský palác, může být budoucím císařem. Nyní více než kdykoli předtím si Mara uvědomovala trhliny v tsuranském systému vládnutí.

"Bohové," vykřikla vztekle, "toto tažení by bylo krvavé, ale přímočaré, kdybychom mohli plánovat bez ohledu na Shromáždění!"

Lujan znepokojeně pozoroval neklid své paní; měl své zkušenosti s náladami vojáků nucených dlouho nečinně čekat na bitvu. Jeho paní vypadala, že už dlouho toto napětí nevydrží. Vycpávaná vesta, kterou měla pod brněním, provlhla jejím potem. Tvrdohlavě trvala na tom, že bude osobně dohlížet na průběh boje, přestože to znamenalo být vystavena přímému slunci. Lujan vemlouvavě řekl: "Měla bys využít každé příležitosti k tomu, aby sis odpočinula, má paní." A jako by jí chtěl jít příkladem, sňal si přilbu a usedl se zkříženýma nohama na nejbližší polštář. "Nikdy nevíš, kdy vypukne další boj, a málo prospěješ svým lidem, když budeš k smrti unavená nebo zesláblá z horka." Poškrábal se na bradě, neschopen úplně umlčet své vlastní tryznivé obavy. "To, že se dosud neukázali mágové, je všem podezřelé."

"Zlé znamení," připustila Mara. "Hokanu se domnívá, že se dohadují na jednotném postupu. Ale buď si jist, že kdybychom já nebo Jiro nasadili své síly do přímého boje, zasáhli by." Nechala si od služebné svléknout prošívanou vestu a pokynula jí, aby přinesla suché šaty na převlečení. "Vykoupu se později, až se kouř rozplyne a bude nějaká naděje, že věci zůstanou čisté."

Lujan si třel naražený loket, ale přerušil svou činnost, když mu Kamlio podala vodu. Zhluboka se napil s očima upřenýma na mapu, rozvinutou na holé zemi vedle nízkého stolku. V rozích byla zatížena kameny a v jejím středu se vinuly řady a oblouky různobarevných dřevěných hranolků označujících rozmístění vojenských sil všech uskupení podle posledního hlášení. Netrpělivost, která nahlodávala Maru, pociťovali všichni muži v jejích oddílech. Lujan věděl, že je třeba nějakého činu, aby jim zůstalo jasné myšlení a neprovedli něco nepředloženého. Dokonce i malé střetnutí by posloužilo k vyvolání soustředěné pozornosti a disciplíny. Lujan hloubal nad mapou a pak vytasil meč, aby jej použil jako ukazovátko. "Skupina nezúčastněných zaujala pozice severně od Velkého močálu mezi východním ramenem Gagadžinu a Jamarem. Mohli by se vydat na západ a napadnout Jirovy jednotky, ale s největší pravděpodobností budou vyčkávat a nakonec se připojí k vítězi."

Mara promluvila přes rameno služebné, která jí omyla a osušila tvář a nyní jí oblékala čisté spodní roucho. "Na co myslíš? Na nějakou akci k odvrácení pozornosti nepřítele? Kdybychom je napadli a trochu je rozprášili, možná by se nám vzniklým zmatkem podařilo zamaskovat postup několika našich jednotek."

"Keyoke navrhuje, abychom je zajali, vzali jim brnění a v převleku za ně a pod jejich praporcem vyslali na sever jednotku našich mužů." Lujan se pobaveně ušklíbl. "Není to vůbec čestné, paní, ale máš natolik oddané muže, že jim to nebude vadit." S obdivem se zahleděl na Marinu štíhlou postavu a na puchýře, na něž si nenaříkala. "Ale vyvstává otázka, jak vyvolat šarvátku, aby to našim nepřátelům nebyl
podezřelé."

"O to se mohu postarat, myslím," ozval se sametový hlas. U vchodu do stanu se z kouře vynořil stín. Arakasi se objevil neslyšně jako vždycky. Mara byla zvyklá na jeho neočekávané příchody, a přesto sebou téměř trhla. Kamlio se tak lekla, že vylila vodu ze džbánu na mapu. Dřevěné krychličky byly odplaveny ze svých míst a dolík, představující Kentosani, zlověstně zaplnila voda. Všechno ve stanu znehybnělo, když Arakasi poprvé od její cesty do Thurilu spatřil Kamlio; oči se mu na okamžik rozšířily a objevil se v nich prosebný výraz. Pak se opět dokonale ovládl a jeho pohled se stočil k mapě. Pokračoval v řeči tak rychle, že si jeho zaváhání nikdo nevšiml. "Ta vylitá voda přesně vystihuje naši situaci. Paní, dostala jsi má hlášení?"

"Některá z nich." Mara se dotkla Kamiliny ruky a naznačila jí, že má odejít nebo se posadit. "Služebná to vytře," řekla jí tiše laskavým tónem. Kamlio vypadala ze všeho nejvíce jako gazen, na něhož se vrhá dravý pták; ale Thuril ji přece jen

změnil. Nezatvrdila se ani neutekla, ale sebrala všechnu svou odvahu a posadila se.
Arakasi se prudce nadechl a jeho obočí se tázavě nadzvedlo. Pak si chvatně klekl ke stolu a ruce s propletenými prsty položil na jeho desku. Nevypadal unaveně, usoudila Mara, spíše schváceně a neměl žádný převlek, pouze prosté černé, bíle lemované roucho. Ačkoliv mezi nimi od jejího návratu z jihu proběhla výměna zpráv, nyní se poprvé od Ičindarovy smrti objevil osobně. "Paní, je to tak, jak jsme se obávali. Inrodaka a jeho dva vazalové byli ve spojení s Jirem; jejich prohlášení nezúčastněnosti byla jen přetvářka. Obléhací stroje byly ukryty v lesích a nyní jsou na cestě ke Kentosani."
"Kde?" zeptal se Lujan ostře.
Arakasi pochopil důvod znepokojení velitele vojsk. „Jižně od Svatého města." Doplnil to nejhorší. "Jsou tam tradicionalisté z provincie Nešska a na sever vyslal Inrodaka jednotky, které určitě napadnou Hokanua při jeho pochodu na jih. Hokanuovy síly jsou sice početnější; nebude zastaven, ale utrpí ztráty a zpozdí se."
"Spojenci z Nešsky?" řekla Mara. "S těmi můžeme bojovat." Obrátila se na Lujana. "Může posádka z mého statku u Sulan-Qu vyrazit na západ a zaútočit na ně?"
Arakasi se vmísil do hovoru s pro něj nepříznačnou neomaleností. "Už jsou příliš blízko Kentosani. Mohla bys jedině napadnout jejich zadní hlídky a snad přimět několik jednotek, aby se obrátily a střetly se s námi. To by oslabilo jejich síly určené k obléhání Kentosani, ale rozhodně by je to nezastavilo."
"A pozemky, které jsou tvým dědictvím, by zůstaly bez ochrany," dodal Lujan. Zamračil se, jak zuřivě přemýšlel. "Tvoje původní smlouva s královnou cho-ja ti zaručuje dvě jednotky válečníků. Ty by možná dokázaly odrazit případného lupiče, ale ne Jirovo vojsko, pokud by chtěl napřít všechny své síly tímto směrem."
"Mágové zakazují takovýto krok," namítla Mara a naklonila se na stranu, aby umožnila projít služebné s hadrem, která měla vysušit louže vody na mapě. "Můj statek u Sulan-Qu by měl být nedotknutelný." Spojila konečky prstů v bolestném rozhodnutí. "Kentosani musí být naší prvořadou starostí. Pokud Jiro získá zlatý trůn, my ztratíme všechno. A k tomu, abychom zmařili jeho záměry, máme jen hračkářův plán. A pokud naše léčka bude mít úspěch, mnoho z našich nepřátel zemře v okamžiku, kdy budou obléhací stroje spuštěny. Tím se počet jeho válečníků hrozivě sníží a Jiro nebude mít dost mužů, aby překonali hradby dřív, než dorazí Hokanu. Ne, musíme riskovat a ponechat statek u Sulan-Qu svému osudu. To, co neznáme a čeho se musíme obávat, je reakce Shromáždění. Co udělají mágové, když opustíme území domu Acoma u Sulan-Qu a zaútočíme na tyhle tradicionalisty z Nešky?"
To nikdo neví," připustil Arakasi. Jako kdyby si nevšiml toho, že Kamlio sleduje každý jeho pohyb, posloužil si z podnosu s občerstvením, který přinesla Marina služebná, jakmile setřela vodu. "Ale domnívám se, že tady lord z Anasati možná přechytračil sám sebe. Co nejpečlivěji se postaral o to, aby se zdálo, že jeho spojenci z Nešsky jednají na vlastní pěst. Pokud Jiro získá trůn a Shromáždění ho posléze obviní z příliš ctižádostivého jednání, může přesvědčivě předstírat, že to nebyl jeho nápad. Může tvrdit, že spojenectví se zrodilo na základě všeobecně rozšířeného názoru a že on sám vůbec netoužil po císařské koruně, ale byl zvolen tradicionalisty jako nejvhodnější kandidát." Arakasi spolkl sousto chleba a dodal: "Tvůj odpor vůči tomuto vývoji by Shromáždění mohlo schválit jako přirozené vyrovnání rovnováhy moci."
"Ale majetek v Sulan-Qu by mohl padnout za oběť tomuto předpokladu," upozornil Lujan. Rozhrábl špičkou meče dřevěné značky, aby odhalil příslušnou část mapy.
Marino podráždění se projevilo, když řekla: „Jsme jako dva zápasníci, jimž bylo řečeno, že jisté chvaty jsou zakázány a ten, kdo je použije, přijde o život, ale už jim nebylo řečeno, které chvaty to jsou."
Arakasi odložil kůrku chleba, aby rozložil značky na mapě do nových postavení, a pod jeho rukama vznikl hrozivý obraz shluku barev, v jehož středu bylo Kentosani. "Jiro je možná v nejvýhodnějším postavení pro útok na císařskou čtvrť, ale my jsme silnější a máme více záloh."
Mara se chopila jeho nedopovězené myšlenky. "Máme silnou podporu lorda Hoppary z Xacatecas, ale ten je uvězněn v Kentosani. Bez císařova rozkazu mu jeho úřad nedovoluje podnikat nic, jen se bránit, a Isašani v Ontosetu mu jen může poslat vojsko domu Xacatecas, aby byl připraven na nadcházející události." Mara si povzdychla. "Z politického hlediska jsme v nevýhodě. Je více těch, kdo si přejí návrat staré Rady, než těch, kdo stojí za námi. Ne, tohle nebude vleklá válka. Bud rychle a rozhodně zvítězíme, nebo Jiro získá ještě větší základnu přívrženců."
Lujan přejel prstem po ostří svého meče, jako by ho znepokojovalo, že si ho po ranní šarvátce ještě nestačil nabrousit. "Obáváš se odpadlictví a zrady?"
"Neobávám se jich," odpověděla Mara, "ale zaváháme-li, očekávám je." Když byla mapa uvedena do pořádku, zahleděla se na ni, kousajíc se do rtu, a rozhodla se. "Musíme za každou cenu co nejvíce narušit obléhání. Na statek u Sulan-Qu se nesmíme ohlížet. Lujane, jak bychom měli postupovat?"
Velitel vojsk domu Acoma zvedl svou přilbu. "Můžeme požádat našeho přítele lorda Benšaie z Čekowara, aby se se svým vojskem vydal na sever ke tvému starému statku, ale aby zůstal na západním břehu řeky. Ať Jiro přemýšlí, jestli jde posílit tvou tamější posádku, nebo má v úmyslu pokračovat do Svatého města."
Mara se spokojeně usmála. "Zlákej ho, aby vyslal jen část svých sil proti domu Čekowara, a bude přistižen při činu, který už bude muset vysvětlovat Shromáždění."
"Kdyby se Jiro pustil přes řeku, aby ho napadl, Benšai se dá na útěk jako vyděšený kalei," řekl Arakasi suše. "Jeho služebnictvo si za jeho zády šuška, že Benšai mluví zbaběle ze spaní."
Mara si povzdychla. "Když nám bude přát štěstí, Jiro se to nedozví."
Ted se v Arakasiho hlase ozval hořký tón. Jiro to určitě ví. Divil bych se, kdyby jeho první rádce Čumaka neměl své ucho u Čekowarových odulých rtů, které naslouchá každému jeho vydechnutí. Moji agenti mají důkazy, že za doby, kdy sloužil klanu Hadama jako válečný náčelník, nebyl schopen udržet v klanu pořádek. Navzdory svému okázalému oděvu a ostře vyhlížejícím vojákům je jen samá forma a žádný obsah. Ne, náš lord z Čekowara se možná rázně vydá k

řece, ale při prvním náznaku ohrožení ze strany domu Anasati vezme nohy na ramena. Jiro se přesně dozví, kdy se tvůj statek u Sulan-Qu ocitne bez ochrany, protože polovina Benšaiových konkubín jsou Čumakovy špiónky."

Důrazný tón Arakasiho hlasu přiměl Kamlio, aby se napřímila. Už se nadechovala, že promluví, ale pak zrudla a v rozpacích sklopila oči.

Mara si toho povšimla těsně před Lujanem. Sevřela jeho zápěstí pod stolem, a zastavila tím rozhovor o závažných problémech, aby napětí mezi vrchním špehem a bývalou kurtizánou mohlo přerůst do vzájemného střetu.

Arakasi promluvil první a jeho hlas zvonil jako barbarská ocel. "Nelíbí se mi zvyky lorda z Čekowara." Jeho znechuceni bylo jasně patrné, když dodával: "Mladé dívky jako agentky jsou Čumakovou specialitou. Jedna z nich kdysi málem zabila Maru. Jmenovala se Teani." Odmlčel se s vyčkávavě povytaženým obočím. Jestli chceš cokoliv vědět o tom, co si myslím, nebo o čemkoli jiném, můžeš se mě prostě zeptat. Jen se na mě, prosím tě, přestaň dívat, jako kdybych byl nějaký hlavolam nebo mluvící zvířátko."

Kamlio se zmateným výrazem vyskočila na nohy. "Za nic takového tě nepovažuji." Vypadala, jako by po dlouhém běhu nemohla popadnout dech. Otočila se k Maře, uklonila se a otevřela ústa, aby ji požádala o dovolení odejít; ale výraz na Marině tváři nesliboval, že by jí tuto laskavost byla ochotna prokázat. Kamlio zamrkala, zvedla bradu a podívala se na vrchního špeha zraněným pohledem. "Nevím, na co bych se tě měla ptát. Nevím, co si mám o tobě myslet. Ale děsíš mě do hloubi mého srdce, taková je pravda." Její mandlové oči se naplnily slzami. "Bojím se tě a nevím proč."

Krátkou chvíli si Arakasi s dívkou zmučeně hleděli do očí. Lujan seděl jako přibitý a jeho ruka křečovitě svírala jílec meče.

Po nesnesitelném okamžiku si Mara uvědomila, že to musí být ona, kdo prolomí napětí. "Kamlio, bojíš se, protože jsi konečně zjistila, jaké to je, mít co ztratit. Běž, najdi studenou vodu a opláchni si obličej." Jako kdyby dívka byla spoutána neviditelnými provazy, které byly nyní přeťaty, s úlevou se uklonila a odběhla za závěs do soukromé části stanu.

Mara se obrátila k Arakasimu, a když viděla jeho ztrápenou tvář, povzbudivě se usmála. "Vítězíš," zašeptala. "Ta dívka ti dala nahlédnout do svých citů."

Arakasi bezvládně spustil ruce na kolena. Napjatě a zároveň se špatně skrývanou nadějí se zeptal: "Opravdu si to myslíš?"

Lujan se upřímně rozesmál a přátelsky poplácal vrchního špeha po rameni. "Člověče, máš na to mé slovo. Většina z nás si tyhlety nesmysly odbyla ještě v chlapeckém věku, ale u tebe mládí nastalo jaksi později. Paní Mara má pravdu. Tohle děvče ti samo vleze do postele, pokud jí ovšem dáš najevo, že aspoň kousek z tebe potřebuje její pomoc."

Arakasi seděl s obočím nakrčeným v komickém údivu. "Cože?"

"Musí vidět, zeji potřebuješ," řekla Mara.

Když se Arakasiho zmatený výraz vyjasnil, Lujan řekl: "Bohové, nikdy tě neviděla udělat chybu. Zabil jsi vrahy ze spolku a přežil jsi; miloval ses s ní v posteli jejího pána, a pokud ses přitom zpotil, tak ne strachem, ale vášní. Dotýkal ses jí jako nikdo předtím, vsadil bych se, a to znamenalo, že jsi byl prvním mužem, který kdy nahlédl do jejího nitra. To ji vyděsilo, protože si to vyložila tak, že její krása a výcvik v tvém případě selhaly a že jsi příliš chytrý, než abys podlehl jejímu kouzlu. Do té doby každý muž, který se ocitl v její náruči, přestal myslet hlavou a začal myslet jen tím jistým orgánem. Proto se tak bojí. Žádná z jejích schopností jí, co se tebe týče, není nic platná. Nemůže si nasadit žádnou ochrannou masku. Má před sebou muže, který jí dokáže rozumět, ale jehož city pro ni zůstávají záhadou. Radovánky v ložnici ji nudí, protože mít zájem o muže je mimo její zkušenost. Musíš ji vést a učit. Ale dříve musí ona ztratit svou hrůzu z tebe. Zkus jednou zakopnout o kámen a skácet se jí k nohám a uvidíš, jestli nepřiskočí a nezačne ti ošetřovat odřená kolena."

Mara podotkla: "Na darebáka, který ženy jen využívá, máš překvapivě hluboký vhled do věci, Lujane."

Velitel vojsk se uličnicky usmál a Arakasi řekl: "Budu o tom přemýšlet."

.Jakmile jednou začneš o ženách přemýšlet, je konec." Lujan se ušklíbl. "Přinejmenším já neznám nikoho, kdo by se zamiloval na základě logické úvahy."

"Lujan má pravdu," potvrdila Mara; v duchu si připomněla svou vlastní zkušenost. S Hokanuem sdílela dokonalé porozumění, soulad těla a duše. Ale s tvrdohlavým, prostořekým Kevinem, který ji leckdy přiváděl k výbuchům vzteku, poznala vášeň, jež ani po letech nepohasla. Na okamžik seji při té vzpomínce zrychlil tep - dokud do stanu nepronikl oblak kouře a nepřipomenul jí bitvy a závažné problémy, které vyžadovaly bezodkladnou pozornost. "Pošli pro našeho válečného rádce," řekla. "Musíme připravit plány pro veškerý možný vývoj událostí a udělat jednu věc, dokud věci nedospějí ke svému vrcholu: zůstat naživu."

Ve stanu na okamžik zavládlo ticho a pak se všichni rozešli za svými povinnostmi; větrem se nesly zvuky vojenského tábora připravujícího se na velkou válku nebo na to, že se z něj po jediném úderu Ctihodných ze Shromáždění stane spáleniště.

Bouře ustala a zvuky vody odkapávající ze stromů se mísily s výkřiky důstojníků, řídících své válečníky při stavbě tábora. Jejich brnění nebyla nijak označena; a stany, které vztyčovali, měly světle hnědou barvu. Pro náhodného pozorovatele zde nebylo nic, co by tento tábor odlišilo od tisíců jiných rozmístěných v klíčových pozicích po celém Impériu; s tím rozdílem, že tento očividně nestřežil žádnou důležitou křižovatku, most nebo brod. Na míle vzdálena možným bojům se tato jednotka chystala ke spánku v hustých lesích čtyři dny pochodu na severozápad od Kentosani.

Tuhá kázeň nepolevovala, když řadoví válečnici a sluhové zatloukali stanové kolíky a usazovali hřebenové tyče. Na malém návrší pod korunami mokrých stromů netrpělivě přecházel muž a za ním klopýtala menší postava v kápi z naolejované vlny a snažila se udržet s ním krok. .Jak dlouho ještě budu čekat?" štěkl Jiro podrážděně. Sluha svého

pána předběhl a uklonil se. Jiro se mu vyhnul; sluha si už zvykl na Jirovu nevrlou náladu během doby, kdy bylo vojsko na cestě, a přitiskl tvář k mokrému listí. "Tvůj velitelský stan bude připraven za chvíli, můj lorde."

Jiro se otočil a rozzlobeně přimhouřil oči. "Tebe jsem se neptal!" Zatímco takto oslovený ubožák zavrtal hlavu do bláta ve strachu z pánova hněvu, lord z Anasati šlehl pohledem po svém prvním rádci, který ho právě teď dostihl. "Říkal jsem, jak dlouho ještě?"

Čumaka si otřel kapku vody ze špičky nosu. Vypadal upraveně navzdory vlhkému oděvu a celodennímu pochodu mokrým tesem. "Trpělivost, pane. Chybný tah nyní by mohl zmařit plány, jež jsme léta připravovali."

"Nevytáčej se," řekl Jiro, který neměl náladu na květnaté řečnění. "Ptám se, jak dlouho? Nemůžeme nechat naše obléhací stroje donekonečna zahálet. S každým dalším dnem se zvyšuje riziko, že lord z Oaxantucan, kterému jsme nad nimi svěřili dozor, znervózní nebo začne jednat na vlastní pěst a ve svůj vlastní prospěch. A další zdržování jen dovolí silám domu Šinzawai dostat se blíže na pomoc císařským jednotkám. Nemůžeme si dovolit předpokládat, že Shromáždění nesleduje naše činy. Ctihodní mohou v každém okamžiku zasáhnout a zakázat nám náš útok! Na co, ve jménu bohů, pořád čekáme, Čumako?"

Pokud byl první rádce překvapen touto tirádou, neudělal nic víc, než že s bezvýraznou tváří zůstal stát, zatímco Jiro stále kráčel kupředu. Po šesti rázných krocích si lord konečně všiml, že služebník, od něhož žádal odpověď, ho nenásleduje. Ovládl se, aby nezavrčel nějakou kletbu. Čumaka jako vždycky vzal v úvahu všechny možnosti. Jiro led bude muset přiznat své znepokojení tím, že se pro svou odpověď vrátí, nebo bude muset svému prvnímu rádci přikázat, aby se k němu opět připojil - a vzdálenost mezi nimi byla natolik velká, že by Jiro neměl jiné východisko než zvýšit hlas a ukázat tak všem v doslechu, že cítil potřebu prosadit svou v tak malicherné záležitosti.

Jiro mohl křičet, aby si vybil vztek, ale protože u něj právě dlela na návštěvě družina z domu Oaxantucan, byl nucen ustoupit a vrátit se zpět k Čumakovi.

Jiro byl z různých důvodů podrážděný, ale k Čumakovi osobně Žádnou zášť nechoval. Ve skutečnosti u svého prvního rádce obdivoval obratnost v jednání s lidmi. Lord, který projevuje svou nervozitu a špatnou náladu, nemá žádnou přirozenou důstojnost; a ten, kdo se chce ucházet o císařskou korunu, musí umět bezvýznamné zlosti odsunout stranou. Čumaka jako jeho učitel byl příliš chytrý, než aby mu před sluhy a válečníky vytýkal věci, které by vypovídaly o nedostatečném sebeovládání jeho pána.

A právě tyto vlastnosti činí z Čumáky dokonalého císařského rádce, pomyslel si Jiro s lehkým zkřivením rtů, jež se téměř stalo úsměvem. Nálada se mu značně zlepšila, když pozoroval svého rádce, jehož shrbená ramena byla nyní ještě zdůrazněna zplihlým oděvem. "Proč bychom měli Maře poskytovat více času? Tvoje výzvědná služba potvrdila, že chce získat zlatý trůn pro Justina."

Čumaka si poklepal prstem na tvář, jako by uvažoval, ale z chladně vypočítavého lesku v jeho očích Jiro poznal, že ho jeho rádce pečlivě pozoruje. "Pane," navrhl nakonec Čumaka, "tvůj velitelský stan už je připraven. Co kdybychom pro-t hovořili naši věc tam, v pohodlí a soukromí?"

Jiro se zasmál. "Jsi kluzký jako právě chycená ryba, Čumako. Tak dobrá, usušíme se a sluhové nám uvaří čaj. Ale pak, žádné rozvleklé řeči kolem! U všech bohů, já od tebe tu odpověď dostanu. A po všech těch výmluvách a vytáčkách uděláš nejlépe, když všechno uspokojivě vysvětlíš."

Na Čumakově tváři se objevil úsměv. Krátce se uklonil a řekl: "Pane, copak jsem někdy zklamal tvá očekávání?"

Jiro, jehož nálada se měnila jako oblaka hnaná větrem nad jejich hlavami, odpověděl skrz zaťaté zuby: "Mara ještě žije. Přines míjejí hlavu a pak budu souhlasit s tím, žes mě nikdy nezklamal."

To, co by někdo jiný mohl pochopit jako vážnou výhrůžku, Čumaku ani v nejmenším nevyvedlo z míry. "Ano, pane, usilovně pracuji, abych dosáhl právě tohoto cíle."

"Ha!" Jiro se otočil a namířil ze zšeřelého lesa k největšímu stanu. "Nezkoušej to na mě, starce. Usilovně pracuješ jen z čisté lásky k intrikám."

Čumaka si vyždímal promočený lem svého pláště a následoval svého pána do velitelského stanu. "Můj lorde, to je skvělý postřeh, ale kdybych to dělal jen pro věc samotnou, byla by to marnivost. A bohové nemilují takovéto lidské chyby. Proto pracuji pro tvou větší slávu a čest, můj pane. Jsem tvůj oddaný služebník."

Jiro ukončil hovor odmítavým mávnutím ruky. Dával přednost filozofii vyčtené z knih, kde nehrozil Čumakův nervy drásající zvyk omílat každou věc stále kolem dokola. Úprava vnitřku velitelského stanu ještě nebyla dokončena. Svítila pouze jedna lampa a sluhové běhali sem a tam s náručemi polštářů a závěsů. Zvenčí Jirovo obydlí vypadalo prostě, ale uvnitř trval na svém pohodlí, hedvábných čalounech a dvou skříních s knihami. V poslední době důkladně studoval nejasné záležitosti týkající se císařských státních funkcí a toho, jaký obřad musí který kněz provést, aby jeho korunovace na císaře byla platná v očích bohů.

Četba to byla únavná, obzvlášť když lampy vrhaly slabé světlo a ještě přitahovaly různý hmyz. Lord z Anasati luskl prsty a vzápětí přiběhl sluha. "Sundej mi brnění a postarej se, ať jsou všechny řemínky naolejovány, aby neztvrdly." Jiro zůstal stát nehybně jako socha, zatímco chlapec rozepínal první přezky.

Čumakovi jeho vysoké postavení také zaručovalo péči sluhů, ale on nenáviděl okázalost. Sám si svlékl svůj vlněný plášť a našel si místo k sezení. Jirovo tiché, výkonné služebnictvo se postaralo, aby se před ním vzápětí objevil kouřící šálek čaje. Ale v okamžiku, kdy se chystal usrknout první doušek, ozval se vysoký bzučivý zvuk.

"Ctihodný přichází!" vykřikl varovně.

Jiro ze sebe strhl poslední kousek zbroje a otočil se, zatímco všichni sluhové do posledního se vrhli tváří k zemi. Když stanem zavanul vzdušný vír, až se závěsy zavlnily, Čumaka odložil šálek a rozplynul se ve stínech v zadní části stanu.

Mág se objevil uprostřed jednoho koberce, který už byl vybalen a rozvinut na podlaze. Zpod kápě mu vyčnívaly ohnivě rudé vlasy a zdálo se, že vůbec nevěnuje pozornost tomu, že šlape po hedvábných polštářích, když kráčel k lordu z Anasati. Oči pod. hustým obočím měl bledé a pronikavé, jak jimi těkal sem a tam, a nakonec je upřel na lorda,

který Čekal s hromádkou zbroje u nohou.
"Můj lorde z Anasati," pozdravil Tapek ze Shromáždění mágů. "Byl Jsem vyslán, abych ti přikázal dostavit se do Svatého města. Vojska vytáhla a pro dobro Impéria Shromáždění požaduje vysvětlení."
Lord Jiro, vděčný za vlhké vlasy, které skryly kapky potu, jež se mu objevily na čele, zvedl bradu. Pak se s dokonalou úctou uklonil. "Jak si přeješ. Ctihodný. Nebyl to dům Anasati, kdo porušil vaše nařízení. Ale pokud mohu být tak troufaly: jestli půjdu, kdo dohlédne na to, aby Mara z Acoma a její manžel ze Šinzawai dodrželi zákaz ozbrojeného střetu?"
Tapek se zamračil. "To není tvoje starost, lorde Jiro! Neopovažuj se klást otázky." Třebaže byl tento Ctihodný dalek toho, pohlížet na věc domu Anasati nepřátelsky, nelíbila se mu myšlenka, že by si kterýkoli lord mohl dovolit vyslovit byť jen nepatrnou námitku. Ale když Jiro pokorně sklonil hlavu, Tapek povolil. "Paní Maře byl doručen tentýž rozkaz! Ona se také dostaví do Kentosani. A stejně jako ty na to má deset dnů. Jakmile skončí císařský smutek, budete oba předvoláni před Shromáždění, abyste obhájili svá stanoviska."
Jiro chvatné přemýšlel a potlačil spokojený úsměv. Deset dnů rychlého pochodu bude Maře sotva stačit, aby včas dorazila do Kentosani. On byl mnohem blíže, nikoli na jihu se svými hlavními silami, jak všichni předpokládali, nýbrž na tajném místě poblíž Svatého města, kde se připravoval na plánované obléhání. Mara se bude muset hodně namáhat, aby vyhověla rozkazu Shromáždění, zatímco on má několik dní k dobru. Aby zamaskoval směr svých myšlenek, lord z Anasati řekl: „Je nejistá doba. Ctihodný. Cestování po silnicích není bezpečné pro žádného lorda, když se všude potulují jiní ctižádostiví lordi se svými vojsky. Mara osobně na mě podle vašeho nařízení nesmí zaútočit, ale má spoustu spojenců a přívrženců. Mnoho přátel zemřelého císaře by mě z politických důvodů rádo vidělo mrtvého, protože jsem vůdcem tradicionalistické frakce."
"To je pravda." Tapek velkomyslně mávl rukou. „Je ti dovoleno cestovat s čestnou stráží, aby byla zajištěna tvá bezpečnost. Až dospěješ do Svatého města, smíš si s sebou vzít sto vojáků. Císařští bílí udržují ve městě pořádek, takže ti tento počet bude plně postačovat k obraně před nájemnými vrahy."
Jiro se hluboce uklonil. "Jak si přeješ. Ctihodný." Zůstal v tomto poníženém postoji, dokud bzučivý zvuk neoznámil Tapekův odchod. Když se napřímil, zjistil, že Čumaka už opět sedí na svém polštáři, upíjí čaj a opražuje místa, která při svém příchodu pošlapal mág. Choval se naprosto klidně, jako by se právě neuskutečnila významná návštěva, jen na jeho vrásčité tváři zářil ruměnec ďábelského uspokojení.
"Jak to, že tak překypuješ sebevědomím?" zeptal se Jiro a popadl suché roucho, které mu přinesl sluha. Překročil své brnění, prohlédl si svůj polštář, jestli nebyl ušpiněn, a posadil se se zkříženýma nohama naproti svému rádci.
Čumaka odložil svůj šálek, natáhl se pro konvici a klidně nalil svému pánovi čaj. "Pošli pro dědice domu Oaxantucan." První rádce domu Anasati podal Jirovi šálek a radostně si zamnul ruce. "Náš plán se vyvíjí velmi dobře, můj lorde! Ve skutečnosti nám Shromáždění nevědomky velmi pomohlo."
Jiro přijal šálek, jako by byl plný nechutného léku. "Už zase mluvíš v hádankách," řekl varovně; ale nepřel se a zavolal posla, aby splnil Čumakovu žádost.
Když posel odběhl, zahleděl se Jiro na svého rádce přes okraj šálku a pak se napil. "Budeme v Kentosani během čtyř dnů se stovkou mých nejlepších válečníků," připustil. "Co ještě se ti honí v hlavě?"
"Velké věci, pane." Čumaka zvedl ruku a začal vypočítávat na prstech. "Opustíme tento tábor a vydáme se do Kentosani přesně podle rozkazu Shromáždění. Dále, předpokládáme-li, že Mara také uposlechne Shromáždění - a to považuji za samozřejmé, protože kdyby to neudělala, zemře rukou mágů a my se staneme tak jako tak vítězi - tedy předpokládáme-li, že není blázen, bude ještě mnoho dnů pochodu od Kentosani, zatímco my už budeme ve městě a budeme se tajně připravovat na útok na císařskou čtvrť." Čumaka se ušklíbl a dotkl se svého prsteníku. "Mezitím velitel vojsk domu Oaxantucan na příkaz svého lorda zahájí obléhání Svatého města, jak jsme celou dobu plánovali. A tady nastane - díky Shromáždění - ta změna k lepšímu: ty, můj pane, nebudeš mít s tímto útokem nic společného, protože se budeš nacházet uvnitř hradeb. Pokud se mágové ohradí, že byl porušen císařský mír, ty nebudeš moci být obviněn. Konec konců, ty přece nemůžeš za všeobecné hnutí, které tě chce dosadit na trůn. Ale bohužel pro Císařské bílé se ukáže, že staré hradby jsou slabé. Budou rozbořeny a vojska vpadnou do ulic."
Čumakovi jiskřilo v očích. Jiro nebyl tak nadšen. Opatrně odložil šálek a řekl: "Naši spojenci pod Oaxantucanovým velením vniknou do císařské čtvrti. Mařiny děti nešťastnou náhodou zahynou a hle, císařský smutek skončí, Mara dorazí do Kentosani a na trůně sedí nový císař a jeho jméno je Jiro."
Jirovo zamračení se proměnilo v otevřené podráždění. "První rádce, tvé nápady mají několik nedostatků, pokud na ně mohu poukázat?"
Čumaka kývl hlavou; jeho nadšení doutnalo jako uhlíky, z nichž může každou chvíli vyšlehnout plamen. "Mara," uhodl. "Neřekl jsem, co s tou děvkou z Acoma, po jejíž smrti tolik toužíš."
"Ano, Mara!" Jiro, unavený způsobem řeči svého rádce, někdy svou spletitostí podobným jeho taktice při hře šhä, dal průchod své netrpělivosti. "Co s ní?"
"Bude mrtvá." Čumaka se dramaticky odmlčel a nadzvedl se, aby sluha mohl pod jeho polštáře rozložit další koberec. Pak řekl: "Myslíš, že Shromáždění na ni nenechá dopadnout svou trestající ruku, když její jednotky zaútočí na tvé hlavní síly soustředěné u Sulan-Qu?"
Tentokrát Jiro pochopil jeho záměr. "Ctihodní ji zabijí za mě!" Naklonil se kupředu a téměř převrhl svůj šálek s čajem. "Ale to je skvělé! Myslíš, že ji můžeme vyprovokovat k útoku?"
Čumaka se spokojeně usmál a nalil si další čaj. V přítmí stanu zasvítily jeho zuby. "Vím jak," přiznal. "Životy jejích dětí jsou ohroženy a ona je žena. Bude riskovat všechno, jen aby je zachránila, na to se spolehni. A kdyby nedala povel k útoku, tvoje vojska na jihu zruší tábor a vydají se kolem jejích linií, aby podpořily tvoji nově ustanovenou vládu a ovládly území kolem Kentosani. Takhle jí to ten její chytrý vrchní špeh naprosto určitě řekne, protože to bude pravda.

Na tváři potěšeného Jira se objevil zrcadlový odraz úsměvu jeho prvního rádce. "Mágové se budou zabývat Marou a já se mezitím zmocním trůnu. Samozřejmě, může se stát, že ztratíme celé vojsko domu Anasati, ale na tom už tolik nezáleží. Dům Acoma bude vyhlazen a já získám nejvyšší pocty v celém Impériu. Bude mi podléhat pět tisíc Císařských bílých a všichni lordi se budou klanět mé vůli."

Vchodový závěs se odhrnul a Jiro okamžitě zmlkl. Když se otáčel, aby zjistil, kdo vchází, měl už ve tváři naprosto netečný výraz.

Do stanu rázným krokem vstoupil mladý muž. Ani on neměl na svém brnění žádné označení domu, ale tupý nos a široké lícní kosti ho neomylně určovaly jako potomka lorda z Oaxantucan. "Poslal jsi pro mě, lorde Jiro?" zeptal se pyšně hlubokým hlasem.

Lord z Anasati vstal, stále lehce zrudlý rozrušením. "Ano, Kadamogi. Vydáš se co nejrychleji ke svému otci a vyřídíš mu, že nadešel Čas. Ode dneška za pět dní zaútočí na Kentosani za pomoci obléhacích strojů, které jsem obstaral."

Kadamogi se uklonil. "Řeknu mu to. A pak ty splníš to, co j jsi nám slíbil výměnou za naši podporu, můj lorde z Anasati - až ti bude patřit zlatý trůn, tvůj první Čin jakožto císaře i bude obnovení Nejvyšší rady s tím, že Vojevůdcem se stane. lord z Oaxantucan!"

Jirovy rty se zkřivily v sotva potlačeném znechucení. "Ještě nejsem natolik senilní, abych tak brzy zapomněl slib, který jsem dal tvému otci." Pak, když se mladý šlechtic z Oaxantucan uraženě napřímil, chlácholivě dodal: "Čas kvapí, i Vezmi si pro svůj úkol má nejlepší nosítka a nejrychlejší nosiče. Co se mne týče, musím se domluvit se svým velitelem vojsk, aby dohlédl na sestavení mé čestné stráže."

"Čestné stráže?" Kadamogi se zmateně zamračil. "Nač potřebuješ Čestnou stráž?"

Jiro se zasmál v další ze svých častých změn nálady. "Také se vydám do Kentosani, a na příkaz Shromáždění. Ctihodní mě tam povolali, abych jim podal vysvětleni ohledně rozmístění svých vojsk!"

Kadamogiho tvář se vyjasnila a mladík se hrdelně zasmál. "To je dobré. Opravdu. A náš plán na obnovení Nejvyšší rady je skoro hotová věc."

Jiro živě zagestikuloval. "Přesně tak. S naší pomocí zevnitř bude obléhání krátké a příznivci Dobrého Ochránce budou rozprášeni Shromážděním. Do jeho hlasu se vloudila Škodolibá radost. "Mágové zabijí Maru za nás. Ať si Je Ochráncem Impéria, stejně zahyne v magických plamenech, upečená jako needří kýta!"

Kadamogiho odulé rty se zkřivily v úsměvu. "Měli bychom na tento konec vypít sklenici vína, než vyrazím, co říkáš?"

"Skvělý nápad!" Jiro zatleskal na sluhy, a až nyní si všiml, že polštáře, na nichž seděl Čumaka, jsou prázdné. Šálek s čajem zmizel také, takže nezůstala žádná známka toho, že by tam první rádce vůbec byl.

Ten muž je nevyzpytatelnější než samotný Bůh klamu, pomyslel si Jiro; a pak bylo přineseno víno a on se posadil k přátelskému popovídání s dědicem pláště domu Oaxantucan.

Za velitelským stanem se ve večerním mrholení mezi stromy pohybovala temná postava. Čumaka si nesl svůj plášť z naolejované vlny přehozený přes předloktí, protože neměl čas si ho obléknout. Rychle kráčel ke stanu, kde byli ubytováni poslové domu Anasati, a zdálo se, že si přitom počítá na prstech. Ale nebyla to čísla, která si polohlasem mumlal.

"Ti válečníci, kteří kdysi patřili domu Minwanabi a neodpřísáhli věrnost Maře - ano, teď nadešel čas, abychom je využili, myslím. Opatrnost, ano, jen pro případ, že by Mara vyklouzla Shromáždění z rukou. Je chytrá. Nemůžeme předpokládat, že známe všechny podrobnosti toho, co plánuje. A ten čas, který údajně strávila v ústraní chrámu, se také ještě musí vysvětlit. Jak mohla být v chrámu a pak se z ničeho nic objevit na svém statku...?"

Čumaka spěchal, a přesto nezakopával o kořeny ani se nezachytával o větve, i když byla tma a tábor postavený na s místě, které neznal. Ačkoliv se zdál být hluboce zabrán do svých myšlenek, bez zaváhání překračoval stanové šňůry a kolíky, zatímco dokončoval svůj záložní plán. "Ano, musíme pro ty muže obstarat sadu brnění nalakovaných nazeleno, aby mohli proniknout do Mariny čestné stráže - nebo alespoň zůstanou v úkrytu do poslední minuty, až bude Mara na útěku, a pak proklouznou mezi její válečníky a pobijí její obránce. Potom ji mohou buď zajmout a vrátit černooděncům, nebo si udělat radost a zabít ji v pomstě za svého pána z Minwanabi, jehož rod vyhladila. Ano..., to bude ono." Čumaka dospěl ke stanu, k němuž měl namířeno. Tím, že náhle vystoupil z temnoty, překvapil stráž a téměř byl zasažen mečem do hrudi.

"Bohové, chraňte nás před našimi vlastními lidmi!" vykřikl, uskočil zpět a použil svůj zchumlaný plášť k zachycení rány. "To jsem já, Čumaka, ty slepý hlupáku! Teď mi sežeň nějakého dobře odpočatého posla, a rychle, než se rozhodnu podat pánovi zprávu o tvé neschopnosti."

Voják se rychle vyděšeně uklonil, protože nebylo tajemstvím, že každého, kdo se znelíbí prvnímu rádci, čeká nedobrý osud. Vpadl do stanu, zatímco za ním v jemném mrholení Čumaka pokračoval ve svém zpěvavém polohlasém přemítání.

Kapitola dvanáctá

ODPOR

Nosítka se zahoupala.
Mara se s trhnutím probudila a zmateně se rozhlédla po stísněném prostoru, dokud si nevzpomněla. Nebyla ve svém stanu, ale na cestě do Kentosani, kam se měla dostavit na příkaz Shromáždění. Už dva dny putovala ve svých nejzdobnějších nosítkách, k jejichž uzvednutí bylo potřeba třiceti nosičů. Těch se u nosítek střídaly bez zastávek dvě skupiny. Byla noc; ale Mara nevěděla, kolik přesně hodin.
Lehký vánek rozvlnil záclony. Keyoke, který seděl naproti ní, se vyklonil ven a dovnitř vnikla vůně deště. Ačkoliv byla stále ještě napůl omámená spánkem, pochopila Mara z tónu řeči svého prvního rádce, mluvícího s někým venku, že vyvstaly problémy.
Nadzvedla se na svých polštářích. "Co se děje, Keyoku?"
Stařec stáhl hlavu zpět do nosítek. Ve světle olejové lampy, zavěšené nad nimi na háku, vypadala jeho tvář více než kdy jindy jako vytesaná ze žuly.
"Potíže," uhodla Mara.
Keyoke krátce přikývl. "Posel od Arakasiho přinesl špatné zprávy." Pak, protože si dobře uvědomoval. Že tato podrobnost není nepodstatná, dodal: "Ten muž za námi přijel na zádech cho-ja."
Mara ucítila, jak se jí srdce rozbušilo strachem. "Bohové, co se pokazilo?"
Starý válečný veterán věděl, jak sdělit zprávu co nejstručněji. "Konečně jsme zjistili, kde se nachází Jiro. Není u svého vojska, jak jsme předpokládali. Je před námi, teď asi jeden den pochodu od Kentosani."
Mara se sesula do svých polštářů, zdrcena náhlým zhroucením naděje. "To mu dává pět dní, během nichž může nikým neohrožován kout své pikle, protože ten senilní hlupák lord Frasai uznal za vhodné poslat po císařově smrti Hopparu z Xacatecas domů."
"Paní," přerušil ji ustaraně Keyoke. "To není všechno." Mara, sužovaná představou možné smrti svých dětí, se přinutila sledovat jeho slova. Když viděla pochmurný výraz na Keyokově tváři, domyslela si to nejhorší. Jirovy obléhací stroje," řekla dutým hlasem.
Keyoke jí odpověděl strohým kývnutím, jaké používal během válečných porad. "Jsou připraveny k útoku a Arakasi odhalil, že naše snaha o jejich poškození selhala. Dělníci, které jsme poslali, aby uskutečnili úpravy podle hračkářových plánů, se pravděpodobně vůbec nedostali na místo. Byli asi zajati a zabiti a nám byla prostřednictvím tvé sítě poslána falešná zpráva o jejich úspěchu. Arakasi může pouze s jistotou říct, že útok na kentosanské hradby proběhne bez překvapivých událostí pod vedením lorda z Oaxantucan. Jakmile se Jiro ocitne v císařské čtvrti, jeho ruce budou zdánlivě čisté. A svou snahu uchvátit zlatý trůn pak může ospravedlnit tím, že je to způsob, jak znovu nastolit mír."
Mara se kousla do rtu, až ji to zabolelo. .Ještě není v císařské čtvrti?"
Keyokův kamenný výraz se nezměnil. "Ještě ne. Ale poslova zpráva není čerstvá a od doby, kdy vyrazil na jih, se mohlo hodně přihodit."
"Na tohle nejsme připraveni!" vybuchla Mara. "Bohové, jak jsme na tohle mohli být připraveni?" Hlas sejí třásl zoufalstvím. Co se vrátila z Thurilu, hrnula se na ni s hrozivou rychlostí jedna pohroma za druhou. Osud si s ní krutě zahrál, když ji nepřipravenou vrhl do tohoto konfliktu, zatímco měla na dosah prostředky potřebné k odvrácení naprosté zkázy. Kdyby jen měla dostatek času, aby mohla plánovat a vymyslet, jak nejúčinněji využít přítomnosti mágů z Čakahy. "Paní?" řekl Keyoke tázavě.
Mara si uvědomila, že příliš dlouho mlčí, a vzchopila se. "Vypadá to, že jsme ztraceni, ale já se rozhodně nevzdám bez boje. Když selžu, budou moje děti brzy zabity a bez nich můj rod zanikne spolu se mnou." Snažila se, aby její hlas zněl rozhodně, když dodávala: "Nenechala bych své oddané služebníky napospas nemilosti nebes bez jejich paní, kdybych se měla pokorně podřídit vůli císaře Jira."
"Všichni raději zahynou ve službách domu Acoma, než aby se z nich stali šedí válečníci," přiznal Keyoke.
Mara potlačila prudké zachvění. "Takže se shodujeme, že se situace vyhrotila." Naklonila se a odhrnula záclonu na nosítkách. "Lujane!" zavolala.
Velitel vojsk jí zasalutoval, až mu z chocholu odlétly kapky vody. "Na tvůj rozkaz, má paní!"
"Pošli nosiče o kus dál a nařiď jim, ať si odpočinou," řekla Mara úsečně. "Až budou z doslechu, rozmístíš mou čestnou stráž v obranném kruhu kolem nosítek. Pak tady budu chtít Arakasiho posla, cho-ja, který ho přinesl, Sarika, Incoma a tebe. Musíme se ihned poradit a okamžitě učinit rozhodnutí."
Její příkazy byly bleskurychle vyplněny navzdory temnotě a dešti. Mara mezitím zuřivě přemýšlela, zatímco Keyoke uvážlivě rozhrnul a upevnil všechny záclony, aby se všichni zvolení rádcové mohli shromáždit kolem nosítek. Světlo jediné lampy, která planula v nosítkách, ozářilo kruh jejich tváří. Za nimi byla jen černočerná tma.
Mara se postupně zahleděla na každého ze svých dvořanů, od Keyoka, jehož znala od dětství, přes Sarika, který se přes své mládí stal jejím prvním rádcem, až k Incomovi, kterého ušetřila osudu zajatého nepřítele. Všichni pro ni během své služby vykonali zázraky. A teď zjistila, že od nich bude nucena žádat ještě více, že někteří z nich za ni budou muset položit život. A neměla čas ani na to, aby jim mohla projevit své city. Prvořadý byl vyšší zájem, a tak jim udělila své, jak se domnívala, poslední rozkazy v tomto životě věcným, chladným hlasem. Kdyby si připustila nějaké pocity, riskovala by zhroucení.
Nejdříve se obrátila k cho-ja, kterého svým necvičeným zrakem odhadla na staršího dělníka. "Nejprve bych chtěla poděkovat tvé královně za zapůjčení tvých služeb."

Dělník cho-ja pokývl hlavou. "Mé služby byly zakoupeny. paní Maro."
"Tvá královna má mou vděčnost zároveň s platbou v penězích. Dej jí to vědět, pokud k tomu máš prostředky." Mara se odmlčela a za okamžik uslyšela vysoký bzukot, jímž se cho-ja dorozumívali na dálku. Když zvuk ustal, zeptala se: "Je vhodné, abych ti kladla otázky, dobrý dělníku? A mohu od tebe žádat další práci, aniž bych omezila tvou potřebu odpočinku?"
Cho-ja opět přikývl. "Noční vzduch je vlahý, paní Maro. Necítím potřebu odpočinku, pokud se neochladí. Oznam mi, co žádáš."
Mara si se sotva postřehnutelnou úlevou oddechla. O jednu potíž, s nimiž se musela potýkat, méně. "Žádám, abys odnesl mého velitele vojsk Lujana na jih, aby se mohl připojit k mému vojsku u Sulan-Qu. Musí cestovat nejvyšší možnou rychlostí; závisí na tom přežití mého rodu."
"Mé služby patří tobě," řekl cho-ja zpěvavě. "Ochotně ponesu tvého důstojníka."
"Pokud přežiji, splatím královně tvého úlu tento dluh," řekla Mara s upřímnou vděčností. "Chtěla bych tě také požádat, abys mému rádci Sarikovi přesně popsal vchod do úlu cho-ja, který se nachází nejblíže našemu nynějšímu postavení." Když cho-ja opět souhlasně přikývl, obrátila se Mara na Sarika. "Sariku, jdi s ním. Zjisti, kde je ten úl, a vyber z mé družiny válečníky, kteří se umějí rychle pohybovat; a sežeň mi nějaké brnění, v němž bych ve tmě vypadala jako voják."
Sarik se chvatně uklonil a opustil kruh. O jednu tvář méně, pomyslela si Mara a těžce polkla. Další rozkaz, který .musela vydat, se bude vyslovovat mnohem obtížněji. "Lujane?"
Její velitel vojsk se naklonil kupředu s rukou pevně svírající jílec meče. "Krásná paní, jaké je tvé přání?"
Řekl to uličnickým tónem. Mara potlačila napůl smích a napůl vzlyk. "Budu od tebe žádat nemožné, vojáku." Nuceně se usmála. "Ačkoliv bohové vědí, že něco podobného jsi pro mě už učinil v zápasnickém kruhu v Čakaze."
Lujan mávl rukou. Jeho oči se také až příliš leskly v slabém světle lampy. "Jen mluv, paní. Není třeba dělat okolky, obzvlášť po tom, co jsme spolu prožili v Čakaze."
Mara potlačila nervózní chvění. "Veliteli vojsk, žádám, aby ses připojil k mému vojsku na jihu. Kdyby se jednotky domu Anasati pokusily opustit své postavení a pohnout se kterýmkoli směrem, na východ, na sever nebo na západ, napadneš je všemi našimi silami. Bojuj, dokud je nezatlačíš zpátky; musíš zabránit tomu, aby se dostaly ke svému pánovi do Svatého města. Až se dostaví černooděnci, aby tě potrestali, snaž se utišit jejich hněv všemi způsoby, jaké tě napadnou." Odmlčela se a sbírala sílu vůle, aby mohla mluvit dále. "Lujane, žádám tě, abys spíše obětoval životy válečníků domu Acoma do posledního, než abys dovolil vojsku lorda Jira přiblížit se byť jen o jediný krok ke Kentosani."
Lujan se udeřil sevřenou pěstí do hrudi. "Paní Maro, dávám ti své slovo. Buď tvé vojsko zvítězí, nebo rozpoutá tak zuřivou bitvu, že nás černooděnci budou muset vyhladit všechny, jak Acoma, tak Anasati." Sklonil hlavu v rychlé úkloně a napřímil se. "Pro tvou Čest, má paní."
A pak ho rovněž spolkla noc. Paní z Acoma si přejela prsty po tvářích. Cítila vlhkost, ale nebyla si lista, jestli je to pot, nebo vysrážená mlha. Jestli to Lujan přežije a vrátí se, přísahala si Mara, odměním ho tak, jak by se mu o tom ani nesnilo. Ale pouze když Justin usedne na zlatém trůnu, mohou mít všichni jakousi naději na přežití. Protože i kdyby dům Acoma zvítězil, nemusel by Lujan získat svou odměnu, neboť nikdo, kdo se postaví na odpor Shromáždění, nepřežije; nikdo. Mara zvedla bradu a vyslovila otázku, jež musela být vyřčena. "Keyoku, vždy oddaný děde mého srdce, vidíš nějaké jiné východisko?"
Podíval se na ni, zocelený lety strávenými na válečných polích. "Nevidím žádné, dcero mého srdce. Vzdát se a obětovat nepříteli život tvého nevinného syna, tím by se nic nevyřešilo. Pokud Jiro nastoupí na zlatý trůn, naše životy a čest domu Acoma se obrátí v prach. Co na tom záleží, jestli nás dříve Shromáždění sežehne na popel?" Usmál se s humorem, jehož jsou schopni pouze vojáci, čelící smrti. .Jestli zemřeme se cti, vstoupíme do dějin jako první dům, který se postavil na odpor Shromáždění. A to není bezvýznamný čin."
Mara upřela pohled přímo před sebe. Jiné možnosti neexistovaly. Teď musí pokračovat posledním příkazem; nejtěžším, jaký kdy vydala. "Keyoke, Incomo." Hlas jí selhal. Svírala ruce v pěsti a nutila se věřit ve svou sílu, která ale ve skutečnosti byla jen předstíraná. "Zde se naše cesty musejí rozdělit. Vy pocestujete s nosítky a čestnou stráží. Budete se držet silnice do Kentosani a chovat se, jako by se nic neobvyklého nepřihodilo. Možná že se vám to zdá jako malá věc ve srovnání s tím, co jsem žádala od Lujana. Ale popravdě řečeno se váš úkol může ukázat jako nejdůležitější. Černooděnci nesmějí mít až do posledního možného okamžiku ani tušení, že jsem se z této cesty odchýlila. Vaše životy jsou nu drahé, ale žádná paní mého postavení by neputovala na setkání s mágy bez svých nejvyšších dvořanů. Vaše přítomnost je nezbytná, abychom zachovali zdání, že je všechno v pořádku. Závisí na tom záchrana Kasumy a Justina."
"Mara-anni." Keyoke použil dětskou zdrobnělinu jejího jména. "Neboj se. Co se mne týče, jsem starý muž. Moji přátelé, kteří mě znali od mládí, jsou už většinou v Turakamuových síních, a pokud bohové budou laskaví a splní mi mé nejvroucnější přání, odeberu se na setkání s Rudým bohem mnoho let před tebou." Keyoke se odmlčel a na jeho tváři se rozhostil laskavý úsměv. "Má paní, chci, abys věděla toto. Jen díky tobě jsem pochopil skutečný smysl života válečníka. Každý muž může zemřít v boji s nepřítelem. Ale skutečná zkouška cti pro člověka je žít a naučit se mít rád sám sebe. Ve svém dlouhém životě jsem vykonal mnoho skutků. Ale až když jsem od tebe přijal dar být tvým rádcem, poznal jsem význam toho, co jsem vykonal." Keyokovy oči se podezřele leskly, když Maře předkládal svou poslední žádost. "Paní, pokud dovolíš, chtěl bych Sarikovi pomoci s výběrem válečníků, kteří tě budou doprovázet na tvé cestě do Kentosani."
Mara nebyla schopna slov, a tak jen sklonila hlavu a skryla své náhlé slzy, zatímco Keyoke hrábl do polštářů pro svou berlu a vstal. Vklouzl do tmy, vzpřímený stejně jako zamladA a s toutéž oddaností, jaká ho provázela celým životem a všemi válkami. Když Mara konečně nalezla odvahu zvednout hlavu, byl z dohledu; ale slyšela jeho hlas, žádající o zapůjčení přilby a meče z pohotovostních zásob.

"Sakra," vypůjčil si kletbu z midkemianštiny, když mu někdo navrhl, aby cestoval v pohodlí nosítek. "Půjdu pěšky a ozbrojený, a každý, kdo se opováží mě strkat do nosítek, si to se mnou může rozdat na meče a dostane výprask!"

Mara popotáhla nosem. V jejím kruhu už zůstaly pouze dvě tváře: Arakasiho posel, který pro ni byl vlastně cizincem, a Incomo, jehož nepoznala tak dobře jako ty, kdo nosili zeleň domu Acoma déle než on. Štíhlý sehnutý starý rádce zažil službu ve dvou domech a smrt svého prvního pána rukou toho druhého. A přesto se nezdál být v rozpacích, když stál tváří v tvář paní, jíž slíbil věrnost. Třebaže byl opatrným a váhavým mužem, jeho hlas zněl překvapivě silně. "Paní Maro, věz, že sis získala moji lásku a obdiv. Dávám ti na cestu vše, co mohu: radu, jakkoli je ubohá. Nabádám tě, aby ses pro dobro Impéria, jež oba ctíme, nenechala odvrátit od svých cílů. Nedovol, aby zlatý trůn uchvátil Jiro, a věz, že jednáš v zájmu této země a jejího lidu." Plaše se usmál. "Já, který jsem kdysi oddaně sloužil tvému nejzavilejšímu s nepříteli, jsem ve tvé službě získal více cti a prožil více radosti, než by si kdokoli dokázal představit. Když jsem sloužil domu Minwanabi, dělal jsem to z povinnosti a pro čest i svého domu. Kdyby Tasaia porazil kterýkoli jiný vládce, zemřel bych jako otrok, a tak jsem na vlastní kůži poznal hodnotu tvých zásad. Změny, o něž usilujeme, jsou spravedlivé. Učiň Justina císařem a vládni moudře a dobře. Náleží ti má oddanost a neskonalá vděčnost."

Incomo, zrozpačitělý z projevu svých citů, neohrabaně vstal, hluboce se uklonil, ještě jednou se plaše usmál a odspěchal, aby naplnil Sarikovy uši posledními radami, ať už byly vítané či nikoli.

Mara ztěžka polkla, neboť měla sevřené hrdlo. Zahleděla se na Arakasiho posla, který byl tak unavený, že jakmile usedl na polštáře, upadl do dřímoty. "Mohl bys mi říct, jestli zpráva, kterou jsi přinesl, byla doručena také mému manželovi?" zeptala se mírně a měla nepříjemný pocit, že ruší jeho klid.

Muž zamrkal a probral se. "Paní, lord Hokanu obdržel onu zprávu dříve než ty, protože je blíže Kentosani. Arakasi vyslal kurýry tobě i jemu zároveň."

Mara toužila dozvědět se, co Hokanu udělal, když tato zlá zvěst dospěla k jeho uším. Možná to nikdy nezjistí; nebo možná bude žít tak dlouho, aby litovala toho, co se nakonec dozví. Protože ať už svými příkazy Lujanovi, které byly v naprostém rozporu s rozhodnutím Shromáždění, ohrozila život svého manžela nebo ne, ve svém srdci chovala podezření, že Hokanu nepřipustí, aby Jiro v bezpečí dorazil do Kentosani. Pomsta za vraždu jeho otce mu to nedovolí a ještě k tomu byl v sázce život jeho dědičky. Mara dospěla k závěru, že Hokanu zaútočí bez ohledu na to, jestli bude, nebo nebude mít naději na úspěch.

Dívala se na vyčerpaného kurýra a vydala poslední příkaz, který, jak doufala, mu poskytne nejlepší možnost přežít. "Opustíš tuto družinu," oznámila mu ocelově tvrdým hlasem. Posel byl náhle bdělý a pozorně naslouchal. "Vyrazíš hned a odpřísáhneš mi, že se nezastavíš, dokud nedoběhneš k dalšímu kurýrovi ve tvé štafetě. Musíš Arakasimu předat tuto zprávu: ať jde za svým štěstím. On ví, kde ho nalezne, a kdyby váhal, řekni mu, zeje to rozkaz jeho paní a jeho čest vyžaduje, aby uposlechl."

Nyní už plně probuzený posel se uklonil. Pokud mu obsah zprávy připadal podivný, pomyslel si, že je to prostě další důmyslná šifra. "Jak si přeješ, má paní." Vzápětí zmizel ve tmě.

Mara zůstala v nosítkách sama. Rozvázala šňůry u záclon. Jemné hedvábí tiše zašelestilo a poskytlo vzácný okamžik soukromí. Mara zabořila tvář do dlaní. Pomoc, kterou získala v Čakaze, se nyní zdála být naprosto marná. Kdyby tam zemřela, výsledek by byl stejný: život jejího syna obětovaný na oltáři Jirovy ctižádosti. Sebelítostivě přemýšlela, jestli by se k ní osud zachoval jinak, kdyby před mnoha lety neurazila Jira tím, že si za manžela zvolila jeho bratra Buntokapiho.

Je tento spletitý nebezpečný politický zmatek pomstou bohů za její marnivost? Je to trest za její sobecké, bezohledné úsilí o přetrvání jména a ctí své rodiny i za cenu životů nevinných lidí? Provdala se za svého prvního manžela jen proto, aby ho svými intrikami dohnala k smrti. Proklel neslyšně jméno domu Acoma, když nalehl na svůj meč? Maru zamrazilo. Možná že všechno je předurčeno a její zbývající děti podobně jako Ayaki zahynou jako kameny obětované ve Hře rady.

Mara potlačila vzlyk a ramena se jí křečovitě zachvěla. V průběhu let se s každým tahem Velké hry zvedaly sázky. Teď už bezpečí její rodiny nezajistí nic menšího než císařsky trůn. Aby zachránila své děti, musí změnit běh dějin Císařství a zapomenout na staletí tradic. Cítila se křehká a zranitelná a ubitá a zoufalá. Pak chvíle sebezkoumání pominula; už nesmí otálet, pokud chce přežít a setkat se se svými dětmi na této straně Kola života.

K nosítkům se vrátil Sarik s náručí plnou zbroje. "Má paní?" zeptal se tiše. "Musíme si pospíšit. Nejbližší úl je vzdálen půldruhého dne pochodu. Má-li nám zůstat nějaká naděje, že do Kentosani dorazíme včas, nesmíme ztratit ani vteřinu."

Její rádce měl také oblečeno brnění, uvědomila si Mara. Sarik zachytil její udivený pohled, když poklekal, aby jí pomohl s jednotlivými kusy zbroje. "Kdysi jsem byl voják," připomněl. "Mohu jím být znovu - staral jsem se, abych na práci s mečem nezapomněl. Je to pro nás výhoda. Malá družina rychle pochodujících válečníků vzbudí menší pozornost, než kdyby je doprovázel muž v oděvu vysoko postaveného dvořana, nemyslíš?"

Sarikův zvyk hovořit v otázkách měl ten účinek, že odpoutal pozornost od neřešitelných problémů. Mara byla navzdory svým starostem nucena odpovědět a připustit, že jeho převlek byl moudrým nápadem.

"Ať nás bohové chrání, ale jeden meč navíc se může hodit, než bude všechno řečeno a vykonáno." Sarik zkušeně zapínal přezky na jejím prsním plátu, zatímco chlapec s vodou obcházel tábor a nabízel občerstvení, aby bylo zachováno zdání, že se zde zastavili pouze k odpočinku.

Lujan sklouzl z cho-ja a setřel svým tělem pruh prachu, usazeného na tvorově krunýři. Svaly měl tak ztuhlé, že mu podklesla kolena, a neupadl jen díky tomu, že ho zachytil a podepřel válečník, stojící na stráži u velitelského stanu. "Kde je velitel jednotek Irrilandi?" zasípal velitel vojsk domu Acoma skrz vyprahlé hrdlo. "Přináším rozkazy od paní Mary."

Velitel hlídky, který měl právě službu, přiběhl celý udýchaný, jakmile spatřil blížícího se cho-ja. Po jediném pohledu na

svého vyčerpaného velitele pomohl Lujanovi posadit se na polštáře ve stínu. "Irrilandi je venku s průzkumnou hlídkou. Hlásila, že zpozorovala pohyb mezi jednotkami lorda Jira. Šel si to osobně ověřit."

"Vyšli nejrychlejšího posla, ať ho přivede zpátky," nařídil Lujan. Z velitelského stanu se vyhrnuli sluhové se studenou vodou a ručníky. Lujan přijal nápoj a pak sluhům nařídil, aby se postarali o cho-ja, který ho přinesl. Když se napil a spláchl prach v hrdle, zněl jeho hlas zvučněji. "Chci, abyste okamžitě splnili vše, oč vás ten tvor požádá."

Sluhové se uklonili a vzápětí se shlukli kolem unaveného cho-ja. Lujan si mnul rozbolavělé svaly na stehnech a rychle hovořil a jako vír v hlubokém proudu se jeho okolí dalo do pohybu.

Zatímco se poslové rozeběhli, aby svolali všechny důstojníky, Lujan se obrátil na válečníka s nejvyšší hodností, který byl po ruce, a zasypal ho proudem otázek.

Důstojník odpovídal stručně a jasně. Špičkou taseného meče nakreslil na zem změněné postavení nepřátelských vojsk a Lujan vypozoroval tvar, který znepokojil Irrilandiho.

.Jirovy jednotky se chystají k pochodu," usoudil.

"Takže to také vidíš." Válečníkův ustaraný pohled sledoval ruce svého velitele vojsk, které se pevně sevřely na jílci jeho meče. "Ačkoli jen bohové vědí, proč lord z Anasati vydal takový rozkaz. Jeho vojsko nás nemůže napadnout, aniž by na sebe nepřivolalo hněv Shromáždění."

Lujan vzhlédl. "Mám nové zprávy. Jiro začal uskutečňovat svůj plán na uchvácení císařského trůnu. Ale ať jsem proklet, jestli si dokážu představit, jak se jeho příkaz dostal tak rychle ze severu, kde se nachází, k veliteli vojsk domu Anasati tady na jihu."

Zvěd si otřel pot z tváře. "Na to mohu odpovědět. Má ptáky."

Lujan vyvalil oči. "Cože má?"

"Ptáky," trval zvěd na svém. "Dovezené z Midkemie. Jsou vycvičeni, aby z různých míst létali tam, kde mají hnízdo, a přitom přenášejí zprávy připevněné k noze. Říká se jim holubi. Naši lučištníci dva sestřelili, ale zbývající nám ulétli."

"Zprávy byly zašifrované?" zeptal se Lujan, ale sám uhodl odpověď. "Žádná z Arakasiho dešifrovacích šablon i mohla?"

Velitel zvědů zavrtěl hlavou na znamení, že Anasatiho šifry zůstaly zatím nerozluštěny.

Lujan přinutil své rozbolavělé tělo vstát a jít. "Pojď se mnou," přikázal veliteli zvědů; důstojníkovi ve službě řekl: "Až se Irrilandi vrátí, najde mě ve velitelském stanu u mapy."

Ve stanu nebylo příjemně; déšť ustal a slunce se opíralo do jeho kožené střechy a rozehřívalo vzduch uvnitř do dusného parna. Lujan si sňal přilbu a vychrstl zbytky vody ze svého poháru na své potem zvlhlé vlasy. Pak si otřel slané kapky z řas a naklonil se nad okraj stolu s mapou. .Jsou přesné?" zeptal se s pohledem upřeným na řady barevných krychliček a hedvábných vlaječek označujících rozmístění jednotek.

"Doplněné dnes ráno," odpověděl zvěd.

Rozhostilo se ticho. Zvenčí byl slyšet ruch válečníků sbíhajících se k nástupu, tlumený stěnami stanu a závěsy; stejně jako každý jiný dobrý důstojník v Impériu měl i Lujan uši naladěné na to, co se děje venku, zatímco oči upíral na mapu.

"Tady," pronesl náhle a zaprášenýma rukama na má rychle přeskupil celé jednotky. "Pláň Našika. Tady si to s ním rozdáme."

Zvěd zalapal po dechu a zbledl. "Zaútočíme na lorda Jira? Veliteli vojsk, a co černooděnci?"

Lujan ani nevzhlédl od mapy, kde přemisťoval další krychličky. "Černooděnci ať si dělají, co chtějí. Ale my na příkaz naší paní zaútočíme. Jestli zaváháme nebo selžeme, každý příslušník tohoto vojska se stane šedým válečníkem, prokletým bohy."

Závěs u vchodu do stanu se odhrnul a dovnitř v oblaku prachu rázně vkráčel velitel jednotek Irrilandi. Svlékl si rukavice a postavil se na druhou stranu mapy naproti svému nadřízenému důstojníkovi Nemarnil čas pozdravy; přejel mapu pohledem, jemuž neunikla sebemenší podrobnost ve změněném postavení jednotek. "Takže zaútočíme," řekl svým obvyklým úsečným způsobem, do něhož pronikl náznak radosti. "Dobře. Za úsvitu, předpokládám?"

Lujan k němu vzhlédl s tvrdostí v očích, jakou u něj jeho paní viděla jen jednou, a to v okamžiku těsně předtím, než vstoupil do zápasnického kruhu v Čakaze. "Ne za úsvitu," opravil Irrilandiho. "Ještě dnes, hned po setmění."

Irrilandi se potěšené ušklíbl. "Ale temnota nám neposkytne žádnou ochranu. Černooděnce tím neoklameš."

;,Ne," připustil Lujan. "Ale do úsvitu prolijeme tolik krve našich nepřátel z Anasati, kolik jen budeme moci. Ať si pak Ctihodní zjišťují, co se stalo, až se ráno probudí a uvidí následky naší noční činnosti."

Irrilandi studoval mapu. "Pláň Našika? Dobrá volba."

"Taktika?" zeptal se Lujan stručně. "Chtěl bych znát tvůj názor ještě před setkáním s ostatními důstojníky."

Irrilandi se krátce hrdelně zasmál. "Rozvinout bitvu hodně do šířky s mnoha malými oddíly útočícími různými směry. Je nás dost a bohové vědí, že můžeme vysílat tucty poslů, aby přenášeli rozkazy a zprávy sem a tam. Tady žádná lukostřelba, jen předstíraný útok a klamný manévr, a tady zase krupobití šípů v jediném okamžiku po celé délce linie."

Lujan se zmateně zamračil a pak náhle pochopil záměr velitele jednotek. Uznale se zasmál. "Ty prohnaný synu harultha! Tohle je nejlepší rada, jakou jsem za celou dobu své služby slyšel. Nadělat tolik zmatku, kolik jen půjde, abychom získali čas a způsobili co nejvíce škody."

"Když už nás má Shromáždění spálit na popel, vezměme si s sebou do Turakamuových síní dost nepřátel, aby jejich oslavná píseň k naší poctě zněla pořádně hlasitě." Irrilandi vzhlédl s tak kamennou tváří, že v porovnání s ní Keyokův nejchladnější výraz vypadal příliš živý. "Doufejme, že to zabere. Ať se nad námi bohové smilují, je to příliš chabé protiopatření, které můžeme postavit proti moci mágů."

Odpoledne uběhlo v horečných přípravách, na něž většinou dohlížel velitel jednotek Irrilandi, protože Lujan využil poslední příležitosti, aby se trochu prospal. Ačkoliv rozkaz vydaný Marou se v konečném důsledku rovnal rozsudku smrti, žádný z tisíců jejích válečníků se nezalekl. Zemřít bylo tsuranské a setkat se s Rudým bohem na bojišti znamenalo

pro válečníka nejvyšší poctu. Pokud jméno domu Acoma přetrvá a jeho moc a sláva ještě vzroste, bude mít každý z nich naději na lepší postavem ve svém příštím životě, až se Kolo otočí.

Je ironií osudu, pomyslel si Lujan, když při západu slunce chvatně jedl večerní jídlo, že právě tuto tradici a víru, která její válečníky podněcuje k tomu, aby za ni ochotně položili život, má Mara v úmyslu změnit, přežije-li Justin a stane se příští Nebeskou září Národů. Někteří důstojníci věděli o tomto zvratu osudu; alespoň budou bojovat o to usilovněji. Pokud má válečník nějakou opakující se noční můru, pak je to ta, že se jednoho dne probudí a zjistí, že se ocitl živý v zajetí nepřítele. Důstojníci byli tradičně zabíjeni, ale obzvlášť krutý vítěz je mohl nechat naživu jako otroky bez naděje na zlepšení jejich postavení. Jestli Mara zbaví krvavou smrt na bojišti její slávy, vymýtí zároveň otroctví, ubíjející lidské bytosti bez ohledu na jejich schopnosti a zásluhy.

Obloha se při západu slunce zbarvila zlatě a měděné a pak ztemněla do hvězdnaté noci. Mařini válečníci se na okraji pláně Našika pod rouškou tmy zformovali do výchozího postavení. Rozkaz k útoku byl tichý.

Netroubily válečné rohy, neduněly bubny a válečníci nevolali jméno své paní nebo jiný válečný pokřik domu Acoma. Největší bitva, jaká byla v dějinách Tsuranuanni svedena, začala bez fanfár, které tradičně doprovázely války.

Jediné varování, jehož se vojsku domu Anasati dostalo, byl dusot tisíců nohou válečníků domu Acoma vrhajících se do boje. Tentokrát se zmýlil i Čumaka: předpokládal, že útok se uskuteční za úsvitu.

Nocí se ozýval třesk mečů a sténání prvních raněných. Bojovalo se divoce a bez slitování. Během první hodiny zem zrudla krví padlých. Lujan a Irrilandi přihlíželi bitvě na návrší nad planinou a přesouvali značky jednotek na mapě podle toho, s Jakými zprávami přibíhali poslové. Rozkazy byly udíleny a jednotky postupovaly kupředu či ustupovaly a lákaly nepřítele do pastí. Území bylo získáváno, ztráceno a opět získáváno za cenu strašlivých ztrát na životech. V prachu pod stolem s mapou se povalovaly krychličky a vlaječky, které tam velitel vojsk a velitel jednotek odhazovali podle toho, jak se vyvíjela bitva a stále více mužů umíralo. Ale všichni bojovali se zběsilostí berserků, aby, když už měli zemřít, zahynuli raději známou smrtí mečem než v magických plamenech.

Oba Mařini nejvyšší velitelé střídavě jezdili na zádech cho-ja povzbudit své muže nebo s mečem v ruce pomoci tam, kde to bylo potřeba.

Vyšel měsíc a ozářil bitevní scénu svým měděným světlem. Linie střetu se rozpadla na jednotlivé skupiny bojujících, kteří křičeli jména Mary nebo Jira, aby dali najevo svou příslušnost. Barvy brnění v temnotě splývaly a bylo téměř nemožné rozeznat přítele od protivníka. Meče zčernaly krví a válečníci se museli spoléhat jen na svou šermířskou zkušenost, protože ve tmě neviděli na své čepele.

Přišel úsvit, zahalený do mlhy a prachu zvířeného bojem. Široká pláň byla pokryta těly padlých, přes něž klopýtali ti, kteří ještě žili a bojovali. Čepele, namáhané neustálými údery a kryty, se lámaly, a tak se ke slovu opět dostaly i meče mrtvých.

Lujan se opíral o stůl s mapou a vytíral si prach z očí. "Mají větší ztráty než my, ale odhaduji, že jejich mrtvých je asi jen o tři sta více než našich." Uvědomoval si bolest na předloktí, ale nemohl si vzpomenout, kdy ono zranění utržil. S námahou zaostřil zrak na mapu. Jednotky byly silně oslabeny ztrátami, ale situace se během posledních hodin alespoň stala přehlednější.

Lujan se obrátil k Irrilandimu. "Pokud bude cho-ja ochoten vykonat ještě jednu cestu, ať té odnese k západní linii. Vezmi si polovinu jednotky a pomoz jednotkám pod velením velitele útoku Kanazira, které se ocitly pod silným tlakem." Ukázal na místo, kde zuřil nejkrvavější boj.

Irrilandi zasalutoval a odešel si promluvit s cho-ja; po několika slovech tvor odběhl s velitelem jednotek na zádech.

Lujan se unaveně opřel o stůl s mapou. Přemýšlel, kde je asi Mara: jestli v bezpečí dospěla do úlu cho-ja, nebo jestli ne, zda ji nedostihli černooděnci. Justin už možná zdědil plášť vládnoucího lorda a nikdo z vysokých dvořanů domu Acoma o této změně vůbec neví. Třeba už je všemu konec a muži na pláni Našika bojují a umírají nadarmo.

Takové myšlenky byly jedovaté, následek napětí a vyčerpání; Lujan se přinutil věnovat pozornost značkám na mapě a naslouchat dalšímu zvědovi, který přinesl zprávu o změnách v bojové linii. Tentokrát ustoupilo Jirovo vojsko. O pět minut později bylo dobyté území opět ztraceno, jak se to střídavě dělo po celou zdánlivě nekonečnou noc. Lujan si všiml stínu své ruky a uvědomil si, že slunce už vyšlo a stoupá nad vrcholky kopců.

Ucítil na šíji závan vzduchu a vzápětí si uvědomil, že bzučivý zvuk, který mu zněl v uších, nebyl přirozeným důsledkem únavy a nedostatku spánku. Otočil se a spatřil tři muže v černém, kteří se zhmotnili asi metr od něj. Nejmladší z nich pokročil kupředu; v hubené tváři s vysokými lícními kostmi měl vážný výraz. "Veliteli vojsk," pronesl, "hledám tvou paní."

Lujan klesl na kolena a uklonil se. Odkašlal si, aby zbavil hrdlo prachu a popravdě řekl: "Má paní zde není."

Mág přistoupil blíže. Lujan si všiml, že byl obut v lehkých trepkách s podrážkami z měkké kůže nevhodné pro nošení venku. Z tohoto náhodného postřehu Lujana zamrazilo. Mágové očekávali naprostou a okamžitou poslušnost bez toho, že by byli nuceni učinit víc než několik kroků.

Lujan cítil, jak mu buší srdce a po tváři stéká pot, ale ovládl se. Jsou to mocní lidé, avšak přece jen pouze lidé, připomněl si. Olízl si vyschlé rty a vzpomněl si na rozsudek smrti, který byl nucen ještě jako šedý válečník vynést nad mužem, jenž se provinil proti celému táboru. Vykonal tehdy popravu sám svým vlastním mečem a pamatoval si, jak bylo těžké zabít bezbranného odsouzence. Lujan mohl pouze doufat, že i Ctihodní zaváhají, než někoho zbaví života.

Velitel vojsk domu Acoma se nehýbal, přestože ho zradilo vlastní tělo a začalo se chvět; nutkání vstát a čelit nebezpečí tváří v tvář nebo se poddat slabosti a utéct bylo mučivé.

Mág zaklepal špičkou nohy. "Není tady?" zeptal se s nádechem jízlivosti. "V okamžiku svého triumfu?"

Lujan, tisknoucí tvář k zemi, neohrabaně pokrčil rameny. Věděl, že každá vteřina získaná navíc může jeho paní pomoci v její snaze přežít, a proto mluvil pomalu. .Ještě jsme nedosáhli vítězství. Ctihodný." Odmlčel se a odkašlal si. Chrčivý zvuk propůjčil věrohodnost jeho potřebě udělat přestávku v řeči a pročistit si hrdlo ještě jednou. "Nejsem oprávněn

ptát se své paní na důvody Jejího rozhodnutí, Ctihodný. Jen ona sama ví, jaká záležitost si vyžadovala její přítomnost jinde a proč svěřila velení v této bitvě do mých ubohých rukou."

"Skoncuj s tím řečněním. Akani," štěkl jiný hlas. Lujan zpozoroval další pár nohou před svým obličejem, tentokrát obutých do bot v midkemianském stylu. Poznal rudovlasého mága, který byl ze všech tří vyslanců nejvyšší a také nejvíce nakloněný ohnivému řešení každého problému. "Říkám, že ztrácíme čas. Víme, že Mara je v nosítkách na cestě do Kentosani, a i hlupák z tohohle návrší pozná, že se tady svádí bitva mezi silami domu Acoma a Anasati. Naše nařízení bylo přestoupeno! Musí následovat bezodkladný trest."

Černooděnec, oslovený jako Akani, odpověděl mnohem mírnějším tónem. "Uklidni se, Tapeku. Nesmíme činit unáhlené závěry. Tato vojska skutečně bojují, to je pravda, ale protože nikdo z nás neviděl začátek bitvy, nemůžeme vědět která strana zaútočila jako první."

"To je akademická otázka!" procedil Tapek skrze zaťaté zuby. "Bojují, a my jsme zakázali ozbrojený střet mezi domy Acoma a Anasati!"

Po krátkém tichu, během nějž se mágové měřili pohlede se Akani znovu obrátil k Lujanovi. "Řekni mi, co se tu stalo?"

Lujan nadzvedl hlavu, aby zamžoural skrz prach, který se vznášel ve vzduchu jako záclona. "Bitva se blíží k závěru, Ctihodný. Nepřítel je možná lépe rozmístěn, ale nás je větší počet. Myslím, že nakonec zvítězíme, jinak bych v zoufalství skládal modlitby k Rudému bohu."

"Ten válečník s námi jedná jako s hlupáky," řekl Tapek Akanimu. "Mluví v oklikách jako obchodník, který se snaží prodat podřadné zboží." Midkemianská bota se zvedla a šťouchla Lujana do ramene. "Jak začala tato bitva, válečníku? To jsme chtěli, abys nám řekl."

"Na to se musíte zeptat mé paní," odpověděl Lujan s čelem přitisknutým k zemi. Ačkoliv riskoval, že bude obviněn z otevřeného odporu vůči nejmocnějším mužům v Impériu, vyložil si Tapekovu otázku v nejširším možném smyslu; Mara s ním koneckonců nikdy nemluvila o původních kořenech dávného nepřátelství mezi domy Acoma a Anasati; tato část historie spadala spíše do oblasti Sarikových vědomostí. Lujan setrvával v pozici oddaného služebníka a modlil se, aby žádného mága nenapadlo přeformulovat otázku a zeptat se, kdo nařídil první útok.

Lujan se odvážil vrhnout krátký pohled vzhůru a pohlédnout na černooděnce stejným okem, jakým se díval na každého nového rekruta: troufl si ohodnotit je jako obyčejné muže. Usoudil, že Akani bude inteligentní člověk a rozhodně žádný hlupák a že nemá zájem Maře a silám domu Acoma nějak ublížit. Rudovlasý Tapek pravděpodobně málo přemýšlí a hned zaujímá krajní stanoviska; ten byl nebezpečný. Třetí mág vypadal jako pozorovatel, který stojí stranou a do sporu se nezapojuje.

Tapek opět strčil botou do Lujana. "Veliteli vojsk?"

Lujan si uvědomil, že odpoví-li přímo na Tapekovu otázku, mohl by být v příštím okamžiku mrtev, a tak hodil obezřetnost za hlavu. Zachoval se, jako by ho mágové tak zmátli, že není schopen rozumného uvažování. Vyděšeným tónem řekl: "Ctihodný?"

Tapekova bledá tvář zrudla. Výbuchu jeho vzteku zabránil Akani, který se jemně dotkl jeho paže a zasáhl do hovoru. ^Veliteli vojsk Lujane, odvolej síly domu Acoma z této bitvy a ukonči ji."

Lujan zamrkal. "Ctihodný?" zopakoval, jako by ho Akaniho příkaz ohromil.

Tapek setřásl Akaniho ruku a zahřměl: "Slyšel jsi! Přikaž silám domu Acoma, ať se stáhnou, a ukonči tuto bitvu."

Lujan opět přitiskl tvář k zemi. Chvíli protahoval projev naprosté podřízenosti a pak úlisně řekl: "Jak si přeješ, Ctihodný. Samozřejmě že nařídím ústup." Odmlčel se, dovolil si starostlivě nakrčit obočí a dodal: "Dovolíš mi zorganizovat ústup tak, aby ztráty na životech mých válečníků byly co nejmenší? Pokud je účelem zabránit dalšímu krveprolévání..."

Akani mávl rukou. "Nepřeji si zbytečné zabíjení. Zařiď odvolání svých sil tak, jak ti to bude nejlépe vyhovovat."

Lujan se ovládl, aby si nevydechl úlevou. Zvedl se na kolena. Přivolal si nejbližšího posla a rychle mu řekl: "Příkazy lordu z Tuscalora. Ať se se svými vojáky stáhne na jih a pak ať se zastaví a poskytne podporu těm, kteří ho budou následovat" - pohlédl na černooděnce a dostalo se mu krátkého přikývnutí od Akaniho, nasupeného zamračení od Tapeka a nezaujaté pozornosti od třetího mága - "aby chránil jejich ústup, víš," zakončil chvatně.

Posel byl napůl zkamenělý hrůzou. Chvíli mu trvalo, než pochopil, co se od něj žádá. Když odběhl, mávl Lujan na dalšího kurýra a udělil mu dlouhý výčet příkazů, zahrnující dva složité přesuny jednotek a to vše ve vojenském žargonu, jemuž nezasvěcený člověk těžko porozuměl. Když i tohoto kurýra odeslal pryč, uklonil se Lujan opět mágům. "Smím vám nabídnout občerstvení, Ctihodní?"

"Kapka ovocné šťávy by se v tomhle vedru hodila," při. pustil ten z mágů, který dosud nepromluvil. "Tahle roucha nejsou příliš pohodlná pro pobyt na přímém slunci."

Tapek přešlápl a začal podrážděně podupávat nohou. Lujan zatleskal na sluhy a začal s nimi probírat, pro jaké víno by se mělo poslat a které z táborových zásob budou nejvhodnější k pohoštění ták vzácných hostů. Dohadování se nějakou dobu táhlo, dokud se Tapek neutrhl, že nikdo neočekává žádné lahůdky a že čistá voda a obyčejný jomach budou jeho druhům docela stačit.

"Ale ne!" pronesl Akani lehkovážným tónem. "Já osobně bych tedy dal přednost tomu vínu dovezenému z Midkemie."

"Tak tu zůstaň a popíjej si s tím tupcem, který si říká velitel vojsk." Tapek téměř křičel. "Někteří z nás mají na starost mnohem důležitější věci a já si myslím, zeje v zájmu Shromáždění, které nás vyslalo, aby někdo dohlédl na to, jestli vojska na bojišti skutečně ukončila bitvu."

Akani vrhl na Tapeka pohoršený pohled. "Velitel vojsk bez námitek uposlechl náš příkaz a nařídil svým jednotkám stáhnout se. Chceš snad zpochybnit jeho čestné slovo?"

"Nemusím," štěkl Tapek.

V tomto okamžiku se ozval třetí mág, upírající oči do dálky, kde se pohybovala vojska. "Tapek může mít pravdu. Z jasnovideckého pohledu se zdá, že boj ani v nejmenším nepolevil."

K Lujanovu úžasu Akani přezíravě mávl rukou. "Tyhle věci potřebují čas, pokud tomu dobře rozumím." Pronikavě se zahleděl na velitele vojsk domu Acoma a pohladil si bradu. "Něco jako vazal, který musí zaujmout postavení, aby mohl podporovat ústup ostatních jednotek... tak nějak to bylo, veliteli vojsk?"

Lujan se v poslední chvíli ovládl, aby sebou netrhl. Trocha strachu z něj vyprchala, když si uvědomil, že mágové jsou také jen lidé! Měli frakce stejně jako soupeřící vládnoucí lordi ve Hře rady. Podle všeho se Ctihodný Akani nenápadně pokouší pomoci Mařině věci, aniž by otevřeně vystoupil proti nařízení Shromáždění. Lujan zdusil neopodstatněný pocit sebedůvěry, který se v něm při tomto zjištění vzedmul, a řekl: "Přesně tak. Ctihodný. Lord z Tuscalora -"

"Přestaň nás unavovat podrobnostmi!" přerušil ho Tapek. "Prostě nám řekni, jak se Mara z Acoma mohla opovážit nařídit tento útok a věřit, že zůstane nepotrestána, když jsme jí svým nařízením výslovně zakázali pouštět se do ozbrojeného střetu s Jirem z Anasati."

Lujan si s nepředstíranou nervozitou olízl rty. "To nemohu vědět." Ostré kamínky, na nichž klečel, se mu zadíraly do kolen a záda měl z nezvyklé pozice celá ztuhlá. Ale mnohem větší muka zažívala jeho mysl. Nevhodnou volbou slov mohl zapříčinit Mařinu smrt. Byl dobře vycvičen k boji, ale postrádal Sarikovo diplomatické nadání. Tápal a snažil se nějak obejít holou pravdu. Dostal jsem od ní příkaz zabránit vojskům tradicionalistů v pochodu na Kentosani. A jak jsi sám řekl, má paní je na cestě do Svatého města, kam se vydala na příkaz Shromáždění."

"Ach tak." Tapek si spokojeně založil paže na prsou. "A teď si vyslechneme pravdu. Jakou cestu si zvolila, aby se tam dostala? A žádné vytáčky! Odpovíš mi přímo, nebo zemřeš bolestivou smrtí." Tapek zvedl prst a z jeho Špičky vyšlehl plamen. "Mluv!"

Lujan vstal. Jestli má zemřít, pak vstoje jako muž a válečník. "Jak si přeješ, Ctihodný. Má paní měla v plánu cestovat postranními cestami v doprovodu své čestné stráže, pokud nenarazí na potíže."

Nejnemluvnější mág ze všech tří, Kerolo, se zeptal: "A kdyby narazila na potíže?"

Lujan polkl a zjistil, že má hrdlo vyschlé na troud. Odkašlal si a silou vůle našel hlas, který nakonec zazněl klidněl a pevně, jak si přál. "Hledala by úkryt v nejbližším úlu cho-ja "

Mágové Tapek a Kerolo si vyměnili znepokojené pohledy a oba najednou sáhli po svých přenášecích přístrojích. Vzduch naplnilo bzučeni, které na okamžik přehlušilo slábnoucí zvuky bitvy a vzdálený třesk mečů. Pak závan větral zvířil prach a oba byli pryč. Zůstal jen Akani, ve stísněném tichu zamyšleně pozorující Lujana. Uplynula chvíle. Lujan stál v pozoru jako rekrut před vyšším důstojníkem. Zdálo se, že přes rozdíl v jejich postavení vzniklo mezi oběma muži jakési porozumění. Akaniho pohled se změnil ve vychytralý.

Řekl: "Už žádné uskoky. Tvoje paní má ve Shromáždění pokud ne přímo spojence, tak alespoň příznivce, ale i oni se postaví stranou při otevřeném porušení našeho zákazu. Z jakého důvodu Mara spoléhá na pomoc cho-ja?"

Lujan zavrhl jakýkoli pokus o další lest. Tento černooděnec by si s ním v takovém případě snadno a rychle poradil. Přesto ve strachu, aby neprozradil příliš mnoho, volil svá slova velmi opatrně. "Dlouho se přátelila s královnou cho-ja na svém rodném statku. Během let si od úlu koupila mnoho služeb, zejména v oblasti obrany domu Acoma."

Akani se zamračil. "Cho-ja za hranicemi jejího statku ochotně přijmou její věc za svou?"

Lujan obrátil dlaně vzhůru a pokrčil rameny v tradičním tsuranském gestu. "To nemohu říct. Ctihodný. Jen má paní sama ví, jaké úmluvy mohou, nebo nemohou být uzavřeny."

Akaniho pohled byl náhle hrozivě pronikavý. Lujanovi se zdálo, jako by mu mág vytrhl myšlenky z mozku a vystavil je oslepujícímu světlu. Projela jím zimnice a začal se třást. A pak ten pocit pominul.

"Mluvíš pravdu," připustil Akani. "Ale varuji tě, Shromáždění se dostane k jádru této věci. A potom se může stát smutnou skutečností, že budeme stát proti sobě, veliteli vojsk." Akani kývl hlavou na pozdrav, uvedl do chodu své přemisťovací zařízení a zmizel.

Lujan se zachytil okraje stolu s mapou, aby se pod ním ne-odlomila kolena. Mara, pomyslel si zoufale; co se s ní stane? Jirově armádě sice bylo laskavostí Shromáždění znemožněno pochodovat na Kentosani, ale probudil se skutečný nepřítel. Lujan už dřívě viděl svou paní dosáhnout nemnožného a měl bezmeznou důvěru v její schopnost poradit si s nepředvídaným, ale dokonce ani Ochránce Impéria nemůže dlouho vzdorovat Shromáždění a přežít.

Kapitola třináctá

ODPLATA

Nosítka byla honosná.

Neslo je osm nosičů a byla vyrobena ze vzácných dřev a zdobena korkarou a drahocennými kovovými cvočky. Bohatě vyšívané záclony z jemného hedvábí, obšité střapci a třásněmi, měly za úkol oslňovat přihlížející, ale daní za nádheru bylo, že nedostatečně propouštěly vzduch a světlo. Protože se rozednilo natolik, aby se dalo číst, přikázal Jiro svým služebníkům záclony rozhrnout a upevnit do kožených poutek.

Dojem sice nebyl tak elegantní jako při spuštěných záclonách, ale to Jira netrápilo. Nebyl tu nikdo důležitý, kdo by si toho všiml.

Po lesní cestě vedoucí na jihovýchod do Kentosani neputovaly žádné karavany nebo šlechtici. Kromě několika poslů, kteří rychle proběhli kolem, se po ní vlekli pouze uprchlíci, prostí lidé opouštějící města; jídlo bylo drahé a rodiny z nejchudších čtvrtí začaly trpět hladem jako první. Toto byli zubožení lidé, pokrytí boláky a oblečení v cárech. V náručí chovali plačící nemluvňata nebo vedli za ruce větší děti, které klopýtaly a podklesávaly, zesláblé podvýživou. Mladší muži nesli na zádech své staré prarodiče. Venkov přece jen nabízel příležitost k lovu nebo sběru bobulí a oříšků.

Jiro těmto ubožákům nevěnoval žádnou pozornost: byli chudí, protože si to tak přáli bohové. Vojáci v přední hlídce zajišťovali jeho družině volnou cestu, a tak Jira rušil jen občasný pláč dětí.

Zatímco se jeho nosiči potili při rychlém pochodu, lord z Anasati seděl na navršených polštářích s hromadou svitků v klíně. V tom, aby mu popadaly dolů, bránil jilec meče, který svíral mezi koleny.

První rádce Čumaka, dlouhý a hubený jako lovecký pes, držel krok po boku nosítek. Nezdálo se, že by měl potíže s únavou, když odpovídal na nečetné otázky svého pána, týkající se povětšinou císařských zákonů a práva, o nichž pojednávaly svitky, v nichž si četl.

"Nevěřím Šinzawaiovi," štěkl Jiro náhle, zdánlivě bez příčiny. "Jeho bratr Kasumi strávil léta bojem v barbarském světě, kde se zúčastnil spiknutí Modrých kol proti Vojevůdci, a bezectné, úskočné midkemianské způsoby ovlivnily i Hokanua."

Čumaka upřel pronikavý pohled na svého pána a nepříjemně dlouhou chvíli nic neříkal. Jako kdyby měl nadpřirozenou schopnost číst myšlenky, věděl, že si jeho pán vzpomněl na Tasaia z Minwanabi, skvělého stratéga, jehož vojsko bylo rozdrceno neočekávanou Marinou taktikou, kterou jí poradil midkemianský otrok. Že dům Minwanabi už neexistoval, nemělo smysl připomínat. Nebylo třeba foukat do jiskry strachu, aby se rozhořela plamenem. Nakonec Čumaka chlácholivě řekl: "Můj lorde, všechno, co mohly ruce a mozky mužů vykonat, bylo učiněno pro zajištění tvého úspěchu. Teď už vše závisí na osudu, štěstí a vůli bohů. Usedneš na zlatý trůn, nebo ne, podle toho, jak oni rozhodnou."

Jiro se opřel do polštářů a zavrtěl se v nepohodlí svého brnění. Nebyl marnivým mužem, ale dobře věděl, jak mocně dokáže vzhled působit na lidi. Byl umělcem ve výběru oděvu a nyní by na sobě nejraději měl hedvábné roucho v červeni domu Anasati s květy gaganjanu vyšitými na rukávech. Ale od Ičindarovy smrti se žádný šlechtic neodvážil cestovat po veřejných silnicích jinak než ve zbroji. Jira dráždilo, že Čumaka má pravdu. Vyslechl všechny zprávy; předsedal všem poradám. Znal všechny pohyby nepřátel.

A všechno se vyvíjelo dobře.

Hokanu ze Šinzawai se stále nacházel nejméně dva dny pochodu na sever od Kentosani, zatímco družina lorda z Anasati dospěje k městské bráně v pozdním odpoledni, možná za soumraku. Jiro znovu a znovu ujišťoval sám sebe: dorazí do Svatého města, aniž ho napadnou Mařini spojenci; až se konečně objeví síly domu Šinzawai, budou vyčerpány rychlým pochodem; mágové budou uraženi domem Acoma, když Mara napadne vojsko domu Anasati na jihu. Mágové upřou veškerou svou pozornost na Maru, a nebudou si všímat lorda z Anasati, který vždy zachovával zdáni dokonalé poslušnosti.

Jiro sevřel ruce v pěsti a neuvědomil si, že v nich drží svitek. Vzpamatoval se, až když zaslechl praskání suchých listů. Zaklel, rozzlobený, že svou nepozorností způsobil poškození starých záznamů. Zamračil se a soustředěně uhladil starý pergamen, popsaný vybledlým inkoustem; zatímco Čumaka opět vypadal, že zná jeho myšlenky.

"Přečetl sis zprávu, kterou přinesl holub včera v noci," řekl první rádce jakoby náhodně. Ale na to ho Jiro znal příliš dobře. Čumaka hleděl kupředu, jako kdyby dokázal pohledem proniknout prach zvířený přední hlídkou čestné stráže domu Anasati. Zdálo se, že je soustředěn na chůzi, ale náhle chytře zvolenými slovy dodal: "Marin velitel vojsk zahájil nevyprovokovaný útok. Teď Shromáždění musí zasáhnout. Přemýšlej o tom."

Jirovy rty se zkřivily téměř do úsměvu. Jeho představivost mu malovala barvité obrazy Mary hořící v magických plamenech. Ale představa všech myslitelných utrpení, která by mohla postihnout nenáviděnou ženu, mu nepřinesla úlevu. Přál si vidět její mrtvolu naraženou na rozen; přál si rozdupat lebky jejích dětí, které se rozhodla mít s jiným mužem, jako vaječné skořápky. Bude šlapat po jejich mozcích a bude si jist svým triumfem. A přesto: štěstí Ochránců Impéria bylo pověstné a bylo víc než jen pověrou. Marin titul jí zaručoval požehnání bohů, nad ním rozumný muž nemohl jen tak mávnout rukou. Jiro více než jednou předpokládal, že její dny jsou sečteny, jen aby pak zjistil, že sejí nějakým způsobem podařilo zvítězit.

Červ nejistoty v něm hlodal stále dál. Jiro znovu nevědomky zaťal ruce v pěst a tentokrát už křehký pergamen nevydržel a kousky rozdrceného vzácného dokumentu se přilepily k Jirovým zpoceným dlaním.

"Nebudeš se cítit bezpečný, dokud neusedneš na zlatý trůn," řekl Čumaka stroze. "Až se před tebou pokloní kněži Dvaceti vyšších bohů a uznají tvé právo na následnictví a davy padnou na kolena a pozdraví tě jako svou Nebeskou záři, pak se tvé nervy uklidní."

Jiro slyšel, ale nemohl si pomoci, aby s úzkostí nesledoval silnici před sebou. V duchu si opakoval logické důvody pro přesvědčení, že mezi ním a konečným triumfem je volná cesta. Jakmile bude Mara mrtvá, Shromáždění mu už nebude překážet. Ve skutečnosti ho mágové budou muset podpořit, i kdyby jen proto, aby se zabránilo chaosu a bezvládí, které pustoší Národy od doby, co Lojawa zavraždil Ičindara. Nikdo nebude mít podezření, že v pozadí toho všeho stál právě Jiro; spiknutí bylo léta pečlivě připravováno. Vina nemůže být vystopována dále než k domu Oaxantucan, a

dokonce ani mučení by z jeho členů nedostalo pravdu. Přiznání by jim špatně posloužilo poté, co byl jejich rodině slíben úřad Vojevůdce. Jiro změnil směr svých myšlenek. Nijak zvlášť ho netrápilo, že vojsko, které mu jeho otec odkázal spolu s pláštěm vládnoucího lorda, bude téměř jistě celé zničeno jen proto, aby se hněv Shromáždění obrátil proti Maře. Jejich smrt bude čestná a poslouží jejich lordu k tomu, aby se pozvedl nad všechny ostatní v Impériu. Jejich duše budou přijaty do síní Rudého boha se slávou a poctami, až Jirovi nepřátelé budou nuceni uznat jeho triumf.

Lord z Anasati zavřel oči a jeho mysl zaplavily slastné představy. První, kdo před ním padne na kolena, bude Hop-para z Xacatecas. To otravné štěně se hned na začátku chytilo Mary za sukně a ta jeho všetečná matka s tím nic neudělala! Nikdy nepovzbudila svého prvorozeného syna, aby šel svou vlastní cestou jako skutečný muž. Vinou Isašani a jejího synáčka byl zmařen nejeden pokus zostudit dům Acoma. Jiro se až zpotil, když si vzpomněl, kolikrát Hoppara přemluvil starého lorda z Tonmargu k podpoře zájmů bývalého císaře proti zájmům Frasaiových bratrů z jeho vlastního klanu Ionani!

Jiro se rozehříval stále více, když se probíral svým seznamem urážek. Pro něj odpuštění znamenalo slabost. On nebyl mužem, který by zapomínal, kdo mu kdy zkřížil plány.

Na čele mu naskočily vrásky, když přemýšlel, kterého nepřítele pokoří pak. Pokud budou mágové velkorysí, až budou trestat Marinu neposlušnost, možná že přežije i Hokanu, aby políbil zemi pod schodištěm ke zlatému trůnu.

Jiro potlačil smích. Absolutní vláda, kterou Mara a její příznivci vybojovali pro Ičindara, nyní připadne jemu, Anasatimu. A on využije svou všemohoucnost dobře, o ano: obnoví Nejvyšší radu a úřad Vojevůdce, ale on sám bude stát nad všemi, včetně chrámů, v nikdy dříve nevídané nadřazenosti. Bude mocný jako bohové a v celém Impériu se nenajde jediná žena, která nepadne na kolena před jeho leskem. Vezme si do lože každou dívku, která se mu zamane, a žádná z nich neodmítne jeho přízeň! To, že ho Mara z Acoma kdysi zavrhla, už nebude mít význam, protože její rod bude obrácen v prach. On, Jiro, dvaadevadesátkrát císař, bude vzpomínán jako muž, který porazil a zničil Ochránce Impéria. Jeho čin se stane pamětihodným v očích bohů: bezpříkladný, dokonalý tah ve Hře rady, protože žádný lord nemůže mít většího nepřítele než toho, který je milován masami.

Z lesa se ozval něčí výkřik. Jiro, vytržený ze snění, se napřímil, Svitky se mu rozsypaly kolem nohou. Nevěnoval jim pozornost, zaujat ruchem, který vypukl mezi jeho vojáky. "Co se děje?" zeptal se úsečně, ale zjistil, že Čumaka už ne-kráčí vedle jeho nosítek.

Ten muž se chová nepřípustně svobodomyslně, soptil Jiro v duchu, když zahlédl jeho šedivou hlavu nakloněnou k chocholem ozdobené přilbě velitele vojsk Omela.

Ale Jirovo podráždění vyprchalo, jakmile zpozoroval ustaraný výraz v důstojníkově tváři. "Co se děje?" zopakoval hlasitěji svou otázku.

Omelo se napřímil v postoji očekávaném u velitele armád. Přistoupil k nosítkům s Čumakou v patách. .Jeden z našich zvědů našel svého druha, který měl za úkol prohledávat okolí silnice."

Jiro se zamračil ještě víc. "Ten muž nekonal svou povinnost?"

Omelovi se ve tváři nepohnul ani sval. "Ne, můj lorde. Byl mrtev. Zabit." Stručně dokončil svou špatnou zprávu: "Šípem. Zezadu."

Čumaka nedbal na protokol a skočil mu do řeči. "Stál, nebo běžel?"

Omelo se napůl otočil a přimhouřil oči. Protože on protokol vždy přísně dodržoval, obrátil se zpět ke svému pánovi a odpověděl, jako kdyby to byl Jiro, kdo se ho zeptal. "Můj lorde, náš muž byl zastřelen, když běžel. Zvěd přečetl stopy." Zasalutoval pěstí přitisknutou k srdci a uklonil se. "Pokud můj lord dovolí? Bylo by moudré uspořádat válečníky do užší formace kolem nosítek. Ať už nám Chtěl zabitý zvěd oznámit cokoli, byl umlčen. A šíp nebyl nijak označen."

"Bandité? Nebo nějaký spojenec domu Acoma? Myslíš, že hrozí nebezpečí?" chrlil Jiro otázky a pak se vzpamatoval. Zdržení jakéhokoli druhu se může ukázat jako osudné; s opět nabytou důstojností liro pokynul svému veliteli vojsk, aby se vrátí! ke svým povinnostem, a otočil se ke svému prvnímu rádci. Čumaka nikdy neměl ve tváři výraz, jaký by se dal očekávat. Nyní vypadal zaujatě, jako kdyby narazil na zajímavý zvrat v hádance, kterou řešil.

"Nezdá se, že bys měl obavy," poznamenal Jiro suše.

"Jen hlupáci mají obavy." Čumaka pokrčil rameny. "Moudrý muž usiluje o vědění. Co se stane, stane se a obavy ničemu neposlouží, ale předvídavost může zajistit přežití."

Jiro se přes shluk válečníků, kteří obklopili nosítka zadíval na silnici před sebou. Uprchlíci zmizeli. Už to samo o sobě bylo důrazným varováním, protože tito lidé podobné jako ptáci dokázali vycítit nebezpečí a včas utéct. Silnice byla pustá a ozářená sluncem. V protikladu k ní neproniknutelný stín pod stromy vypadal jako noc. Vpředu cesta mírně zatáčela a klesala do mělkého údolí, kde světlo a stín vytvářely skvrnité vzory. Hmyz bzučel, ale žádný teplokrevný tvor nevydal ani hlásku. Jiro nervózně ztišil hlas. "Nevidím nic, čeho bychom se měli bát."

Ale přesto ho nějaké bezejmenné znepokojení přimělo sevřít jílec meče. I Čumaka navzdory svým sebejistým slovům vypadal napjatě.

Jen hlupáci nemají obavy, pomyslel si Jiro. Snažil se potlačit netrpělivost. Sázka, kterou si umínil vyhrát, byla ohromná, nejvyšší v celé historii. Nemohl očekávat, že získá císařský trůn bez boje. Pustil meč z vlhké ruky a dotkl se řemínku u váčku s listinou, který měl zavěšen kolem šíje a ukryt pod brněním. Na listině byly strohými úředními formulemi vypsány právní body, které měly být zahrnuty do jeho svatební smlouvy s Jehiliou.

Pohladil kůži jako talisman. Jakmile se ocitne v Kentosani, nesmí učinit jedinou chybu, pominout jedinou podrobnost. Neponechal nepřečtenu jedinou stránku ve své knihovně; spolu s Čumakou prošli všechny záznamy o všech dynastiích, jaké kdy existovaly, a teď už jen zbývalo na zápis o Jirově způsobilosti stát se císařským nápadníkem otisknout císařskou pečeť, kterou měla nyní v držení Ičindarova první manželka Tamara. Pak už bude nutně následovat nástup na trůn. Žádný císařský advokát nebo první rádce nějakého domu nebude moci napadnout nárok domu Anasati na úřad císaře tváří v tvář těmto dokumentům. Mohou být další šlechtici se stejným nárokem jako Jiro, ale

nikdo s větším -jakmile bude Justin mrtev - a žádný z nich se neodváží postavit se proti Anasatimu.
Výkřik přiměl Jira pohlédnout k lesu. Ruka svírající meč mu zbělela. Zachytil svým periferním viděním nějaký pohyb, nebo se mu to zdálo? Jiro odkopl svitky, aby se mu nepletly pod nohy, a usilovně se snažil proniknout pohledem šero mezi stromy. Nehybným vzduchem zaznělo tlumené zadunění. Válečníci se rozhlíželi, lehce nahrbení v bojové pohotovosti.
Jeden ze starších vojáků ztuhl. "Veliteli vojsk," odvážil se pronést, „Já znám ten zvuk."
Omelo řekl:"Co to je?"
Jiro se otočil a v muži, který promluvil, poznal jediného přeživšího člena čestné stráže, jež doprovázela jeho bratra účastnícího se Ičindarovy vyjednávači delegace do barbarského světa Midkemie; jednání o míru skončilo krveprolitím, v němž zahynul tisíc prvorozených synů tsuranských šlechticů. Halesko z Anasati padl mezi prvními; pouze jeden ; válečník z jeho čestné stráže zůstal naživu, a ten pak spolu se třemi dalšími muži pronesl Trhlinou tělo omráčeného císaře. Odměnou za záchranu Nebeské záře bylo tomuto muži přiděleno místo Jirova osobního strážce. Teď promluvil s naléhavostí v hlase. "Slyšel jsem ten zvuk, když jsme bojovali s barbary, pane." Jakmile se dunivý zvuk přiblížil, zvýšil hlas. "Koně! Nepřítel jede na koních!"
V příštím okamžiku se z lesa vyřítilo něco strašlivého a vypukl chaos.
Řada modře oděných válečníků, každý sedící na čtyřnohé barbarské nestvůře, se střemhlav hnala na družinu. Omelo začal vykřikovat rozkazy; studoval hlášení vojáků, kteří v Midkemii čelili barbarské jízdě. Pouze jediná taktika slibovala naději na úspěch pěšího válečníka proti jezdci. Vojáci, již doprovázeli svého lorda, byli výkvětem ozbrojených sil domu Anasati. Uposlechli bez zaváhání a rozprchli se, aby se vyhnuli kopytům, zatímco nezkušeni muži by udělali chybu, zůstali by stát na místě a pravděpodobně by byli rozdupáni. Nosiči v hrůze couvli a ponechali tak prostor pro co nejvíce Jirových strážců, aby se postavili mezi svého pána a blížící se jízdu domu Šinzawai.
Jiro bojoval s panikou. Šinzawai nebyl dva dny daleko od Svatého města, byl tady! Ta zvířata byla rychlá! A těžká! Jejich kopyta vytrhávala kusy hlíny a otřásala zemí. Nosiči zavrávorali. Jiro se udeřil o sloupek nosítek, ale sotva si toho všiml. Koně se blížili jako vlna a kopí jezdců se leskla ve sluneční záři.
První řada obránců se střetla s útočníky. Přestože byli stateční, pevní a odhodlaní, neměli naději. Probodala je kopí neboje kopyta zadupala do země jako hwaet. Ti nejmrštnější se dokázali vyhnout, jen aby vzápětí zahynuli na mečích jezdců v modrých brněních. Pouze veterán midkemianských válek vyvázl. Sekl koně zezadu do nohy, a zvíře klopýtlo a padlo. Jezdec z něj seskočil a zaklel do strašidelně lidského křiku svého zvířete. Meč třeskl o meč a vítěz souboje se ztratil v oblaku zvířeného prachu.
Druhá řada už si poradila lépe. Jeden muž stačil vrazit meč koni do hrudi, než byl rozdrcen. Jezdci probodali většinu obránců, ale pak se jejich kopí stala nepoužitelnými, protože se nepřátelé ocitli příliš blízko, než aby je dlouhá kopí mohla zasáhnout.
Jiro cítil, jak mu pod brněním stéká pot. Cedil kletby přes zaťaté zuby. Vždyť tady může zemřít! A jak nesmyslně: jako Halesko ve zmatku bitvy! Zahynout mečem jako nějaký nevzdělaný hlupák, zaslepený touhou po cti! Jiro odmítal takovou smrt. Nejdřív musí pokořit Maru!
Kopl do polštářů a vyskočil z nosítek, podrážděný jako sarkat zahnaný do kouta.
Omelo ještě stál a křičel rozkazy. Prvotní síla útoku už byla oslabena. Koně uskakovali, aby se vyhnuli padlým. Kopí zabila polovinu mužů. Nyní jezdci vytasili meče; jejich ďábelské nestvůry se točily v piruetách, jako by byly se svými pány jedno tělo. Válečníci domu Anasati neuhýbali před bojem. Statečně a odhodlaně se vrhali do soubojů, přestože byli v nevýhodě proti souperům, kteří mávali meči nad jejich hlavami.
Tsuranské šermířství nemělo účinnou obranu proti sekům shora. Nejlepší muži padali s rozštípnutými přilbami a jejich krev se vpíjela do suché země.
A jezdci postupovali. Přibližovali se k nosítkům a poslední obranné řadě Jirových osobních strážců. Byli nejudatnější a nejvěrnější, ale bylo jich málo.
Omelo kacířsky zaklel. Čumáku nebylo nikde vidět. Meče zasvištěly vzduchem; někde se střetla čepel s čepelí a byla odražena. Ale příliš mnoho se jich zaseklo do rudého brnění a vytryskla rudá krev.
Hokanuova jízda dusala po padlých. Klesl další kůň a válečník, který stál příliš blízko, byl sražen bijícími kopyty. Jiro cítil, jak se mu obrací žaludek. Pozvedl meč. Jeho síla nebyla ve válčení; ale bojovat musel. Nebo zemřít.
Z výkřiků smrtelně raněných mu trnuly zuby. Krutost skutečné bitvy ho ohromila a vyděsila. Jen rodinná pýcha ho přiměla k tomu, aby zvedl meč a připravil se na první úder.
Přihnal se kůň, vzepjal se na zadních nohách jako obrovská černá hmota proti jasné obloze a zahrabal předními kopyty ve vzduchu. V jezdcově tváři zastíněné přilbou s chocholem lorda ze Šinzawai zasvítily bílé zuby. Jiro pochopil, že to je Hokanu.
Lord z Anasati se podíval do očí, v nichž nebyla ani stopa smilování; očí, které byly stejně temné jako Kamatsuovy. Propalovaly se až do Jirovy duše a věděly, že je zbabělý vrah.
Jiro v nich spatřil svůj konec.
První úder meče odrazil tak, jak se to učil. Dokázal krýt i druhý. Pod jeho nohama umíral válečník; Jiro na něj šlápl a skoro klopýtl. Do hrdla mu stoupla žluč. Neměl sílu. A Hokanu na něj shora dotíral, jeho kůň tančil jako démon a jeho meč zářil jako sluneční paprsek.
Jiro zavrávoral. Ne! Tohle se nesmí stát! On, který se tak pyšnil svým důvtipem, se nenechá rozsekat mečem! Přestože měl celé tělo ztuhlé hrůzou, otočil se a utíkal.
Jakýkoli pojem cti byl u něj přehlušen děsem, cválajícím v jeho patách. Jiro bojoval o dech. Svaly bolestivě protestovaly proti nezvyklé námaze, ale on si toho nevšímal. Musí se dostat do lesa. Chytrost může zvítězit nad mečem, ale jen tehdy, přežije-li příštích pět minut. Byl posledním ze synů svého otce. Není ostudné, ale jen rozumné, bude-li se

snažit přežít za každou cenu, jen aby Mara, budiž prokleto její jméno, zemřela dříve než on. A pak se děj vůle bohů.

Zvuky boje slábly, přehlušeny dusotem kopyt na suché půdě. Jiro doběhl ke stromům a vyšplhal se na malý skalnatý sráz, o němž se domníval, že mu zajistí bezpečí. Chrčivě lapal po dechu. Dech koně už mu nevanul kolem uší. Zvíře se zastavilo; les je zastrašil. Jiro zamrkal, aby po oslepujícím poledním jasu na silnici v přítmí lesa lépe viděl. Těžce dýchaje narazil na kmen stromu.

"Otoč se a bojuj," štěkl hlas krok za jeho patami.

Otočil se. Hokanu už neseděl na koni. Stál se zdviženým mečem, tvář zahalenou stínem jako popravčí kápí.

Jiro spolkl zaskučení. Byl zrazen! Čumaka udělal chybu, velkou chybu, a teď je konec. Rudý vztek odplavil paniku. Lord z Anasati zvedl meč a zaútočil.

Hokanu odrazil Jirův meč, jako by to byla hračka. Jeho úder byl drtivý. Náraz se přenesl do Jirových dlaní spolu s výbuchem tupé bolesti. Povolil sevření a meč mu vyletí z ruky. Ani neslyšel, jak zbraň dopadla do podrostu.

"Omelo!" zaječel v panické hrůze. Někdo, kdokoli, alespoň jediný válečník z jeho čestné stráže musí být naživu, aby slyšel jeho volání. Někdo ho musí zachránit!

Zoufalství mu vrátilo schopnost uvažovat. "Hanba tobě, který chceš zabít bezbranného soupeře."

Hokanu vycenil zuby, ale úsměv to nebyl. "Stejně jako byl bezbranný můj otec? Zavražděný v posteli otrávenou šipkou? Vím, že vraha jsi najal ty." Jiro otevřel ústa, aby protestoval, a Hokanu vykřikl: "Mám záznamy spolku!" Lord ze Šinzawai vypadal jako vtělení pomsty, když sklonil svůj meč a pak jej jediným pohybem zápěstí zabodl do země. Zbraň se lehce chvěla, když pustil jílec. "Jak se ty, taková špína, opovažuješ skuhrat cosi o mé hanbě?"

Postoupil kupředu.

Jiro se nahrbil v očekávání zápasu. Dobře! pomyslel si. Důvtip nakonec přece jen bude slavit triumf! Přesvědčil toho počestného hlupáka ze Šinzawai, aby s ním bojoval beze zbraně. Lord z Anasati o sobě věděl, že není žádným zápasnickým přeborníkem, ale takto aspoň nepřijde smrt tak rychle jako při ráně mečem. Získal čas a naději, že se k němu dostane některý z válečníků jeho čestné stráže a zachrání ho.

Jiro ve hře o čas couvl. Ale byl příliš pomalý. Hokanu měl mrštnost šelmy a ještě k tomu ho hnala touha po pomstě. Silné ruce uchopily Jira za ramena. Zvedl paži, aby se osvobodil ze sevření, a ucítil, že se jeho zápěstí ocitlo v sevření. Nemilosrdná síla je zkroutila a tlačila víc a víc dozadu, až kosti a šlachy úpěly bolestí.

Jiro zasyčel přes zaťaté zuby. Do očí se mu nahrnuly slzy. Kruté sevření ještě zesílilo. Jiro zamrkal, aby si pročistil zrak, a vzhlédl. Hokanu se nad ním tyčil a na jeho přilbě zářily odlesky slunce, které částečně zacláněl.

Jiro se pokusil promluvit. Jeho rty se pohybovaly, ale nevyšlo z nich žádné srozumitelné slovo. Nikdy ve svém zhýčkaném dospělém životě nepocítil bolest a její dotek ho připravil o rozum.

Hokanu jím jednou rukou prudce trhl vzhůru. V jeho očích se zračilo šílenství; vypadal jako démon, který se nespokojí s pouhou krví své oběti. Jeho prsty připomínaly pařáty, když jimi strhl Jirovi z hlavy zdobenou přilbu tak hrubě, že mu málem zlomil vaz. Jirovi vyrazil po těle ledový pot. Pochopil a hlasitě zalapal po dechu.

A Hokanu se vražedně zasmál. "Myslel sis, že s tebou chci zápasit, co? Hlupáku! Odložil jsem svou čepel, protože si nezasloužíš čest válečníka; ten, kdo si koupil vraždu mého otce, si zaslouží smrt psa."

Jiro se roztřeseně nadechl. Začal tápavě shledávat slova prosby o milost, ale Hokanu jím zatřásl. Šepotem blízkým vzlyku dokázal Jiro vyslovit jen jedinou myšlenku: "Byl starý."

"Byl milován," vzplanul Hokanu. "Byl to můj otec. A tvoje existence poskvrnila svět, v němž žil."

Hokanu srazil Jira na kolena a spatřil kožený řemínek od váčku s dokumenty. Uchopil ho do ruky. Jiro se zazmítal. "Nebudeš se přece se mnou špinit, když jsem tak bídný tvor."

"Myslíš?" protáhl Hokanu mrazivě a Jiro ucítil, jak se mu řemínek utahuje kolem krku.

Začal sebou házet a mávat rukama. Polámal si nehty o modré brnění. Hokanu utáhl řemínek pevněji. Jiro se začal dusit. V hlavě mu bušila krev. Z křečovitě roztažených úst mu vytékaly sliny a oči mu vylézaly z důlků. Uvědomil si bezectnost své smrti a kroutil se a kopal v divokém zoufalství, zatímco jeho tvář rudla.

Ale Hokanu byl zkušený voják, který nikdy nezanedbával výcvik. Nalehl na Jira s nenávistí, jež neměla konce a rozněcovala v něm zuřivý vztek, jenž ho zaplavil jako přílivová vlna. Pro své ztracené dítě a mrtvého otce utahoval řemínek a barva Jirovy tváře potemněla do tmavě rudé, fialové a nakonec modré. Pokračoval ještě dlouho poté, co Jirova hlava bezvládně klesla. Řemínek se zařízl hluboko do kůže, dýchací trubice a masa. Hokanu vzlykal a chvěl se v reakci na uvolněné napětí, ale stále svíral nástroj své pomsty, dokud velitel útoku domu Šinzawai nenašel svého lorda nad padlým nepřítelem. Musel vyvinout značnou sílu, aby svého pána oddělil od mrtvoly.

Hokanu s prázdnýma rukama klesl na kolena do vrstvy listí. Přitiskl si zkrvavené prsty ke tváři. "Je to vykonáno, otče," řekl chraptivým hlasem. "A mýma vlastníma rukama. Pes byl uškrcen."

Velitel útoku trpělivě čekal. Za dlouhá léta služby poznal svého pána dobře. Prozkoumal váček, který visel Jirovi u hrdla, vyňal jeho obsah a usoudil, že to může být něco, co si Hokanu bude přát prohlédnout, až přijde k sobě.

Za chvíli se Hokanu přestal třást. Vstal s pohledem stále upřeným na své ruce. V obličeji měl prázdný výraz. Pak, jako by měl na kloubech jen obyčejnou špínu a jako by mrtvola v rudém brnění byla jen skolená zvěř, otočil se a odešel.

Velitel útoku se vydal za svým lordem. Na své druhy, stále bojující na silnici, zavolal: "Zpráva na bojiště! Jiro z Anasati je mrtev! Vítězství je naše! Šinzawai!"

Zpráva o Jirově pádu prolétla mezi bojujícími válečníky jako šíp. Čumaka, stojící poblíž převrácených nosítek, také slyšel: "Lord z Anasati padl! Jiro byl zabit!"

První rádce domu Anasati chvíli hleděl na rozházené svitky u svých nohou a myslel na dokument, který Jiro přechovával na vlastním těle. Co by se stalo, kdyby byl nalezen? Čumaka si povzdechl. "Hloupý chlapec," zamumlal si. "Dost zbabělý, aby utekl, ale ne tak zbabělý, aby se schoval." Pak pokrčil rameny. Omelo se zvedal z kolenou, z rány na hlavě mu crčela krev. Vypadal, zeje připraven zabíjet se stejnou hrdostí jako vždy, až na to, že v jeho očích jako by něco

vyhaslo. Podíval se na prvního rádce domu Anasati a řekl: "Co nám zbývá?"
Čumaka se zahleděl na pozůstatky Jirovy čestné stráže. Ze sta mužů zbylo sotva dvacet. Úctyhodný počet proti koním, pomyslel si analyticky. Odolal silné touze posadit se; truchlit nedokázal. Nikdy se neřídil city. Povinnost byla povinnost a jeho pýchou bylo přelstít nepřátele domu Anasati; a to nyní skončilo. Podíval se na jezdce domu Šinzawai, neprostupnou hradbu těl, která se k němu přibližovala.
Čumaka nasál vzduch přes sevřené zuby. Obrátil se k veliteli vojsk, jehož znal od dětství, a řekl: "Omelo, příteli, vážím si tě jako vojáka, ale jsi tradicionalista. Pokud chceš nalehnout na svůj meč, navrhuji, abys to udělal, než nás odzbrojí. Ale radím ti, abys to nedělal. Co se mě týče, já bych našim zbylým mužům rozkázal, aby se vzdali, a doufal bych, že Mara bude v našem případě stejně milosrdná jako v těch předchozích." Tak tiše, že ho téměř nebylo slyšet, třebaže nedokázal skrýt svou nadějí, dodal: "A modlil se, aby měla u svého dvora nějaká neobsazená místa, která by se pro nás hodila."
Omelo vykřikl rozkaz, aby všichni složili zbraně. Pak, když meč za mečem vypadával ze ztuhlých prstů a poražení válečnici domu Anasati k němu obrátili planoucí pohledy, zadíval se do vrásčité tajemné tváře prvního rádce. Žádný z mužů neslyšel hluk, když válečníci domu Šinzawai vstoupili mezi jejich řady a formálně je vzali do zajetí. Omelo si olízl suché rty. "Ty máš takovou naději?"
A oba věděli, že nemluví o Marině dřívější laskavosti. Paní, na jejíž milosti závisely jejich životy, pokud ne jejich svoboda, byla také určena k smrti. Jestliže nějakým zázrakem bohů přežije hněv Shromáždění, stále tu ještě byla poslední kohorta válečníků domu Minwanabi, kteří oblečeni do zeleně domu byli vysláni za svým úkolem. Rozkazy jim vydal Čumaka a byly přesně takové, po jakých toužili celým svým srdcem: zabít ji jakýmikoli prostředky a za jakoukoli cenu.
Čumaka zatékal pohledem, ale pak mu oči zahořely jako hráči. "Je Ochránce Impéria. S naší pomocí ještě může Shromáždění odolat."
Omelo si odplivl a otočil se zády. .Ještě se nenarodila žena, která by měla takové štěstí." Nahrbil ramena jako býk needry před bičem, který ho přivede k poslušnosti. "Co se mě týče, máš pravdu: jsem tradicionalista. Tyhle novoty nejsou pro někoho jako já. Všichni musíme jednou zemřít a lépe svobodní než jako otroci." Zvedl oči k obloze a pak řekl: "Dnes je dobrý den na setkání s Rudým bohem."
Čumaka nebyl dost rychlý, aby se odvrátil dříve, než se Omelo vrhl na hrot svého vlastního meče.
Z úst starého válečníka vytryskla krev a lord ze Šinzawai se s výkřikem rozběhl k tomuto poslednímu padlému domu Anasati. Čumaka se sklonil ke svému příteli, tentokrát skutečně otřesen. Položil svou vrásčitou ruku na Omelovu tvář a vyslechl jeho poslední šeptem pronesená slova.
"Postarej se, aby moji válečníci byli v bezpečí a svobodní, pokud Mara žije. Pokud už nežije, vyřiď jim: setkáme se u... dveří do... Turakamuových síní."

Na bezmračné obloze zaduněl hrom. Jeho ozvěna se nesla pod zářícím sluncem a otřásala stromy v lese až ke kořenům. Vysoko nad zemí se zhmotnili dva mágové a vznášeli se ve vzduchu jako dva starodávní bohové. Jejich černá roucha vlála a pleskala v protivětru, když se dali nad lesem do pohybu, aby pátrali.
Rudovlasý mág použil své magické umění a vystoupil ještě výše. Jako dravý pták kroužil nad krajinou a pozoroval silnici, která se vinula po úbočí kopců a přes údolí směrem ke Kentosani. Magie propůjčila Tapekovi ostrý zrak dravce; ale stíny halily silnici tam, kde se nad ní skláněly větve stromů. Zamračil se a jeho kletba letěla vzduchem spolu s ním. Oni tu jsou a on je najde. Koutkem oka zachytil pohyb. Lehce jako mytický duch vzduchu se otočil v letu a pozorně se zadíval. Hnědé skvrny, všechny v pohybu: stádo gatanií - šestinohých jelenů - nikoli koně.
Podrážděně se vrátil do svého původního směru podél silnice. A tam to bylo: převrácená nosítka nalakovaná na červeno a třpytící se, jak se sluneční světlo odráželo od ozdob z korkarových škeblí. Drahá záležitost, jakou si mohl dovolit pouze vysoce postavený lord, a se záclonami v barvách domu Anasati.
Tapek se snesl dolů téměř střemhlavým letem jako lovící dravec.
Kerolo nebyl tolik zaujat pátráním, ale přesto se nenechal zaskočit. Zpozoroval sestup svého druha a pospíšil si, aby ho dohnal.
Se rty zkřivenými v grimase, která snad mohla znamenat opovržení, rudovlasý mág ukázal na oblak usazujícího se prachu o kus dále na silnici. "Tam. Vidíš?"
Kerolo se pozorně zahleděl na dozvuky tragédie, která se zde odehrála: koně, stále ještě zpěnění z boje. Válečníci v modři domu Šinzawai, obklopující hlouček zbylých vojáků Jirovy čestné stráže. Omelo mrtvý uprostřed kruhu, nabodnutý na čepeli vlastního meče; Čumaka, zdrceně stojící nad padlým válečníkem. První rádce skrýval tvář v dlaních, tentokrát tak blízek slzám, jak nebyl od dob svého dětství.
"Lord není se svými muži," poznamenal Tapek svým nejledovějším tónem. Těkal očima po silnici a prohlížel si padlé.
"Není se svými válečníky," řekl Kerolo tiše, téměř smutně. "A velitel tak oddaný jako Omelo by nenalehl na meč bezdůvodně."
.Jiro je mrtev, myslíš?" zeptal se Tapek a v jeho nepokojných očích se objevil divoký lesk, skoro podobný radosti. Pak znehybněl, jako kdyby stál na pevné zemi. "Podívej. Pod těmi stromy."
Kerolo zareagoval pomaleji. Po chvíli i on spatřil to, co leželo v lese pod malým návrším, ani ne deset kroků od Hokanuova opuštěného meče, zaraženého do země a neposkvrněného.
Než mohl Kerolo vzdychnout nebo jakkoli vyjádřit svůj názor, že pomsta musí vyústit v krveprolití, Tapek vyhrkl: Byl uškrcen! Lord Jiro zemřel bezectnou smrtí' Náš zákaz byl opět porušen!"
Kerolo s lítostivým výrazem po tsuransku pokrčil rameny. "Přišli jsme příliš pozdě na to, abychom zabránili zabíjení. Ale nikdo nemůže popřít Hokanuovo tradiční právo na odplatu. Je dobře známo, kdo byl zodpovědný za smrt jeho

otce."
Zdálo se, že Tapek neposlouchá. "To je Mařina práce. Její manžel se jí vždycky držel za sukně. Opravdu si ta žena myslí, že jí toto krveprolití projde, protože ona má rádoby čisté ruce?"
Kerolo si rozpačitě zasunul ruce do Širokých rukávů. "To je jen předpoklad, obzvlášť když Shromáždění musí ještě rozhodnout, jak odpovědět na její vojenské dobrodružství na pláni Našika."
"Rozhodnout?" Tapek nevěřícně povytáhl obočí. "Nemůžeš přece myslet na svolání rady! Naše diskuse a průtahy už stály Impérium jeden velký dům."
"To je trochu silně řečeno." V Kerolově mírnosti bylo jemné ostří jako meč příliš dlouho ponechaný na brusném kameni. "Zůstaly přece sestřenice, jež mohou převzít dědictví domu Anasati: půl tuctu mladých žen, odeslaných do chrámů, které ale ještě nesložily závazné sliby."
Tapek se ale nenechal uchlácholit. "Cože? Vložit moc do rukou další nezkušené ženy? Ty mě udivuješ! Na konci toho všeho by byla buď nešťastnice, jíž se dědictví po roce vládnutí rozpadlo pod rukama, nebo další Mara! Tato volba za naprosto stejných okolností před dvaceti lety se stala hlavní příčinou našich dnešních potíží."
"Shromáždění určí dědice domu Anasati poté, co rozhodneme záležitost mezi domy Šinzawai a Anasati," trval na svém Kerolo. "Musíme se vrátit do Města mágů. Hned. Tuto novinu je třeba neprodleně oznámit."
Tapek přimhouřil oči. "Hlupáku! Můžeme ji dostat hned teď, při jejím provinění!"
Kerolo si nechal pro sebe podezření na tajnou dohodu s cho-ja. Nevyjádřil svou obavu, že Mara si už možná získala mocnějšího spojence než smrtelného císaře. "Jiro je už mrtvý," řekl vemlouvavě. "Proč nyní zbytečně spěchat? Nebude už žádné další střetnutí. Když je Jiro mrtvý, tak k čemu to?"
Tapek skoro křičel. "Ty si myslíš, že to byl Jiro, kvůli komu jsem se tak tvrdě stavěl proti Maře? Ona ohrožuje nás, ty hlupáku! Její ctižádost sahá mnohem dál než k zabití svého soupeře."
Kerola tato připomínka nepotěšila, ale stále se snažil zachovat klid. "Nejsem ani slepý, ani bezvýhradný otrok protokolu. Ale musím trvat na svém, bratře. Náš výnos stále platí, a i kdyby byla Mara stejně krvežíznivá jako někteří jiní lordi, žádné z uchazeček o dědictví domu Anasati nesmí ublížit. My musíme rozhodnout, která z nich bude nejvhodnější pro úřad vládnoucí paní domu Anasati. Pojď; ta věc je příliš vážná, než abychom jednali o vlastní vůli. Musíme se poradit s našimi bratry."
‚Jsou to idioti, nebo ještě hůř, spoluviníci!" vzkypěl Tapek. Udělal ve vzduchu několik kroků, otočil se a namířil prst na svého druha. "Nebudu této krizi jen tak nečinně přihlížet! Pro dobro Impéria musím jednat!"
Když Kerolo slyšel rituální frázi, s nesouhlasným výrazem v obličeji se uklonil. "Mým úkolem je zpravit ostatní." Sáhl do kapsy a jeho přepravní přístroj zabzučel jako podrážděný hmyz.
"Hlupáku!" prskl Tapek do prázdného vzduchu a jeho výkřik napůl zanikl v poryvu větru způsobeném odchodem jeho druha.
Tapek pohlédl dolů. Tam, pod bezmračnou polední oblohou, válečníci domů Šinzawai a Anasati dokončili starodávný tanec vítězů a poražených.
Pak, jako kdyby jejich skutky pro něj neměly větší význam než souboje hmyzu, ponechal je jejich osudu a pomocí svého magického prostředku zmizel.

Kapitola čtrnáctá

ZKÁZA

Vzduch zapraskal.
Tapek se objevil ve výšce patnácti metrů na novém místě, vzdáleném jižně mnoho mil od místa Jirovy smrti. Mág se tvářil rozhněvaně. Jeho snaha vyhledat Marina nosítka bude určitě namáhavá, protože se na rozdíl od Jira rozhodla cestovat skrytě. Alespoň pokud mohl soudit podle slov jejího velitele vojsk, když se zmínil o postranních cestách. Tapek si setřásl z očí pramen vlasů a rozhlédl se pátravě po krajině. Pod ním se táhla hwaetová pole, jejichž zlatý odstín se s blížícími se sklizněmi měnil v nevýraznou hnědˇ. Podél koryta potoka, který znovu vysychal, se táhla zaprášená cesta. Nehýbalo se tu nic než needří býk obíhající kolem stáda. Pastevec ležel pod stromem a odháněl mouchy, zmámené horkem. Neměl důvod zvedat oči, a tak si nevšiml postavy mága, která visela přímo nad jeho hlavou.
Pro Tapeka měl malý otrok asi stejnou hodnotu jako mouchy, jež poletovaly kolem něj. Mág si zamyšleně založil paže na hrudi a zabubnoval prsty na látku rukávů. Hledání pouhým okem by v žádném případě nebylo příliš platné:
prostor, v němž by se mohla Mara pohybovat, byl příliš rozsáhlý. A přitom měl tak málo času. Kerolo mu něco důležitého zamlčel, o tom byl rudovlasý mág přesvědčen. Proč by jinak někdo s jeho schopnostmi musel tak nutně

běžet žalovat Shromáždění jako malé dítě?

Co měla vlastně Mara v plánu, když se opovážila dát svým vojskům rozkaz k útoku na pláních Našiky? Tapek si olízl rty a zamyslel se. Ta ženská je zvrácená. I kdyby snad Jirova smrt nebyla jejím dílem, ale Hokanuovou pomstou, někdo ze Shromáždění je povinen ji vyhledat - už jen proto, aby ji zatkl, než si konečně takové pytle tuku jako Hočopepa uvědomí rozsah jejího přestupku, Tapek nepochyboval, že přišla chvíle, kdy musí Shromáždění přejít od neurčitých slov k jistým činům. Na skutečnost, že byla ohrožena jejich naprostá nadvláda, nemohou ani reagovat jinak.

Tapek se rozhodl, že k nalezení paní z Acoma bude stačit obvyklé vyhledávací kouzlo. Ze svého postavení ve vzduchu je ale nedokázal vyslat, a tak se pomalu snesl k zemi. Sotva se jeho nohy dotkly země, býk needry poplašně zabučel, zvedl ocas a splašil se. Pastevec se s trhnutím probral. Když se vyškrábal na nohy, spatřil mága. S ustrašeným výkřikem se vrhl břichem na zem.

Býk needry doběhl ke vzdálenějšímu konci pastviny, otočil se a začal pobíhat podél plotu. Kopyty vyrýval trsy čerstvé trávy. Ale v děsivé přítomnosti černoděnce se otrok bál vstát a utišit jej.

Tapek si pomyslel, že tak je to jen správné; lidé by si vůči jeho stavu neměli dovolovat nic víc než úctu. Tapek nevěnoval chlapci ani býkovi další pozornost. Stál nad rozechvělým otrokem a pomalu mumlal zaklínadlo.

Sepjal k sobě dlaně, aby svou moc nasměroval, zavřel oči a kouzlo vypustil. Od jeho těla se odvinuly neviditelné paprsky moci. Přelétly krajinou a pátraly. Magické senzory zjasněly v místech, kde se paprsky dotkly silnic nebo spojovacích průjezdů, dokonce i v místech nejobyčejnějších cest, které farmáři používali pro svážení z polí. Pak se prohnuly a sledovaly i ty nejmenší pěšiny. Jako neviditelné nitky opisovaly tvar i nejužších stezek. Během několika minut stál Tapek ve středu širokého okruhu magických siločar. Jeho sondy se staly prodloužením jeho mysli jako rozprostřená síť, která měla zvýraznit přítomnost jakéhokoli pohybu. A jako pavouk v síti čekal. Lehké zacukání sítě přeneslo jeho pozornost na stinnou alej, kde spolu laškovali dva otroci. Mág nechal tuto stopu umlknout a obrátil svou pozornost k ostatním. Tudy právě procházela malá skupina šedých válečníků, kteří pátrali po nestřeženém stádu needer; hlad je vyhnal na území, jež bylo obvykle zalidněno a bráněno. Nebyli jedinou takovou bandou; Císařství bylo v poslední době kvůli vnitřním nepokojům pro podobné zločince živnou půdou. Ale Tapek si nevšímal ani jich. Tihle zubožení lidé se svými malými zločiny ho nezajímali. Nechal umlknout přítomnost šedých válečníků, protože hledal jinou skupinu;

ta byla možná méně divoká a lépe vyzbrojená, ale musí se pohybovat stejně rychlým tempem. Našel dvě čestné stráže, patřící menším šlechticům; tito válečníci spěchali se svými pány, aby se ukryli pod ochrannými křídly silnějších dobrodinců.

Jeho sondy se proplétaly zalesněnou krajinou a neobdělávanými lány. Přelétly rozsáhlá vyschlá thyzová pole, kde z práchnivé země trčely jako řady hnědých per polámané stonky. Nad zbytky klasů poletovali pokřikující ptáci.

A přece pohyb hladových ptáků nebylo jediné, co se v této oblasti pohybovalo. Za vyprahlým polem vycítila Tapekova síť pod příkrovem větví háje stromů ulo ještě něco: zpola skrytý odlesk zeleného brnění a rychlé kroky mnoha nohou. Jeho rty se zkřivily do úsměvu. Konečně se dotkl nějaké větší síly, čítající přinejmenším stovku mužů. Našel, co hledal: svou kořist.

Tapek na to místo soustředil celou svou mysl a jeho magická moc mu ho přiblížila. Po postranní cestě se rychle pohybovala zelená nosítka. Jejich nosiči byli vybráni pro svou sílu a rychlost a kolem nich se sluneční svit leskl na zelených brněních Mariny čestné stráže válečníků. Všichni byli vyzbrojeni a jejich výstroj se hodila jak k boji, tak na přehlídku. Od všech ostatních ozbrojených doprovodů je odlišovala přítomnost muže, zahaleného v plášti poradce, který měl na hlavě nasazenou vojenskou přilbu a který kráčel rychle, ačkoli se při chůzi opíral o berlu. Bohaté záhyby jeho roucha nedokázaly skrýt skutečnost, že mu levá noha chyběla.

Tapek poznal Keyoka a v tichém úsměvu se mu zaleskly zuby. Žádný dům v Císařství kromě Mařina neměl v nějakém úřadě mrzáka. Stařec si přesto zachovával svou hrdost a nedovolil svému omezení, aby zpomalilo jeho krok. Jeho přítomnost však byla pro Tapeka jen potvrzením Mařina zoufalství. Zranitelný bývalý velitel vojsk by určitě nebyl nasazen do pole, pokud by jeho paní necítila potřebu nejvyšší ochrany. Mág rychle dokončil svůj průzkum. V Mařině přítomnosti byla ještě jedna prošedivělá hlava: Incomo, starší poradce Jehož služby paní domu oceňovala od chvíle, kdy přešel do jejích služeb od nepřátel z domu Minwanabi, jež vyhladila.

Incomo nikdy nepatřil k těm, kdo by obdivovali jednoznačné novoty. Ale tato paní domu měla takové charisma, že si dokázala zajistit podporu dokonce i u svých bývalých nepřátel. Tapekem otřásl hněv. To, že si tahle obyčejná žena myslela, že se může pohybovat mimo zákon a třeba i jen náznakem si přivlastňovat práva náležející Shromáždění, bylo nebezpečné. Její skutky z ní činily člověka v klatbě. Bohové samotní musí cítit hněv.

Tapek změřil vzdálenost, která jej dělila od prchajícího průvodu. Jeho zavřené oči sebou cukaly napětím, když rozpouštěl síť své moci. Nechal z ní pouze jediný úponek, který jej nyní poutal s místem, na němž se nacházela Mara. Zachvátil ho náhlý pocit závratí, když přesouval vyvážení svých sil právě na tento jediný paprsek. Tiše zmizel ze svého místa na pastvině a nechal za sebou jen ohromeného otroka a býka needry, který se pořád ještě neuklidnil.

Mág se objevil ve stínu stromů na cestě, vzdálené několik mil, jen něco málo za Mařiným průvodem.

Jeho příchod neoznamoval žádný gong. Nicméně ho už očekávali, protože zadní řady vojáků domu Acoma se zastavily a otočily k němu. Vojáci měli meče připravené a málem už je tasili, jako by snad on, člen Shromáždění, představoval stejnou hrozbu jako bandita.

Uběhla chvíle, během níž měli již dostatek Času na to, aby poznali jeho černý oděv a uvědomili si, co znamená: roucho mágů se nedalo splést s cáry, v nichž chodili obyčejní zloději bez pána a domova. Přesto se Mařini válečníci ani neuklonili, ani neustoupili ze svého místa. Oba poradci stáli mlčky.

Tapek se rozzuřil. Tohle ale byla drzost! Tady už nebylo o čem mluvit. Tapek vztekle vydechl; a Shromáždění stále ještě vyčkává se svým soudem a je plné prázdných řečí. Mařini podřízení mu projevili nezdvořilost prvního řádu, když

se mu postavili, jako by ho mohli odstrašit svými směšnými zbraněmi!
Tapek se rozhodl, že jejich odpor nesmí snášet,
Zamračil se.
Navzdory ostrému rozkazu od Keyoka se sluhové a otroci, kteří kráčeli ve středu Marina průvodu, rozptýlili a proběhli řadami vojáků. Nosiči se viditelně roztřásli, ale ženský hlas z nosítek jejich paniku utišil. Na nějaký neviditelný pokyn se rozeběhli a nosítka sebou kymácela a houpala se v rytmu jejich běhu.
Tapek zůstal stát na místě jako omráčený. Tvrdošíjnost byla jedna věc, ale tohle! To, že se Mařini služebníci v jeho přítomnosti opovážili projevit cokoli jiného než okamžitou poslušnost, bylo nemyslitelné!
Pak velitel vojsk v čele Mařiny čestné stráže zavolal: "Už ani krok dál, Ctihodný."
Tapek se zachvěl potupou. Od chvíle, kdy byl ještě chlapcem a jeho síly nebyly objeveny, na něj nikdo kromě mága takhle nepromluvil. Taková drzost jej po všech těch letech naprosté poslušnosti prostě šokovala. Rozzuřený tak, že si chtěl odplivnout odporem nebo rovnou rozpálit vzduch kolem sebe vlnami nespoutané energie, zařval: "Má slova jsou zákonem a vaše paní přestoupila náš výnos! Ustupte, nebo zemřete!"
Důstojník domu Acoma se sice chvěl, ale v jeho slovech nic podobného patrné nebylo. "V tom případě položíme životy při ochraně své paní a vstoupíme do síní Rudého boha jako čestní válečníci domu Acoma!" Vykřikl na své muže rozkaz. Zeleně odění vojáci se jako jeden muž rozestoupili a zahradili tak Ctihodnému cestu.
Unikající nosítka získávala náskok. Keyoke si promluvil s důstojníkem. Tapek poznal Sunjaru, jednoho z dvojice starších velitelů jednotek. Důstojník na Keyokova slova krátce přikývl. Berla se pozvedla k rozhodnému pozdravu. Pak se Keyoke na své zdravé noze otočil a napůl odskákal, napůl odešel směrem za unikajícími nosítky se svou paní.
Tapekův hněv se projevil výbuchem čiré moci, kterou povzbuzoval tento nepochopitelně a nestoudně tvrdohlavý ozbrojený odpor.
Pozvedl ruce. Energie zapraskala a shromáždila se kolem jeho předloktí. Pak vystoupila nad jeho dlaně a zjasněla do záře, příliš ostré pro lidské oči.
Mařini válečníci sice byli oslepeni, ale odpověděli tím, že vytasili meče. Tapek zaslechl zasvištění ostří, opouštějících pochvy, i přes bzučení magických sil, které shromáždil. Vztek mu zastřel myšlenky. Síla magie se v něm vzedmula a on vložil svůj smrtící hněv do soustředěné koule. Kouzlo se mu v ruce rozehrálo všemi barvami duhy, pak se zablesklo a promísilo se, až se rozpálilo do žhavé červené.
"Podívejte se, co vám bláznovství vaší paní přineslo!" zaječel Tapek a vrhl svůj kouzelný blesk na čestnou stráž. K vojákům se rozletěla koule rezavého světla a vybuchla se zahřměním, které otřáslo celou zemí. Kouzlo zachvátilo válečníky, kteří stáli Tapekovi nejblíž, a mezi jejich řadami vybuchla ohnivá smrt. Magický plamen přeskakoval z jednoho muže na druhého jako živý a v příštím okamžiku vzplálo maso mužů jako uschlé větve. Oheň přinášel agónii, proti níž nebylo obrany. Muži ječeli, ačkoli každé nadechnutí spalovalo jejich plíce a vdechnutý magický oheň se jim zakusoval do vnitřností. Bez ohledu na to, jak byli odvážní a odhodlaní, klesali zasažení muži na kolena a pak se hroutili v děsivém utrpení k zemi. Zelené brnění černalo a naskakovaly na něm puchýře. Bolest byla nesnesitelná a žádný smrtelník jí nedokázal odolat; jen mág dokázal stát na místě a sledovat utrpení mužů, aniž by hnul brvou. Jeho rudé vlasy se cuchaly a vlály v závanech kouře a jeho chřípí se stahovalo, když ucítil pach spalované kůže a vlasů.
Kouzlo neustávalo. Tapek čekal několik minut, až nakonec plameny ustoupily, když uhasla jejich moc. Nezůstala jediná kost a šlacha, která by mohla shořet. Byly tu jen kostry; kouř se zvedal ze spálených prstních kůstek, které dosud svíraly zčernalé zbraně. V očních důlcích lebek stále ještě přeskakovaly jiskry, jako by uvnitř nadále přebýval život a ony ještě cítily a ještě křičely tichým utrpením. Ústa zela dokořán, navždy otevřená ve výkřiku hrůzy.
Tapek vychutnával své uspokojení. Před ním nyní stálo jen vnitřní jádro válečníků, poslední řada, která zůstala naživu a bránila cestu, po níž prchala jejich paní; a za nimi vyčkávali jejich důstojníci, velitel jednotek Sunjara a poradce Incomo. Všichni - včetně pobledlého starého poradce - stáli bez jediného pohybu tváří v tvář smrti jako praví válečníci domu Acoma.
Tapek učinil krok dopředu a nevěřil vlastním očím. Musel bojovat sám se sebou, aby si zachoval klidnou hlavu, příliš unavený na to, aby cítil hněv nebo údiv, a rozjařený pocitem vlastní moci.
"Co to má znamenat? Jste snad slepí? Nebo nemáte rozum? Přece jste viděli, co se stalo vašim spolubojovníkům!" Mávl rukou k popelu a zbytkům toho, co bylo ještě před chvílí živými muži, a jeho hlas, zesílený kouzlem, zazněl jako skřek. "Proč se ještě neplazíte po břiše a nekňučíte o milost?"
Ani jeden z mužů Mariny stráže se nepohnul. Starší důstojníci se tvářili zamračeně a nic neřekli.
Tapek udělal další krok kupředu. Nejpomalejší z otroků padli k zemi, vyděšení k smrti pohledem na mágův rozpoutaný hněv. Leželi v příkopu asi tucet kroků stranou od cesty, třásli se a vzlykali hrůzou. Tapek si jich ani nevšiml, jako by už byli mrtví nebo méně důležití než sežehlá stébla trávy pod jeho nohama. Zrnka popela, rozvátého větrem, ho pálila v očích, když kráčel skrz sežehlé řady mrtvol. Pod nohama mu křupaly rozpukané kusy brnění a vyschlé kosti. Učinil další krok, pak ještě jeden; Mařina stráž se ani nepohnula.
O něco dále po cestě vlály záclony a zeleně lakovaná nosítka se otřásala, jak se nosiči potýkali se svým břemenem. Keyoke už je navzdory nepohodlí své berly dohonil.
Tapek pozoroval jejich marný pokus o únik s opovržením, když promluvil k válečníkům před sebou. "Co vám nakonec přinese vaše věrnost? Vaše paní mi nikdy nedokáže uniknout."
Obránci domu Acoma odmítali promluvit. Chochol na Sunjarově přilbě se. chvěl a poskakoval, ale to mága nijak neuspokojovalo. Tento pohyb nebyl známkou zbabělosti, nýbrž důsledkem větru. Vůle velitele jednotek byla pevná jako skála a jeho odhodlání neotřesitelné. Incomo stál jako kněz na posvátné půdě svého chrámu a ve tváři se mu zračil výraz naprostého odevzdání.
Tapek se zadíval na každého válečníka, který se stal svědkem jeho hněvu a stále nebyl ochoten projevit strach.

Zůstávala tu ještě jedna věc, která jim mohla ublížit a možná i rozbít jejich pocit solidarity a odhodlání.

Tapek znovu ucítil, jak v něm vzrůstá hněv, a přeměřil očima vzdálenost mezi sebou a místem, kde právě Mařina nosítka mizela za zatáčkou. Všiml si stromu, rozčísnutého bleskem. Pohybem vůle ho jeho kouzlo přeneslo k tomu místu.

Když se za ním objevil černopláštník, Keyoke se bleskurychle zastavil a otočil. Zastavil se, otočil a pomocí své berly zaujal obranný postoj mezi mágem a nosítky své paní.

"Řekni nosičům své paní, ať zastaví!" vykřikl Tapek.

"Má paní rozkazuje svým otrokům, jak chce ona." Keyoke se přestal opírat o berlu. Popadl ji oběma rukama a zakroutil. Ozvalo se cvaknutí skryté západky. Chlazené dřevo se rozdělilo a s jasným, ostrým zasvištěním z tajné pochvy vyjelo ostří meče. Keyokův hlas nezněl vůbec jako hlas starce, ale zazvonil v něm tón polního generála, když řekl: "A ani já ti neustoupím z cesty, pokud mi to má paní nepřikáže."

Tapek neměl slov. Zamračil se, ale v protivníkově tváři nedokázal nalézt strach. Keyokova tvář byla jako z vyčiněné kůže. Zbrázdilo ji příliš mnoho vrásek a příliš mnoho let těžkého života na to, aby se v ní vůbec mohl objevit strach. Oči mu již možná tak dobře nesloužily, ale plála v nich jistota jeho poslání. Už čelil tomu nejhoršímu, co vůbec může válečníka potkat - tomu, že přežil a musel se smířit s hanbou života mrzáka. Jeho pevný pohled jako by říkal, že smrt pro něj nemá už žádných tajemství, jen věčný odpočinek.

"Není třeba, starochu," štěkl mág. Vykročil k houštinám, kam běželi nosiči, odnášející Marina nosítka do bezpečí.

Keyoke se přesunul s překvapivou rychlostí. Mág se náhle ocitl přímo v dráze ostří jeho meče.

Rychlost útoku Tapeka ohromila a jen stěží dokázal včas uskočit zpátky. "Jak se opovažuješ!" zařval.

Prese všechno, co se tady stalo, si Tapek nedokázal představit, že by mohl potkat muže, který by se na něj samotného opovážil zaútočit. Keyoke se nejen opovážil, ale svůj pokus dokonce zopakoval. Jeho meč zasvištěl vzduchem a rozpáral černé roucho. Tapek odskočil stranou, a když stěží unikal smrtící ráně meče, pohyboval se mnohem méně jistě a plynule než jednonohý válečník. Pak ostří znovu zasvištělo, seklo a on opět uskočil. Tapek, téměř vyvedeny z rovnováhy, se nedokázal soustředit. Dokud bude muset ustupovat, krčit se a unikat válečníkovým výpadům, nedokáže ve své mysli vyvolat ani to nejmenší kouzlo. "Přestaň! Okamžitě přestaň!" zaječel mág. Protože nebyl zvyklý takové tělesné námaze, slova stěží zasípal.

Keyoke svou další ránu doprovodil slovy: "Copak, to už nedokážeš utéct ani mně?"

Tapek se s těžkým oddechováním přenesl o kousek dál. Jeho tsuranské já spaloval nucený ústup hanbou a on se zpola nepříčetný černým hněvem vztyčil se vší důstojností, kterou dokázal sebrat. Pak vyvolal z černé studnice svého vzteku pramen moci. Kouzlo se soustředilo v něm a vzduch zapraskal ozónem. Kolem něj se objevila záře modré energie, jako by stál ve středu malé bouře blesků.

Keyoke však na sobě nedal znát strach ani teď. Když se opřel o meč, který nosil skrytý ve své berle, na jeho obvykle bezvýrazné tváři se objevilo špatně skrývané opovržení. Poznamenal: "Moje paní měla pravdu. Vy mágové nejste nic než muži, o nic chytřejší ani vznešenější než ostatní." Když si všiml, jak se jeho slova dotkla mága, který se teď chvěl, dodal: "A ještě ke všemu jste ustrašení a dětinští muži."

Zezadu, kde stála hrstka mužů Čestné stráže domu Acoma, se ozvalo uchechtnutí.

Tapek, vztekem zbavený rozumu, zařval. Jeho soustředěná moc se vzepjala. Mávl rukou a do vzduchu vyrazil stín. Zjevení se vztyčilo a vzepjalo, temné jako studně v bezměsíčné noci. Jediný okamžik zůstalo nehybné a pak vyrazilo ke Keyokovi.

Stařec zvedl reflexivně meč, aby odrazil úder. Tál daleko rychleji než mnohý mladý muž a svůj cíl zasáhl. Ale tentokrát nebyl jeho protivníkem nepřítel z masa a kostí. Jeho zbraň projela temným přízrakem, aniž na něco narazila. Neotočil se v pokusu o útěk, ani když kouzlo prorazilo jeho obranu. Protože se Keyoke postavil přízraku čelem, zasáhl ho úder přímo do hrudi.

Brnění by ránu mohlo zpomalit; ale lesklé hedvábí jeho roucha neznamenalo pro temnotu žádnou překážku. Jeho dotek látku rozpáral. Poté už se nemohl Keyoke nijak bránit. Hrdý starý válečník, který kdysi houpal Maru na kolenou, ztuhl. Jeho prsty ochably. Když se do něj přízrak zakousl, vypadl mu meč z ruky. Z očí, rozšířených bolestí a hrůzou, se vytratilo odhodlání.

A přesto patřilo nakonec vítězství válečníkovi. Jeho staré unavené srdce nevydrželo šok a bolest, již by snad mladší bojovník snesl; jeho duch, který mu sloužil tak dlouho, se v posledních letech držel života jen lehce. Keyoke se zachvěl a vysunul bradu k nebesům jako pozdrav svým bohům. Pak se jeho tělo, mrtvé jako kameny na zemi, zhroutilo a jeho tvář se uvolnila vnitřním mírem.

Tapekův hněv se nezmírnil. Chtěl, aby stařec ječel a žebral a řval ve zvířecím zoufalství, aby jeho paní, která prchala v nosítkách, věděla, že její nulovaný válečný poradce trpěl jako pes, poslušný každého přání svého pána. Tapek zaklel. Lítost vybudila jeho hněv k novým vrcholům. Chtěl, aby Mara zemřela ještě předtím, než vyprchá život starého válečníka, aby Keyoke mohl sledovat, jak odchází do Turakamuovy náruče drive než on, a zemřel s vědomím, že jeho celoživotní snaha vyšla nadarmo. Mág, stravovaný žhnoucím vztekem, vyrazil k nosítkům, jež nyní nosiči opustili a nechali stát v křoví u cesty. Tapek mumlal zaříkání a vykřikoval do vzduchu kouzelné formule. Rychle odsekával slova a každé nadechnutí provázely složité pohyby rukou. Kouzlem vyvolal roj stříbřitých disků, které se nyní vznášely ve vzduchu nad jeho dlaněmi. Hrany měly ostřejší než nože a jejich let provázelo melodické bzučení. "Leťte!" rozkázal mág.

Smrtící disky vyrazily kupředu tak rychle, že je skoro nebylo vidět, a klestily si cestu křovinami. Jejich dotek vysával život. Zelené rostliny a výhonky uvadaly a v následující chvíli z nich zbývaly jen suché větvičky. Nic je nedokázalo zastavit; jejich let nemohla zpomalit žádná překážka. Kamenem prolétaly stejně lehce jako stínem a do nosítek vklouzly skrz záclony, aniž porušily jedinou nit látky. Když vlétly dovnitř, zazněl hájem zpola zdušený ženský výkřik. Pak nastalo

ticho, které nerušil ani zpěv ptáků. Všichni živí tvorové odsud už dávno uprchli.

Zůstali tu jen válečníci za Tapekovými zády. Rozzuřený útokem na nosítka své paní, vydal jejich velitel rozkaz k útoku.

Z Tapekových úst se vyřinul divoký smích, když se otočil, aby jejich marnému útoku čelil. Meče v jejich rukou vypadaly směšně a bojovný výraz ve tvářích mu připomínal skleb šílence. Mág znásobil své kouzlo. Mávl rukama a poslal další skupinu disků do řad těch, kteří na něj útočili.

Muži padali k zemi. Ani jednou nevykřikli, protože neměli čas popadnout dech. V jednom okamžiku byli živí a utíkali s bojovým pokřikem domu Acoma. V následující vteřině umírali, zasaženi mágovými disky. Nohy se pod nimi podlamovaly a oni se káceli jako hliněné figurky na vyschlou zem.

Zuřivost Tapeka neopouštěla. Násobil kouzlo dál, jako by chtěl zničit všechno, co bylo v dohledu. Z jeho dlaní tryskal jeden ohnivý záblesk za druhým. Vzduch zvonil a zpíval, jak jej jeho smrtící disky protínaly ještě dlouho potom, co poslední voják domu Acoma padl mrtev k zemi. Mezi válečníky ležel Incomo ve svém hedvábném rouchu jako nějaká cizokrajná květina.

Náhle Tapeka opustila síla.

Vyčerpaný mág, kterému se točila hlava a musel bojovat s mrákotami, byl nucen ustát a popadnout dech. Nedokázal se radovat. Ještě pořád v něm přetrvávalo znechucení nad tím, že se mu postavili na odpor obyčejní muži. Ani v nejmenším nelitoval toho, že je zabil, ale toho, že ho přinutili usmrtit Maru tak rychle. Kvůli problémům, které způsobila Shromáždění, si zasloužila dlouhé a pomalé umírání.

Tapek si narovnal své roucho a pak vykročil mezi zbytky toho, co byla kdysi zelená bujná křoviska. Poblíž se krčili s tvářemi přitisknutými k zemi vzlykající otroci a služebníci. Smrtící disky si vybraly svou daň i mezi nimi, a těch několik, kteří přežili, bylo napůl šílených. Tapek prošel mezi suchými větvemi k mrtvému kusu země obklopujícímu nosítka domu Acoma. Když došlápl na suché větvičky a listí, rozpadaly se na prach.

Jediný v okolí zůstal nedotčen zelený lak nosítek; nedotčen účinky kouzel vysávajících život, vypadal v záři slunce až nepřirozeně jasný. Tapek k nosítkům přikročil a odhrnul záclony, na nichž byly vyšity šatry.

Na polštářích spočívalo tělo mrtvé ženy s očima rozevřenýma dokořán hrůzou. Byla oblečena v rouchu paní velkého domu, ale tvář nepatřila Maře.

Nad troskami lesa se rozlehla Tapekova kletba.

Nedosáhl ničeho kromě toho, že zabil nějakou služku oblečenou do Mařiných šatů. Oklamali ho! On, mág ze Shromáždění, se nechal ošálit přítomností Keyoka a hrstky důstojníků a vojáků tak, že věřil, že dopadl samotnou Maru. Místo toho nad ním zvítězili oni, protože předvídali, jak se bude při své povaze chovat. Všichni vojáci, dřív než zemřeli, věděli, že přelstili Ctihodného ze Shromáždění; stejně tak ten stařec. Keyoke sehrál onen uskok až do konce a nepochybně se až do smrti výborně bavil.

Tapek se rozhlédl zklamaně po mýtině. Kromě několika pološílených otroků jeho kouzla zničila všechno živé v širokém okolí. Všichni ze stráže domu Acoma s dostatečně vysokým postavením na to, aby věděli, kde se paní domu nachází, teď byli mrtví, a výslechem nebo mučením těch několika nevědoucích otroků by nic nezískal.

Tapek si uvědomil, že samotné kletby nedokáží dostatečně uvolnit jeho vztek. Stejně tak se ale nedokázal uklidnit a klidně strávit ironii Marina triumfu. Vztáhl ruce k nebesům a utvořil nad svou hlavou vír třpytivých barev. Poháněl jeho energii stále rychleji a pak, jediným švihnutím zápěstí, vrhl smrtící duhu k lesu. Energie udeřila do stromů a podrostu. Magie způsobila prasknutí a zajiskření, které vybuchlo v nezvyklém modrém světle. Hluk ve vzduchu ustoupil pachu rozžhaveného kovu a všechno živé se vypařilo. Tam, kde leželi otroci, nebylo nyní nic - ani kosti, ani stíny, jen zbytky neskutečné magie.

Třpyt vybledl a zmizel. Tapek stál a těžce oddechoval. Byl úplně propocený. Očima přejížděl sem a tam a prohlížel si zkázu, kterou způsobil. Přímo před ním zela díra do země, naprosto zbavená hlíny. Díru tvořila rozbitá skála a nad a kolem ní se v okruhu několika set metrů nic nepohybovalo. Výbuch magie odhalil i ty služebníky domu Acoma, kteří dokázali utéct nejdál. Už nebyli chráněni podrostem ani stromy a leželi na zemi sežehnuti magickou bouří, jež kolem nich probíhala. Tváře a pokožku měli pokrytou puchýři a prsty na rukou jim ohořely na kost. Několik se jich ještě zmítalo a cukalo sebou v předsmrtné agónii, která se nedala vyjádřit žádným křikem.

"Báječné," ozval se ze vzduchu hlas.

Tapek sebou trhl, otočil se a spatřil Akaniho, jenž sem dorazil z Města mágů. Kolem něj se jako bublina ve vzduchu, prozářeném odpoledním sluncem, rozpínal ochranný Štít proti napadení magií.

Tapek, příliš zesláblý na to, aby ho uvítal, se nahrbil. Jeho síla byla skoro úplně vyčerpána, ale uvítal možnost rychlé posily. "Dobrá. Potřebuji tě. Jsem vysílený. Najdi -"

Akani ho s podrážděným výrazem přerušil., .Nebudu plnit žádná tvá přání. Ve skutečnosti mě poslali, abych tě našel. Kerolo podal zprávu, že jednáš ukvapeně." Akani se chladnýma očima rozhlédl po okolní zničené krajině. "Myslím, že to byl trochu příliš zdrženlivý odhad věci. Děláš ze sebe hlupáka, Tapeku. Člověk by čekal, že takhle bude na posměch reagovat malé dítě, ale plnoprávný člen Shromáždění? Tvé činy vypovídají špatně o nás všech."

Tapek se zatvářil pobouřeně. "Nevtipkuj se mnou. Akani. Mara připravila chytrou past, aby nás přelstila!"

Bývalý advokát, z něhož se stal mág, opovržlivě řekl: "Není třeba. Vykonal jsi skvělou práci, abys jí pomohl sám."

"Cože! Já nejsem žádný její spojenec!" Tapek zavrávoral kupředu a dohánělo ho ke vzteku, že jsou jeho magické schopnosti vyčerpány.

Akani si kolem sebe stále udržoval magickou ochranu, což byla vychytralá urážka, která navíc zdůrazňovala skutečnost, že druhý mág dokázal jen zmoženě oddechovat. S pohledem na zkroucená těla mrtvých otroků řekl: "Uvědomuješ si, že když paní Mara ve skrytu opustila svá nosítka, nezbývá ti žádný živý člověk, který by ti mohl říct, kde je?"

Tapek zareagoval podrážděně. "Tak vynaložsvé síly k tomu, abys ji našel! Já své vyčerpal, když jsem vyřizoval tohle."

"Lépe řečeno promrhal. A já v tom nebudu pokračovat ani náhodou." Akani postoupil ke svému kolegovi. "Shromáždění mě pověřilo, abych tě přivedl zpátky. Jednal jsi bez pověření v záležitosti, která ještě není rozhodnuta; to je hanebné porušení naší dohody a záležitost je daleko vážnější, než si myslíš. Byl jsi nabádán, abys jednal s rozvahou, a přitom ses nechal unést vášněmi. Pokud ještě v této chvíli nestihla Dobrého Ochránce smrt, zabil jsi zbytečně důstojníky, kteří - pokud by nám padli do rukou - mohli odhalit plný rozsah jejího spiknutí."

Tapek se zamračil. "Spiknutí? Proti Shromáždění? Chceš říct, že chce víc než se nám jen postavit?"

Akani si povzdechl. Jeho mladá tvář vypadala unaveně. Jeho zvyk z právnické praxe - dívat se na celou věc z obou stran - ho donutil připustit: "Dohnali jsme ji k tomu. Ale ano, paní Mara měla nejspíš v úmyslu narušit naši dohodu s cho-ja."

"To by se neopovážila!" vybuchl Tapek, ale vzpomínka na Keyokův odhodlaný boj tomuto předpokladu odporovala. Bohové vědí, že ta prokletá Čubka z Acoma už zkusila úplně všechno. Všechno.

"Lordi Národů nikdy neočekávali, že přežije moc domu Minwanabi, natož že jej zničí," podotkl suše Akani. "Příliš jsme přivykli tomu, že kvůli našemu nadřazenému postavení nemůžeme bojovat. Zapomněli jsme hlídat možné soupeře a naše liknavost v minulosti nás uvedla v nebezpečí."

Pak, když zahlédl agresivní záblesk v očích svého kolegy, bývalý právník dodal: "Z nařízení Shromáždění tvá úloha v celé záležitosti skončila, Tapeku. Teď pojď se mnou." Akani vyňal z pláště teleportovací zařízení, aktivoval je a pevně uchopil Tapeka za rameno. Oba mágové zmizeli a náhlá prázdnota na místě, kde stáli, vyvolala v černém dýmu malý vír a zavanula čerstvý vzduch k umírajícím služebníkům domu Acoma.

Maru zachránila její odvaha. Tapeka při jeho improvizovaném pátrání ani na okamžik nenapadlo, aby se podíval mimo cesty do nejhustšího a nejhlubšího lesa. Měl za to, že Mara jako zhýčkaná vznešená dáma nemůže vymyslet žádné jiné lsti, a nemohl si uvědomit, jak moc ji změnila její daleká výprava do Thurilu. Kromě toho poté, co opustila svá nosítka, mířila její cesta lesem nikoli přímo na sever směrem ke Kentosani, ale směrem právě opačným -jižně k nejbližším tunelům cho-ja.

Se svými válečníky cestovala bez odpočinku dvě noci. Nyní, těsně před soumrakem druhého dne, už paní domu klopýtala. U jejího boku kráčel Sarik a vedl ji, aniž na tom byl sám o mnoho lépe.

Zvěd, který šel před nimi, náhle zastavil a zvedl ruku. Až když ji Sáňková ruka zastavila, uvědomila si Mara, že hlídka vydala nějaký signál.

Ptáci ve vysokém, hustém příkrovu větví stromu ulo přestali zpívat.

Přikázala zastavit zadní stráži a řekla: "Co se děje?"

Sarik soustředěně naslouchal. Velitel útoku mezitím tiše rozkázal svým vojákům, aby prohledali koruny stromů.

"Hrozí nám útok ze zálohy?" zeptala se šeptem Mara.

Zvěd, který je varoval jako první, zavrtěl hlavou. "Tady stěží. I zloději by zašli hlady, kdyby se v téhle části lesa usadili. Nechodí tu žádní lidé, které by mohli okrádat." Naklonil hlavu na stranu a byl to právě on, kdo jako první upozornil na zvuk kroků. "Myslím, že je to hlídka, paní."

"Naše ale ne," poznamenal Sarik. Podíval se na velitele útoku Azawariho, který kývl hlavou, a malá skupina vybraných válečníků tasila meče. Poradce domu Acoma řekl tiše zvědovi: "Jak daleko jsme od ústí nejbližšího tunelu?"

"Nejméně míli," zněla odpověď; příliš daleko na to, aby tam jejich vyčerpaná skupina mohla doběhnout i bez toho, že by je někdo ohrožoval zezadu.

Sarik se postavil před svou paní, která se ve vypůjčeném brnění potila. Nesla sice nadbytečnou váhu odvážně, ale kůži měla na mnoha místech odřenou od nezvyklých pohybů při chůzi. Nicméně i přesto se rozhodla jít příkladem a sáhla po meči, který měla u boku.

Sarik jí silně stiskl zápěstí a jeho sklon k otázkám zmizel pod přílivem naléhavosti. "Ne. Pokud na nás zaútočí, musíš utéct a skrýt se. Ten meč si schovej, abys na něj mohla nalehnout, kdyby tě náhodou zajali. Ale kdybys tu zůstala, byla by to hloupost." O něco jemněji dodal; "Nemáš výcvik, paní. První ranou by tě zabili."

Mara se mu ostře podívala do očí. "Pokud budu muset prchat, půjdeš se mnou. Nacoya tě necvičila pro tvůj úřad proto, abys padl v nějaké šarvátce."

Sarik trochu neuctivě pokrčil rameny. "Bodnutí meče by mi bylo daleko milejší než mágovo kouzlo." Nedělal si sebemenší iluze. Jejich malá skupina se pohybovala dostatečně rychle na to, aby unikla pozornosti Shromáždění, ale nemohlo to trvat věčně. A jeho paní musí přežít magický útok alespoň tak dlouho, aby dosáhla bezpečí tunelů cho-ja.

Mara si nezvyklého mlčení svého poradce všimla; pokoušela se udělat to, co se mu nedařilo - nemyslet na Ctihodné. Kdyby své myšlenky podobným obavám otevřela, musela by se zhroutit na zem a plakat: pro Lujana a Irrilandiho, kteří jsou už možná mrtvi i se svými jednotkami; pro Keyoka, velitele jednotek Sunjaru a Incoma, kteří byli vším, co jí zůstalo ze starých válečníků, a kteří s jejími nosítky fungovali jako návnada. Jejich životy byly její skrýší a jejich oběť poslední nadějí pro Justina.

Jen bohové věděli, kde byl teď Hokanu. Přemýšlet o tom, že by mohl být mrtev i on, bylo nad její síly. A Mara se raději úplně vyhýbala odpovědi na problém, jenž ji trápil ze všeho nejvíce: že by totiž Justin mohl přežít a vznést nárok na zlatý trůn za cenu životů všech, které kdy milovala.

Mara se kousla do rtu. Sarik ji popoháněl tak, že musela skoro utíkat a musela se soustředit, aby se nechvěla příliš viditelně.

Zvuk lámaných větviček a pochodujících nohou se přiblížil. Nebylo nijak obtížné Její skupinu stopovat; nestarali se o skrývání stop, protože už byli dostatečně daleko od cesty, aby jejich skupina nebudila pozornost. V hlubokých lesích se všechno podřizovalo nutnosti rychlého pochodu.

Tak rozhodl prořídlý sbor jejích důstojníků a nyní měli za svůj špatný odhad zaplatit.

Velitel útoku Azawari se krátce zamyslel a pak zvolil taktiku. "Do rojnice," rozkázal svým válečníkům. "Ať nemohou zaútočit na jednolitou řadu vojáků. Bude to boj muže proti muži a uděláme dost zmatku na to, abychom dokázali krýt ústup naší paní tak dlouho, jak to bude nutné."

Sáňkový prsty se sevřely na Marině ruce. "Pojď," zašeptal jí do ucha. "Musíme jít." Zůstala paličatě a beze slova stát na místě.

Pak se zadní zvěd narovnal a radostně zvolal: "To jsou naši!" Úlevně se zasmál a ukázal na záblesk zeleného brnění, který se objevil mezi stromy.

Muži, kteří se začali rozestupovat, se znovu shlukli do jednoho velkého celku. Meče vklouzly zpět do pochev a v lesním šeru se zableskly úsměvy. Někdo plácl druhého přes rameno a začaly se ozývat sázky. "Deset ku jedné, že to Keyoke přežil a poslal nám posily!"

"Ticho!" štěkl velitel útoku. "Zpátky do řad a mlčet."

Azawariho tvrdost jim připomněla, že jsou stále ještě ve smrtelném nebezpečí. NOVÍ válečníci mohli být nositeli špatných zpráv.

A už se objevily první řady vojáků, kráčejících rychle lesem. Vypadali odpočatě. Jejich brnění bylo jako nové, i když na jeho leštěném povrchu byly patrné známky rychlého pochodu hustým lesem. Mara překonala náhlý popud usednout a odpočinout si, zatímco se dvě jednotky budou vítat a přeskupovat.

Na bolavých nohou, pokrytých puchýři, ji teď držela jen Sáňková pevná paže. "Něco není v pořádku," zamumlal najednou. "To brnění. Detaily jsou špatné."

Mara ztuhla. Pak i ona zaostřila zrak na tváře pod přilbami. Při hrozbě nebezpečí sejí zježily vlasy na zátylku. Muži jí byli všichni cizí, a to ji znervózňovalo. V několika posledních letech se řady jejích vojáků znásobily a ona je často nepoznávala.

Byl to Sarik, kterého vybrala na jeho místo pro paměť na tváře, kdo zasyčel: "Já je znám. Byli to kdysi Minwanabi."

Blížilo se k nim asi třicet mužů v sevřené formaci. Jejich velitel jednotek, který kráčel v čele, zvedl ruku k přátelskému pozdravu a zavolal jménem Mařina velitele útoku.

Mara, skrytá ve svém válečnickém přestrojení, se zahleděla na Sarika. Tvář měla pobledlou. Dokonce i její rty byly bílé. "Minwanabi!"

Sarik krátce přikývl.

"Renegáti. Muži, kteří nikdy nepřísahali věrnost tvé natami. Ten tmavovlasý s jizvou na tváři: toho bych si splést nemohl."

V jednom okamžiku lítosti si Mara vzpomněla a uvědomila si, že sejí nyní dostalo zrady za její velkorysost vůči nepřátelům. Měla jen zlomek vteřiny na to, aby své válečníky varovala, protože nepřátelům zbývalo už jen pět kroků, aby se vmísili do řad jejích mužů, čímž by se celá situace ještě více zkomplikovala.

Děsilo ji, že by mohla nechat zabít věrné muže; ale Sarikova paměť byla neomylná. Přísahali na ni Keyoke i Lujan. Ostře se nadechla a kývla na svého prvního poradce.

Poplach musel vyhlásit Sarik, protože by ji cizí vojáci díky jejímu ženskému hlasu poznali. "Nepřátelé! Azawari, útok!"

Nad chaosem se rozlehly rozkazy velitele útoku a zrádci v prvních řadách odhodili přetvářku, tasili meče a přikrčili se k útoku.

Mara cítila, jak jí Sarik málem vykloubil paži, když ji otočil od jejích vojáků a kryl vlastním tělem její ústup. "Běž!" skoro zakřičel; i pod tlakem dokázal její poradce myslet na to, že nesmí svou paní nijak prozradit. "Utíkej a předej zprávu ostatním!" zakřičel na ni, jako by byla mladým vojákem, který vykonává práci posla.

Když se k sobě řady válečníků přiblížily, ozval se první třesk mečů. Muži kleli, lapali po dechu a vykřikovali válečný pokřik domu Acoma. Mrkáním se zbavovali potu, který jim stékal do očí, bojovali a modlili se ke svým bohům, aby jim nějak umožnili rozeznat přítele od nepřítele.

Všichni byli totiž oděni v Mařině zeleni.

Velitel útoku Azawari je pokřikem povzbuzoval, pak se natáhl a vytáhl ze skupiny vojáků Sarika. Díky letům tvrdého výcviku byl rychlý jako sarkat, okamžitě se zapojil do boje na místě, kde stál předtím poradce, a odrazil útok nepřítele. "Hlídej posla," štěkl. "Víš, kam má dorazit!"

Sarik se zklamaně zašklebil. Ještě předtím, než se stal poradcem, byl válečníkem; a mohl se jím stát znovu. Kde ho bude zapotřebí více? Ale Nacoyino vyučování ho donutilo s chladnou hlavou zvážit všechny možnosti. Tam byla jeho paní. Proplétala se v běhu mezi stromy a ve svém nepadnoucím brnění zakopávala o kořeny. Neměla výcvik šermíře. Nesmí zůstat bez ochrany nebo rady a Sarikův smysl pro rychlé uvažování ho ujistil o správnosti Azawariho volby.

"Vytrhněte těm psům srdce z těla!" zachrčel zuřivě. "Postarám se o to, aby posel v pořádku dorazil k hlavnímu vojsku. Vrátíme se ještě dřív, než je všechny pobijete!"

Pak se v bílém žáru vzteku rozběhl. Nebylo tu samozřejmě žádné hlavní vojsko. Všichni válečníci byli tady a stáli proti trojnásobné přesile. Takže jeho paní urazila takovou cestu, odjela do nebezpečí Thurilu a obětovala své nejlepší služebníky, aby se dočkala tohohle! Pěkný kus zrádcovství, který nepochybně pocházel od lorda Anasati. Taková lest ale nemůže - ne, nesmí! - ctěného Ochránce Impéria zastavit. Možná riskovala všechno jen proto, aby zabránila smrti svých dětí, ale Sarikovi bylo jasné, zeje ve hře ještě něco jiného, daleko důležitějšího než životy chlapce a děvčátka, ať už je měl rád sebevíc.

'Vyrazil kupředu. Teď dobře věděl, co má dělat, a k ještě většímu spěchu ho poháněly zvuky, které provázely boj jeho přátel proti přesile. Za jeho zády se ozývalo skřípění a údery mečů, dopadajících na brnění. Mezi namáhavým supěním bylo slyšet bolestivé výkřiky. Nepřátelé útočili s neustálým odhodláním na řady vojáků domu Acoma. Byli z domu Minwanabi a konečně se jim naskytla příležitost k dávno vytoužené pomstě. Nezáleželo jim na tom, kolik jich padne.

Mařini muži ale na tak složité věci nemysleli. Snažili se vytrvat proti nepřátelskému náporu a nebojovali jen pro

uchránění cti své paní. Zabíjeli, když mohli. Kdykoli museli, ustupovali a snažili se ze všech sil přežít a prodloužit boj co nejvíc.

Jejich snahu nepřátelé nepřehlédli. Netrvalo ani minutu a jeden z útočníků zahlédl Jak Sarik mizí v lese. Ohlásil svému veliteli, jak neobvyklý doprovod vyčlenil velitel útoku poslovi v okamžiku, kdy by se mu hodila každá zdravá ruka.

"Ha!" vykřikl důstojník domu Minwanabi ve svém ukradeném brnění domu Acoma. V hlase se mu ozvalo uspokojení. "Vy nejste žádná zadní stráž! A vaše paní necestuje vpředu ve svých nosítkách a pod lepší ochranou, co?"

Azawari na to odpověděl jen dalším zuřivým výpadem. Sekl svým ostřím shora na přilbu nepřítele, a když zrádce padl, ustoupil o krok dozadu. "Zjisti si to sám," poznamenal.

"A proč ne?" zašklebil se na něho další válečník domu Minwanabi. "Chlapi!" vykřikl. "Pusťte se za tím poslem!"

Sarik zaslechl křik ještě dřív, než stačil dostihnout Maru. Zaklel a na okamžik ho zastavily propletené větve, mezi nimiž jeho štíhlejší paní dokázala proklouznout. Za jeho zády se ozvaly výkřiky. Falešní strážní mu teď byli skoro v patách. Žádný voják domu Acoma se nemohl uvolnit z boje, aby se jim postavil. Každý věrný meč byl zaměstnán a nepřátelé byli v přesile.

Sarik zamrkal, aby se zbavil potu, který mu stékal do oči. "Utíkej, tak utíkej," popoháněl Maru. Srdce se mu svíralo, když viděl, jak klopýtá. To, že se ještě držela na nohou, svědčilo o opravdu ocelové vůli.

Musí pro ni získat čas! Brzy už si bude muset odpočinout. Pokud dokáže on zpomalit postup pronásledovatelů, možná se bude moci skrýt v nějakém vývratu alespoň do chvíle, kdy její věrní válečníci trochu sníží počet nepřátel.

Sarik vyrazil. Doběhl Maru, popadl ji za loket a postrčil ji přes padlý kmen stromu. "Utíkej!" zasípěl., .Nezastavuj se, dokud neuslyšíš zvuky pronásledování. Pak se schovej. Po soumraku budeš v bezpečí!"

Vyskočila na nohy, zapotácela se stranou a v běhu se zachytila větve. Sarik jí věnoval ještě poslední pohled a pak se připravil na útok válečníků domu Minwanabi.

Otočil se. Stály proti němu tři meče. Odrazil ten jeden, který na něj přímo mířil, a druhým dvěma mužům pustil do obličeje větev. Jeden voják Minwanabi se zapotácel dozadu s probodnutou hrudí a zalitý krví.

Sarik vytrhl své ostří z rány a odskočil, aby se vyhnul ráně z boku. O žebra se mu otřela větev - ta, která ho před okamžikem zachránila. Pozvedl zkrvavené ostří a sekl dolů. Narazil na pevný protiúder a srazil protivníkův meč k zemi. Pak švihl loktem, prorazil soupeřovu obranu a zabil ho. Bývalý důstojník, který se stal poradcem, si tiše řekl: "Není to tak špatné. Zatím jsem toho moc neztratil."

Poslední živý voják se snažil kolem něj proklouznout a vymanit se ze změti větví padlého stromu, aby mohl pronásledovat chlapeckou postavu posla; věřil tomu, že je to paní Mara. Sarik se za ním vrhl. Bolestivé seknutí do ramene však poradce varovalo před unáhlenou chybou. Napadl ho další strážce. Sarik se otočil a proťal nepříteli hrdlo, uvězněný u padlého kmenu. První voják už kolem něj ale prošel a rychle běžel za Marou. Sarik v duchu zadrmolil neuctivou modlitbu. Nepřítel měl volnou cestu. On se ho mohl jen snažit dohonit. Cítil strašnou bolest, když se pokusil rozhýbat unavené svaly. Běžel a bolestivě lapal po dechu. Dohnal válečníka ve falešných barvách a ťal po něm zezadu. Jeho rána však sklouzla po brnění. Pustil se do boje, ale proběhl kolem nich další nepřítel a snažil se dostihnout prchající Maru.

Sarik bojoval jako sarkat, ačkoli ho omezovalo zraněné rameno. Po paži mu stékala krev a vpíjela se do země. Sandály mu klouzaly po uschlém listí. Jen stěží se dokázal bránit. Připadalo mu, že mu únava probíhá svaly v obrovských vlnách. Jeho protivník se usmíval, a to bylo špatné znamení. Za okamžik ho s radostí zabije. A pak zaslechl, jak někdo volá jeho jméno.

Sarik roztáhl rty v neradostném úsměvu. Takže Azawari pořád ještě žije. Když velitel útoku přiběhl, aby poradci pomohl, zatímco se mu do cesty stavěli další vojáci domu Minwanabi; jejich oči se na okamžik setkaly.

Oba muži znali svůj osud. Oba se usmáli, smířeni s jistotou, že jim neunikne konečný mír, až se jejich smrtelná těla setkají se smrtí. Sarik ucítil ránu z boku. Úder ho vyvedl z rovnováhy a donutil ho zasípat únavou. Velitel útoku domu Acoma se postavil třem dalším útočníkům. Jeho výkřiky připomínaly bezhlavý vztek, ale Sarik za jeho urážkami rozeznal promyšlený a chladnokrevný úmysl. "Pojďte, vy štěňata z domu Minwanabi!" Azawari tančil se svým mečem, připraven k úderu. "Můžete říct svým dětem, že jste poslali do síní Rudého boha Azawariho, velitele útoku domu Acoma! Pokud se vůbec dožijete toho, že nějaké děti mít budete! A pokud se budou chtít pyšnit otci, kteří je přivedli do hanby tím, že na sebe oblékli ctěné barvy domu, k němuž nepatřili! Zemřete za svou drzost, Minwanabiho psi!"

Ale válečníci se do boje nijak nehrnuli; místo toho si udržovali bezpečnou vzdálenost. Ten prostřední se nakonec na Azawariho vrhl a druzí dva se ho pokusili obejít a připojit se ke štvanici na Maru. Azawari skočil na stranu. Válečník, jenž na něj útočil, ho minul a ten, který se pokoušel proklouznout po jeho levé straně, zaječel, když se mu do žeber zakousl meč. Ten, který se ho pokoušel oběhnout zprava, se nejistě zastavil. Azawari ale na rozdíl od něho nezaváhal. Skočil po něm, aniž si všímal meče, jenž se mezi nimi objevil. Byl zasažen do boku, ale zabil muže, který stál stranou.

Sarik zahlédl, jak zelená přilba velitele útoku padá na zem. Spolkl slzy vzteku, když si uvědomil, že odvážný válečník přidal k Marinu útěku několik dalších vteřin, protože poslední z trojice zrádců musel na okamžik pozdržet své pronásledování a ještě dvakrát jeho padlé tělo probodnout, aby se ujistil, že je mrtev.

První poradce pozvedl své ostří; příliš pomalu, neboť už neměl sílu. Přicházející ránu nedokázal krýt. Ucítil, jak mu na krku vybuchla spalující bolest, a denní světlo mu náhle připadalo podivně vzdálené a rozmlžené. Sarik se zatočil a upadl. Poslední, co si uvědomil, než mu temnota zastřela smysly, byla hutná vůně mechu a kroky vítězů, kteří opouštěli místo krvavého boje, aby dohonili poslední běžící postavu: Maru. Sarik se pokusil vyslat k bohům poslední modlitbu za Ochránce Impéria, ale slova se neozvala. Neměl už Žádná slova a jiskra jeho života pohasínala. Poslední myšlenka, než ho smrt zahalila do svého pláště, patřila Nacoyi, která ho cvičila. Ta nezdolná čarodějnice mu určitě dá co proto, až se setkají v Turakamuových síních a ona zjistí, že zemřel smrtí válečníka, ačkoli se ho tolik snažila povznést na vyšší úroveň. Sarik se téměř usmál. Už se skoro těšil, až si to se svou nedůtklivou předchůdkyní vyříká, protože jeho mysl

rychle opouštěla jeho tělo.

Kapitola patnáctá

PRONÁSLEDOVÁNÍ

Mara běžela.

Trní se jí zachytávalo za kotníky a vzduch ji pálil v plicích. Prodírala se kupředu, lapajíc po dechu. Její tělo zoufale volalo po odpočinku, ale věděla, že jakmile se zastaví, zemře. Nepřátelé ji neúprosně pronásledovali. Když se vyhýbala větvím, občas je zahlédla: postavy v zeleném, běžící za ní.

Bylo něco hluboce zlověstného v pohledu na muže v barvách jejího domu, ženoucí se za ní s vražednými úmysly. Mara si odhrnula z cesty šlahoun popínavé rostliny, hnaná kupředu víc než jen strachem. Zelené brnění pro ni vždy představovalo ty, kdo za ni byli ochotni položit život, chránit ji za jakoukoli cenu, a nepřátelé oblečeni v barvách domu Acoma ji přiváděli na pokraj ztráty zdravého rozumu.

Kolik jejích mužů zemřelo při této poslední společné léčce domů Minwanabi a Anasati? Sarik a Azawari, dva z jejích nejlepších mladších důstojníků, jež si tolik přála ušetřit. Vojáci, kteří ji doprovázeli, byli schopní tvrdí muži, vybraní pro svou spolehlivost v mimořádných situacích. Ale všichni mysleli jen na Shromáždění mágů a nikoho nenapadlo, že past, připravená tak blízko konečného cíle, bude tak pozemská, a přesto tak vražedná.

Tunely cho-ja byly vzdáleny na délku krátkého pochodu.

Mara byla vždy zdravá žena, avšak nikoli už ta dívka, jakou bývala, než přijala plášť vládnoucí paní. Zápasnické souboje a běžecké závody s jejím bratrem byly už třicet let minulostí a nyní se jí dech namáhavě dral z plic. Nemohla dál; a přesto musela.

Vojáci za ní se stále přibližovali. Zdržovalo je těžší brnění a měli za sebou dost dlouhý pochod, než se s ní setkali; závod o čas byl vyrovnaný. Teď už ale ne. Mara klopýtla. Nepřátelé se dostali zase o kousek blíž. Po několik mučivých minut neslyšela nic kromě dusotu podrážek a vlastního sípavého dechu.

Mara nemohla ani vykřiknout, protože sejí nedostávalo dechu. Dva už měla v patách, jednoho těsně za sebou a druhý se opožďoval snad o půl kroku. Téměř cítila zvednutou čepel za svými zády. V každém okamžiku očekávala její dopad a následnou bolest a pád do tmy.

Zemřít ostřím je čestné, pomyslela si divoce. Ale ona cítila jen černou zuřivost. Vše, oč v životě usilovala, přijde nazmar jen kvůli úzkoprsé válečnické nenávisti a touze po pomstě. Nemohla dělat nic, jen štvát své tělo, aby udělalo další, možná už poslední krok kupředu. Tak umírá gazen, polapený do spárů sarkata, který loví pro svou obživu.

Země pod jejíma nohama se začala zvedat. Mara se vrhla do kopce a zakopla. Upadla a uhodila se. Meč roztál vzduch v místě, kde ještě před okamžikem bylo její tělo, a válečník drsně zaklel.

Převalila se na suchém listí. Brnění ji překáželo a meč, který ji nenapadlo odhodit, se zaklínil pod kořen a uvěznil ji.

Vzhlédla do zeleně stromů s probleskujícím jasem oblohy. Na tomto pozadí se nad nijako ve zlém snu objevila tvář nepřítele oblečeného v důvěrně známých a milovaných barvách. Viděla napřažený meč, chystající se ukončit její život. Neměla sílu vykřiknout, pouze se pokusila odsunout co nejdál v marné snaze uniknout.

Válečník, který se poněkud opožďoval za tím prvním, právě dorazil. Jeho meč se rychle zvedl a dopadl, a tělo, do něhož tál, nebylo její.

Mara zalapala po dechu a uvědomila si, co se stalo, až když jí umírající nepřítel padl k nohám a ona viděla, že ne všechna zelená brnění ukrývají zrádce. Jeden známý obličej zůstal, krvácející z rozťaté tváře. "Xanomu," vykřikla. "Chvála bohům."

Odvalil mrtvolu nepřítele, trhnutím ji zvedl na nohy a postrčil ji kupředu, až zavrávorala. "Běž, paní," zasípal. Hlas měl zastřený bolestí z mnohem vážnějších zranění po celém těle. "Najdi cho-ja. Já zdržím tvé nepřátele."

Mara mu chtěla poděkovat, dát mu najevo vděčnost za jeho statečnost. Nedokázala popadnout dech.

Xanomu zpozoroval její vnitřní boj. "Má paní, běž! Blíží se další a já jsem sám. Dlouho nevydržím."

Mara se otočila, napůl oslepená slzami. Xanomuův sen o jejím bezpečí u cho-ja byl falešnou nadějí: hmyzí tvorové nebudou bojovat. Byli vázáni smlouvou se Shromážděním a touto dobou už určitě vědí o tom, že ona přestoupila zákaz Ctihodných.

Přesto se rozběhla. Jedinou další možností bylo nechat se rozsekat na kusy tam, kde stála, protože z podrostu se vynořili noví dva válečníci a v cestě jim stál pouze Xanomu, jehož už opouštěly síly.

Souboj byl krátký, sotva půl tuctu tlesknutí mečů před smrtelným zachroptěním muže s probodeným hrdlem. Xanomu

padl; válečníkova oběť získala jeho paní několik uběhnutých metrů navíc. Mara měla pocit, že stromy řídnou; ale možná že ji jen šálil zrak, zamlžený blízkostí mdloby.

Zamrkala, aby vypudila z očí slzy nebo snad pot, a náhle se před ní zvedla zeď temnoty a pohltila ji.

Zalapala rukou, jako by se chtěla bránit pádu a nehty jí sklouzly po dutinovém krunýři.

Cho-ja! Černá těla ji obklopila ze všech stran a pevně se kolem ní semkla. Mara, ztěžka dýchajíc, zjistila, že je bezmocným zajatcem. Nebyli to válečníci, nýbrž dělníci zajišťující potravu. a pravděpodobně se v těsném houfu vraceli zpět do úlu.

Mara dobře věděla, že se ani zdaleka neocitla v bezpečí. Mezi prudkými nádechy ze sebe vypravila: "Jste... vázáni poslušností... k výnosu... Shromáždění! Nesmíte... bojovat."

Cho-ja jí nevěnovali pozornost. Nemohli by bojovat za žádných okolností, jako dělníci nebyli zplozeni pro válečné účely. Nenesli ani žádné zbraně nebo nástroje. A když kolem Mary utvořili neprostupnou stěnu, a mezi .stromy se objevili první pronásledovatelé, uvědomila si, že tito cho-ja mohou jen jediné: umírat.

Válečník v čele skupiny pronásledovatelů křikl na své druhy a všichni společně vyrazili do útoku. Meče se zaleskly v zapadajícím slunci, když srazili prvního dělníka, kráčejícího v zástupu se svými druhy.

Padl beze zvuku a kopal a svíjel se bolestí. Jako kdyby si teprve teď uvědomili své ohrožení, semkli se zbylí cho-ja ještě silněji do pevného útvaru s Marou zaklíněnou ve svém středu. Ocitla se v takovém sevření, že nemohla upadnout ani si probít cestu ven, když se hmyzovití tvorové jako jeden rozběhli kupředu a ji jako větvičku strženou proudem nesli s sebou. Neviděla přes zvířený prach a hradbu černých těl. Zakopávala o drny. Ztratila sandál. Pak se před ní náhle zvedl kopec s vchodem do úlu a vzápětí vstoupili do jeho temného nitra.

Válečníci domu Minwanabi ve falešných brněních vykřikli a vběhli za nimi do tunelu.

Mara se vzdala přemýšlení. Vedena dělníky stále dál a obklopena směsicí známých vůní a zvuků, nepokoušela se rozebírat svou situaci. Její oči jen pomalu přivykaly okolní tmě. Otáčela hlavu, aby zjistila, co se děje za ní. Dlouhou chvíli nebyla schopna určit zvláštní škrábavý zvuk mečů sekajících do nechráněného dutinu.

Těla cho-ja pokrývala podlahu tunelu a falešní válečníci stále pokračovali. Cho-ja kolem Mary náhle zmírnili krok a téměř ve stejném okamžiku se ozval vysoký bzukot.

Vzápětí jí zbytky světla pronikajícího vchodem zastínila černá vlna. Věděla, že dělnicí cho-ja vlastními těly zahrazují cestu jejího útěku, a pronásledovatelům tak nezbývá nic jiného, než se přes ně probít, pokud ji chtějí dostihnout.

Mara byla tak zesláblá, že neměla sílu ani plakat žalem či úlevou. Trýznilo ji poznání, že přestože byl tento úl napaden, jeho válečníci se neodvážili na útok odpovědět z obavy, že by je Shromáždění mohlo obvinit z porušení smlouvy a potrestat. Ačkoliv věděla, že cho-ja považuji životy jednotlivců - a obzvlášť dělníků - za postradatelné a lehce nahraditelné, litovala, že jich tolik musí být obětováno za její záchranu.

Cho-ja zahnuli a poslední zbytek denního světla vymizel. Mara se ocitla v naprosté temnotě. Od své cesty do Čakany věděla, že cho-ja jsou svým založením denní tvorové, a proto za tímto nedostatkem osvětlení tušila nějaký strategický tah. Družina dělníků ji nekonečnými zákruty a odbočkami vedla stále hlouběji do nitra úlu. Válečníci domu Minwanabi byli lákáni, aby ji následovali. Čeká na ně zkáza. Nikdy z tohoto bludiště nevyjdou živí. Cho-ja se ani nemusejí obtěžovat s jejich zabitím. Lidé budou bloudit podzemními tunely, dokud nezahynou hladem a žízní.

"Předejte své královně mé díky," řekla Mara.

Dělnicí cho-ja neodpověděli. Možná je k mlčení nutila smlouva, možná žal za jejich padlé druhy. Mara cítila dotek jejich těl, už ne drtivý, ale něžný, jako by ji hladila nějaká obří dlaň. Opožděně ji napadlo, že byla příliš zaslepena svou osobní starostí o Justina. Tito cho-ja jí možná neprokazují jen laskavost, ale pomáhají jí pro svůj vlastní prospěch, protože přivedla mágy cho-ja, s jejichž pomocí se chystala porazit Shromáždění.

Tyto bytosti viděly v jejím přežití svou svobodu.

Mara si uvědomila, že otrokům podobní dělníci možná mají zakázáno hovořit. Ale byla tady jistá pravděpodobnost, že jejich královna se neřídí přísnou neutralitou, ale jedná svým skrytým způsobem jako Marin spojenec.

Dělníci někam rychle kráčeli. Nezdálo se, že by měli v úmyslu se rozestoupit a nechat ji klesnout na kraji cesty.

Co když byli vysláni na "pochůzku" shodnou se směrem jejího cíle? Nebo hůře, co když jen bezmyšlenkovitě jdou za svou prací a ji vlečou s sebou tam, kam vůbec nechce jít? A přitom byl nyní nejdůležitější čas. Přežití jejích dětí závisí na rychlém činu.

Mara vyčerpaně oddechovala. Bolely ji nohy. I kdyby chtěla, nedokázala by bez cizí pomoci ujít ani krok. Ale nedokázala ani zůstat zaklíněná mezi krunýři tuctu těl, rychle kráčejících k cíli, který neznala.

Kdyby měla odvahu, požádala by, jestli si nemůže na některého z dělníků nasednout.

Při pokusu o uskutečnění tohoto nápadu by snadno mohla zahynout - kdyby uklouzla, zatímco by se snažila vyšplhat na pohybujícího se cho-ja, navíc ještě omezena v pohybu svým brněním, dělnici, kteří stále jako by nebrali její přítomnost na vědomí, by ji mohli prostě rozšlapat.

Dělníci cho-ja nechápali tsuranský pojem důstojnosti. Ale Mara už na ně nedokázala myslet jen jako na pouhá užitková zvířata a tento pohled spolu s tím, jak se jí vracela alespoň část sil, ji přiměl mlčet. Vzpomněla si na Lujanův výraz onoho dávného dne v Dustari, kdy otrok Kevin přednesl ten neuvěřitelný návrh, který pak přinesl jejím vojskům vítězství na zádech válečníků cho-ja.

Slzy jí zaplavily oči při té vzpomínce. Lujan vypadal bledý a zaražený, když hleděl na velké černé tělo, na něž měl nasednout. A přesto to učinil a vydal se vyhřát velkou válku.

Kdo byla ona, že ho poslala na pláň Našika a přitom nenašla odvahu riskovat jako on?

Srdce sejí zachvělo. Byla ztracena tak jako tak, pokud nenajde způsob, jak sjednotit cho-ja ke vzpouře proti jejich utiskovatelům a spojit se s mágy z Čakahy, kteří čekali v tajném úkrytu na jejím statku; její syn a dcera zahynou rukou prvního uchazeče o zlatý trůn. Pokud to nebude Jíro, budou to jiní, stejně nemilosrdní.

A Shromáždění mágů jí nikdy neodpustí urážku, jíž se dopustila vůči jejich všemohoucnosti.
Zůstala jí jediná karta, kterou by mohla vynést, zoufalý poslední plán, vymyšlený během závěrečné porady před vypuknutím války. Ale aby ho mohla uskutečnit, musí se dostat ke královně tohoto úlu a promluvit s ní.
Chvíli musela sbírat odvahu, kterou necítila. Když se nakonec přece jen přiměla otevřít ústa, zněl její hlas roztřeseně. "Zaveďte mě k vaší královně," požádala.
Dělníci nereagovali. "Musím mluvit s vaší vládkyní," naléhala Mara hlasitěji.
Dělníci neodpověděli, ale zastavili se tak náhle, že jejich prudký přechod z chůze do klidu Maru málem srazil k zemi. "Musím se setkat s vaší královnou," vykřikla tak hlasitě, že rozpoutala bouři ozvěn.
V chodbě se objevilo světlo. Mara se k němu otočila a přes hradbu černých těl dělníků viděla blížící se skupinu válečníků. Byli to tsuranští cho-ja, s přilbami na hlavách podobně jako lidští válečníci, a velitel útoku v jejich čele měl na své přilbě chochol. Došel ke křižovatce tunelů a upřel onyxové oči na rozcuchanou ženu ve středu houfu dělníků. .Jsem Tax'ka. Přišel jsem, abych vyhověl tvé žádosti a dovedl tě ke královně."
Mara v náhlém přílivu úlevy zapomněla na své vyčerpání. Jakmile se dělníci rozestoupili, aby jí uvolnili cestu, vykročila kupředu a skoro vykřikla úlekem, když pod ní podklesla kolena.
Velitel útoku cho-ja poklekl. "Můžeš na mě nasednout," řekl. "Naše královna nemá v úmyslu nechat se zdržovat tvou slabostí."
Mara byla příliš unavena, než aby se pozastavovala nad poznámkou, jakou by ve světě lidí mohla považovat za urážku. Namáhavě se zvedla na nohy a přijala pomoc dělníka, který ji vysadil na střední článek válečníkova těla. Sedla si obkročmo a nejistě zalapala po hladkém černém krunýři. Její potící se dlaně nenašly nic, čeho by se mohla pevně držet, a mlčící cho-ja nevypadal, že by postřehl její lidské potíže.
"Běž," řekla nakonec rozhodně. "Dones mě ke své královně co možná nejrychleji."
Cho-ja se rozběhl překvapivě hladkým krokem. Mara se už bez obav natáhla kupředu a přitiskla se k jeho chitinové-mu krunýři. Neměla ponětí, jak daleko od tohoto tunelu leží královnina jeskyně. Některé úly byly tak rozlehlé, že by mohla strávit na zádech cho-ja hodiny, než by doběhl k cíli. Kořeněný vzduch v tunelu jí ovíval tvář. Pot jí oschl a začala zase klidně dýchat.
Měla čas všimnout si drobných nepříjemností: křečí v přetažených svalech a k šílenství ji dohánějícího štípání puchýřů pod brněním. Místa, jimiž velitel útoku a jeho družina probíhali, byla neosvětlená. Mara, zbavena možnosti používat zrak, neměla jinou možnost než se slepě držet, zatímco její doprovod spěchal, aby svůj úkol splnil co nejdříve.
Tato cesta byla nejpodivnější, jakou kdy zažila. Temnota byla naprosto neproniknutelná; ani na okamžik neustoupila alespoň oné Šerosvitné hře černých a šedých stínů, jaká se dá na povrchu vidět i v nejhlubší noci. Mara mohla pouze čekat, až se jí vrátí normální vidění. Ale okamžik za okamžikem byla čerň před jejíma očima stále táž, až musela zatnout zuby, aby nezačala křičet.
Po určité době sejí Tax'ka zeptal, jak se cítí. Mara ho ujistila, že dobře, ačkoliv to nebyla pravda; rychlá cesta temnotou se pro ni stala nekonečným putováním krajinou zlých snů. Napětí a vyčerpání ovládly její mysl a vytvářely obrazy tam, kde světlo a skutečnost nemohly: hrozivé stíny, pohybující se na okraji jejího zorného pole, z nichž sejí rozbušilo srdce a zrychlil dech. Občas zavírala oči, aby sejí temnota nezdála tak děsivá. Ale ani toto opatření jí neposkytlo pocit bezpečí. Vždy, když se zapomněla a otevřela oči, viděla opět jen temnotu a hrůza se vrátila dvojnásobně silnější.
Nakonec hledala útočiště v tichém meditačním zpěvu.
Po nekonečně dlouhé chvíli uslyšela hlas volající její jméno.
Otevřela oči. Zamrkala v náhlé záplavě světla, protože zde nejen svítily koule cho-ja, ale oslnivě bílými plameny hořely i olejové lampy.
Neohrabaně sesedla.
Velitel útoku, který ji přinesl, zasalutoval a řekl: "Jak sis přála, paní. Naše vládkyně čeká."
Mara se rozhlédla po jeskyni. Před ní se zvedal známý tvar, pódium navršené z hlíny. Na něm spočívala královna, jejíž obrovské tělo bylo skryto za bohatými závěsy. Když se Mara setkala s pohledem bytosti, jež se nad ní tyčila, zjistila, že se jí kolena netřesou jen vyčerpáním.

Královna cho-ja sledovala očima jako z černého ledu, jak se její lidská návštěvnice napřimuje z úklony. Dřív, než Mara vypustila z úst jediné slovo pozdravu, vládkyně promluvila.
"Nemůžeme ti pomoci, paní Maro. Popudila jsi svými činy Shromáždění a nám je zakázáno pomáhat komukoli, koho oni nazvou svým nepřítelem."
Mara se silou vůle nutila držet se vzpřímeně. Sňala si přilbu a prohrábla si prameny zpocených vlasů. Přikývla, nepotřebnou přilbu zavěšenu za řemínek na předloktí. Neměla nyní jinou možnost než zvolit si ten nejtroufalejší postup, jakého se kdy odvážila. "Paní královno," řekla tak pevným hlasem, jaký ji její roztřesené nervy dovolily, "prosím, abys tentokrát jednala jinak. Musíš mi pomoci. Nemáš na vybranou, protože podmínky vaší smlouvy se Shromážděním už byly porušeny."
Na okamžik se rozhostilo ticho. Pak královna zvedla hlas. Mluvíš z nevědomosti, paní Maro."
Mara si nikdy nebyla více vědoma nebezpečí, v jakém se nachází; zavřela oči a polkla. Odolala nerozumnému nutkání utéct: nacházela se hluboko pod zemí. Útěk by jí byl k ničemu. Byla těmto cho-ja vydána na milost, a pokud je nepřesvědčí, aby jí pomohli, bude stejně vše ztraceno.
Mara zvolala: "Nejsem tak nevědomá, jak si myslíš."
Královna zůstala netečná. Ani se na svém pódiu nepohnula. "Pokračuj, paní Maro."
Mara pokusila osud. "Smlouva byla porušena," řekla. "Ne tvou rasou, dobrá královno. Mnou." Ticho v jeskyni bylo tak dokonalé, až měla Mara dojem, že ohluchla. Spolkla strach a pokračovala., Já jsem porušila vaši smlouvu, která je

podle každého nepředpojatého úsudku nespravedlivá. Cestovala jsem do Čakahy. Mluvila jsem s tamějšími cho-ja a viděla jsem, jak žijí, svobodní a na zemském povrchu. Učinila jsem rozhodnuti pro dobro tvého národa stejné jako mého. Odvážila jsem se požádat o spojenectví, a když jsem se vrátila do Impéria, přivedla jsem s sebou dva čakažské mágy, kteří mají pomoci vaší věci"

Ticho po jejích slovech ještě zhoustlo. Mara cítila, jako by se její hlas rozbíjel o stěnu nevysloveného nesouhlasu. "Tito mágové se ukrývají v nepoužívané komoře v úlu poblíž mého statku. Shromáždění se nebude obtěžovat zjišťováním, jestli nesete, nebo nenesete vinu na jejich příchodu. Bude jednat, jako kdyby všichni cho-ja byli spiklenci. Protože smlouva už je porušena, což jsem udělala já pro lepší budoucnost tohoto Impéria, musí nyní cho-ja bojovat, aby si vydobyli svobodu, na niž mají právo."

Tíživé ticho se nesnesitelně prodlužovalo. "Chceš říct ještě něco?" zeptala se nakonec královna hlasem, který zazvonil jako křišťál.

Mara se hluboce uklonila. "Domluvila jsem."

Královna syčivě vydechla. Naklonila se dozadu a dopředu a pak ještě jednou a potom opět znehybněla na svém pódiu. Oči její třpytily. "Paní, přesto ti nemůžeme pomoci."

"Cože?" vyhrkla Mara bezmyšlenkovitě. Napravila svou ; chybu další úklonou, tentokrát tak hlubokou, že mohla být považována za podřízenou. "Podmínky smlouvy byly porušeny. Vy nevyužijete příležitosti a nepokusíte se vybojovat si zpět svou svobodu a právo rozhodovat sami o sobě?"

Královna cho-ja vypadala smutně, když hledala slova pro svou odpověď. "Pani, my nemůžeme. Jednou jsme dali slovo. Porušení smlouvy byl tvůj čin, tvá zrada. Ty neznáš naše způsoby chování. Pro nás je prostě nemožné porušit přísahu."

Mara se zamračila. Tento rozhovor se nevyvíjel tak, jak si představovala. Zaplavena čirým strachem řekla: "Nerozumím."

"Nedodržení daného slova je lidským rysem," řekla královna bez výčitky.

Stále zmatená Mara se pokoušela pochopit. "Vím, že vaše rasa nikdy nic nezapomene," řekla ve snaze dostat se ze slepé uličky.

Královna upřesnila. "Naše dané slovo nemůže být porušeno. A proto nad námi lidé vždy vítězili. Každá válka končila úmluvou, kterou jsme my už ze svého založení byli nuceni dodržet. Lidé nemají taková omezení. Poruší své čestné slovo a neumírají kvůli tomu. Rozpoznali jsme toto zvláštní chování, ale nemůžeme -"

"Neumírají!" vykřikla Mara otřeseně. "Chceš říct, že vy nemůžete přežít porušeni slibu?"

Královna souhlasně přikývla. "Přesně tak. Naše dané slovo nás zavazuje, protože je neoddělitelně spojeno s vědomím úlu, jež pro nás samo o sobě znamená rozum a život. A slib je pro nás stejně omezující jako pro lidi zdi nebo řetězy - ne, mnohem více. Nemůžeme se vzepřít proti zásadám našich předků, aniž bychom na úl nepřivolali šílenství, které přináší zkázu, neboť bychom přestali jíst, množit se, bránit se. Pro nás myslet znamená jednat a jednat znamená myslet. Nemáte slova, jež by vystihla tento pojem."

Mara se poddala slabosti svých kolenou. Ztěžka dosedla na holou zem a její brnění zaskřípalo do ticha. Slabým hlasem řekla: "To jsem nevěděla."

Královna neřekla nic, čím by Maře ulehčila. "To je obvyklá odpověď lidí, když si nakonec uvědomí svůj omyl. Ale nic se tím nemění. Ty jsi nepřísahala, že budeš dodržovat Zakázané. Nemůžeš porušit to, co tě nezavazuje. Pouze cho-ja nebo Shromáždění mohou porušit tuto starodávnou úmluvu."

Mara se v duchu proklela za svou pýchu a ješitnost. Troufala si považovat se za odlišnou od ostatních vládnoucích lordů; namlouvala si, že zná své přátele cho-ja, a nyní se na nich dopustila stejné ukrutnosti, jakými se vůči hmyzímu národu v minulosti provinili její předkové.

Rada v Čakaze jí důvěřovala: nesprávně, jak se nyní zdálo. Schoulila se při pomyšlení, že mágové, které nalákala, aby s ní cestovali do Impéria, musejí vědět o jejím špatném úsudku.

Kolikrát musel Ičindar trpět pro svou lidskou omylnost, když jeho rozhodnutí nepříznivě ovlivnilo životy lidí, jimž řízením osudu vládl? Mara se cítila zdrcena hanbou. Chtěla na zlatý trůn posadit svého syna; aby mu zachránila život, jak se domnívala.

Jak málo se tehdy zabývala důsledky takovéhoto rozhodnutí, když neváhala vložit nezměrnou váhu zodpovědnosti za celé Impérium na bedra nezkušeného chlapce.

Mara složila hlavu do dlaní, zavalena něčím horším než pouhým zoufalstvím. Přemýšlela o neodvratnosti smrti, kterou tvrdošíjně nazývala plýtváním; teď si tím nebyla jista. Podstata její filozofie se měnila, až už sama nevěděla, co je správné.

"Mágové budou chtít vaši rasu potrestat," řekla nakonec. Nešťastně se podívala na královnu. "Co budete dělat?"

Obrovský tvor ji pozoroval s výrazem, jemuž žádný člověk nedokázal porozumět. "Někteří z nás zemřou," odpověděla s nezměnitelnou čestností své rasy. "Tento úl bude s největší pravděpodobností první, protože ti sem byl dovolen vstup a slyšení."

"Nemůžete utéct?" Mara zoufale chtěla slyšet jediné slovo naděje nebo ujištění, že není vše ztraceno pro tyto tvory, jejichž přátelství jí pomáhalo překonávat všechny životní zkoušky a těžkosti.

Královna pootočila dolní částí své horní končetiny; snad to byl způsob, jakým cho-ja vyjadřovali pokrčení rameny. "Už se nacházím v nejhlubším místě úlu. Není možné přemístit mě kamkoli jinam. V okamžiku, kdy naše královny dospějí a začnou klást vejce, ztrácejí svou pohyblivost. Tady přinejmenším přežiji až do úplného konce. Ctihodní mohou zničit mé tělo, ale vědomí úlu uchová mou paměť a záznam všeho, co se zde stalo. Jiný úl bude chránit naše vědomí, a až bude zplozena nová královna, vědomí se obnoví s jejím narozením."

Malá útěcha, pomyslela si Mara, nebýt zapomenuta až do konce věků. Nemluvila o temné předtuše, jež se jí zrodila v

srdci, že pro podrobený národ cho-ja v Impériu může nastat skutečný konec bez paměti. Její neomalenost se může stát příčinou jejich naprostého vyhlazení. Připomněla si důvěru, kterou do ní vložila rada v Čakaze, a musela se ze všech sil přemáhat, aby se nerozplakala.

Nebyla jí poskytnuta příležitost zamyslet se nad vinou a odpuštěním. V příštím okamžiku královna naklonila hlavu na stranu, jako by naslouchala.

Ozval se ostrý vysoký bzukot, který po chvíli ustal. Dělníci a válečníci odešli a královna obrátila hlavu ke své návštěvnici.

"Co se stalo?" zeptala se Mara a chvěla se strachem z odpovědi.

"Přišli Ctihodní," odpověděla královna. "Skupina o síle třiceti obklíčila vchod do mého úlu. Neprávem nás obvinili, že jsme porušili smlouvu, a přikazují, abychom jim okamžitě vydali tvou osobu."

"Půjdu sama," řekla Mara a kolena se jí roztřásla ještě silněji. Divila se, kde vzala sílu k tomu, že se vůbec ještě udržela na nohou. "Nebudu vašemu národu přidělávat další potíže."

Královna cho-ja trhla horní končetinou v nepochybně odmítavém gestu. "Nejsi náš vězeň. My jsme neporušili žádnou přísahu. Byla jsi to ty, kdo přivedl mágy zpoza hranic, a ve smlouvě není Žádné ustanovení zakazující nám přijmout tvou návštěvu. Můžeš jít. Můžeš zůstat. Nebo černo-oděnci mohou přijít a odvést si tě. Ale nic z toho není naší záležitostí."

Mara překvapeně povytáhla obočí. Chvíli přemýšlela a pak opatrně volila slova, aby se pokud možno vyhnula další chybě ve svých předpokladech. "Když se rozhodnu nevzdat se, Shromáždění si to určitě vyloží tak, že jste moji spolčenci a potrestá vás."

Královna vypadala jako vytesaná z obsidiánu. "Pokud je tvé tvrzení správné, pak se mágové zmýlí."

Mara polkla. Měla pocit, jako by se pevná země pod jejíma nohama měla každou chvíli propadnout. "Tvůj národ bude následkem takového omylu velmi trpět."

Královna zůstala nepohnuta. "Tak bude trpět. Omyl mágů se tím nikterak nepřiblíží pravdě. My jsme dodrželi podmínky smlouvy; naše rasa ostatně ani jinak nemůže. Jestliže oni jako lidé jednají na základě omylu, pak musejí nést zodpovědnost za svůj omyl i za jeho následky."

Mara se zamračila. Uvažovala, co se může skrývat za královninými slovy. Paní z Acoma už jednou rozluštila skutečný význam náznaků týkajících se Zakázaného. Teď nebyla schopna potlačit naději, která začala doutnat v jejím nitru, když ji napadlo, že tito cho-ja snad chtějí vyprovokovat Shromáždění k nepřátelskému činu.

Nadechla se, aby vyjádřila svou myšlenku nahlas, ale v tom okamžiku ji sevřela náhlá hrůza. Vzduch v jeskyni zhoustl, jako kdyby se tunely valila tlaková vlna, aby ji rozdrtila. Mara si zakryla uši, v nichž pocítila bodavou bolest, a v úděsu zalapala po dechu. Země se zatřásla a Mara upadla. Bolestivě se uhodila a pak vykřikla, když viděla, že se obrovská jeskyně plní blesky a ohněm.

Královna pronikavým hlasem, v němž zněla bolest, ale možná i čistá zuřivost, překřikla rachot hromů a dunění zemětřesení.

"Mágové zaútočili! Náš úl je zničen! Smlouva, jíž jsme byli vázáni, byla porušena!" Pak přestala mluvit a její hlas stoupl do vysokého bzučení, jímž se naposledy spojila se svým národem.

Mara se rozkašlala ve žhnoucím vzduchu. Z očí jí vytryskly slzy a kůže ji začala pálit. Justine, pomyslela si, Kasumo: zklamala jsem -

Oči jí oslepil oslnivý záblesk světla a pak nastala tma.

Vykřikla. Svět, který znala, se převrátil vzhůru nohama. Necítila pod svým tělem zemi, k níž jako by ji už nepoutala žádná přitažlivost. Na rozpálené kůži ji najednou zastudil mráz.

A pak už byla jen temnota, rozprostírající se do nekonečna.

Kapitola šestnáctá

KENTOSANI

Vědomí se jí vrátilo.

Mara zamrkala a na okamžik ucítila zmatek. Snažila se zjistit, kde je, ale její vědomí nechtělo přiznat nic kromě základních pocitů. Ležela na něčem, co jí připadalo jako měkké polštáře. Obklopovalo ji teplo a měkké světlo. Nic víc nerozeznala, žádné další rysy místnosti, v níž se nacházela, ani jejího zařízení. Zdálo se, že spalující, děsivá noční můra magie a zničení zmizela jako každý Špatný sen hned po probuzení.

"Kde to jsem?" zamumlala.

"V bezpečí," ozval se hlas. Při jeho zvonivém, nelidském tónu si Mara uvědomila, že se stal zázrak. Byla v poslední chvíli zachráněna před vražedným hněvem Shromáždění a nyní se nacházela v přítomnosti mágů cho-ja. V Čakaze jí předvedli, zeji dokáží přenášet z místa na místo. Museli to udělat i nyní a odnést ji z trosek úlu ještě dříve, než ho stačili Ctihodní zničit. Vědomí, že cho-ja trpěli, jí kupodivu neotřáslo. Přesto se Mara vyplašeně posadila.

Když zahlédla po stranách svého lůžka sedící postavy cho-ja, její starosti pominuly jako jarní déšť. Zatímco ležela v bezvědomí, měli plné ruce práce. Místo, jež obývali, bylo nyní zařízeno nábytkem vyrobeným jejich řemeslníky. Mír, který teď Mara pociťovala, byl rovněž jejich dílem. "Používáte na mě své umění, kouzelníci?" zeptala se.

Jeden mág zvedl paži v uklidňujícím gestu a ostrá předloktí přitom odklonil na druhou stranu, aby ji náhodou nezranil. "Tvá aura byla zastřena strachem a zlobou. Odpusť, že jsem svévolně uklidnil tvou mysl, ale nyní je čas vhodný spíše pro přemýšlení, nebo ne?"

Mara polkla. "Úl byl zničen členy Shromáždění. Je mi to líto."

Druhý mág se se zašustěním křídel pohnul. "Byla to nutná oběť," poznamenal hlasem zbaveným jakýchkoli citů. "Královnina paměť je zachována nepoškozena a nespravedlivá dohoda byla konečně porušena. Válečníci cho-ja už mohou . pochodovat Císařstvím. Nyní budou ze všech sil podporovat věc Ochránce Impéria."

Její věc! Mara cítila, jak ji z těch slov zamrazilo. Přála si zajistit bezpečí svých dětí a zvrátit úpadek a krutost svého národa. Ale právě pro ni byl obětován celý úl cho-ja a nyní mohla silou podpořit svou žádost, kterou přednesla před radou v Čakaze. Královny v celém Císařství očekávaly, že jim pomůže získat svobodu pro jejich rasu.

"Ano," odpověděl mág cho-ja po jejím boku v odezvě na její myšlenky. "Císařská pečeť a schválení chrámů na dokumentu, který zajistí cho-ja rovnoprávné občanství, úplně vyváží nespravedlnost Shromáždění."

Mara sebrala všechny síly. "Ale nejdříve musí být Shromáždění zničeno," upozornila. Vyhlídky na střetnutí s mágy ji děsily.

Mágové sklonili hlavy s vyrovnaností, která ji přiváděla k šílenství. "Prostředky jsou připraveny. Čas se však krátí."

Rychlost, s jakou se události odvíjely, Maru vyváděla z rovnováhy. Bojovala se zoufalstvím, které ji hrozilo pohltit. Ztratila všechny své rádce. Arakasi byl bohové sami vědí kde. Vůbec nevěděla, co se dělo s Lujanem. Vojska domu Acoma mohla být obrácena v prach a jejího manžela mohlo Shromáždění nechat zemřít v okamžiku, kdy se obrátilo proti ní. Jiro z Anasati už mohl být v této chvíli ve Svatém městě a vraždit její děti. A i kdyby snad nějakým zázrakem zůstala císařská čtvrť netknutá a pod ochranou Císařské bílé stráže, zůstávaly tu ještě armády domů Anasati a Oaxantucan před městskými hradbami.

Mara se přinutila ke klidu. Pokud bude jen vyjmenovávat všechna možná ohrožení, ničeho tím nedosáhne, ale jen se připraví i o tu nejmenší výhodu, kterou pro ni získali mágové z Čakany. Ze všech stran jí hrozila smrt, ať už bude jednat nebo ne. Raději ale bude bojovat a přijme výsledek své snahy, jak jen bude moci nejlépe. Ať už byli Justin s Kasumou mrtvi nebo ne a Oaxantucan nebo Anasati dosadili svého dědice na zlatý trůn, dluží cho-ja přinejmenším to málo, co zachránili z její cti.

"Potřebuji informace," řekla naléhavě a neklidně vstala. Celé tělo ji bolelo. Nevěnovala svým bolestem pozornost a obrátila se k čakažským mágům. "Budu k tomu potřebovat vaši pomoc. Jakmile si upřesním rozložení sil, které proti nám stojí, budu se muset dostat do Svatého města rychleji než samotný vítr."

Mágové z Čakahy se na svých místech napřímili. Uklonili se a postavili seji po bocích. "Tvá vůle je nám rozkazem, paní Maro," řekl jeden. "Ptej se nás na vše, co chceš vědět. Použijeme své umění, abychom ti vyhověli."

Naplněna hrůzou z toho, že musí v první řadě spočítat ztráty, se Mara silou vůle sebrala. "Můj manžel Hokanu," řekla a jen stěží ovládala svůj rozechvělý hlas. "Kde je?"

"Zavři oči," řekli jí mágové z Čakahy.

Mara poslechla s neblahou předtuchou v srdci. Ucítila chvění energie: magie. Pod víčky cítila více než jen temnotu. Obklopil ji pocit podobný závrati, a zahlédla Hokanua, naklánějícího se nad mapou okolí Svatého města. Mával rukou kolem řad bílých špendlíků, zabodnutých do mísí, kde byly městské zdi. Ve druhé ruce se mu houpala přilba a tvářil se ztrápeně. Vypadal, jako by uplynulých čtrnáct dní nezamhouřil oka.

Pohled na něj nedokázala Mara snést. "Žije!" vykřikla a skoro se rozplakala úlevou. Radost a díky bohům za tento šťastný zvrat osudu ji skoro zbavily všech sil. Pak odložila stranou radost a začala myslet prakticky. Mágové ji informovali, že Hokanu se svou ozbrojenou skupinou vstoupili do městských bran těsně předtím, než začalo obléhání. Ze severu ještě pochodovaly pěší oddíly vojsk domu Šinzawai, ale když jí mágové ukázali, jak černooděnci brání válečníkům v modrých brněních v přístupu ke Svatému městu, Mara věděla, že tito vojáci nemohou posloužit jako podpůrné jednotky.

Mara byla prohlášena nepřítelkyní a jejím spojencům bylo zakázáno poskytnout pomoc. Bez rozkazů postavit se černooděncům přišel ke slovu tsuranský výcvik a Hokanuovi vojáci poslechli.

"Císařská bílá stráž," řekla Mara. "Budou bránit město. Kdo jim může kromě Hokanua velet?"

Odpověď jí poskytl druhý pohled do místnosti, kde se obránci radili o taktice. Mara poznala postavy, které obklopovaly lorda ze Šinzawai. Byl tam Arakasi, zachmuřený a tichý jako stín. Poblíž něj stál první rádce domu Šinzawai Dogondi se zamračenou tváří, který zrovna živě diskutoval s dalším mužem, jehož Mara s úlekem poznala. Byl to Čumaka, první rádce domu Anasati. Bezmyšlenkovitě vyhrkla: "Co tam dělá Čumaka?" Mágové jí bez dalších slov poskytli další obrazy: mýtinu v lese, kde Hokanu utahoval kožený řemínek a pomalu škrtil Jira. Vybledlé barvy a mírné trhání obrazu prozrazovalo, že jde o událost, k níž došlo v minulosti. Mara zahlédla, jak Jiro v Hokanuových rukou umírá. Lord z Anasati byl mrtev!

A přesto podle pohledu na to, co dělal její manžel, bylo Kentosani obléháno. "Kdo řídí útok na Svaté město?" zeptala se.

Scéna za jejími víčky se změnila. Spatřila vojska a dřevěné stroje a velitele vojsk v barvách domu Oaxantucan. Vnější

zdi města byly rozbity a proraženy. Nyní probíhal útok na samotnou císařskou čtvrt a chocholy na hradbách prozrazovaly, zeji brání několik různých skupin: Císařská bílá stráž a ještě jiné vojsko. Mara si překvapeně všimla purpurové a žluté domu Xacatecas. "Hoppara je v Kentosani?"

"Poslala ho tam jeho matka Isašani," řekl jeden z čakažských mágů. "Ten, o němž mluvíš jako o Hopparovi, dosáhl bran Kentosani těsně před útokem a řídí obranu Císařských bílých. Lord z Oaxantucan ví o Jirově smrti, ale sní o tom, že si lest domu Anasati přisvojí. Pořád ještě máš nepřítele, který si přeje dostat se k vládě přes mrtvoly tvých dětí."

Mara se kousla ÚD rtu. Její vlastní vojska - pokud se jim vůbec podařilo uniknout zničení a pokud už jim mágové nezakázali postup - byla nyní příliš daleko na jihu, než aby mohla zaútočit na síly ohrožující císařskou čtvrť. Její další spojenci podle všeho utekli nebo byli vázáni jinde a odráželi hněv Shromáždění, který se proti nim obrátil.

Její zděšení muselo být patrné na pohled. "Paní," řekl jeden z mágů. "Ty přece máš vojsko. Každý válečník cho-ja v Národech bude poslouchat tvé rozkazy."

"Jak by mohli?" Marin hlas byl bezvýrazný. "Královna úlu, která se obětovala, mi říkala, že cho-ja nikdy úmluvu neporušili. Válečníci, o nichž se zmiňuješ, už přísahali věrnost dalším vládnoucím lordům. Tvůj národ dodržuje smlouvy, které byly dohodnuty před celými věky."

Mágové zabzučeli a Mara si tento zvuk vyložila jako to, co cho-ja obvykle používají místo smíchu. "Už ne," řekl jeden. "Zavři oči," dodal druhý. "Ukážeme ti to."

Mara to udělala, poháněna náhlou zvědavostí. Zahlédla vyschlé pole, na němž se k boji připravovaly dvě armády menších lordů.

Otylý mladík v barvách domu Ekamči právě vyslýchal jednoho ze svých velitelů útoku. "Ale oni přece nesmějí ustoupit z pole," křičel a máchl mečem nebezpečně blízko tváře staršího rádce. Služebník zděšeně uskočil dozadu, zatímco jeho pán pokračoval. "Tihle cho-ja přísahali mně a mému otci poslušnost."

Velitel útoku zavrtěl se ztuhlým výrazem hlavou. "Oni říkají, že ne, pane."

"Jak to!" Tvář Ekamčiho syna pod přilbou zrudla. "Vždyť jsou jako otroci! Jejich rasa nikdy neporušuje smlouvy!"

"Teď ano." Velitel útoku se odvrátil a s bezvýraznou tváří sledoval, jak se jedna řada válečníků cho-ja za druhou otáčí a rychlým krokem odchází z bitevního pole.

"To nesmějí!" zaječel mladý Ekamči. Rozběhl se dopředu a postavil se do cesty veliteli jednotek cho-ja. "Jste zrádci," obvinil ho. "Porušili jste dohodu."

Důstojník cho-ja mu odpověděl cvaknutím, v němž jasně znělo znechucení. "Tři tisíce centi v kovu a drahokamech bylo dnes dopraveno do pokladnice tvého otce. Taková byla cena, kterou za naše služby zaplatil. Všechny dohody a smlouvy byly vypovězeny; všechny platby vráceny."

Mladý Ekamči se nadechl, ale důstojník cho-ja se nahrbil do bojového postoje, a tak musel mladík ustoupit.

Mara otevřela oči a rozechvěla se nespoutaným smíchem. "Pro většinu vládnoucích lordů to bude pořádné překvapení, až zjistí, že cho-ja jsou něčím víc - nebo možná méně - než jen věrní námezdní vojáci."

"Lidé se toho musí o našem druhu ještě hodně naučit," souhlasil s ní taktně mág z Čakahy. "Staré způsoby se mění. Ani samo Shromáždění nemůže náš národ dotlačit k podobné dohodě, jaká trvala tolik tisíc let. Když skončila válka mágů, nebyla naše kouzla připravována pro použití k obraně. Buď si jista, že podobná slabost v zemích mimo Císařství velice rychle skončila."

Mara se zahleděla do hrozivého lesku očí mágů z Čakahy a po zádech jí přejelo zamrazení. Tradice byly zrušeny a nebezpečí se blížilo jako vítr. Nastal nejvyšší čas, aby zvážila výhody toho, že zajistí dalším generacím mír. Ovládla své vnitřní rozechvění a řekla: "Musíme rozeslat zprávy a podniknout kroky k posílení Justinova požadavku dříve, než stačí Shromáždění zareagovat. Řeknu vám, co musíme učinit."

Mara čekala a snažila se potlačit strach. Vlasy měla vyčesané do výšky ve složitém a pracném účesu a sepnuté vzácnými kovovými jehlicemi. Díky zlatým jehlicím a velikosti její drzosti, že se totiž opovážila použít císařské zlato, se cítila ještě menší a nejistější. A přesto nemohla použít žádné polovičaté prostředky, pokud mělo Císařství Národů přežít.

Hlava se jí točila, když si vzpomněla na rozkazy, které vydala mezi svou koupelí a oblékáním. Zhluboka se nadechla. Velitele vojsk cho-ja, který stál přikrčený po jejím boku, se zeptala: "Kde teď přesně jsme?"

Stejně jako jeho druhové ze svobodné Čakahy se i tento válečník vystříhal marnivosti lidských velitelů. Na jeho černém krunýři byl patrný pouze jediný nevýrazný tyrkysový proužek, buď označení hodnosti, nebo jednoduchá ozdoba. Mara se zařekla, že pokud jí dnes bohové darují vítězství, podrobně tato odlišení prostuduje. Pustila však podobné myšlenky z hlavy, když válečník ukázal nahoru a řekl:

"Přesně pod předpokojem císařské audienční síně. Ti, kteří se podle tvých rozkazů měli zúčastnit císařské korunovace, se shromáždili uvnitř. Všechny přípravy proběhly v pořádku a tví lidé čekají jen na tvůj příchod."

Mara se připravila. Mávnutím od sebe odehnala služebnou z císařského paláce, která se proplétala mezi řadami válečníků, aby dokončila poslední úpravy jejího oděvu. Mara pochybovala o tom, jestli by šaty, které měla na sobě, mohly vůbec někdy vypadat nepomačkáno. Pocházely ze sklepní šatny a patřily poslední císařovně - vdově, ženě daleko rozložitější, než byla ona. Svou barvou se ale nejvíce blížily zeleni domu Acoma, takže se s nimi bude muset spokojit. Kolem pasu byly narychlo sestehované a lem byl zkrácen spoustou špendlíků, takže si Mara v jejich vrstvách připadala jako jehelníček. Těžká látka rozdírala odřeniny způsobené brněním a rýžový pudr ani zdaleka nedokázal zakrýt všechny škrábance a modřiny, které utrpěla při svém útěku lesem.

Tížilo ji takové množství šperků, že se cítila jako žena z Rákosové čtvrti. Řekla: "Až prorazíte tunel nahoru, budou černooděnci vědět, že se něco děje."

Mágové sklonili hlavy. "Jsme na ně připraveni tak dobře, jak to jen šlo."

Mara se snažila uklidnit, což sejí dařilo s každou minutou hůř. "Pak mi sem přeneste Arakasiho. Musím se s ním poradit, než učiníme poslední krok."

Ještě pořád ji přivádělo k úžasu, jak rychle byli schopni vyplnit každé její přání. Ještě ani nedokončila poslední slovo a už s ní byl v místnosti její vrchní špeh, rozladěný tak, jak ho ani nepamatovala.

Arakasi vstal z hliněné podlahy, kam byl kouzlem přenesen. Na rozdíl od císařských služebných, které sem byly pomocí magie dopraveny dříve, aby dohlédly na Marino oblékání, si zachoval klid. Jeho pozvednuté obočí se svraštilo do zamračení, a okamžitě se uklidnil, když kolem sebe rozeznal postavy cho-ja. Hned poté padl jeho pohled na pani domu Acoma, která v císařských šatech nebyla skoro k poznání.

Okamžitě padl na kolena a poklonil se. "Má paní." V jeho obvykle bezvýrazném hlase se nyní ozval radostný tón. "Rád vidím, že jsi zdráva."

"Vstaň," nařídila mu Mara. Jen málo chybělo a málem se nervózně rozesmála., Justin ještě nenosí korunu a mně žádné takové projevy cti nepřináleží. Je to zvyk, který se budu snažit odstranit, pokud nám dnes budou bohové přát." Zahleděla se v šeru na svého vrchního špeha, po němž už se ji stýskalo, a Arakasi, kterého její zájem přiváděl do rozpaků, sklonil hlavu.

"Ty jsi oblečený jako uklízeč!" vykřikla najednou Mara.

Vrchní špeh se na ni široce usmál. "A jak bych mohl jinak špehovat jiné lordy, aniž bych vzbudil pozornost, paní?" Pak nakrčil nos. "I když bych se raději zúčastnil Justinovy svatby a korunovace v oblečení, které by tak nesmrdělo čisticím pískem."

Paní domu i její vrchní špeh zvážněli, protože je k tomu nutila rychlost, s jakou se události valily kupředu. "Kněži všech řádů už se shromáždili, "řekl Arakasi. "Někteří na tom sice nejsou s oblečením nejlépe, protože jsme jich několik vytáhli přímo z postele. Jakmile jsme je odvedli do velké audienční síně, už neměli možnost odejít. Podle Čumakových právnických znalostí by mohl být Justinův nárok zpochybněn i kvůli nepřítomnosti jediného velekněze nebo velekněžky. Nejhorší bylo dostat sem představenou Sester Sibi - nechtěl se s nimi spojit ani Turakamuův velekněz."

Jak jsi to zvládl?" zeptala se Mara.

"Nezbyla mi žádná jiná možnost než zajít do chrámu sám. Dovolily mi žít dost dlouho na to, abych jim řekl, proč jsem udělal něco, čeho se odvážilo jen málo lidí." Arakasi se při této vzpomínce mírně usmál. Byl za celá staletí trvání řádu možná jediným prosebníkem, který vešel do Sibiina chrámu nepozván, a určitě byl jediným, který z něj také odešel. "Chrámy teď tvou věc podporují, protože kdyby pomohly druhé straně, jen by se ještě více dostaly pod vliv Shromáždění. Ale jejich sympatie se mohou velice rychle změnit, pokud nebude okamžitě nastolen pořádek. Nemáme jinou možnost. Ctihodní pročesávají celé město. Více než tucet jich hlídá vchody do paláce pro případ, že by ses chtěla tajně vkrást dovnitř."

Mara se zamračila. "Vstoupili do města ohroženého občanskou válkou, a přitom neudělali nic, aby zastavili obléhání vedené domem Oaxantucan?"

Arakasi se zachmuřil. "Přesně tak. Mám takový pocit, že zapomněli trvat na míru a raději se teď starají sami o sebe." Podíval se na drobnou ženu, která vypadala, jako by ji zmáhalo těžké oblečení, které měla na sobě. "Nevím, co jsi dělala na jihu, ale zdá se, že se tě černooděnci naučili bát."

"Ne mě," opravila ho ostýchavě Mara. "Jich." Svým gestem zahrnula mágy cho-ja, kteří stáli po jejích bocích jako stráž.

Arakasi se na její cizí průvodce zadíval a oči se mu při pohledu na jejich duhově zbarvená křídla rozšířily. "Netušil jsem, že může být váš druh tak krásný," řekl s uctivou bázní.

Mágové z Čakahy nevěnovali jeho komplimentu příliš velkou pozornost. Ten vlevo promluvil k Maře: "Dobrý Ochránce, zatímco tady mluvíme, nebezpečí narůstá. Lidští válečníci pod velením vašich Ctihodných vcházejí do tunelů a snaží se zjistit tvůj úkryt."

"Kde?" zeptala se Mara s hrůzou. Vzpomněla si přitom na vypálený úl, z něhož se jí podařilo uniknout na poslední chvíli. "Došlo k boji?"

Ještě ne," odpověděl druhý mág. "Válečníci poslouchají rozkaz Shromáždění nebojovat, pakliže nenarazí na odpor. A cho-ja rozhodně žádný konflikt nerozpoutají, pakliže jim bude zbývat jiná možnost. Prozatím opouštějí úly, které byly napadeny, a nechávají lidi prohledávat spoustu dlouhých a spletitých tunelů v nepříjemné tmě. Lidská vojska postupují velice pomalu. V této chvíli soustřeďují svou snahu do oblastí na jihu, poblíž míst, kde ses narodila. Ale brzy okruh pátrání rozšíří. Vaši Ctihodní nejsou žádní hlupáci."

"Čas tedy nastal," řekla Mara a překvapila všechny přítomné chováním, v němž bylo patrné nezdolné odhodlání. "Vyrazíme."

Na její pokyn vydali mágové cho-ja rozkazy. Do čela tunelu se nahrnuli dělníci a začali prokopávat cestu nahoru. Dolů se sypala hlína, úlomky malty a kamínky. Dovnitř proniklo žluté a zářivé světlo z kupole nad císařským předpokojem.

Jeden z cho-ja prostrčil hlavu vchodem. Pak krátce zabzučel zpátky do jámy a mág po Marině levici řekl: "V předpokoji nejsou žádní nepřátelé. Manžel se synem tě očekávají." Pak se odmlčel, jako by váhal. "Paní," řekl pak, "přejeme ti štěstí a přízeň bohů. Ale jednej rychle. Naše kouzla nedokáží zadržovat útok černooděnců věčně. Máš jen krátký čas na to, abys dosáhla toho, čeho si přeješ, a pak nastane chaos a zničující bouře zadržovaných energií. Jen jsme chtěli, abys věděla jedno: ať už prohraješ nebo selžeme my, byli jsme sem z Čakahy vysláni právě pro tuto bitvu. Jsme více než jen tvá stráž. Dobrý Ochránce; jsme vyslanci nového řádu."

Mara vzhlédla k cizím tvářím mágů, které se nad ni nakláněly s výrazem, jejž žádný člověk nedokáže nikdy pochopit. Neuniklo jí, že oba rozvinuli svá křídla do bojového postoje, jak se připravovali na střetnutí se sjednoceným Shromážděním. Jejich odvaha ji dojala k slzám. "Vězte, drazí přátelé, že dokud budu žít, nezklamu vás. Buď společně zvítězíme, nebo zemřeme."

Obrátila se a rychle odešla, protože jinak by se její odvaha určitě zhroutila pod tlakem nebezpečí, jemuž musela čelit. Paní z Acoma, oděná v zlatem vyšívaných šatech, se s napřímenými zády vydala k otvoru.

Nejistě přešla přes navršenou zeminu a úlomky malty a cihel. Arakasi jí kráčel po boku a občas jí nenápadně pomohl udržovat rovnováhu. Poděkovala mu úsměvem a byla mu vděčná za lidský dotek ve společnosti tolika cho-ja.

A pak byla najednou nahoře, oslněná odpoledním sluncem stejně jako jeho odleskem na zlaté postavě stojící před ní.

Zalapala po dechu. Pod okrajem císařovy zlaté čelenky vyčnívaly rudé vlasy; srdce se jí zastavilo, když si uvědomila, zeje to Justin. Už nevypadal jako chlapec, když tam stál v obřadním oděvu císaře. Mara si se zachvěním uvědomila, že nastala hodina jeho svatby.

Když se jí syn poklonil jako matce, skoro zakopla. Všechna ta zlatá císařská paráda jí na něm připadala nějak nepříhodná. Všechna ta záře zlatých ozdob jako by ji nutila k hluboké úkloně jako tenkrát, když přišla za Ičindarem.

Poté se chlapec napřímil a vyrazil ze sebe své nezaměnitelné zavýsknutí. "Matko!" vykřikl pak a rozběhl se k ní.

Mara pustila z hlavy své šaty a rozpřáhla paže. Syn se jí vrhl do náručí. Byl vyšší, těžší, svalnatější a k jejímu úžasu jí připadal jako dospělý muž. Když ho objala kolem šíje, uvědomila si, Že už se k němu nemusí sklánět. Ramena se mu začínala rozšiřovat způsobem, který jí připadal velice povědomý. Je úplně ve všem po Kevinovi, uvědomila si Mara; určitě bude stejně nezvykle vysoký jako Jeho otec. Toto pomyšlení ji opět vrátilo do reality.

Nakonec od ní její syn odstoupil a přejel ji zkoumavýma očima pohledem, který byl úplně stejný jako u jeho barbarského otce. ‚Jsem připraven. Dobrý Ochránce. Princezna Jehilia čeká."

Maře selhal hlas. Už přišla o dvě děti - o Ayakiho a o to, které zemřelo ještě dříve, než se vůbec mohlo narodit. Teď se její jediný živý syn rozhodl třeba položit život za její čest. Bylo toho na ni víc, než dokázala snést.

Pak se Justinova tvář roztáhla do tak uličnického úsměvu, že si znovu vzpomněla na minulost a na Kevinův nezlomný smysl pro humor. "Raději bychom si měli pospíšit," nadhodil její syn. "První vdova po bývalém císaři má hysterický záchvat a její líčení už moc dlouho nevydrží."

Mara se usmála. "A co Jehilia? Ta už taky propadá hysterii?"

Justin chlapecky pokrčil rameny. "Hodně se nakřičela. Zamkla se ve svém pokoji. Pak se jí někdo zeptal, jestli by se raději provdala za Oaxantucana, který má šedivé vlasy a pupek, a hned zavolala služebné, aby ji oblékly."

To děvče má rozum, pomyslela si Mara, když se postavila Justinovi po bok a připravila se na vstup do velké audienční síně. Za ni se postavil Arakasi, aby ji podpíral z druhého boku. Zdálo se, že si nikdo nevšiml, zeje stále ještě oblečen do šatů uklízeče, když se velké, železem pobité dveře otevřely a hudebníci začali hrát fanfáry ohlašující příchod ženicha.

Mara rozhodně vykročila kupředu a cítila, jak sejí potí ruka, kterou držel ve své dlani Justin. Když procházeli mezi řadami kněží Dvaceti vyšších řádů, přemýšlela, jestli ji bohové ztrestají za její pýchu a drzost, s níž se snažila dosadit svého syna na trůn jako další Nebeskou záři, dvaadevadesátého císaře Tsuranuanni. Ale otec představený chrámu Jurana, boha spravedlnosti, nevypadal nijak pobouřeně, a Turakamuův velekněz se na ni dokonce povzbudivě usmál. Stranou od ostatních, kousek za knězem Rudého boha, stály Sestry Sibi, bohyně smrti. Zdálo se, že i ony uvítaly Maru lehkým pokynutím hlav. Velekněz Jastura, boha války, udeřil na pozdrav okovanou rukavicí do svého prsního plátu a rána do vzácného kovu zazvonila celým sálem.

Mara udělala další krok, pak ještě jeden, a začala se jí pomalu vracet sebedůvěra. Když kolem nich prošla, začali se knězi vyšších a nižších řádů shromažďovat kolem stupínku v párech podle přirozenosti bohů. Kněži Lašimy, bohyně moudrosti, stáli vedle služebníků Sálány, Matky pravdy. Turakamuův kněz stál vedle Sester Sibi a velekněz Jastura se postavil vedle velekněze Barakana, Pána mečů.

Před nimi na císařském stupínku čekala malá plavovlasá dívka v zářivém závoji utkaném ze zlatých nitek; byla to Jehilia, jak Mara poznala, když služebné odstranily závoj. Děvče mělo obličej plný pih - příliš často chodila za školu do císařských zahrad. A přestože vypadala pod vrstvami líčidel a pudru trochu pobledle, v okamžiku, kdy spatřila Ochránce Impéria, se usmála.

"Nechť jsou dveře uzavřeny a svatební obřad započne!" prohlásil kněz Čočokana, Dobrého boha, podle dávného rituálu. Velekněz Tomačky. Ochránce dětí, který stál po jeho pravé ruce, začal tiše odříkávat modlitbu. Mara se na něj chvíli dívala a pak si vzpomněla, že Čočokanův mladší bratr je znám i jako Nositel míru. Modlila se, aby jím byl i dnes.

Justinovy prsty naposledy sevřely Marinu ruku, když je pouštěla, aby mohl zaujmout své místo po boku princezny.

Mara přešla k čekajícímu Hokanuovi, a když obřad začal, stiskla mu ruku.

V císařském paláci to vřelo. Poslové spěchali a sluhové rychle přebíhali přes dvory, aby co nejrychleji vyplnili zadané úkoly. Šimon ze Shromáždění, opřený loktem o okenní parapet, sledoval temnýma očima s nečitelným výrazem jejich spěch. Jeho tvář byla více zachmuřená než obvykle a mluvil ještě méně. Lehce pohyboval hlavou a pozoroval neobvyklou aktivitu.

Toho gesta si všiml i Hočopepa, který seděl na polštářích u nízkého stolku, na němž stal tác se slazeným ovocem. Obtloustlý mág přikývl a promluvil tak potichu, aby ho slyšel jen Šimon. "Dneska je u dvora větší rozruch než obvykle. Napočítal jsem pět veleknězi v kápích a podle vůně ve vzduchu se v kuchyních připravuje hostina. Na město v obležení mi to připadá trochu neobvyklé."

Jako by chtěl zdůraznit jeho pozorování, prosvištěl vzduchem velký kámen, vypálený z obléhacího stroje, a roztříštil se na nedalekém dvoře. Toulavý pes, který čenichal opodál, s kňučením utekl. Hočopepa se s přimhouřenýma očima zahleděl ven prasklou přepážkou. "Tyhle zatracené věci mě začínají rozčilovat. Ještě jeden kámen dopadne takhle blízko, a půjdu ven a..." Nechal poznámku nedokončenou, když zahlédl kolem okna projít další skupinu zvláštně oděných šlechticů. "Cekali jsme, že se ve starých síních rady sejdou někteří šlechtici, ale zdá se, že jde o něco většího."

Šimon se napřímil. "Jde o daleko víc. Moteča už nebude dlouho váhat a zakousne se do toho."

Hočopepa se lítostivě zahleděl na zbytky své svačiny. "Já nebudu dlouho váhat a do něčeho se zakousnu," opravil ho

trochu vyčítavě. "Myslím, že paní z Acoma už je tady a touhle hlídkou jen ztrácíme čas."
Šimon neřekl nic, ale zvedl obočí a odvrátil se od okna. Hočopepa nechtěl zůstat pozadu, když se jeho vyšší, štíhlejší kolega vykradl, z místnosti, a tak vstal ze svých polštářů a pospíchal za ním.
Když kráčeli chodbami, sluhové, kteří vykonávali různé pochůzky, padali na tvář nebo utíkali, sotva je spatřili. Přestože byly palácové chodby bludištěm staveb, nalepených jedna na druhou, černooděnci nepotřebovali průvodce. Neomylně dorazili až k červeným dveřím s císařovou pečetí. Nezaklepali, ale rovnou do pracovny císařského kancléře vešli.
Stál tam Dajalo z Keda, oblečený ve svém úředním hávu, černých a červených šatech se zlatým lemováním na límci a rukávech. Na hlavě měl posazenu vysokou čelenku. Vypadal vyrovnaně, ačkoli byl trochu pobledlý. Jeho služebníci nevypadali ani z poloviny tak klidně. Sekretář u Jeho lokte se nepokrytě třásl, skoro zelený strachy, a otrocký posel se vyděšeně krčil u vnější přepážky. Důvod jejich nervozity byl očividný: všechny polštáře, určené žadatelům, byly totiž obsazeny půltuctem Ctihodných. Moteča rázoval kolem. Nevypadal nijak spokojeně, když se na nově příchozí podíval, ale pokračoval v rozhovoru, který vedl předtím. "Máš o ní nějaké zprávy?"
Nebylo třeba upřesňovat, o kom je řeč. "Žádné, Ctihodný." Dajalo se uklonil novým příchozím a nenápadně - jak se na zkušeného dvořana slušelo - si přitom setřel z čela pot. Napřímil se a zatvářil se přísně formálně. Pokud císařský kancléř v přítomnosti tolika Ctihodných cítil nějakou nervozitu, dokázal ji skvěle skrýt.
Hočopepa přešel k jeho širokému stolu, zvedl z podlahy kancléřovy vlastní polštáře a odnesl si je k výklenku přepážky, kde vánek alespoň trochu osvěžoval vzduch; místnost byla od rána plná lidí a sluhové byli příliš vystrašení, než aby otevřeli přepážky. Hočopepa se posadil. Vzal si z misky pro hosty několik pralinek a začal je jednu po druhé polykat. Na muže s kulatou, dobromyslnou tváří přitom vypadal nebezpečně napjatě. "Však ona se tady nakonec ukáže," zamumlal s plnými ústy. "Zrovna teď se znovu schází Nejvyšší rada a paní z Acoma si takovou příležitost nenechá ujít. Nikdy jsme tu neměli takového hráče Velké hry, jako je Mara."
"Přesně tak," štěkl podrážděně Moteča. "Ale nejdřív zemře. Hned vteřinu poté, co ji najdeme."
Šimon vypadal trochu znechuceně. "Všichni přece musíme zemřít; takový je zákon přírody."
Císařský kancléř skryl svůj názor za promyšlenou masku uhlazenosti.
Moteča se rozhlédl po všech přítomných, ale neřekl nic. Jeho kolegové mlčeli. Zdálo se, jako by podezření, že se Mara provinila tím, že zjistila jedno z nejstřeženějších tajemství Shromáždění, tajemství, které pro nezasvěceného znamenalo rozsudek smrti, naplnilo vzduch napětím. Ani Šimon s Hočopepou nedokázali popřít, že ochota cho-ja poskytnout jí úkryt ukazovala na nejhorší: že možná zahájila povstání a porušila dohodu, která platila celé tisíce let. I když Šimon s dalšími mágy prohlašoval, že si Ochránce Impéria zaslouží přinejmenším slyšení, vyšla tentokrát jeho snaha naprázdno.
Shromáždění hlasovalo. O Marině popravě už nyní nebylo možné vést jakékoli diskuse.
Jen málo z nich by si trouflo postavit se Ochránci Impéria přímo, ale Tapek se toho odvážil a výsledkem byly ty nejhorší potíže. Černooděnci se nyní začali bát toho, zeje ohroženo jejich nadřazené postavení. Teď museli vyřešit daleko závažnější problémy, než byla ukvapenost jejich bratra. Hočopepa si se Šimonem vyměnili chápavý pohled. Svým způsobem Maru obdivovali za to, kolik toho dokázala pro dobro Císařství vykonat.
Ale nyní se opovážila zajít příliš daleko. Obtloustlý mág cítil, jak se v něm svářejí dva názory: najedno straně stála věrnost Shromáždění a přísahy, které složil, když poprvé oblékl černý šat, a na straně druhé přitažlivost nových představ, z nichž byly mnohé podobné kacířství, o něž se s ním dělil barbar Milamber.
Hočopepa si odkazu svého přátelství s Milamberem vážil. Už mnoho let se tsuranský Ctihodný snažil, svým uměním pomáhat obyčejnému lidu. Nyní však byly změny příliš velké na to, aby je pochopilo i jeho moderní myšlení, a on si přál, aby měl víc času. Hočopepa toužil po jasném přesvědčení, které by mu poskytlo směr, jejž by mohl následovat:
buď společně s Motečovou skupinou usilovat o Mařino naprosté zničeni, nebo vyslechnout její volání po reformách a udělat po většinovém hlasování nemyslitelné: postavit se proti rozhodnutí Shromáždění a možná jí zachránit život.
Náhle učinil Šimon dlouhý, rychlý krok k oknu. Svůj pohyb doprovodil pronikavým pohledem na Hočopepu, který spolkl pralinku daleko rychleji, než měl v úmyslu.
"Takže to taky cítíš," řekl Šimonovi obtloustlý mág.
"Co má cítit?" ozval se Moteča. A pak, když ucítil to, co vyburcovalo druhé, také náhle zmlkl.
Ve vzduchu byl patrný pronikavý chlad. Nebyl to obyčejný studenější vzduch jako ve stínu nebo nepříjemný pocit, který navozuje nervozita. Každý přítomný mág poznal nezaměnitelné podprahové zachvění mocné magie.
Šimon otočil hlavou jako větřící pes. "Někdo buduje obranu!" prohlásil ostrým tónem.
Hočopepa nemotorně vstal. "Tohle kouzlo nepochází od žádného černooděnce." Vyslovil to váhavě, jako by si v duchu přál, aby ho někdo přesvědčil o opaku.
"Cho-ja!" vykřikl Moteča. Jeho tvář znachověla. "Přivedla si s sebou mágy z Čakahy!"
V malé místnosti se rozpoutal chaos, když se najednou snažili vstát všichni ostatní Ctihodní. Všichni do jednoho se tvářili pobouřeně. Císařský kancléř musel ustoupit do výklenku za svým stolem, aby jim nestál v češte, ale nikdo jeho nervozitě nevěnoval pozornost.
"Mara za tohle musí zemřít!" pokračoval Moteča. "Seveane, zavolej sem okamžitě posily."
Proti jeho rozkazu nemohl protestovat ani Hočopepa. "Pospěš si," naléhal na Šimona, a zatímco se pobouření shromážděných mágů měnilo v divoký hněv, tlustý mág se svým štíhlejším přítelem vyklouzli jako první ze dveří.
Chodba byla prázdná. Utekli i všichni sluhové. "Tohle se mi vůbec nelíbí." Hočopepova slova se dutě odrážela od klenutého stropu náhle pustých prostor. "Ve skutečnosti mám pocit, že tady nechce být rušena jen Nejvyšší rada."
Šimon neřekl nic, ale sáhl po svém přemísťovacím zařízení, zapnul je a zmizel.
"Hrrumf!" vykřikl Hočopepa nervózně. "Kdybys mi laskavě řekl, kam jdeme, vůbec by mi to nevadilo!"
Z prázdného vzduchu mu odpověděl Šimonův hlas. "Myslíš, že je tu snad víc možností?"

Hočopepovi připadalo, že je mu jeho roucho najednou nějak těsné. Chvíli se prohraboval látkou, než nahmatal kapsu. Vytáhl z ní svůj přemísťovací přístroj a zapojil ho právě v okamžiku, kdy z pracovny císařského kancléře vyrazil Sevean, Moteča a ostatní. Když mizel z chodby, cítil Hočopepa, jak náhlá nevolnost z přenosu na jiné místo přerušuje jeho zneklidňující myšlenky: která skupina zařídí Mařinu popravu? On se Šimonem, jenž jednali jen pro zachování Shromáždění, nebo ostatní, vedení Motečou, kteří se snažili ukojit touhu po pomstě?

"Udělala z nás hlupáky - obrovské hlupáky!" zazvonil mu v uších Seveanův hlas těsně předtím, než zmizel jinam.

Obrovské hlupáky, přisvědčil Hočopepa v duchu, když se s těžkým oddechováním objevil na nádherně vyzdobeném nádvoří před císařskou audienční síní, zalitém sluneční září. Mara si přivedla pro svůj boj s absolutní mocí Shromáždění vlastní zdroj energie a nyní hrozilo, že Císařství bude rozvráceno něčím horším než jen občanskou válkou.

I toto nádvoří bylo prázdné. V poledním slunci tu nehybně stály stromy kolem zdí a po stranách širokého schodiště. Nelétali tu žádní ptáci a kolem květů nekroužil hmyz. Hluk armád, které bojovaly na hradbách císařské čtvrti, a neustálé bušení kamenů z obléhacích strojů sem doléhalo podivně vzdáleně a slabě. Třebaže zvuky zněly podezřele, žádný z černooděnců se v této chvíli nepokusil zjišťovat důvod.

Válečníci, kteří bránili císařskou čtvrť, byli zaměstnání u obvodových zdí a neuvědomovali si narůstající sílu, která musí dříve nebo později vybuchnout nad audienční síní.

Šimon se zastavil ve středu nádvoří a naklonil hlavu na stranu. "Tady," řekl. "Ochrana začíná tady."

V poledním slunci nebylo vidět nic, co by vypadalo sebeméně magicky. „Můžeš ji prolomit?" zafuněl Hočopepa. Zamžoural, soustředil se a posílil své smysly na největší možnou míru. Konečně zahlédl lehké chvění vzduchu, které mohlo způsobit i horko; jenže když se podíval přímo na ně, úkaz zmizel. Zašátral v další kapse, vytáhl špinavý kapesník a otřel si zpocené čelo. "Pokud je to ochrana, nevypadá moc pevně."

Šimon se k němu vyčítavě otočil. "Tak si ji klidně zkus prolomit sám."

Hočopepa sebral svou sílu a pak vytřeštil doširoka oči, když se vzduch před ním rozehrál všemi barvami duhy. Ochranná bariéra cho-ja jeho kouzlo rozložila na větší plochu a zdánlivě bez námahy pohltila do sebe. Hočopepa otevřel ústa údivem. Pak se svištěním přelétl přes hradby kus kamene a padal mu přímo na hlavu. Hočopepa se napřímil se a odrazil ho zpátky tak ledabyle, jako by odháněl mouchu. I v té chvíli se jeho mysl pevně soustředila na ochranu, vytvořenou cho-ja. "Pěkně silná, co? Úžasné. Velice jemná práce. Nejdřív tě to nechá zaútočit, a pak to celou sílu vysaje a přidá k sobě..." Strávil příliš mnoho času zkoumáním starých spisů a jen pomalu přivykal skutečnosti, že se mágové cho-ja od uzavření dohody se Ctihodnými ve svém umění pozoruhodně zlepšili. "To je nepříjemné."

"Velice." Šimon už to dál nerozebíral, protože se za jeho zády na nádvoří objevila skupina mágů. K těm, kteří hlídali v pracovně císařského kancléře, se přidali ještě další. Nyní jich byly dva tucty a přicházeli další. "Teď už není jiná možnost než použít sílu."

Moteča se chytil jeho slov. "Měli bychom vypálit palác do základů! A vnést šílenství do myslí těch, kteří se nám opovážili postavit!"

Sevean vystoupil dopředu. "Nesouhlasím. Rozbít tuto nepřípustnou ochranu -jistě, to je nutnost. Musíme také zničit ty mágy cho-ja, kteří svým jednáním přestoupili dohodu, a popravit paní Maru. Ale zničit císařský palác? To je příliš. Možná stojíme mimo zákon, ale každý z nás se za své chování odpovídá bohům. Pochybuji, že by nebesa schválila to, aby společně s Marou zemřeli i kněží všech řádů Císařství."

"Svaté řády s ní mohou spolupracovat!" namítl jeden z příchozích mágů.

"To je pravda," vložil se do věci Šimon. "Nebo mohly být ke spolupráci donuceny násilím. Raději bychom měli důvody knězi vyslechnout, než proti jejich svatosti zakročíme."

"Takže jen tu ochranu," shrnul diskusi Hočopepa. Sáhl ke svému staženému pásu, vytáhl kapesník a otřel si zpocené čelo.„Přes všechnu vnější rozhodnost měl v očích ustaraný výraz. "Musíme ji prolomit, aniž bychom ohrozili životy těch, kdo jsou v audienční síni."

Mágové se mlčky shlukli jako mrchožrouti, kteří si prohlížejí oběti na bojišti. Soustředili své mysli a vzduch se chvěl hlubokými, podprahovými vibracemi, když spojovali své vůle v jednu.

Obloha potemněla, ačkoli na ní nebyly mraky. Zahrada na nádvoří ztratila své jasné barvy a jako by ji zahalilo zelenavé přítmí. "Teď!" vykřikl Moteča.

Magie vyšlehla jako zářivý blesk, který rozdělil oblohu. Udeřil ve vodopádu fialových jisker, ale ochrana jeho úder vydržela, nechala jej roztéct po svém povrchu a pak jej pohltila. Ve spalujícím zášlehu od bariéry vytrysklo horko. Kamenné bloky protějších budov zčernaly a popraskaly. Stromy vzplály a ozdobná fontánka v jednom oblaku páry vyschla až ke dnu.

Shromážděným mágům, kteří měli vlastní osobní ochranu, neudělal výbuch horka nic, a oni si vyměnili uznalé pohledy. Poté se soustředili na druhý úder. Po povrchu bariéry vztyčené mágy cho-ja přeběhl duhový odraz energie. Pak se s odleskem vytratil.

Mágové zvýšili sílu svého útoku. Objevil se zářivý gejzír jisker a zaburácel hrom. Z nebe se snesl oheň a Odraz žhnoucích sil.

"Pokračujte v útoku," vykřikl Sevean. "Nešetřete je. Ochrana nakonec musí padnout."

Vítr skučel a ohně se rozšiřovaly. Palácem otřásala jedna rána za druhou, v dláždění se objevovaly praskliny, jak země pukala. Ochranná bublina magie, která chránila audienční síň, se trochu prohnula a o něco ustoupila.

"Ano!" vykřikl Moteča vítězně a zdvojnásobil své ušití. Po neviditelném povrchu klouzaly blesky a kolem budov císařské čtvrti ječely jako démoni větry, vzbuzené magickými silami.

Jeden ze Ctihodných nižší úrovně se zhroutil na dláždění. Ostatní stáli nehybně a byli si teď jisti. Že bariéra nakonec musí padnout. Žádná magie nedokáže zadržovat tak soustředěný útok příliš dlouho. Síla magie bušila do ochrany, rozbíjela se a závany vichru porážely dokonce vojáky před městskými zdmi. Mágové ze Shromáždění vysílali jedno

kouzlo za druhým. Jejich hněv se soustředil na jediný cíl: císařská audienční síň musí být dobyta bez ohledu na to, kolik lidí kvůli tomu zahyne; včetně jich samých.

Vysoká kupole císařské audienční síně potemněla. Shromáždění dvořané a kněži se na svých místech nervózně rozhlíželi. Jediné zbývající osvětlení už nyní poskytovaly jen divoce poskakující plameny lamp, zapálených k poctě Dvaceti vyšších bohů. Čočokanův kněz, který na stupínku vedl obřad císařského sňatku, náhle ztichl. Zdmi otřáslo prásknutí hromu. Mnozí v místnosti se zachvěli a nejeden kněz učinil gesto, aby zažehnal nepřízeň nebes. Nad ustrašeným mumláním se rozhlehl Justinův hlas. "Pokračuj," řekl jasně.

Mara cítila, jak se jí srdce sevřelo hrdostí. Chlapec bude vynikajícím vládcem! Pak se kousla do rtu; nejdřív ale bude muset přežít vlastní svatbu a korunovaci.

Princezna Jehilia po jeho boku zbledla strachy. Snažila se držet bradu zvednutou, jak žádala její urozená krev; ale ze všeho nejraději by se za svými závoji schovala. Justin natáhl ruku a sevřel její dlaň v marném pokusu o útěchu.

Koneckonců byli oba ještě děti.

Podlaha se otřásla dalším úderem. Čočokanův kněz se rozhlédl, jako by hledal cestu k úniku.

Mara se napřímila. Nakonec přijde všechno nazmar jen proto, že jeden kněz dostane strach! Napjala se, připravena zasáhnout, ačkoli to bylo riskantní; jejich svatost by možná nesnesla další nátlak, který by na ně mohla vyvinout. Pokud by na tě tlačila příliš silně, mohli by si myslet, že ji vede pouze ctižádost, nebo ještě něco horšího: mohli by jí odmítnout poskytnout moc svého úřadu a prohlásit, že Justinova svatba s Jehiliou proběhla bez schválení nebes.

Času bylo příliš málo a okolnosti byly příliš nebezpečné, takže jí nezbude čas k tomu, aby mohla donekonečna tvrdit, že jen náhodou dokázali smrtelníci ze Shromáždění prorazit ochranu cho-ja a že jejich vůle nebyla vedena nebesy, ale byla stejná jako vůle jakéhokoli vládnoucího lorda, který vraždil z touhy po moci nebo chamtivosti.

Zvuk zvenčí dosáhl nových výšek, když se o ochranu roztříštil další magický útok. Po obloze se rozlilo odražené světlo ve všech barvách duhy, které místnost zaplnilo nepřirozeným přísvitem. Marina nejistota zesílila, když kněži a dvořané začali nervózně přešlapovat. Starý Frasai z Tonmargu se nezakrytě třásl a každou chvíli mohl omdlít.

Podpora ale přišla z naprosto neočekávaného zdroje poté, co se do čela představitelů chrámů, shromážděných před císařským stupínkem, protlačil velekněz Rudého boha. "Bratře," řekl svému rozechvělému druhovi, "všichni se nakonec setkáme s Turakamuem. Kdyby s námi nebesa nesouhlasila, už dávno bychom leželi mrtví na podlaze, a můj bůh zatím mlčí. Prosím, pokračuj v obřadu."

Čočokanův velekněz přikývl. Olízl si pot z horního rtu, zhluboka se nadechl a jeho znělý hlas znovu začal předčítat text obřadu.

Mara si s úlevou oddechla. Juranův velekněz po jejím boku se na ni povzbudivě podíval. "Neměj strach. Dobrý Ochránce. Máš spojence."

Mara vděčně přikývla. Byla to pravda; daleko větši, než si dokázala uvědomit. Útok mágů mohl ještě zesílit, ale všichni kněži se tak lehce strachu nepoddají. Zvraty a zákruty státní politiky během uplynulých staletí je naučily trpělivosti a neohroženosti. Všichni dobře věděli, že pokud by nyní ustoupili, pokud by Justinův sňatek neproběhl podle zákona a pokud by neprovedli hned poté korunovaci, autorita jejich chrámů by u Shromáždění velice utrpěla. Jen Sestry Sibi stály jako tvorové z říše mrtvých a zjevně je nijak neznervózňovala možnost, že kupole císařského paláce nad nimi pukne a zasype je.

Pokud by si snad lidé chtěli osobovat vliv a moc samotných nebes, bylo by to navýsost nebezpečné a mohlo by to způsobit nespokojenost bohů. Ti by pak uvrhli na lidstvo prokletí, proti němuž by hněv Shromáždění vypadal jako dětská umíněnost.

Hřmění dalšího útoku přehlušila rozhodná Justinova odpověď na otázku kněze. Ozvalo se zdánlivě neutuchající dunění hromu. Z císařského trůnu se odlomilo ozdobné lemování a s rachotem spadlo ze schodiště. Křišťálová klenba praskla a úlomky, které ve světle lamp vypadaly jako barevný déšť, se zřítily na mramorovou podlahu.

Naštěstí nikoho nezranily.

Mara zavřela oči. Vydrž, můj synu, modlila se. Hokanu sevřel její ruku ve své.

Věnovala mu slabý úsměv, který se ještě víc prohloubil, když Jehilia odpověděla na otázku Čočokanova kněze. Princezna byla tichá a skromná, jak žádalo její postavení; přestože se tiskla ke svému manželovi, stále vypadala urozeně. Napřímila se, když před nimi byly postaveny rákosové klece s obřadními svatebními ptáky. Velekněz otevřel dvířka klecí.

Mara se kousla do rtu a stěží ovládla své slzy poté, co dvojice ptáků vyletěla z klecí za svobodou. Leťte, nabádala je, leťte a buďte šťastní.

Předpověď ptáků na její vlastní první svatbě byla nepříznivá. Celým svým srdcem si přála, aby tomu dnes bylo jinak. Ona s Hokanuem sice své životy neřídili podle předpovědí a tradic, ale byli tu staří kněži, kteří podobným věcem věřili.

Ptáci vylétli vzhůru, když se vzduch rozechvěl dalším zaduněním hromu. Chvíli poplašeně kroužili a pak spolu proletěli prasklinou v kupoli a zmizeli na obloze.

"Díky bohům," vydechl Hokanu. Stiskl ruku Maře, která už nedokázala udržet své city na uzdě a po tvářích jí stékaly slzy. Viděla jen v mlze, jak k Justinovi přistoupili dva důstojníci Císařské bílé stráže s pláštěm, lemovaným zlatem a kožešinou sarkata: pláštěm císaře Tsuranuanni. Položili jej na Justinova ramena.

I když byl hodně vysoký, mladík se v tomto oděvu skoro ztrácel. Mara si setřela slzy a překvapilo ji, jak se její syn podobá Ičindarovi, který byl podobně štíhlý a jehož nakonec jeho císařský úřad zlomil.

Justin si vedl dobře. Nabídl Jehilii rámě, jako by se s citem pro dvornost už narodil, a vedl ji ze schodů císařského stupínku.

"Opravdu syn svého otce," zamumlal Hokanu hrdě.

Za čerstvě oddanou dvojicí kráčeli zpívající ministranti, které vedl Juranův velekněz. Ten držel v napřažených pažích

zdobený zlatý polštář, na němž spočívala císařská koruna. Zpěv byl poněkud trhaný a plný odmlk, které způsobilo dunění hromu a praskání magické energie neustávajícího útoku.

Rány se ozývaly stále hlasitěji.

Pak se zvukem podobným prásknutí biče zapraskal pilíř v popředí sálu. Mara sebou trhla. Jen silou vůle se donutila sledovat to, co se dělo na stupínku. Nemohla nebrat na vědomí známky hrozícího nebezpečí: i samotný vzduch byl čím dál teplejší. Z dřevěného zábradlí, kde během audiencí poklekali před Nebeskou září žadatelé o slyšení, se začaly odlupovat vrstvy laku. Kamenná podlaha byla už tak rozžhavená, že na ní naskakovaly puchýře, a dvořané, jejichž sandály již nedokázaly ochránit nohy před žárem, museli přešlapovat z jedné nohy na druhou.

"Mágové cho-ja jsou pod hrozným tlakem," zašeptal Hokanu Maře do ucha.

Zahřměla další rána, která otřásla celou místností. Kněží se podpírali navzájem a nejeden představitel chrámů na stupínku vypadal vyděšeně. V obřadu však přesto pokračovali.

Mara sledovala, jak dopředu vystoupil kněz Lašimy, bohyně moudrosti, aby potřel spánky jejího syna olejem. Jeho roucho bylo zaprášené a ruce se mu třásly, takže většinu oleje vylil na límec Justinova vyšívaného kabátce. Jehilia byla na první pohled na pokraji paniky a ruku zatínala do manželova předloktí. Následoval Barakanův kněz, který předložil před Justina starobylý císařský zlatý meč. Po obřadu bude meč zase uschován a svůj úkryt opustí až při korunovaci Dalšího císaře. Justin položil ruku na posvátné ostří a Mara si s údivem všimla, že se mu chvějí prsty.

Nesmí teď myslet na prohru! Rozzlobila se sama na sebe, zvedla bradu a odvážila se podívat dozadu. Mágové cho-ja stáli u dveří, ale už se netyčili do výšky s křídly roztaženými nad hlavou. Teď se krčili skoro na podlaze a vypouštěli protikouzla s bzučením, které znělo v porovnání s duněním útoku skoro disharmonicky. Jejich síla byla obrovská, ale spojeným silám Shromáždění museli nakonec podlehnout i oni. Bez ohledu na to, jak velmi byli provokováni nebo ohroženi, byl jejich postoj naprosto jasný. Nezapomínali na příkazy z Čakahy. Za žádných okolností nepoužijí svou magii k útoku.

Až nakonec poslední zbytky ochrany padnou, budou mágové ze Shromáždění moci rozpoutat bouři i mezi těmi, kdo zůstanou v audienční síni.

Ale Mara kupodivu necítila žádný strach. Riskovala příliš mnoho, a příliš mnoho také ztratila. Jako by část její osobnosti, která si uvědomovala vyhlídky na děsivou smrt, byla od doby nebezpečí v Thurilu postupně umenšována, a nyní znala jen klid. Zdálo se, jako by ve své neotřesitelné jistotě vyzařovala nezemskou sílu.

I Hokanu si ji prohlížel s údivem. Stěží si toho všimla. Ustoupila o krok zpátky z přední řady účastníků Justinovy korunovace a řekla rychle: "Až bude mít korunu na hlavě, oslav naši novou Nebeskou záři i za mě."

Její manžel se zatvářil překvapeně. Marino odhodlání ho překvapilo - jeho, který měl za to, že zná její myšlenky nejlépe ze všech. "Co chceš dělat?" V hlase mu znělo falešné odhodlání; dokonce i on musel přiznat, že mágové, kteří je dosud chránili, rychle slábnou.

Mara se na něho odhodlaně podívala. "Podvádět," zašeptala. "Copak mi zbývá ještě něco jiného?"

Uklonil se jí. "Dobrý Ochránce," řekl. A pak se překvapeně díval, jak kráčí do zadní části sálu. Uvědomil si, že do smrti nezapomene, jak v tomto okamžiku vypadala, a obdivoval sílu jejího ducha. Právě v té chvíli začali mágové ze Shromáždění prorážet ochranná kouzla cho-ja a jedno po druhém ničili.

Mara neudělala nic zvláštního. Došla ke klenutým dveřím do síně a uklonila se mágům cho-ja. Ti byli ale pod takovým tlakem, že jí její poděkování nemohli oplatit ani jediným pohybem paže. Pak se zastavila u portálu a dotkla se paží dvou heroldů, kteří stáli po stranách vchodu.

Krátce si s nimi promluvila. Hokanu, který celou scénu sledoval, byl zmaten. Co to dělala? Pak zvedla oči a jejich pohledy se setkaly. Připadalo mu, že mu výraz jejích očí vyčítá, že nevěnuje pozornost obřadu.

Neznatelně pokrčil rameny a obrátil se.

Země se zachvěla. Kněží na stupínku vypadli z rytmu svých modliteb - a přesto tvrdohlavě pokračovali. Zavřenými přepážkami proletělo několik jisker. Ochrana byla proražena. Prohrávali. Další rána rozdrtí zbytek kouzel, která je bránila.

Korunovace byla skoro u konce. "Sláva!" vykřikli kněží. Uklonili se a podlaha jako by se otřásla v hromové odpovědi. "Sláva!" Čočokanův velekněz pozvedl korunu a začal co nejrychleji odříkávat požehnání.

Zazářily blesky. Z klenuté kupole vypadl kámen a s ohlušující ranou se roztříštil na podlaze síně. Koruna vyklouzla velekněžím z roztřesených prstů a dopadla nakřivo na Justinovu hlavu.

Obřad byl dokonán. Dědic domu Acoma, syn otroka, obdržel posvátný odznak vládce Impéria Tsuranuanni a žádná moc kromě samotných nebes se nemohla vzepřít jeho autoritě.

"Sláva!" zvolali kněží jednohlasně. "Sláva Justinovi, dvaadevadesátkrát císaři a nové Nebeské záři!"

Slova skoro zanikla v dunivém praskám hromu a Mara zavolala na heroldy: "Teď!"

Muži, zářící ve svých obřadních úborech, se pohnuli, tlačeni náhlým závanem vzduchu. Právě v okamžiku, kdy se mágové cho-ja zhroutili, přistoupili heroldi ke dveřím, popadli kruhy a otevřeli dokořán.

Pak se se zrcadlovou přesností uklonili skupině černoděnců, která se chystala vstoupit. "Sláva nové Nebeské záři!" zvolali dvojhlasně. Byli sice pobledlí, ale důstojní. Pak se napřímili a ten se znělejším hlasem pokračoval: "Vyslechněte mě, Ctihodní mágové ze Shromáždění! Tímto jste vyzváni, abyste předstoupili před císařský dvůr."

První řada černoděnců se zavlnila a ve zmatku zastavila.

"Vyzváni!" zaječel ohromeně Moteča. Z roucha mu opadávaly saze a zarudlou tvář měl zvlhlou potem. "Kým?"

Císařští heroldi byli dobře vycvičeni k jednání s neústupnými dvořany. Uklonili se v jediném naprosto přesném pohybu. "Nebeskou září. Ctihodný."

"Cože!" Dopředu se protlačil Sevean a ostatní mu vyrazili v patách.

Heroldi neustoupili od své zdvořilosti. Na stupínku ze svého místa za vyššími kněžími zvolal císařský nejvyšší komoří: "Justin! Dvaadevadesátkrát císař!"

Moteča zalapal po dechu. Sevean se zatvářil, jako by dostal ránu pěstí. Hočopepa vůbec poprvé v životě ztratil řeč, a dokonce i strohý Šimon, který pokládal magii za něco obyčejného, se užasle díval, jak se všichni v sále klaní svému nejvyššímu vládci.

Mezi dvěma naprosto vyčerpanými mágy z Čakahy, kteří se pomalu napřimovali, tišila Mara své rozrušeni. Heroldi si poradili znamenitě a jejich sebedůvěra působila naprosto neotřesitelně. Ctihodné ani nenapadlo zpochybnit to, že její spojenci byli k smrtí vyčerpáni. Netušili, že se jejich kouzla zhroutila, ale měli za to, že ochrana byla odstraněna dobrovolně.

"Už nám nezbyla žádná síla," zacvakal skoro neslyšně mág z Čakahy po Mařině levici.

Mara pokynula rukou v uklidňujícím gestu. "Tohle je Velká hra," zašeptala. "Teď musíme buď hrát, nebo zemřít."

Kapitola sedmnáctá

CÍSAŘ

Černooděnci zírali.

U vstupu do audienční síně stála v dokonalém pozoru Císařská bílá stráž ve zlatem lemovaných brněních. Válečníci v barvách domů Acoma nebo Šinzawai nebyli nikde v dohledu, přestože mágové předpokládali jejich přítomnost.

Očekávali situaci obvyklou po boji, kdy vojáci vítěze zůstávají po boku svého pána, dokud mu poražení neodpřísáhnou věrnost. Tak se záležitostí nástupnictví řešily v minulosti. Ale Dobrý Ochránce nepoužil násilí, aby dosáhl svého triumfu. Nikdo jim neběžel v ústrety, nevrhl se před nimi na kolena a neprosil je o to, aby Maru zbavili vlády, kterou uchvátila. Spíše naopak, mágové kráčející vpředu si povšimli, že pokud se ve tvářích, jež míjeli, objevil výraz nevole, vyvolali jej oni sami svým příchodem. Každý, koho potkali, vypadal, zeje spokojen s výsledkem, jehož bylo dosaženo.

Zavířily bubny a v jejich dunění zanikla Motečova žádost o ticho. Zamával tedy bez účinku zdviženými pažemi, zatímco mágové stojící po jeho bocích se zatvářili nevrle, když se městem rozlehl vřeštivý zvuk trumpet a rohů, jaký nezazněl od Ičindarovy smrti a který přehlušil dokonce i údery kamenů z obléhacích strojů.

Hočopepa, držící se poblíž vedoucí skupinky mágů, se naklonil k Šimonovi. "Sluhové tady museli strávit hodiny přípravami,"

Třebaže se obracel pouze na svého přítele, Sevean zaslechl jeho slova. "Naznačuješ, že všechno bylo pečlivě naplánováno?"

Šimon obdařil svého druha pohledem, v němž se skrývalo lehké pohrdání. "Ze všech vládců Národů Mara z Acoma nikdy ničeho nedosáhla bez plánu."

Fanfáry utichly a rozhostilo se ticho. ‚Jste předvoláni," oznámil císařský herold a ustoupil stranou, aby jim uvolnil cestu. Dvořané, čekající uvnitř síně, vytvořili dlouhou uličku. Nasupený Moteča se hnal kupředu se zbytkem mágů v patách. Všichni hleděli na osoby shromážděné v čele síně, které vytvářely působivý obraz.

U úpatí schodiště k císařskému stupínku stáli v celé své nádheře nejvyšší knězi a kněžky Dvaceti bohů vyšších nebes a Dvaceti bohů nižších nebes, kteří se takto scházeli pouze při korunovaci nebo úmrtí císaře.

Jejich tváře lemovaly rozložité čelenky, bohatě zdobené drahými kameny, těžbami v laku i vzácným kovem. Každého doprovázeli dva nižší knězi, nesoucí odznaky úřadu náležejícího svrchovanému představiteli každého řádu. Ty byly také vykládané drahokamy a kovovými plíšky a ovinuty hedvábnými stuhami. Pouze Sestry Sibi byly oděny prostě; jejich černá beztvará roucha se ostře odrážela od pestrých chocholů a nádhery ostatních.

Dostavili se představitelé všech chrámů. Vyslanci sto dvaceti svatých řádů každého významnějšího božstva v Impériu tvořili působivý obraz.

Ctihodní zdráhavě projevili svou úctu.

Hočopepa se v reakci na tento důrazný projev podpory chrámů Maře těsněji přimkl k Fumitovi a Šimonovi. Žádný jednotlivý kněz se sice nemohl svou mocí měřit s kterýmkoli mágem, ale nejvyšší otcové představení chrámů Turakamua a Jastura, stejně jako Sestry Sibi, vyžadovali respekt, a to i od Ctihodných. Kouzlo udrželo audienční síň neporušenou navzdory nejmocnějším zaklínadlům Shromáždění.

Hočopepa nebyl natolik neuctivý vůči vůli nebes, aby nebral v úvahu vliv přízně bohů.

Usoudil, že bude potřeba nejvyšší obezřetnosti.

Ve vzduchu se vznášela oblaka kadidla. Leštěná mramorová podlaha byla pokryta úlomky sádry z rozbitých štuků a skleněnými střepy z rozbitých stropních oken. Tyto známky násilí neodvrátily mágy od toho, aby si na své cestě k úpatí císařského stupínku nevšímali dalších podrobností: dvou prázdných rákosových klecí, převázaných stuhami v

císařské bílé barvě. Na koberci pod trůny ležely závoje, sejmuté z nevěsty při tradičním tsuranském svatebním obřadu.
Když zmatená delegace Ctihodných dospěla k zábradlí pro prosebníky, císařský herold třikrát udeřil do země holí okovanou bronzem a vykřikl: "Justin, dvaadevadesátkrát císař!"
Císařská stráž ve zlaté zbroji pokleknutím vzdala čest chlapci v zářivém rouchu, který vstal z trůnu. Shromáždění šlechtici také klesli na kolena. Chlapec nevypadal ustrašeně; přes tíhu zlaté koruny vykládané topasy stál vzpřímeně se zvednutou hlavou. Po jeho boku se vztyčila i Jehilia, už ne princezna, nýbrž císařovna s diamantovou tiarou - odznakem svého úřadu -posazenou na své svatební čelence. Když mágové zůstali stát, vztáhl Justin ke své paní ruku. Uchopila ji a postavila se vedle něj.
Moteča zbělel. Někteří mágové kolem něj se uklonili až k pasu s úctou, jakou Ctihodní obvykle projevovali Nebeské záři. Šimon, Fumita a Hočopepa byli mezi prvními, kdo tak učinili, zatímco ostatní byli tak ohromeni, že zaváhali.
Moteča našel ztracenou řeč. "Co je tohle za maškarádu?"
Juranův velekněz postoupil kupředu s tváří staženou nevolí. "Shromáždili jsme se k uctění nové Nebeské záře, Ctihodný." Významně dodal: "Jak je řádnou povinností všech."
Sevean vykřikl: "Co opravňuje tohoto... chlapce k tomu, aby vládl Impériu?" Namířil prst na Justina, ale oči upíral na paní Maru, která, oblečena ve stejné nádheře jako její syn, přistoupila ke kněžím na úpatí schodiště.
Neobtěžovala se odpovědět, ale ponechala Juranova velekněze, aby promluvil místo ní., Justin je císařské krve, neboť se stal adoptovaným členem Ičindarovy rodiny, když byla jeho matka jmenována Ochráncem Impéria." Zde se kněz uctivě uklonil směrem k Maře. "Císařovna Jehilia - přímá Ičindarova dědička - si ho zvolila za manžela, a toto manželství bylo schváleno i císařskou První matkou, paní Tamarou. Vše se uskutečnilo v souladu se zákony lidí i vyššími zákony nebes. Přestože svatební obřad proběhl poněkud ve spěchu, byly přesně dodrženy veškeré náležitosti."
Jeden z nejzanícenějších tradicionalistů, lord Setark z Ukudabi, proběhl k mágům dvoukřídlými dveřmi, jež zůstaly otevřené. On a jeho vojsko se ukrývali uvnitř města, připraveni přispěchat Jirovi na pomoc, pokud by selhal Oaxantucanův pokus rozbořit hradby. S nelibostí vyslechl knězovu řeč a hádavým hlasem vykřikl: "Nejvyšší rada nikdy tuto volbu neschválila!"
Knězi a mágové se navzájem měřili nepříliš přátelskými pohledy. Po výbuchu lorda Setarka se napětí zdvojnásobilo, protože bylo jasné, že existují jen dvě možnosti: uznat Justina jako novou Nebeskou záři, nebo ponechat vojska nejsilnějších šlechticů, aby tuto záležitost vyřešila krvavou cestou.
S hradbami města ohroženými Oaxantucanovým útokem všichni cítili, jakou pohromu by přineslo druhé řešení. A drtivá většina mágů se stále odmítala zapojit do politiky. Oni nebyli součástí Velké hry rady; stáli nad ní.
Akani postoupil kupředu; jeho vlající černý plášť bylo jediné, co se pohnulo v síni, která nyní vypadala jako živý obraz. Zaujal postavení vedle Moteči a pronesl svým zvučným řečnickým hlasem: "Po tomto schválení voláš mamě, obávám se. Podle záznamů byla Nejvyšší rada rozpuštěna jedenadevadesátou Nebeskou září a navzdory mnoha žádostem nebyla nikdy obnovena."
Čočokanův velekněz se uklonil stejně zdvořile jako chladně. "Všechny formality byly dodrženy. Následnictví je ustanoveno. Justin z Acoma se stal dvaadevadesátou Nebeskou září a pouze samotní bohové ho mohou soudit. Jeho nástup na trůn je platný a každého, kdo by se opovážil narušit jeho vládu, prohlásí chrámy za kacíře." Pevně pohlédl na Moteču a dodal: "I kdyby to byl Ctihodný."
Moteča se nasupil ještě více. "Ty se odvažuješ!"
Pak se ozval hlas, který zazněl v uších přítomných jako bolestné zakvílení. "Neprotivte se nám, Ctihodní."
Všichni se bázlivě schoulili a jen ti nejodvážnější pohlédli směrem ke zlověstné postavě představené Sester Sibi, jejíž hlas vycházel z hloubi její černé kápě jako z mrazivé jeskyně. Světlo nikdy neozářilo rysy její tváře - tvrdilo se, že Sestry se tím, že vstoupily do řádu své bohyně, samy staly smrtí. "Přáli byste si, abychom do vašeho Města mágů vpustily své Sílené Tanečníky?"
Mnoho šlechticů se zachvělo při zmínce o válečnících sloužících smrti, jejichž prostý dotek byl osudný, zatímco skákali a točili se, dokud je vyčerpání nepřipravilo o život.
Jasturův velekněz se rukou ve válečné rukavici udeřil do prsního plátu. "A chcete čelit mým kněžím - válečníkům? Nebojíme se vašich kouzel. Ctihodní, poněvadž naším štítem je náš bůh. Myslíte si, že beztrestně odoláte naším požehnaným válečným kladivům, až budeme rozbíjet zdi vašeho města?"
Moteča se cítil jako každý obyčejný Tsuran na jeho místě; víru vštípenou v dětství úplně nevykořenila ani jistota svrchovanosti daná mu jeho nynějším postavením. Ve snaze o smír řekl: "Nepopíráme legitimnost císaře Justina." Ale jeho chování bylo poznamenáno zlobou, když ohýbal záda v úkloně, jíž se dříve zdržel. Narovnal se a namířil obviňující prst na paní stojící u úpatí schodiště, která na cestě ke svému cíli překonala všechny překážky. "Paní Maro z Acoma," zvolal, "opovrhla jsi všemi tradicemi a tvé činy se staly zápachem naplňujícím chřípí našich předků. Skrývala ses za svůj úřad, zneužívala veřejné mínění, způsobila jsi zmatek v řadách Shromáždění, a to vše s úmyslem porušit náš zákaz válečného střetu s domem Anasati. Tvé vojsko zaútočilo na pláni Našika a lord Jiro zahynul rukou tvého manžela. Označuji tě za viníka a jako Ctihodný Impéria mám právo učinit to, co Shromáždění při svém hlasování uznalo za nejlepší pro Impérium! My stojíme mimo zákon! Tvůj syn bude císařem - ať žije dlouho a vládne moudře - ale tobě nebude dovoleno, aby ses stala jeho regentkou!"
"A koho určíme na Mařino místo?" vykřikl Šimon jedovatě. "Oaxantucana?"
Moteča nevzal jeho poznámku na vědomí. Bez odporu svých druhů zvedl paži. Kolem jeho dlaně zajiskřila zelená záře, zatímco pronášel zaklínadlo drsnou řečí, známou pouze mágům.
Hočopepa a Šimon sebou trhli, když zaslechli slova, a Akani rychle ustoupil stranou. Fumita vykřikl: "Ne!"
Moteča pokračoval ve svém zaklínadle, sebejistý ve svém postavení Ctihodného.
Paní Mara zbledla, ale ani se nepohnula. Zář vyvolaná Motečovým zaklínáním olemovala její tvář a odrazila se jí v

očích. Mara klidně zamumlala cosi nesrozumitelného.
Motečovy rty se zkřivily opovržením, když mezi zaříkáváním zvolal: "Modlitby ti nepomohou, paní! Ani tito knězi, jakkoliv velkou moc shromáždili, aby zabránili našemu vstupu do této síně! Jen bohové samotní mají dostatek síly, aby tě zachránili."
"Knězi neměli podíl na obraně síně!" odsekla Mara. "Můžeš si recitovat svá zaklínadla až do omrzení, Motečo, ale slyš mé varováni. Tvá magie zde nikomu neublíží a nejméně ze všech mně."
Motečovy rysy se zkřivily vztekem. Ona se dokonce ani nebála! Její konec bude bolestný, sliboval si, když se nadechoval, aby vyřkl poslední frázi, která proti ní vrhne shromážděnou energii kouzla smrti. Odplata, kterou si Mara víc než zasloužila, ji spálí na uhel na místě, kde právě stojí.
Mara zavřela oči, nakonec přece jen otřesena nebezpečím, jemuž byla vystavena.
"Ne!" vzkřikl hlas, v jehož tónu se neozývalo nic lidského. Všem přítomným z něj přeběhl po zádech mráz. Po Mařiných bocích, dosud skryty před pohledy mágů za zády knězi, se vztyčily dvě postavy. Jejich těla byla pokryta vzory v zářivých barvách a do výše čtyř metrů se rozprostřela jejich duhová křídla. Ve srovnání s jejich vznešenou nádherou vyhlížel náhle i nejnákladnější císařský háv lacině.
"Pani Maře nebude ublíženo!" vykřikli tvorové jednohlasně. „Je pod ochranou mágů z Čakahy!"
Fumita ze sebe ohromeně vypravil: "Zakázané! Dcero, cos to učinila?"
Moteča zůstal stát jako opařený; úžas oslabil jeho soustředění a síly, které shromáždil, se rozplynuly ve vzduchu. Ostatní mágové zbledli, jakmile si uvědomili, kdo před nimi stojí.
"Paní Mara je bez viny," oznámili mágové cho-ja. Jejich hlasy zněly zároveň jako dvojzpěv. "Vaše vlastní skutky, mágové, jsou příčinou toho, že starodávná úmluva byla porušena, protože dokud jste nezničili úl, naše královny na území Impéria byly vázány podmínkami smlouvy. Nepoužili jsme magii ani neposkytli Maře pomoc dříve, než jste vy sami přestoupili dohodu. Vina spočívá na vás! Magické umění cho-ja ochránilo tuto síň. V zemích za hranicemi vašeho Impéria, lidé, naše schopnosti rostly a rozvíjely se. V obraně a ochraně se nám nemůžete vyrovnat. Pokud se k tomu rozhodneme, mohou mágové z Čakahy chránit paní Maru před vašimi zaklínadly smrti po celý zbytek jejího života."
Černooděnci se zarazili. V celých dosavadních dějinách se žádný smrtelník neobdařeny magickými schopnostmi neodvážil postavit se Shromáždění, a k tomu s tak ďábelským plánem: lstí přimět mágy, aby sami zničili smlouvu, kterou vyjednali jejich předkové.
Nikdo z černooděnců nemohl pochybovat o moci mágů cho-ja; příslušníci jejich rasy neuměli lhát. A podle svých slov měli prostředky k tomu, aby zmařili i nejsilnější kouzla Jaká Ctihodní dokázali vyvolat. Každý uchazeč o členství ve Shromáždění studoval staré texty; a všichni, kdo získali plášť mistra, si pamatovali význam vzorů na krunýřích mágů cho-ja. Rozsah vzorů vzrůstal zároveň s růstem jejich magické moci; dvojice, jež nyní doprovázela Maru, byla velmi zkušená a mocná nad veškeré představy.
Ale někteří černooděnci se nedali zastrašit. Čočokanův velekněz učinil ochranné znamení, když Sevean vykřikl na mágy cho-ja: "Jste cizinci! Jak se opovažujete užít svou magii na ochranu odsouzeného?"
"Počkejte." Všechny oči se obrátily k Maře, která vykročila kupředu. Na jejím rouchu zářila šerpa lemovaná zlatým dracounem, odznak úřadu císařského regenta, přestože jím ještě nebyla ustanovena. "Mám návrh."
Mezi přítomnými se rozhostilo napjaté ticho. Všichni viseli očima na jejích ústech v očekávání toho, co řekne.

Mara pohřbila své pochybnosti hluboko v srdci. Navzdory tomu, že tvrdili opak, vyčerpali mágové z Čakany své síly při obraně velké síně. Po dlouhém odpočinku by skutečně byli schopni ji bránit, jak o tom odvážně přesvědčili černooděnce. Jak se po staletí rozvíjela jejich magie, rozvíjelo se i jejich porozumění nepříteli. Cho-ja chytře manipulovali s pravdou, naznačujíce to, čemu Mara neměla důvod nevěřit: kdyby jejich domovský úl v Čakaze poslal do Kentosani posily, nemohlo by jí Shromáždění po celý zbytek života ublížit.
Ale zdání bylo nyní všechno, co měla, aby své protivníky vyvedla z rovnováhy. Netroufala si vyprovokovat žádnou zkoušku schopností mágů cho-ja. Proti strašlivé smrti jí nezbývaly žádné zbraně kromě slov, klamu a politiky Velké hry. A černooděnci nebyli žádní hlupáci. Mara se v duchu nadechla a odpověděla přímo Seveanovi. "Cho-ja se ničeho neopovažují, ale jednají v zájmu spravedlnosti! Tito vyslanci z Čakahy přicházejí, aby byl napraven útlak od našich předků."
Moteča zašermoval pěstí. "To je zakázané! Každý cho-ja v Impériu, který podporuje vzpouru, je křivopřísežník! Velká smlouva mezi rasami platila po tisíce let!"
"Tisíce let krutosti!" rozlítila se Mara. "To vaše vzácné Zakázané! Vás skrytý zločin proti civilizaci, která se nedopustila ničeho horšího, než že bránila svou zemi před nenasytným dobýváním! Navštívila jsem Thuril. Viděla jsem, jak žijí cho-ja v Čakaze. Kdo z vás může říct totéž, mágové?" Toho, že nepoužila uctivé oslovení "Ctihodní", si nepovšimlo jen málo přítomných. Mnoho lordů užasle vydechlo. Císařská bílá stráž stála nepohnutě a Jehilia s Justinem sevřeli ruce v pěsti.
Knězi zachovávali obřadní důstojnost, když Mara pokračovala: "Obdivovala jsem krásu měst postavených pomocí magie a mír vládnoucí v této velké kultuře. Viděla jsem, co naše vychvalované Impérium ukradlo cho-ja, a jsem rozhodnuta jim to vrátit."
Hočopepa si odkašlal. "Paní Maro, až dosud jsi měla v našich řadách spojence. Ale tato... nestoudnost" - mávl rukou směrem k mágům cho-ja - "nás sjednotila do posledního muže."
"Vy ještě nejste sjednoceni?" šlehla po něm Mara jedovatě. "Copak zničení mých nosítek a nejbližších dvořanů není jasnou známkou toho, že se Shromáždění usneslo mě zabít?"
Někteří mágové nervózně přešlápli a zatvářili se rozpačitě, protože Tapekův unáhlený čin nebyl přijat příznivě. Avšak Shromáždění samo o sobě bylo tsuranské; to, že jeden z jeho členů zahanbil svůj úřad, nesmělo být nikdy veřejně

přiznáno.
Mara přimhouřila oči. "A co se týká nestoudnosti, to je falešné obvinění! Proč?" Do svého širokého gesta zahrnula oba okřídlené tvory, tyčící se po jejích bocích. "Protože tyto jemné bytosti, které vám navzdory tomu, že pronásledujete jejich rasu, nepřejí nic zlého, provozují magii mocnější, než je ta vaše?" Ztišila hlas do zlověstného šepotu. "Hočopepo, jak to může být nějaká nestoudnost pro společnost mužů, kteří zabíjejí děti obdařené magickými schopnostmi jen proto, že to jsou dívky?"
Po tomto odhalení někteří černooděnci zděšeně zalapali po dechu. Moteča se otočil a zařval na nejblíže stojícího vojáka: "Zabij ji! Nařizuji to."
Velitel Císařské bílé stráže se postavil před Maru s mečem napůl vytaženým z pochvy. "Zabiju prvního muže, mága nebo vojáka, který ohrozí Dobrého Ochránce, i kdybych měl při tom zahynout. Zavázal jsem se životem i ctí, že budu chránit císařskou rodinu, a svou povinnost splním."
Moteča už nekřičel, ale z jeho osoby vyzařovala moc, když přikázal: "Ustup!"
Velitel Císařské bílé stráže klidně odolával mágovu pánovitému pohledu. "Neustoupím, Ctihodný." Pokynul rukou.
Další bíle odění válečníci přistoupili blíže ke schodišti. Jejich brnění sice bylo slavnostní, ale meče, jež vytasili jako jeden muž, měly ostré čepele. Akani si pospíšil zastavit jediného vojáka, který se ze strachu chystal uposlechnout Motečův příkaz. "Ne, počkej."
Moteča se vyřítil na svého druha, jako kdyby čelil protivníkovi, který mu přísahal smrt. "Popíráš zákon!"
"Spíše nechci proměnit císařský palác v márnici, pokud ti to nevadí." Mladý mág se obrátil k Maře a odevzdaně pokrčil rameny. "Dobrý Ochránce, dostali jsme se do obtížné situace." Ukázal na Ctihodné za svými zády, z nichž někteří dychtili přivolat okamžitou smrt na její osobu, stovku Císařských bílých a dva mistry magie cho-ja, kteří mohli, ale také nemuseli mít dostatek sil na její obranu. "Pokud rychle nenajdeme východisko, mnoho lidí zemře." Trpce se usmál. "Nevím, jestli máme věřit slovu tvých přátel, nebo vyzkoušet, čí magie je mocnější." Podíval se na Moteču. "Ale s přihlédnutím k potížím, které jsme měli, když jsme se snažili proniknout do této síně, si umím představit pohromu, jež by mohla být výsledkem takového měření sil." Znovu se obrátil k Maře, nikoli bez náznaku vřelosti v hlase. "Nepochybuji o tom, že si přeješ žit a střežit kroky svého syna, dokud nedosáhne dospělosti." Vzdychl a připustil: .Jsou ve Shromáždění takoví, kteří by obětovali vlastní Život, jen aby tě zahubili. Jiní by dali přednost míru a využili by příležitosti, aby mohli zkoumat, co by nám naše protějšky cho-ja mohly nabídnout k rozšíření našeho vědění o magických vědách. Já vyzývám každého muže a mága, aby ustoupil a upustil od zbytečného ničení, dokud nevyčerpáme všechny ostatní možnosti."
Mág cho-ja po Marině pravici složil křídla; jeho druh ho následoval a pak řekl: "V tom vám snad můžeme pomoci." Připojil zaklínadlo ve své rodné řeči a zamával krátkými horními končetinami. Místností jako by proběhl neviditelný vzruch a napětí mezi znepřátelenými stranami začalo polevovat.
Moteča se snažil zachovat svůj hněv. "Tvore!" vykřikl. "Okamžitě přestaň..." Ale slova se mu vzpříčila v hrdle. Navzdory všemu úsilí se jeho zlostí stažená tvář uvolnila.
Mág cho-ja ho jemně pokáral: "Mágu, zloba zatemňuje mysl. Ať se pokoj stane mým darem tobě."
Akani se zahleděl na vzorovaný krunýř, nyní zahalený průsvitnými křídly. Jeho ramena se uvolnila a poklesla. "Ačkoli ctím naši tradici," připustil, rozhlížeje se po svých druzích, "poznávám také, co cítím v těchto vyslancích z Čakahy. Sledujte pozorně a důkladně. Přinášejí nám něco... vzácného." Motečovi řekl: .Jejich přítomnost není urážkou. Jsme hlupáci, že bezmyšlenkovitě lpíme na tradicích a nevyužíváme divy, které se nám nabízejí."
Hočopepa se protlačil kupředu. "Ano, já to cítím taky." Povzdechl si. "Poznávám obojí..., úžas a" - přiznání se mu těžce dralo přes rty - "stud."
Mara prolomila své mlčení. "Může kterýkoli z Ctihodných popřít, že pohnutkou k tomuto skutku laskavosti nebyla nenávist ani hněv?"
Hočopepa dovolil vlně klidu, aby prostoupila celé jeho tělo. Usmál se. "Ne." Pak ale věcně řekl: "Nástup tvého syna na trůn je možná v souladu se zákony. Avšak tvé prohřešky jsou... nevídané. Dobrý Ochránce. Nemůžeme přistoupit na to, abychom ti odpustili, paní Maro."
Mezi lordy v síni se ozvalo tiché mumlání, ale nezvedl se žádný otevřený odpor. Moteča dodal: "Záměr Shromáždění je jasný. Nemůžeme připustit, aby se Justinovým regentem stala osoba, která se postavila proti nám. To by byl nebezpečný příklad. Stojíme mimo zákon ze závažných důvodů." Protože magie cho-ja v něm utlumila hněv, zadíval se klidně na Maru, zatímco jeho druhové souhlasně přikyvovali jeho jasné a rozumné řeči. "Přijali jsme Justinovu korunovaci, ale to neosvobozuje paní Maru od zodpovědnosti za její neposlušnost. Když se postavila proti nám, přestoupila zákon!" Přes vzdálenost, která ho dělila od schodiště k císařskému stupínku, se jeho pohled střetl s Mařiným. "Zneuctila jsi své postavení a dědictví, když ses ukryla za cizí magii, paní z Acoma! Musíš odmítnout ochranu cho-ja a dobrovolně přijmout zasloužený trest. Spravedlnosti musí být učiněno zadost."
"Skutečně," řekla Mara tiše. Ramena držela vzpřímená pouze, ze zvyku. Už jí nezůstaly žádné triky; jen ona jediná stála natolik blízko mágům cho-ja, aby cítila, jak se chvějí vyčerpáním. Při vyvolání uklidňujícího kouzla sáhli až na dno zbytku svých sil. Ani jim už nezbyly žádné zázraky, které by jí mohli nabídnout. Tak tiše, aby ji neslyšel nikdo kromě mágů cho-ja, řekla: "Udělali jste, co jste mohli. Bez ohledu na to, co se stane se mnou, jsme dosáhli zrušení podmínek velké smlouvy."
Mág po její levé straně se lehce dotkl svou horní končetinou jejího zápěstí. "Má paní," ozvalo se jí v mysli, "vzpomínka na tebe v naší rase nikdy nezanikne."
Mara se přinutila zvednout bradu. Všem shromážděným v síni řekla: "Kdysi jsem si myslela, že zasvětím svůj život službě v Lašimině chrámu. Ale osud rozhodl, abych přijala plášť vládnoucí paní domu Acoma, Bohové pak svěřili do mé péče víc než jen můj dům a rodinu." Její hlas nabyl na síle a nesl se až do nejzazších koutů klenutého sálu. "Ujala

jsem se úkolu změnit tradice, které nás svazovaly a vedly k našemu úpadku. Viděla jsem krutost, nespravedlnost a marnotratné plýtvání vzácnými životy. Proto jsem se ustanovila porodní bábou znovuzrození, bez něhož bychom jako lidé zahynuli." Nikdo ji nepřerušil, když se nadechovala k pokračování. "Vy všichni znáte nepřátele, které jsem porazila. Různili se svou prohnaností od podřadných až po brilantní."

Pohlédla postupně do každé tváře před sebou, aby se její řeč dotkla všech. Moteča a mnoho dalších prostě naslouchali. "Naši vládnoucí lordi usilovali o moc pro svůj pocit cti, touhu po slávě a vlastní sebeuspokojení, a ani Je nenapadlo pomyslet na utrpení svých poddaných. Naše šlechtické rodiny a klany hrají Hru rady o sázky, při nichž je bezdůvodně přelévána nevinná krev? Zabít mě ve jménu spravedlností předtím, než můj syn dosáhne dospělosti a bude schopen vládnout sám bez pomoci regenta, znamená opět odsoudit Národy k úpadku a zkáze. Naše Císařství padne vinou vašeho rozmaru. To je cena za mou smrt. Ctihodní. To je náhrobní nápis, který vaše spravedlnost napíše na hrob naší budoucnosti. To je cena, kterou naši lidé budou muset zaplatit za vaše privilegium jednat mimo zákon!"

V rozlehlé místnosti zavládlo ticho. Všichni přemýšleli o významu toho, co Mara právě řekla. Ona sama zůstala vzpřímeně stát, zatímco v řadách kněží za ní se ozval tichý šepot. Pýcha Maře bránila rozhlédnout se kolem. Na Hokanuově tváři se zračila starost. Mara se odvážila vrhnout na něj jen jediný kratičký pohled. Setkat se s jeho očima by pro ni znamenalo nebezpečí, že se přestane ovládat a rozpláče se na veřejnosti.

Kamenně nehybná se jako Ochránce Impéria a dcera domu Acoma připravovala přijmout svůj osud.

Mágové začínali být neklidní, jak slábly účinky kouzla cho-ja.

"Teď už zašla příliš daleko," zamumlal Šimon. "Žádné přesvědčování ji nezachrání, protože naše Shromáždění není podřízeno žádným zákonům. A to nesmí být vykládáno jako privilegium. Je to naše právo!"

Fumita odvrátil tvář; Hočopepa vypadal ustaraně.

Sevean řekl: "Zemřeš, paní Maro. Vzdej se svého spojenectví s vyslanci z Čakahy, jinak budou pykat zároveň s tebou. Tvrdím, že tě nedokáží ubránit. Až tě zničíme, kněží se vrátí do svých chrámů, kam patří, a politiku přenechají jiným."

Vyzývavě pohlédl na Jasturova velekněze a Sestry Sibi a pokračoval: "Nebo ať se prou nám postaví, pokud si myslí, že musí. Naše moc je stále nesrovnatelně větší. Naše síla prolomila obranu této síně' Možná že se cho-ja za hranicemi Impéria naučili lhát! Říkám, že se nás pokoušíš oklamat, paní Maro, a že nemáš žádné prostředky k obraně."

Moteča na okamžik vypadal překvapeně. Pak jeho výraz ztvrdl. Pozorně se zadíval na mágy z Čakahy a viděl, že neučinili žádná gesta, aby ochránili Maru. Uvědomil si, že Sevean uhodl pravdu, a přimhouřil oči. Pak opět zvedl ruce, kolem nichž se znovu začala soustřeďovat zelená záře. V dokonalém soustředění mumlal zaklínadlo.

Tentokrát už jemu a jeho druhům nic nebránilo v tom, aby zničili Dobrého Ochránce.

Kněži vypadali otřeseně. Mnoho z nich ustoupilo dozadu, jako by se pokoušeli dostat se co nejdále od Ochránce Impéria. Hokanu měl ve tváři zoufalý výraz, dokud se jeho první rádce Dogondi nepostavil před něj a nezaclonil mu výhled na Maru. "Nedívej se, pane," řekl tiše.

Jehilia na císařském trůnu pevně sevřela Justinovu ruku, zatímco chlapec upíral na svou matku široce rozevřené, tvrdé oči, z nichž se vytratil strach. "Za tohle Ctihodní zaplatí," přísahal si mladý císař polohlasem. "Pokud ji zabijí, postarám se, aby byli zničeni!"

Jehilia ho vystrašeně zatahala za ruku. "Tiše! Ještě tě uslyší."

Ale Ctihodní nevěnovali pozornost dětem, sedícím na trůnech moci. Všichni jako jeden muž připojili své síly k Motečovu kouzlu. Pouze tři zůstali stranou, když vyvoláváni zaklínadla dostoupilo vrcholu: sklíčeně vyhlížející Hočopepa, Šimon s tváří staženou lítostí a Fumita, který prostě nedokázal zapomenout na rodinné pouto a přispět k zabití ženy, jež byla jeho snachou.

Mara stála vzpřímeně na leštěné podlaze pod císařským stupínkem. Po jejích bocích se choulili mágové z Čakahy se složenými křídly. Zezadu k ní přistoupil Turakamuův velekněz, starý a vrásčitý, ale vzpřímený pod tíhou odznaků svého úřadu. Položil jí na rameno vyhublou ruku, jako by chtěl uklidnit toho, kdo se záhy setká s jeho nebeským pánem. A právě v té chvíli pozvedl Moteča paže.

Z jeho rukou vyšlehl proud oslepujícího zeleného světla a tlaková vlna, doprovázející tento úkaz srazila k zemi ty, kdo stáli nejblíže. Mara i kněz zmizeli v sloupu magického ohně, který způsobil, že i tvrdý kámen se rozžhavil doruda a začal se roztápět. Plamen vyšlehl vysoko a kamenné dlaždice pukaly a měnily se v lávu.

"Pohleďte na trest pro toho, kdo se protiví stojícím mimo zákon!" vykřikl Moteča. Tleskl a kouzlo rázem pominulo.

Záře pohasla. Přihlížející pálícíma uslzenýma očima spatřili kruh zčernalé podlahy, z níž stoupaly vlny rozžhaveného vzduchu. Uprostřed této plochy, kde byly nejmocnější síly přírody přinuceny k násilí, stála nedotčená paní Mara. Její roucho zůstalo neposkvrněno; a ani jediný vlásek na její hlavě nebyl zkřiven. Dvojice čakažských mágů se s úctou ukláněla knězi, který roztřeseným hlasem vzdával díky svému bohu.

"Co je to?!" vykřikl Moteča. Zbledlý a otřesený nechápavě zíral na scénu před sebou. "Ona žije! Jak je to možné?"

Turakamuův kněz dokončil své díkůvzdání. S trpělivým úsměvem pokročil kupředu. "Ctihodný, můžeš tvrdit, že stojíš mimo zákony smrtelníků. Ale vyšší zákon nebes platí i pro tebe."

"Jak?" začala Mara slabým hlasem a mágové cho-ja ji podepřeli, když jí podklesla kolena.

Velekněz Rudého boha se odvrátil od mágů a oslovil ji. "Paní Maro, kdysi jsi navštívila otce představeného Turakamuova chrámu v Sulan-Qu. Ukázal ti svou moc a vysvětlil ti, že můj bůh přijímá jen toho, jehož čas nadešel. Tvé skutky vdechly našemu lidu nový život. Nikdy jsi při svých politických manipulacích nezneužila chrámy - vždy jsi byla uctivou dcerou naší víry na rozdíl od těch, kdo měli plná ústa věrnosti tradicím a přitom pohrdali duchovní spravedlností."

"Ale jak?" začala Mara znovu, tentokrát poněkud silněji, jak její ochromená mysl pomalu přijala neuvěřitelnou skutečnost, že je stále naživu.

Velekněžův hlas nabyl na velebnosti. "Chrámy tě podporují. Náš závazek nebyl jen politické povahy. Usnesli jsme se

mezi sebou, že můj bůh, jenž je pánem nad smrtí všech, rozhodne, zda nyní nadešel tvůj čas. Kdyby se ti nedostávalo podpory nebes, zahynula bys." Se zachřestěním korkarových lebek se obrátil k řadám Ctihodných. "Což se nestalo!"

Mrazivý hlas představené Sester Sibi pronesl: "A protože bratříček naší Temné paní nepřijal paní Maru, naše bohyně odmítla přenést ji do Rudých síní." Černá kápě, v níž nebylo možné zahlédnout rysy tváře, se pohnula, jako by kněžka nahlížela do duší všech přítomných. "Ale jsou tu jiní, které by tam má božská paní s radostí doprovodila."

Dokonce i někteří z mágů učinili ochranné znamení proti zlu. Turakamuův kněz, který vypadal pobaven jejich postojem, prohlásil: "Můj bůh poskytl Dobrému Ochránci svou božskou ochranu. Její život je z vůle nebes posvátný a každý, kdo by jí chtěl ublížit, ať je to mág nebo kdokoli jiný, jedná na vlastní nebezpečí!"

Moteča ze Shromáždění strnule přijal svou porážku, ale jinak zůstal neoblomný. "Nenáleží nám tedy vzít si život paní z Acoma; to bylo nezvratně prokázáno. Ale její právo na úřad regenta je stále sporné. Lord Jiro z Anasati si také činil nárok na zlatý trůn. Snažil se uchvátit moc za každou cenu, stejně jako Mara. Nebude paní Mara hnána toutéž ctižádostí, až bude vládnout jako regentka, dokud Justin nedosáhne věku pětadvaceti let? Proč by onen úřad nemohl být svěřen zástupci domu Oaxantucan či Xacatecas nebo některého z menších domů, jež si nečiní nárok na získání úřadu Vojevůdce, jako je například Netoha nebo Korandaro?"

Mara se rychle vzpamatovala ze zážitku, kdy se o ni otřela smrt, a rázně uťala jeho snahu podpořit tradicionalisty. "Ne. Dám vám na vybranou."

Na davy shromážděných knězi a dvořanů, na císařský stupínek, kde seděl novopečený císař se svou manželkou, na skupinu mágů uprostřed síně i na řady Císařských bílých stráží a dvojici heroldů u vstupních dvoukřídlých dveří se sneslo ticho. Všichni čekali na její slova. Mara vystoupila na první schod schodiště a pozvedla hlas nad moře tváří vzhlížejících k ní. "Mohu zůstat v těchto síních jako regentka svého syna. Jeho vláda bude upevněna spojenectvím lordů, kteří chápou, jako musejí chápat všichni, že v Impériu je nutné zavést změny. I cho-ja se ochotně připojí, aby pomohli nastolit nový pořádek, který ukončí staletí zla, jež na nich bylo pácháno. Jejich válečníci zastaví hašteření mezi šlechtickými domy a zabrání občanské válce. Protože Justinův první čin jako císaře bude osvobození cho-ja od všech omezení, která na ně uvrhli lidé."

Mara se odmlčela, aby nabrala dech. Ale než mohli vládnoucí lordové začít reptat a přehlušit ji, pokračovala.

"Nabízím mírovou změnu! Jako nejbližší rádkyně bývalého císaře vím, jak pracuje císařská vláda. A jako Ochránce Impéria si dovoluji prohlásit, že pouze já mám tolik moci a vážnosti jak u šlechty, tak i u prostého lidu, abych zabránila nepokojům. Další řešení jsou prostá. Oaxantucan už proti mně vytáhl do boje a obléhá Kentosani. Brzy se spojí s přívrženci zemřelého lorda Jira a dalšími lordy, kteří podporují tradicionalistickou stranu. Pokud tato snaha nebude zastavena, budeme tu mít občanskou válku takových rozměrů, že Impérium, jemuž máme sloužit, bude zničeno."

Hočopepa si suše odkašlal. "Toto ospravedlnění jsme už v minulosti slyšeli, má paní. Většina případů však přesto skončila krveprolitím."

Mara mávla rukou v potlačeném hněvu, že by jí někdo byť jen náznakem mohl připisovat pohnutky jejích dávných mocichtivých nepřátel. "Krveprolitím říkáš, mágu? A s jakým koncem? Už není žádný vojevůdcovský plášť, o nějž by se bojovalo. Nejvyšší rada je zrušena!"

Mnoho lordů se nesouhlasně zavrtělo, ale Mara je překřikla. "Naše zalíbení v krvežíznivé politice musí skončit. Hra rady už nesmí být ospravedlněním válek a vražd. Náš pojem cd musí dostat nový obsah a tradice, které podporují krutost, musejí být zavrženy. Staneme se národem práva! Za jakýkoliv zločin se každý muž nebo žena od nejurozenějších po nejnižší musí zodpovídat císařské spravedlnosti. Z tohoto nového morálního kodexu nebude vyňata ani Nebeská záře."

Moteča zašermoval pěstí. "Ale my jsme mimo zákon!"

Mara sestoupila ze schodu a kráčela, dokud ji od skupiny mágů nedělilo pouze zábradlí prosebníků. Pohlédla Motečovi přímo do očí a pak přejela pohledem jeho černě oděné druhy, tlačící se kolem něj. "Každý muž nebo žena," zopakovala pevně. "Žádný lord, který se dopustí vraždy, nesmí být oslavován, dokonce i kdyby při tom dodržel tradiční formality. Nesmí se stát, aby se žebrák, otrok či dítě ze šlechtické rodiny vyhnulo právoplatnému trestu za spáchaný zločinů a vy ze Shromáždění především. Už vám nebude dovoleno skrývat své tajemství: že zabíjíte dívky a ženy, u nichž se projeví magické schopností."

Po tomto obvinění se zvedla vlna mručení a nejen černooděnci začatí nervózně přešlapovat, "Ano!" vykřikla Mara do rostoucího hluku, šířícího se mezi lordy a dvořany. "Říkám pravdu! Shromáždění spáchalo během let nespočetně vražd, a to z důvodů, které naši bohové nikdy neuznali."

Lašimin velekněz zamával svou obřadní holí, ozdobenou střapci a kotoučky z korkary, aby upoutal pozornost. "Poslouchejte paní. Nelže, aby získala prospěch. Loni byla přímo z chrámového nádvoří odvedena mladá novicka, jejíž schopnosti měly být prozkoumány. Ode dne, kdy si pro ni přišel Ctihodný, ji ani naši knězi, ani její rodina nikdy nespatřili."

Hokanu vypadal, jako by se mu udělalo nevolno; mezi černooděnci stál i Pumita. Nezvedl oči, upřené na podlahu před sebou, aby pohlédl na svého syna. Na tvářích nemalá šlechticů se zračilo zděšení ze zjištění, že jejich dcery povolané ke službě Ctihodným ve Městě mágů už nežijí. Rozlícené pohledy se obracely k černooděncům, zatímco Mara rychle pokračovala ve své řeči, aby uklidnila vzdouvající se vlnu zloby. "Jako společenství si nadále můžete vládnout sami - stejně jako lordové každé rodiny..." Na šlechticích byla okamžitě vidět úleva, že jejich výsady nebyly zpochybněny. "V souladu se zákony!" doplnila Mara ostře. "Ale Shromáždění už nebude držitelem žádných privilegií. Studium nadpřirozených umění již nebude probíhat pod jeho diktátem. Každý, kdo se věnuje magii, musí mít právo své umění svobodně provozovat. Ti nižší mágové a ženy, kteří chtějí rozvíjet své nadání, mohou studovat pod dohledem Shromáždění, nebo ne, podle toho, jak se sami rozhodnou! Ti, kdo budou raději hledat vědění jinde, tak mohou učinit."

Čakazský mág stojící blíže Ctihodným zvedl horní končetinu. Jemným hlasem nabídl: "Rádi budeme učit každého, kdo

bude chtít moudře využít svůj dar."
Zatímco některé mágy tento, návrh uchlácholil, jiní stále znepokojeně pohlíželi na Maru, která pokračovala dále. "Když jsem byla v Thurilu, upadla jsem tam do zajetí, a tak já jediná mezi všemi zde přítomnými mohu dosvědčit správnost tvrzení, že každý muž, žena a dítě si zaslouží ochranu. Pouze když tato" - zamračila se, jak pátrala v paměti po výrazu, který její milovaný Kevin vyslovoval s takovým zanícením - "Velká svoboda zavládne nad námi všemi, bude se každý z nás cítit bezpečný. Hra rady se stala nesnesitelně nebezpečnou a krvavou a já dohlédnu na to, aby navždy skončila. Skutečná čest nevraždí. Skutečná moc musí chránit slabé, které jsme po staletí bezmyšlenkovitě drtili pod svýma nohama."
Moteča se protlačil kupředu a se zuřivým výrazem se naklonil přes zábradlí. Mara na něho pohrdavě hleděla. Její slova byla určena jemu, ale nesla se až do nejvzdálenějších koutů naplněné síně. "Vy černooděnci nemáte právo ničit to, co se vám nelíbí. Bohové vás neobdařili nadpřirozenou moci, abyste jen z rozmaru připravovali lidi o život."
Juranův velekněz udeřil svou bíle pruhovanou holí o zem. "Dobrý Ochránce říká pravdu."
Další černooděnec, který dorazil s poslední skupinou z Města mágů, se zezadu prodral k Motečovi. Tapek ze sebe setřásl zábrany způsobené jeho poslední ostudou. Vlasy mu vlály a tváře hořely rozhořčením. "Chceš nás zbavit naších starodávných práv!"
"Moc je používána podle uvážení toho, kdo ji má," odvětila paní nezastrašeno, přestože od něho stála na vzdálenost vztažené paže. "Ty bys to měl vědět především, mágu. Tví druhové byli špatnými správci své moci, domýšlivě se vyvyšovali a osobovali si práva, jež náležejí pouze nebesům. Bohové zastavili - ne, zmařili! - váš pokus zabít mě a nyní jsem to já, kdo má moc."
Ostatní mágové si vyměnili znepokojené pohledy, ale žádný nepromluvil. Jejich magie byla bezmocná vůči ženě, která jim uchystala porážku, na jejíž zvrat byli špatně připraveni. Neměli žádný plán, k němuž by se uchýlili, žádný pevný bod, na nějž by se mohli spolehnout.
Pouze Hočopepův pohled zůstal upřený na Maru. "Zmínila ses o výběru."
Kdyby okolnosti byly méně závažné a napětí v síni plné posluchačů o trochu menší, zasmála by se Mara vychytralostí mohutného mága. "Ano, Ctihodný, výběr," pronesla nahlas. "Po staletí si vaše Shromáždění užívalo všemohoucnosti bez zodpovědnosti. Pro 'dobro Impéria' jste si dělali, co se vám zlíbilo, bez ohledu na to, jak bezohledné, zvrácené a zkázonosné vaše činy byly." Za jejími slovy se skrývala i nevyřčená vzpomínka na dvě malé děti, zavražděné svým otcem z Minwanabi jako důsledek nemilosti, do níž upadl u Ctihodných. Přestože byl Tasaio jejím nepřítelem, považovala Mara vraždu jeho dědiců za hrůzný čin, tragédii o to neodpustitelnější, že jí mohlo zabránit totéž Shromáždění, které odsoudilo jejich otce. Ostře pokračovala: "Protože vaše společnost mágů projevila jen malý sklon k sebekázni, přichází účtování. Můžete učinit, jak jsem vám navrhla, a starat se o své záležitosti ve vašem městě obávaných, do sebe zahleděných mužů - ať se nad vámi bohové smilují - nebo můžete udělat jedinou další možnou věc, která odvrátí hrozící válku."
Hočopepa znechuceně nakrabatil svůj otylý obličej a začal nepokojně poklepávat nohou. "Obávám se, že tuším, co to je."
"Opravdu?" Mara vyňala ze šerpy na svém rouše zdobenou dýku a namířila si její hrot na hruď. "Bohové se sice usnesli, že ještě nenadešel můj čas zemřít. Ale stále mohu projevit svou vůli jako paní z Acoma. Pokud si to budete přát, ukončím svůj život vlastní rukou jako trest za porušení vašeho zákazu. Jestli to udělám, Justin bude abdikovat a vrátí se domů jako lord z Acoma. Jehilia, jeho manželka, bude vládnout a její manžel se stane pouze jejím druhem a odpřisáhne, že nikdy nepozvedne ruku proti vám ani kterémukoli jinému černooděnci." Mara přimhouřila oči a dýka v její ruce se ani nezachvěla, když vyslovila poslední větu: "Ale pak budete muset vládnout vy!"
Hočopepa se usmál. Šimon a Akani přikývli, zatímco Tapek vypadal popleteně. "Co to říkáš, paní?" zeptal se rudovlasý mág.
"Máte pouze moc ničit, vést války nebo klást odpor," prohlásila Mara. "Moji spojenci vám nebudou v ničem bránit. Ještě před západem slunce, jestli tak rozhodnete, čestně ukončím svůj život ostřím." Odmlčela se, aby krátce přelétla pohledem shromážděné šlechtice, napjatě naslouchající, aby jim neuniklo ani slůvko, kteří dokonce i nyní doufali, že zaznamenají nějaké pochybení, jehož by mohli využít proti svým sousedům. Kdyby její dýka zasáhla svůj cíl. Hra rady by pokračovala, jako by Mara nikdy nežila; a jako by sny zavražděného císaře a barbarského otroka nikdy nestály na počátku překotných změn. V tomto okamžiku se rozhodovalo o budoucnosti. Kněží se modlili ke svým bohům a prosili je o dobrý osud. Mara se soustředila obzvlášť na Moteču a Ta-peka a pokračovala v přerušené řeči., Jistě, můžete najít někoho jiného, ochotného hrát si na císaře nebo Vojevůdce. Nepochybuji, že takový Oaxantucan se samou dychtivostí přetrhne, aby získal tuto poctu - dokud se nějaký ctižádostivý soused nebo soupeř nerozhodne, že je čas na změnu.
Ale uvědomte si toto: je konec iluzím. Lidé nyní vědí, že se lze postavit Shromáždění na odpor. Chrámy se také nespokojí s druhořadou rolí. A buďte si jisti, že posledním činem císaře Justina bude zrovnoprávnění cho-ja, kteří tak budou moci používat magii a stavět na povrchu země svá skleněná města. A když vám bude chybět oddané vojsko, jak vy, mágové, udržíte pořádek? Jak zastavíte hašteření a spory o moc mezi lordy, kteří se budou ohánět ctí a tradicemi? Hra rady je slepá ulička, ale naši lordové jsou většinou příliš svárliví nebo chamtiví, než aby se sami podíleli na vytváření nového řádu. Jste vy, mágové, připraveni obléci si brnění a vzít do ruky meč? Tapeku? Seveane? Motečo?"
Ohromení na tvářích tří oslovených vypadalo až směšně. Nikdy je ani nenapadlo uvažovat o možnosti, že by si špinili ruce v boji! A přesto, když nyní vyšla najevo jejich .slabost, si uvědomovali, že magie sama o sobě už nebude vyvolávat posvátnou bázeň. Další stejně troufalí jako Mara se budou bouřit a Shromáždění bude politikou a okolnostmi nuceno postavit se na tu či onu stranu. Nebudou mít jinou možnost než vzdát se svých učených studií, aby se potýkali s úskalími vládnutí.
Pro společenství zvyklé na to, že se každý jeho Člen řídil jen svými rozmary, to byla velice skličující vyhlídka.

Moteča vypadal otřeseně. Sevean se nenápadně protlačil za Šimona, zatímco Tapek zamaskoval svůj zmatek pobouřením. "Nejsme žádná rada lordů, abychom se handrkovali o hlouposti! Máme vznešenější poslání než trestat znesvářené domy!"

Hočopepa se rozesmál nahlas.

Mara se s blahosklonnou vážností uklonila. Dýkou však stále neochvějně mířila na svou hruď. "Takový je váš výběr, Ctihodní. Buď budete řídit Impérium sami, nebo se přestanete plést do práce těm z nás, kteří se toho ujmou."

Tváří v tvář ohromenému tichu, jež se rozhostilo mezi jeho druhy, Hočopepa řekl: "Je po všem."

Tapek vypadal, že se chce hádat, ale zasáhl Akani. "Souhlasím. Shromáždění jako společenství nemá větší zájem vládnout Impériu než kdykoli dříve. Bohové na nebesích, vždyť nám trvalo celé dny, než jsme se dohodli na jediné maličkosti!" Neodpustil si významný pohled na Hočopepu a Šimona, povzdechl si a hluboce se uklonil Ochránci Impéria. "Paní, nemusíš si brát život před západem slunce. Lid by spustil příliš velký povyk a s největší pravděpodobností by obvinil mé druhy. Naše volba je jasná: chaos, nebo nový řád. Byla jsi první, kdo si uvědomil, že ne všichni z nás se dokáží tak ovládat, aby zabíjeli bez váhání. Popravdě řečeno by většina mágů sotva ublížila i hmyzu. Ne, naše nadvláda nad Císařstvím se opírala o staletí udržovanou slepou poslušnost. Bez toho jsme... bezmocní."

"Bezmocní?" vybuchl Tapek. "Já tedy ne. Akani!"

Fumita sevřel Tapekovu paži jako do kleští. "Tapeku, jedna provedená hloupost ti nestačila? Zkus jednou pro změnu použít rozum. Mara nejedná ve svůj prospěch. Nikdy to nedělala, to už musíš vidět i ty. Nemysli si, že se ti podaří zavléct Shromáždění do občanské války a chaosu. Kdybyste ty a ta tvoje skupina horkokrevných mladíků nepřijali nevyhnutelné, měli bychom na krku krveprolití nepředstavitelných rozměrů. Důrazně ti doporučuji, abys začal s napravováním své pošramocené reputace tím, že se odebereš na hradby a nařídíš bojujícím vojskům, ať složí zbraně."

"Půjdu s Tapekem," oznámil Šimon. Vrhl na svého mladšího druha přísný, téměř nevraživý pohled, uchopil svůj přenášecí přístroj a zmizel. Jen málo mágů v Impériu se odvážilo zkřížit Šimonovi cestu, když se rozzlobil. Fumita přesto nejevil známky toho, že by měl v úmyslu uvolnit své sevření, dokud Tapek nesklopil oči a neuznal svou porážku. Teprve pak mladého mága pustil a nechal ho, aby se připojil k Šimonovi.

Hočopepa přátelsky pokrčil rameny před lordy a zástupci náboženských řádů stojícími za Marou. "Nepřeji si vládnout ani nemám v úmyslu pokoušet se zavraždit nejmocnější kněze Impéria." Toto prohlášení bylo určeno především Motečovi, který hledal podporu u svých druhů, ale zjistil, že se hlouček jeho věrných rozplynul. Sevean se v Šimonově nepřítomnosti přesunul za Fumitova záda. Stále více černooděnců přikyvovalo na souhlas s kapitulací otylého mága. Hočopepa jemně vytáhl dýku z Mařiných dlaní.

Pak hlasitě pronesl: "Pozoruhodný muž, mág Milamber z Midkemie, kdysi tvrdil, že kulturu našeho Impéria přivádí k úpadku naše nesmlouvavé lpění na tradicích. Myslím, že měl pravdu" - mohutný mág obdařil Maru a mágy z Čakany uznalým úsměvem - "protože proč by jinak bohové chránili tuto pozoruhodnou ženu?"

Pak oslovil Maru: "Paní, pokud Nebeská záře dovolí, my nyní odejdeme a vrátíme se později k formálnímu setkání. Ale odpočívej klidně, protože si můžeš být jista tím, jaké bude naše oficiální stanovisko." Pak jako první z mágů zopakoval svou úklonu, aby zdůraznil, že chlapec na císařském stupínku je bezesporu dvaadevadesátou Nebeskou září.

Mágové ho hromadně následovali, většina z nich natolik pokořena, že tak učinili tiše, ačkoliv od několika vzadu bylo slyšet mručení. Fumita vrhal na rebelanty temné pohledy a čakažští mágové na každého zvlášť upírali onyxově černé oči, které všem připomínaly jedinečnou schopnost společného vědomí úlu pamatovat si.

Mara pocítila závrať úlevy nad jednoznačnou kapitulací nejobávanějších nepřátel, jakým si kdy troufla se postavit. Když černooděnci uznali vládu jejího syna, podklesla jí kolena. Hokanu se svou vnímavostí předvídal její potíže a přispěchal jí na pomoc. Mara vděčně přijala jeho péči, když k ní přistoupil a objal ji kolem pasu.

Jakmile Ctihodní odešli a střed velké síně se pomalu vyprázdnil, přikráčel lord z Keda, císařský kancléř, v nádherném obřadním rouchu. Přes dřívější nervové vypětí neztratil starý muž nic ze svého rozhledu a řečnického nadání. "Dovolte mi, abych jako kancléř byl prvním ze šlechticů, kdo odpřisáhne věrnost císaři Justinovi," prohlásil. Pak poklekl a odříkal starodávnou přísahu. Zároveň s tím ze shromážděného davu pomalu vyprchávalo napětí. Najednou se to, co mohlo být ozbrojeným táborem, proměnilo v síň klečících lidí, opakujících slova oddanosti chlapci, který byl počat jako potomek otroka a který se z dědice domu Acoma stal dvaadevadesátým císařem Tsuranuanni.

Když noví příslušníci dvora složili svou přísahu a povstali, zavrtěl se Justin se zděšeným výrazem ve tváři na trůnu. Pak hlasitě zašeptal své matce a otci, který ho přijal za vlastního: "Vysvětlili jste mi všechno možné, ale co mám dělat teď?"

Jehilia vypadala otřesena jeho pochybením.

Nemálo knězi skrylo zdušený smích za svými obřadními maskami. Hokanu si sňal svou válečnou přilbu a rozesmál se naplno. "Řekni svému lidu: ‚Ať započnou oslavy!'"

Justin vyskočil ze svého trůnu, až mu z hlavy málem spadla těžká zlatá koruna, odznak císařské vznešenosti. Popadl svou manželku za ruku a zdaleka přitom nevypadal jako císař - spíše jako kluk, který se chystá provést nějaké darebáctví, zatímco se dospělí nedívají. "Ať započnou oslavy!" zakřičel.

Síní se rozlehl ohlušující jásot, k jehož mohutnosti přispěla i skutečnost, že Oaxantucanovy obléhací stroje utichly. Kameny přestaly dopadat na císařskou čtvrť. A když se volání a potlesk ztišily na přijatelnější míru, rozezněly se v chrámech Dvaceti bohů velké gongy a svolávaly do ulic všechno obyvatelstvo, aby přijalo dary ve jménu Justina, dvaadevadesátkrát císaře Tsuranuanni.

Poté, co se velká síň vyprázdnila a císařští heroldové začali rozhlašovat radostnou zprávu po celém městě, zůstala uprostřed palácového služebnictva malá, myši podobná postava hadonry Jicana. Rozložitý císařský hadonra ho však dokázal zastavit jen na chvíli. Po ohnivé hádce mohutný dvořan ustoupil, a zatímco důstojně kráčel do svých pokojů, mumlal si něco o tom, že císařský majetek přijde nenahraditelně vniveč. Jican obrátil pozornost ke zbytku palácového

služebnictva a během minuty dosáhl toho, že mu všichni mlčky naslouchali. Musejí vystrojit slavnost na počest nového císaře, přikazoval Jican, i kdyby při tom všichni do posledního kuchyňského pomocníčka měli vypustit duši. Ukázalo se, že jeho odhodlání je nakažlivé. Během několika hodin vyměnili šlechtici zdržující se v paláci brnění za hedvábná roucha a umělci všeho druhu se začali sbíhat k představitelům města, kteří si pokládali za čest obstarat hudebníky a básníky. Slavilo se všude, kam dospěla zpráva, že byla korunována nová Nebeská záře, a co víc, že regentkou Národů se stane paní Mara, Ochránce Impéria.

Kapitola osmnáctá

CÍSAŘSKÁ RADA

Lampy svítily.

Jejich záře měnila noc ve vír barev, kdy tančili na ulicích lidé, oblečení v pestrém hedvábí, a maskovaní herci předváděli své umění. Duté nárazy obléhacích strojů nahradilo cinkání lakovaných zvonečků a smích. Mara seděla u malované přepážky v přepychové místnosti císařského paláce. Zvuk šťastných oslav ji sice těšil, ale svůj úsměv věnovala pouze malé holčičce, která tvrdě spala na jejím klíně. Tvářila se tak pokojně, že když vstoupil dveřmi dovnitř Hokanu, ani ji nechtěl rušit.

Ale ona vždycky dokázala vycítit jeho přítomnost. Třebaže nevydal jediný zvuk, zvedla k němu oči. Její výraz se prohřál úsměvem. "Hokanu." V tom, jak vyslovila jeho jméno, znělo všechno: od něžnosti přes hlubokou lásku až k bolesti z odloučení, kterou musela snášet v nejtěžších chvílích uplynulých dnů.

Lord ze Šinzawai k ní nehlučně přistoupil. Byl oblečen v hedvábném oděvu, ne v brnění, a své vojenské sandály s hřeby vyměnil za jiné, podražené měkkou kůží a s plátěnými pásky. Když došel ke své manželce, poklekl a pohladil Kasumu. Holčička ho uchopila za ukazováček, a ačkoli se neprobudila, zdálo se, že ji jeho přítomnost uklidnila.

„Je už tak velká!" zašeptala Mara. Když odjela do Thurilu, byla Kasuma ještě nemluvně. Teď už byla batole a každou chvíli mohla pronést své první slovo. Mara přejela prstem po obočí své dcery. "Bude se mračit stejně jako ty," řekla svému manželovi. "A nejspíš také zdědila tvou tvrdohlavost."

Hokanu se usmál. "Bude ji potřebovat."

Mara mu úsměv oplatila. "To jistě. A mimoto by si měla vycvičit i ostrý jazyk, aby mohla oplácet tvému bratranci Devacaiovi stejnou mincí. Možná bychom ji měli poslat na vychování k Isašani z Xacatecas."

Hokanu na to kupodivu nic neřekl. Maře jeho chvilkové mlčení uniklo, protože sama vzpomínala na Nacoyu, nezdolnou chůvu, která ji vychovala a která ji naučila veškerému umění vládnoucí paní domu. Tok jejích vzpomínek se přerušil, když Hokanu zvedl Kasumu a položil ji na spací rohož. Pak natáhl ruce k ní, jako by s ní chtěl udělat totéž.

"Vidím, že tě tvé bitvy příliš neunavily," poznamenala Mara, když její manžel ulehl vedle ní a ona začala rozvazovat tkanice jeho košile. "Děkuji za to bohům, protože bych už asi nepřežila další bezesnou noc, kdy bych jen uvažovala, jestli žiješ, nebo jsi už mrtev nebo jestli padly naše děti za oběť politice..." Odmlčela se a dovolila Hokanuovým rukám smést do zapomnění myšlenky na strach. Někde ve městě zazvonil gong a pod oknem prošla skupina tanečníků, kteří nejistými hlasy notovali veselou písničku. Mara se schoulila v náručí svého manžela. "Předpokládám, že jsi přišel přímo z císařských pokojů. Jak si Justin vede?"

Hokanu ztlumil smích v jejích vlasech. "Je to malý barbar," řekl, když se uklidnil. "Ten kluk se ke mně stydlivě při-šoural a obličej měl stejně rudý jako vlasy. Pak se zeptal, jestli se od něho čeká, že bude plnit manželské povinnosti vůči Jehilii. Hned dneska."

Mara se usmála. "Mělo mě hned napadnout, že se na to zeptá ještě dřív, než mu to bude moci někdo vysvětlit. Zíral služebným za výstřih už od chvíle, kdy byl dost velký na to, aby dokázal vylézt na nábytek. Co jsi mu řekl?"

Myslíš po tom, co jsem se dochechtal?" řekl Hokanu. "Řekl jsem mu, že si na to privilegium bude muset počkat, dokud neprojde v pětadvaceti obřadem plnoletosti."

Mara žertovně rýpla svého manžela do žeber a řekla: "To jsi mu přece nemohl říct!"

Hokanu se usmál. "Myslím, že jsem ještě nikdy neviděl na něčí tváři tak dokonalou směs lítosti a úlevy. Pak jsem mu vysvětlil, že vzhledem k tomu, že je Jehilia o dva roky starší, bude právě ona prozatím rozhodovat o tom, kdy a jestli vůbec navštíví jeho ložnici. Dokud mu nebude pětadvacet let, nemůže s tím nic dělat."

Mara se vesele zasmála. "Ale to je vynikající! Ten chudák si myslí, že bude muset dalších jedenáct let zůstat zdrženlivým manželem!"

Hokanu pokrčil rameny. "Brzy zjistí pravdu sám."

"Hlavně ať Jehilia nezjistí, co jsi právě Justinovi řekl. Udělala by mu ze života peklo."

Hokanu lehce políbil Maru na čelo. "Alespoň si příště raději rozmyslí, jestli má nějakou holku shazovat do rybníčku."
"Je to císařovna," zasmála se Mara. "Má plné právo stáhnout ho tam s sebou."
"A myslím, že se jednoho dne - někdy za rok za dva - ta jejich tvrdá hra změní v přátelskou a Justin přestane mít starosti se svými manželskými povinnostmi." Hokanu se přesunul tak, aby ležel nad ní, a řekl: "A když už mluvíme o manželských povinnostech..." Jakmile se jejich rty setkaly, rozhovor ustal a něžnost brzy přerostla ve vášeň.
O něco později leželi paní z Acoma a lord ze Šinzawai nehybně vedle sebe vyčerpaní milováním, zatímco lucerny venku pořád ještě svítily. Oslavujících lidí na ulicích ubylo, ale svou radost stále projevovali dost hlučně. Ani jednomu z manželů se nechtělo spát. Oba měli hlavu plnou myšlenek a tohle byla první klidná chvíle, kterou měli na to, aby si pohovořili o osobních záležitostech.
Jako první začal o problému mluvit Hokanu. "Paní, teď, když je Justin odpovědný za pokračování císařské linie, nezbyl domu Acoma žádný dědic."
Mara se v manželově náručí obrátila a rukama přejela po ramenou, na nichž vystupovaly pevné svaly, vycvičené šermem. Trvalo chvíli, než odpověděla. "Jsem spokojená. Pokud měla naše linie skončit, nemohlo k tomu dojít čestnějším způsobem. A kromě toho bude snad Jehilia plodná nebo dá Justinovi syna nějaká jiná jeho manželka. Jeho potomstvo může být natolik početné, že některý z jeho synů bude moci přijmout plášť lorda z Acoma, aniž by tím nějak ohrozil nástupnictví v císařské rodině."
O chvíli později dodala: "Mimoto mohu dítě adoptovat."
Ale oba manželé věděli, že to není příliš rozumné řešení. Tradice vyžadovala, aby dítě mělo nějaké - třeba sebevzdálenější - pouto k adoptující rodině, a dávné boje domů Minwanabi a Acoma nepřežili žádní Mařini pokrevní příbuzní. Nepochybně existovalo nějaké vzdálené příbuzenstvo, ale linie domu Acoma byla příliš stará a znamenala příliš velkou čest na to, aby v ní pokračovalo nějaké dítě pochybného původu.
Hokanu pohladil Maru po vlasech. "Ten problém už jsem vyřešil," zamumlal.
Mara cítila, jak její tělo zachvacuje podivné napětí; věděla to! Udělal něco nezvratného, a ještě než o tom začal mluvit, bylo jí jasné, že se budou hádat. "Co jsi udělal, Hokanu?" V jejím hlase zaznívalo ostří strachu, starostí a nejistoty. A pak, když váhal s odpovědí, to zkusila uhodnout sama. "Kasuma," vyhrkla. "Ty jsi..."
Rozhodl se ji předběhnout a řekl to za ni - bez jejího hněvu. "Nechal jsem její život zasvětit domu Acoma."
Mara se pokusila posadit, ale on ji přitiskl k rohoži. Zastavil její příval slov jemným dotekem prstu na rtech a něžně ji uklidnil. "Ženo, muselo se to stát! Nemůžeš zvrátit přísahy, které dnes byly složeny. Zřekl jsem se Kasumina následnictví domu Šinzawai u velkého oltáře Juranova chrámu. Fumita a půl tuctu kněží různých řádů mi bylo svědky. Pak jsem ji zapřísáhl domu Acoma-jako její otec jsem na to měl právo. Bude pokračovatelkou tvého domu a linie, a tak je to správné a vhodné. Ty budeš vědět nejlépe ze všech, jakou potřebuje dívka výchovu k plášti vládnoucí paní domu."
Hokanuův prst se odsunul z Mařiných rtů, ale jeho manželka nebyla schopna slova - Hokanu věděl, že nikoli štěstím, ale proto, že ji to zranilo, a nyní se na něho naprosto oprávněně hněvala. "Ale takhle ty sám zůstaneš bez dědice!" řekla nakonec. "To je v těchhle časech příliš nebezpečné, když proti tobě kuje pikle Devacai, aby získal tvůj plášť. Dům Oaxantucan a další spojenci Ionani sice mohou ustoupit a přísahat Justinovi věrnost, ale spousta lordů se starou záští bude vyvolávat bouře mezi tradicionalisty. Ještě mnoho let budeš muset čelit jejich hrozbám, Hokanu. Justin a Jehilia budou potřebovat všechny výhody, které jim můžeme poskytnout - a to znamená i zabezpečení pokračování domu Šinzawai!" Hlas měla zastřený slzami, když dodala: "Nepokoušej své nepřátele, aby si té nevyvolili za cíl útoku! Nesnesla bych, kdyby tě musel potkat stejný osud jako tvého otce a ty bys zemřel kvůli ctižádosti nějakého jiného lorda!"
Hokanu ji k sobě přivinul. "Neupírám ti právo na strach," zašeptal jí do vlasů, "stejně tak mi ale ani ty nesmíš upírat právo zapřísáhnout Kasumu domu Acoma. Je to moje dcera!" V hlase mu teď zněla pýcha; v srdci se své dcery nikdy nevzdal. Maru bodlo u srdce při pomyšlení, že o tom vůbec kdy pochybovala.
, Jsem její otec," opakoval Hokanu. "A pokud vím, existují stále ještě práva a tradice, které mé k takovému rozhodnutí opravňují." Pohladil napjaté svaly na její čelisti. "Má paní, možná poprvé v životě nemůžeš v této záležitosti vůbec nic dělat."
Mara mu odpověděla pláčem. To, že Kasuma bude její dědičkou, ji těšilo, to jistě, ale radost přijde později. Nyní si příliš jasně uvědomovala, čeho všeho se musel Hokanu zřeknout, aby jí tento obrovský dar a zároveň oběť mohl dát.
Nezapomínala ani na to, co jí neřekl: že z jejího lůna nevzejdou domu Šinzawai žádné děti, které by mohly zdědit modrý plášť.
"Mám celé tucty bratranců," řekl a pokoušel se mluvit lehce. "Všichni nejsou tak hrabiví jako Devacai. Popravdě řečeno je většina čestná a bohatá. Problémy mé rodiny by mohlo vyřešit, kdybych si našel dědice mezi svými odpůrci. To by Devacaiovu frakci rozdělilo."
Mara promluvila chraplavě. "Ty si nechceš vzít žádnou konkubínu."
Tu větu neřekla jako otázku. A klidné mlčení jejího manžela bylo odpovědí samo o sobě. Nakonec řekl pravdu: "Má paní, jsi jedinou ženou, po níž na tomhle světě toužím. Pokud budeš stát při mně, nebudu chtít žádnou jinou."
Mara se kousla do rtu. Pod tónem prohlášení svého manžela zaslechla nejvnitřnější touhy, proti nimž byl rozhodnut se obrnit. A podobný pocit se vkradl i do jejího srdce. Ale když ji objal a začal ji znovu líbat, zamlčela mu své rozhodnutí.

Dveře do velké audienční síně se s duněním otevřely a trubači s bubeníky spustili fanfáru. Ti, kdo na nádvoří stále ještě slavili nástup nového císaře na trůn, uctivě zmlkli. Ze dveří vyšli dva císařští heroldi a oznámili, že dvaadevadesátá Nebeská záře svolává svou zahajovací radu. Nato přečetli jména těch, kdo mají předstoupit před Jeho císařské Veličenstvo, Justina.
Na prvních místech byli vysocí dvořané a služebníci, kteří zastávali své úřady za Ičindarovy vlády. Vcházeli dovnitř

tak, jak byli jmenováni, oblečeni do ohromující nádhery, přestože se v jejich tvářích zračila spíše střízlivost či obavy. Zástup vedl lord z Keda. Prošel mezi řadami shromážděných lordů a u zábradlí před pyramidovitým schodištěm se uklonil.

Mladý císař formálně potvrdil, že lordu z Keda bude i nadále svěřen úřad císařského kancléře. Starý muž se uklonil ještě hlouběji, zároveň chlapci i paní, která seděla na polštáři na pátém stupni pyramidy mezi přítomnými kněžími.

Paní Mara byla oblečena v rudém, protože se za úsvitu zúčastnila smutečního obřadu za své mrtvé. Hluboký žal ji poznamenal; vypadala zesláblá, pohublá a měla propadlé tváře. Lord z Keda k ní pocítil soucit. Překonala všechny překážky a dosáhla neuvěřitelného vítězství; přesto musela za svůj triumf bolestně zaplatit. Keyoke a její rádcové Sarik a Incomo za ni položili život a mnoho nižších důstojníků a vojáků padlo v bojích. Domu Acoma zůstala na této straně Kola života jen hrstka výše postavených služebníků. Lord z Keda vzdal Maře svou osobní poctu. Nemnoho vládců v Impériu riskovalo tak mnoho a obětovalo téměř všechny své drahé ve jménu obecného blaha.

Heroldi oznámili další jméno a lord z Keda se uklonil a odstoupil. Postavil se mezi ostatní lordy, zatímco k zábradlí byli jeden po druhém voláni bývalí císařští dvořané. Mnoho z nich bylo potvrzeno ve svých dosavadních úřadech, někteří byli povýšeni a jiní s hanbou propuštěni, přestože nebylo veřejně oznámeno z jakého důvodu.

Po nějaké chvíli si lord z Keda všiml, že Justin přijímá rady od vysokého muže oblečeného do brnění Císařské bílé stráže, stojícího na místě osobního strážce po chlapcově pravé ruce. Lord z Keda se pozorně zadíval na onoho muže, jehož tvář jako by byla stále skryta ve stínu. Nikdy toho vojáka neviděl, což bylo zvláštní. Během let své služby u Ičindara poznal všechny výše postavené příslušníky Císařské bílé stráže. Ale paní Mara se tvářila spokojeně, a tak lord z Keda mlčel.

Nakonec se seznam dvořanů vyčerpal a na řadu přišli vládnoucí lordové, aby odpřisáhli poslušnost Nebeské záři. Pro některé to byl očividně radostný okamžik, jiným tato chvíle chutnala hořce. Když složila svou přísahu poslední rodina, Justin povstal a promluvil. "Moji lordi, vy, kteří jste kdysi tvořili Radu Národů, jsem potěšen, že jste všichni přijali naše nastoupení na Trůn nebes. Někteří z vás byli našimi nepřáteli, ale to už neplatí. Tímto dnem vyhlašujeme všeobecnou anesti" - zadrhl se v řeči a císařský důstojník po jeho boku mu něco zašeptal - "amnestii a všechny vzpoury proti Císařství jsou prominuty. Dále dáváme na vědomí, že" - důstojník opět chlapci napověděl - "že všechny krevní msty a spory jsou zakázány. Ten, kdo pozvedne ruku proti svému sousedu, pozvedl ruku proti mně, tedy nám. Jako Impériu." Justin se začervenal, ale nikdo se jeho neohrabanosti nezasmál. Protože tímto prohlášením dal mladý císař jasně najevo, že Císařství se skutečně bude řídit zákony a každý, kdo by se pokoušel obnovit Hru rady, se vystavuje nebezpečí císařského hněvu.

Císař kývl hlavou na své heroldy a zpod zlaté čelenky mu vyklouzl pramen ohnivých vlasů. Jeho pihovatá tvář se rozzářila úsměvem, když vrchní herold zvolal: "Lujane, veliteli vojsk domu Acoma! Předstup před svého císaře!"

Lujan přistoupil k zábradlí, napůl ztuhlý překvapením a rozpaky. Vzal si sice na Marinu počest své nejlepší brnění, ale ani ve snu ho nenapadlo, že bude formálně uveden u dvora. Poklekl před císařem a paní, jíž tak dlouho sloužil a která mu nyní připadala cizí s tiarou, označující její úřad regentky, nasazenou na rudé smuteční čelence.

Mara promluvila ke svému veliteli vojsk, ale její slova mohli kromě něj slyšet jen ti nejvýše postavení na stupních k trůnu. "Sarik, Keyoke a Irrilandi položili své životy za toto naše největší vítězství. Byl jsi svým císařem předvolán, Lujane, abys přijal odměnu za léta své neocenitelné služby. Ať se tvé činy a tvá oddanost stanou příkladem všem válečníkům Národů. Není nikdo, kdo by se ti vyrovnal ve věrnosti a neochvějností ve službě."

Lujan stále vypadal ohromeně, když Mara vstala ze svého místa a sestoupila k němu. Uchopila ho za ruku, přiměla ho vstát a odvedla ho k jednomu kraji zábradlí, kde dva Císařští bílí otevřeli malou branku a řízně zasalutovali, když jí procházel. Velitel vojsk Lujan, který navzdory výslovnému zákazu Shromáždění vedl armády do boje, zbledl. Pohyboval se opatrně, jako by vzduch zde byl příliš vzácný, než aby ho mohl dýchat, a podlaha příliš naleštěná, než aby po ní mohl chodit.

Na vysokém stupínku na něj kýval Justin, aby kráčel dál až do výšin, z nichž se mu točila hlava.

Lujan zaváhal, ale paní Mara ho nenápadně postrčila kupředu.

Vzpamatoval se, až když skoro klopýtl; on, šermíř, který se nikdy nenechal vyvést z rovnováhy. Nějak se mu podařilo bez nehody vystoupit po schodech. Nahoře poklekl u Justinových nohou a uklonil se, až svým zeleným chocholem zametl koberec.

"Vstaň, Lujane." Chlapec se usmíval se stejnou radostí, jakou měl, když se mu poprvé podařilo cvičným dřevěným mečem zasáhnout svého učitele.

Lujan byl příliš ohromen, než aby byl schopen uposlechnout. Nakonec do něj onen Císařský bílý, který předtím napovídal Justinovi, šťouchl špičkou sandálu a zašeptal něco, co nikdo jiný nemohl zaslechnout. Lujan vyskočil jako uštknutý a pohlédl císaři do tváře.

Justin se uličnicky šklebil. "Císař tímto Lujanovi, důstojníkovi domu Acoma, uděluje oficiální dekret na založení vlastního domu. Ať všichni slyší: děti, služebníci a vojáci tohoto válečníka budou nosit barvy, jaké si on sám zvolí, a budou přísahat věrnost natami domu Lujan. Posvátný kámen čeká na svého nového pána a lorda v Čočokanově chrámu. Dokument s naším dekretem mu předá Dobrý Ochránce, paní Mara." Justin měl takovou radost, až hrozilo, že se nahlas rozesměje. "Můžeš se poklonit svému císaři a odpřisáhnout mu věrnost, lorde Lujane z domu Lujan."

Lujan, kterému se ještě nikdy nestalo, že by neměl po ruce pohotovou odpověď, jen otvíral naprázdno ústa jako ryba. Uklonil se a nějakým zázrakem se mu podařilo důstojně sestoupit ze schodů. Ale když se na jejich úpatí opět setkal s paní Marou, v koutcích očí se mu podezřele třpytilo.

"Má paní," řekl chraptivě a v jeho hlase stále zněla nevíra v to, co právě slyšel.

Mara kývla hlavou. "Můj lorde." Chtěl začít protestovat proti tomuto oslovení, ale ona uchopila jeho ruku, zvedla ji a vložila mu do dlaně tri svitky. Pouze jeden z nich byl převázán zlatými císařskými stuhami. Stuhy na dalších dvou byly

zelené a na jejich pečeti se skvěl znak Šatry domu Acoma.

Mara se usmála. "Můj první rekrute, nejodvážnější ze všech Šedých válečníků, kteří přísahali věrnost domu Acoma, a můj nejstarší žijící příteli: formálně ruším tvou přísahu natami domu Acoma a jsem šťastná, že odcházíš, aby sis nyní vytvářel svůj vlastní osud. Dnes se zrodil velký dům. K titulu vládnoucího lorda, který ti uznal za vhodné udělit náš císař, ti jako výraz vděčnosti přidávám dary domu Acoma." Pevně stiskla Lujanovu ruku. "Za. prvé: dům Lujan získává vlastnické právo na statek u Sulan-Qu, který jsem kdysi zdědila. Všechny pozemky, dobytek a majetky, jež k němu náležejí, jsou nyní tvé, abys je řídil a spravoval pro své dědice. Tamější posvátný háj bude znovu vysvěcen jako místo, kde spočine natami tvého domu."

"Má paní," zajíkl se Lujan.

Mara se nenechala přerušit. "Můj lorde, jako paní z Acoma ti zároveň s tímto statkem postupuji pět set válečníků. Budou mezi nimi všichni, kdo ti přísahali věrnost ve tvé družině šedých válečníků. Zbytek si vybereš sám z těch, kdo ti budou chtít sloužit v kasárnách na statku u Sulan-Qu."

Lujan se konečně vzpamatoval natolik, že se mu vrátil i uličnicky úsměv. "Bohové," zamumlal, "až tohle chlapi uslyší. Začínali tím, že ukradli dvě needry, abychom měli co jíst, a teď z nich budou důstojníci mého vlastního domu!" Málem by porušil protokol hlasitým smíchem, ale Mara se dotkla posledního svitku v jeho dlani, a upoutala tak opět jeho pozornost.

"Nabízím ti také čestné místo v klanu Hadama, pokud si to budeš přát," zakončila. "Kdyby byl Keyoke ještě naživu, řekl by, že si vedeš dobře. Po mém bratru Lanokotovi přijal za syna svého srdce Papewaia. Ty ses stal jeho nejmladším synem... a nakonec také tím, na něhož byl nejpyšnější."

Lujan pocítil hluboký žal nad ztrátou starého muže, který se k němu vždy choval čestně a který jako první rozpoznal a odměnil jeho velitelské schopnosti. Jakoby v poctě svému bývalému důstojníkovi si Lujan přitiskl svitky k čelu a s hrdostí přijal jejich obsah. "Jsi příliš laskavá," řekl tiše Maře. .Jestli si všichni zloději needer v této zemi uvědomí, jak daleko to mohou dotáhnout, staneš se vládkyní polepšených darebáků." Pak zvážněl a uklonil se. "V mém srdci navždy zůstaneš mou paní, pani Maro. Jako barvy domu Lujan si vyberu šedou a zelenou: šedou jako symbolickou připomínku toho, odkud jsem vzešel, a zelenou na paměť mé služby domu Acoma, která mě dovedla až k vrcholu cti."

"Barvy domu Lujan jsou šedá a zelená!" vykřikl herold stojící u úpatí schodiště, aby všichni lordi slyšeli a zapamatovali si to.

Mara se potěšené usmála této pozornosti. "A teď jdi!" zašeptala svému dvornému bývalému důstojníkovi. "Dodrž slib, který jsi mi dal v Čakaze. Ožeň se s dobrou ženou, měj hodně dětí a žij až do bílého stáří."

Lujan jí vesele zasalutoval, otočil se a pochodoval zpět řadami sobě rovných, zatímco Císařský bílý po císařově pravici si tiše mumlal: "Vsadím se, že to půjde okamžitě oslavit a za hodinu bude zpitý do němoty."

Justin vzhlédl do Arakasiho důvěrně známé tváře. "Přestaň bručet. Však na tebe taky dojde."

Vrchní špeh domu Acoma se na svého mladého pána podezřívavě zadíval, ale Justin odmítl svůj výrok upřesnit. S nehybnou tváří upíral zrak přímo před sebe. Ne všechna císařská prohlášení budou dnes stejně radostná jako Lujanovo povýšení do šlechtického stavu. Justin pokynul svému heroldovi a vzápětí se síní neslo jméno Hokanua ze Šinzawai.

Nemálo vládnoucích lordů si vyměnilo pohledy, v nichž se objevil záblesk žárlivosti. Paní Mara tvrdila. Že bude spravedlivou regentkou, ale teď, jak nejeden předpokládal, projeví svou úplatnost a svěří svému manželovi nějaký vysoký úřad.

Ale Hokanu kráčel k císařskému stupínku s kamennou tváří. Nevypadal ani potěšené, ani znepokojeně, pouze přísně neutrálně, když předstupoval před Nebeskou záři.

Uklonil se Justinovi; ale když vstal, obrátily se jeho oči k paní Maře. Ani ona nevypadala, že by ji pozornost jejího manžela obzvlášť potěšila. Ještě bledší než obvykle zachovávala přísně formální postoj a dívala se jakoby někam daleko, když Jeho císařské Veličenstvo začalo mluvit.

"Ať všichni přítomní slyší a poslouchají: váš císař učinil, co musel učinit pro Dobro Impéria. Po včerejším obřadu v Juranově chrámu bylo řádně zaznamenáno, že dítě jménem Kasuma bylo jeho otcem předáno domu Acoma, aby se stalo jeho dědicem." Justin se odmlčel, polkl a se zmužilostí neodpovídající jeho věku přiměl svůj hlas znít pevně. "Tento Čin přitáhl naši pozornost k domu Šinzawai, který zůstal bez dědiců. Proto paní Mara, jež byla Hantukamovým knězem označena za neplodnou, žádá o rozvod." Justin sklopil oči a znepokojeně si prohlížel své sandály. "Jako Nebeská záře jsem pro Dobro Impéria uznal za vhodné její žádosti vyhovět."

V přeplněné síní se zvedla vlna šumu.

Hokanuův výraz se nezměnil. Pouze v jeho očích, upřených do Mařiných, se zračil němý výkřik bolesti.

Justin zápěstím ztlumil zvuk, který zněl, jako kdyby po-potáhl nosem. "Dům Šinzawai je příliš velký a příliš důležitý pro Impérium, než aby se vystavoval nebezpečí vnitřních sporů tím, že zůstane bez dědice. Já jako císař tímto nařizuji lordu Hokanuovi, aby si záhy našel vhodnou nevěstu a oženil se za účelem zplození vlastních dětí."

Byla to Mara, kdo sestoupil ze schodů, aby Hokanuovi předal listinu s potvrzením rozvodu, opatřenou císařskou pečetí. Nejdříve ji doprovázelo ohromené ticho a pak šepot: protože všichni mohli vidět, že svého lorda stále miluje. Její oběť umlčela malicherné myšlenky dokonce i těch nejctižádostivějších vládnoucích lordů. Nebyla taková, za jakou ji považovali, nýbrž skutečný Ochránce Impéria, jednající nesobecky bez ohledu na osobní bolest.

Bývalá manželka a manžel se setkali pod schodištěm. Vystaveni mnoha pohledům si nemohli dovolit vrhnout se s pláčem jeden druhému do náručí. Mara za to byla vděčná. Pouze hrdost jí bránila v tom, aby nezačala křičet, že své rozhodnutí odvolává. Její srdce odmítalo tuto krutou volbu. Toužila vrhnout se k Hokanuovým nohám a prosit ho, aby odmítl převzít listinu, kterou uslzený Justin ráno podepsal.

Neměla v úmyslu cokoliv říkat, ale slova z ní vylétla téměř proti její vůli. "Musela jsem! Dobří bohové, stále tě miluji,

ale tohle bylo -" Umlkla a snažila se potlačit slzy.
"Muselo to být," odpověděl Hokanu hlasem stejně roztřeseným, jako byl její. "Impérium vyžaduje, abychom byli silní."
Jeho jasné pochopení nezbytného bylo jako meč, který zasazuje ránu, jako dar, který hrozil podkopat veškeré její odhodlání. Mara svírala svitek s obsahem krutých slov, jako kdyby jej měla přilepený ke kůži.
Hokanu jí jemně vytáhl listinu z dlaní. "Vždy budeš mou paní," řekl tiše. "Budu vychovávat syny, které mi dá jiná žena, ale mé srdce bude vždy náležet tobě." Ruce se mu třásly tak, až se zlaté stuhy začaly třepotat a pableskovat. Oči mu ztvrdly odměřeností a bolestí, když si vzpomněl na Hantukamova kněze, který ho kdysi obvinil z toho, že svou paní miluje přespříliš a na úkor sebe samého. Až nyní Hokanu s hořkostí pochopil rozsah této pravdy. Jeho starost o Maru způsobila, že téměř ponechal dům Šinzawai napospas osudu.
Impérium s nelibostí pohlíželo na každou slabost, obzvlášť pokud byly její příčinou city. Mara měla pravdu, přestože ji její žádost v hodině jejich triumfu zraňovala stejně jako jeho. Rozpoznala nutnost jejich rozchodu; a on sám ji v jejím rozhodnutí nevědomky podpořil svým tvrdohlavým postojem ve věci Kasumina dědictví.
Jeho východisko bylo jasné, třebaže bolestné. Musí přijmout ihned, jinak ho opustí odvaha. I on musí podstoupit oběť pro Dobro Impéria. Jedním prstem něžně nadzvedl Mařinu bradu a přiměl paní podívat se mu do očí. "Neodcizuj se mi, paní Ochránce," požádal ji tiše. "Budeš u mne kdykoli vítána a v mém srdci zůstaneš vždy na prvním místě."
Mara polkla, neschopna promluvit. Hokanuovo neomylné porozumění si jako vždy získalo její srdce. Bude jí chybět jeho uklidňující společnost i něžná pečující přítomnost v jejím loži. A přesto i ona věděla: pokud by mu nevnutila toto řešení, zemřel by bez syna, bez dědice. On sám by nikdy nepřekonal svou jemnost, a kdyby ona za něj neučinila jediné správné, byť nelítostné rozhodnutí, dopustila by se zločinu proti lidskosti.
"Miluji tě," zašeptala nehlasně.
Ale on už se ukláněl a odcházel krokem stejně pevným, jako kdyby pochodoval do bitvy.
Přihlížející lordi byli naplněni úctou. Hokanuova odvaha je pokořila; a Marinou tichou bolestí se do jednoho cítili zahanbeni. Impérium vstupovalo do období nového řádu a zdálo se, že pozoruhodný pár, který stál u počátku jeho znovuzrození, se všem stane zářným příkladem. Ti, kdo vítali změny s odporem, byli nuceni svůj postoj přehodnotit.
Právě se stali svědky projevu nejvyšší cti. Nepřijmout za své hodnoty představované paní Marou a lordem Hokanuem bude znamenat upadnout do hanby.
Na zlatém trůnu chlapec, který se právě vzdal milovaného otce, spolkl hroudu, jež se mu usadila v hrdle. Pohlédl na svou manželku Jehilii a polkl ještě jednou. Pak napřímil ramena, která se náhle zdála být příliš schýlená pod váhou císařského pláště, a pokynul svému heroldovi.
Další, kdo měl předstoupit, byla Mara z Acoma, Ochránce Impéria.
Nejdřív se zdálo, že vůbec neslyší; její oči zůstávaly upřeny na prázdnou uličku mezi řadami lordů, kudy před okamžikem odešel Hokanu. Pak se i ona napřímila, vystoupila po schodech na vysoký stupínek a uklonila se Nebeské záři.
Justin nechal nacvičených řečí. Nedokázal se přizpůsobit nezvyklým frázím. "Matko!" zvolal a rty mu zkřivil uličnický úsměv. "Ty, která jsi předčila všechny dřívější Ochránce Impéria ve službě Národům..." Justin se odmlčel a Jehilia ho loktem šťouchla do Žeber. Překvapeně se na ni ohlédl a pokračoval: "Staneš se naší regentkou pro období naší vlády, než dosáhneme věku dvaceti pěti let."
V audienční síni se ozval zdvořilý potlesk, který mohutněl, až čestná stráž domu Acoma začala provolávat slávu. Postupně se k ní připojili i Císařští bílí, válečníci domu Šinzawai a pak i jeden vládnoucí lord po druhém, až nakonec všichni svým voláním vzdávali čest paní Maře. Justin mával rukama, aby obnovil pořádek, ale trvalo dlouho, než se dav uklidnil. Mladý císař tedy ještě do zdráhavě utichajícího hluku zvolal: "Rozhodli jsme se, paní Maro, největší mezi Ochránci Impéria, vytvořit pro tebe nový titul." Justin vstal a zvedl paže. .Jmenujeme paní Maru Správcem Impéria!"
Hluk se stal nesnesitelným. Mara, na niž byly upřeny všechny obdivné pohledy, vypadala ohromeně, potěšené i zarmouceně.
Nikdy neusilovala o moc nebo veřejné pochlebování. Všechno, co dělala, podstupovala jen proto, aby zachovala jméno své rodiny.
Jak zvláštní bylo, že bohové řídili její osud tak, že se nakonec její rodinou staly všechny Národy a její syn, dítě barbarského otroka, získal trůn a titul Nebeská záře.

Zvědavost lorda z Keda, týkající se tajemného muže oblečeného v brnění Císařské bílé stráže, byla ukojena až odpoledne, kdy mladý císař svolal do své soukromé pracovny poradu úzkého kruhu nejbližších rádců.
Pracovna nebyla žádný malý pokojík, ale rozlehlá síň, zářící zlacenými přepážkami a ozdobená starodávnými malbami. Justin se na poradu převlékl do zlatem vyšívaného roucha, které si vypůjčil z garderoby svého předchůdce. Protože na jeho chlapecké tělo bylo trochu velké, měl je na lemech a ramenou zabrané a sešpendlené vzácnými kovovými špendlíky.
Lord z Keda vstoupil. Uklonil se před nízkým stupínkem, kde na vrstvě polštářů seděl mladý císař, a pak se se zájmem rozhlédl po ostatních přítomných.
Paní Mara byla stále oblečena do smuteční rudé. Vedle ní stál onen záhadný strážce s vlasy vlhkými z koupele. Jeho hubené vzpřímené tělo už nevězelo v bílém brnění, nýbrž bylo oblečeno v těžko popsatelném rouše s úzkými zelenými lemy. Muž měl naprosto bezvýraznou tvář a citlivé ruce, úhledně složené v klíně. Pouze jeho oči prozrazovaly pronikavý intelekt a jejich pozornému pohledu nic neuniklo. Ten chlapík bude bystrý, napadlo lorda z Keda; uměl odhadovat lidi. Tenhle bude dobře reagovat ve vypjatých situacích, přestože nyní působil dojmem, jako by si od všech lidí ve své přítomnosti udržoval jistý odstup.

Mara si povšimla zkoumavého pohledu lorda z Keda. "Dovol, abych tě seznámila s Arakasim, vzácným služebníkem domu Acoma, který je hoden naší nejvyšší úcty."

Zájem lorda z Keda ještě vzrostí. Tento nepopsatelný muž s téměř nelidskou všímavostí: mohl by to být ten bájemi opředený vrchní špeh, díky němuž byl dům Acoma tak skvěle informován?

Odpověděl mu přímo onen muž, jako by dokázal neomylně vyčíst myšlenky lorda z Keda z proměny výrazu jeho tváře. "Vzdal jsem se svého předchozího místa," přiznal a jeho hlas zněl jako samet otírající se o kámen. "Kdysi jsem byl vrchním špehem domu Acoma. Pak jsem zjistil, že život sám o sobě v sobě skrývá mnohem více záhad než všechny intriky vymyšlené lidmi."

Lord z Keda se zamyslel nad tímto pozoruhodným prohlášením, udiven člověkem, který je pronesl.

Ale císař, kvůli němuž se shromáždili, byl příliš mladý, aby ocenil jemné nuance. Netrpělivě se mračil na svých vyšívaných polštářích a pak zatleskal na svého domácího posla. "Ať přivedou vězně."

Vstoupili dva Císařští bílí, kteří mezi sebou drželi štíhlého muže s okousanými nehty a prohnanýma očima. Lord z Keda poznal Čumaku, bývalého prvního rádce lorda Jira z Anasati.

Císařský kancléř se zamračil a podivil se, proč byl pozván na tuto soukromou poradu, když jeho úřad nemá nic společného se soudnictvím. Rozhodně se necítil být povolán k tomu, aby vznášel obvinění z velezrady.

Protože lord Jiro bezpochyby stál v pozadí vraždy císaře Ičindara; Oaxantucan převzal obléhací stroje a Oaxantucanova vojska byla připravena podpořit Anasatiho při jeho pokusu uchvátit trůn. Čumaka do toho musel být zapleten; s největší pravděpodobností byl vražedný plán jeho vlastním dílem.

Mara odpověděla na jeho rozpačitost. "Byl jsi sem povolán jako svědek," vysvětlila klidně a obrátila se k Čumakovi, který se právě hluboce ukláněl císaři. Ihned poté se uklonil i Maře a zamumlal: "Vznešená paní, slyšel jsem o tvé pověsti. Vydávám se ti na milost a pokorně tě prosím, abys zachovala můj život."

Lord z Keda se zamračil. Tento muž byl rádcem lorda Jira; určitě měl prsty i ve vraždě Hokanuova otce, stejně jako v pokusu otrávit paní Maru.

Že to věděla i Mara, poznal z výrazu její tváře. Rysy kolem jejích úst se stáhly potlačovanou bolestí: kdyby nebylo pletich tohoto muže a téměř úspěšného pokusu připravit ji o život, mohla by stále být schopna počít dítě a manžel, jehož byla nucena se vzdát, by zůstal po jejím boku.

Čumaka před ní stále klečel se skloněnou hlavou a lehce se třesoucíma rukama. Zdálo se. Že jeho pokora je hluboce upřímná.

"Justine," řekla Mara tichým chraplavým hlasem.

Chlapec na svou matku vrhl pohled, v němž se skrýval vzdor.

Mara se nadechla, ale byl to Arakasi, kdo namísto ní oslovil chlapce.

"Veličenstvo," řekl tónem, který skřípal jako zrezivělý kov. "Je čas na nenávist a čas na shovívavost. Nabádám tě, abys rozhodoval jako muž i jako císař. Vol moudře. Tento muž, který tě nyní prosí o milost, je nejnebezpečnějším protivníkem, jakého jsem kdy poznal. Už jsi odpustil všem ostatním nepřátelům, ale tento musí být posuzován zvlášť. Odsuď ho k smrti, pošli ho do doživotního vyhnanství, nebo mu dovol, ať ti odpřisáhne věrnost, a přijmi ho do svých služeb. Je příliš nebezpečný na to, abys ho nechal svobodně běhat po Impériu."

Justin nakrčil ryšavé obočí. Přemýšlel usilovně a dlouho. "Nemohu se rozhodnout," řekl nakonec. "Matko, tento muž je zodpovědný za více bolesti než kdokoli jiný. Předávám jeho život do tvých rukou, abys rozhodla podle svého uvážení."

Paní ve smutečním oděvu se pohnula. Pozorovala řídnoucí vlasy na temeni muže, který se krčil u jejích nohou. Trvalo dlouho, než promluvila. "Vstaň, Čumako."

Vězeň uposlechl. Všechna jeho prohnanost zmizela. Pohlédl na paní, která měla určit jeho osud, a podle odevzdanosti v jeho očích všichni v místnosti poznali, že neví o žádném důvodu pod nebesy, kvůli kterému by mu měla odpustit.

"Jak si má paní přeje," zamumlal dutým hlasem.

Mara do něj zabodla pronikavý pohled. "Odpověz mi na svou čest a přísahej u svého ducha, který bude připoután ke Kolu života, až jeho pozemské bytí skončí, že budeš mluvit pravdu: proč jsi to udělal?"

Neupřesnila, na který z jeho zločinů se ptá. Možná že jmenovat každý zvlášť pro ni bylo příliš bolestné. Nebo lstivě ponechala výběr na Čumakovi, aby z jeho volby mohla uhodnout jeho hlubší pohnutky.

Čumakův ostrovtip vyprchal. S povzdechem jí přiznal vítězství. Stejně jako se ona otázala, i on jí odpověděl obecně. A poprvé ve svém dlouhém neupřímném životě mluvil čistou pravdu. "Protože jsem sloužil svému pánu, částečně. Ale hlavně z lásky k Velké hře, má paní. V tomhle jsem sloužil sobě, nikoli Jirovi nebo před ním Tecumovi. Byl jsem oddaný domu Anasati, ano, ale také ne; dělal jsem, co si přál můj pán, ale potěšení z politických machinací bylo vždy mou vlastní soukromou věcí. Ty jsi byla to nejlepší, co bohové seslali na tuto zemi, a porazit tě" - pokrčil rameny - "by byl ten nejskvělejší triumf v dějinách Velké hry."

Arakasi do sebe vtáhl vzduch mezi zuby. Příliš jasně pochopil slova protivníka, který se více než kdokoli jiný přiblížil tomu, aby ho porazil v uskocích a důvtipu, vraždění a pletichách.

"To byl můj omyl," zamumlal, jako by byl s Čumakou sám. "Předpokládal jsem, že všechno děláš pro čest svého pána. A na tom jsi mě skoro dostal: tvé pohnutky pramenily výhradně z tvého srdce a Jirova čest mohla jít ke všem démonům."

Čumaka pomalu přikývl. "Zvítězit, ano, to byl vždy cíl. Čest pána je ve vítězství." Otočil se zpět k paní Maře. "Nikdo to nechápe lépe než ty, paní. Protože vítěz určuje, co je čest a co není." Umlkl a čekal na svůj ortel.

Správkyně Impéria sevřela ruce v pěsti. Když nakonec promluvila, nehovořila sama za sebe. "Sloužil bys Impériu, Čumako?"

V očích bývalého prvního rádce domu Anasati se zablesklo. "S radostí, paní. Navzdory přísahám poslušnosti a

oddanosti mnoho z těch, kteří dnes pijí víno na tvé hostině, budou zítra spřádat plány na tvé svržení. Ochránit toto nové Impérium před rozpadem bude největší výzva, jaké může člověk čelit."

Marin pohled se přesunul na Arakasiho. "Předal bys svou výzvědnou síť s důvěrou tomuto muži?"

Vrchní špeh domu Acoma přimhouřil oči a se sotva patrným zaváháním odpověděl: "Ano. Jsem přesvědčen, že bude umět řídit mé muže lépe než já. Díky pýše na svou práci jim zajistí větší bezpečí, než jsem kdy dokázal já, a to i předtím, než jsem ztratil jistotu."

Mara přikývla. "Myslela jsem si to. Ty jsi nalezl své srdce. Nemusíme se obávat, že by se něco podobného stalo Čumakovi. Žádné nemá, jen svou práci."

Obrátila se k Čumakovi. "Složíš přísahu, že budeš sloužit Impériu jako vrchní špeh. Trest za své zločiny proti Impériu si odpykáš tak, že budeš sloužit své nové Nebeské záři až do posledního dechu. Lord z Keda je svědkem." Čumaka se s úžasem zahleděl na ženu, která měla tak velké srdce, že mu odpustila i přesto, jak obrovský žal jí způsobil, a když jeho nevíra začala ustupovat počínající radosti, zjistil, že propásl příležitost jí poděkovat. Pokynem ho předala do péče lorda z Keda, který měl přijmout jeho přísahu věrností.

Když Císařští bílí s kancléřem a novým vrchním špehem odešli. Mara, Justin a Arakasi v místnosti osaměli. Mara upřela pohled na pozoruhodného muže, který už vystupoval v tolika přestrojeních, od nejubožejšího žebráka až po válečníka ve zlatě zdobeném brnění po Justinově boku. Za vše, čeho dosáhla, částečně vděčila jemu. Jeho schopnost vnímat bez předsudků jí posloužila více než oddanost, více než povinnost, více než poklady a bohatství. "Zůstalo ještě jedno neobsazené místo," řekla nakonec a na jejích rtech se objevil slabý úsměv. "Přijmeš plášť císařského prvního rádce? Pochybuji, že by existoval druhý natolik pohotový člověk, aby zabránil Justinovi v darebáctvích."

Arakasi ji obdařil překvapivě bezprostředním úsměvem. "Co si myslí Justin?"

Mara a její bývalý vrchní špeh pohlédli na chlapce, který se náhle tvářil velmi schlíple.

"Myslí si, že jeho rošťárnám tím nadobro odzvoní," usoudila Mara. "Čímž se věc řeší. Přijímáš, Arakasi?"

"Jsem poctěn," odpověděl vážně. A pak se i jeho tvář rozzářila radostí. "Víc než to: jsem potěšen."

"Tak se připrav na to, že se svých povinností ujmeš zítra ráno," zakončila Mara. "Dnešní večer máš volný, abys mohl vyhledat svou paní Kamlio."

Arakasi nakrčil jedno obočí ve výrazu, který u něj nikdy předtím nikdo neviděl.

"Co se stalo," zeptala se Mara jemně. "Ta dívka tě odmítla?"

Arakasi se zadumal. "To ne. Ve skutečnosti souhlasila s tím, že se jí smím dvořit - na bývalou kurtizánu najednou až příliš lpí na dodržení všech společenských pravidel. Její nálada je stále proměnlivá, ale už to není to vzdorovité dítě, které jsi s sebou vezla do Thurilu." Potřásl hlavou, jako by si nevěděl rady. "Teď, když objevila svou hodnotu, vyvstává otázka, jestli jsem já vhodný nápadník pro ni."

.Ale jsi," ujistila ho Mara. "Viděla jsem to. Nepochybuj o tom." Pak se důkladněji podívala na člověka, jehož myšlenky ji podnítily k dosažení nových výšin. "Chceš mě požádat o laskavost," uhodla.

Arakasi vypadal neobvykle ustaraně. "V podstatě ano, chci."

"Tak ven s tím," řekla Mara. "Pokud je to v mé moci, je tvá žádost už předem splněna."

Muž v prostém, zeleně lemovaném rouchu, který měl brzy obléknout zlatobílý háv císařského úředníka, se plaše usmál. "Chtěl jsem tě požádat, abys Kamilo zařídila službu u Isašani z Xacatecas," vyhrkl nakonec překotně.

Mara se hlasitě rozesmála. "Skvělé!" řekla, když popadla dech. "Samozřejmě! Nikdo, ať muž či žena, ještě neodolal kouzlu paní vdovy z Xacatecas. S Kamlio si snadno poradí a ty získáš dokonale připravenou manželku."

Arakasimu se zablesklo v očích. "Určitě se z ní brzy stane manipulátorka, jaké se ani já nevyrovnám."

Mara mávla rukou. "Potřebuješ chytrou ženu, která se postará, aby ti nezlenivěl mozek," řekla vesele. "Teď běž a řekni paní Isašani, že má před sebou nejtěžší úkol, s jakým se kdy jako dohazovačka setkala. Ujme se ho s potěšením, tím Jsem si jista."

"Proč?" zeptal se Justin okamžitě poté, co se Arakasi uklonil a jako obvykle bezhlučně odešel. "Copak se všechny ženy baví tímhle způsobem?"

Správkyně Impéria si povzdychla a obrátila pozornost ke svému synovi, jehož upřímnost často působila rozpaky, protože měl schopnost otevřeně se vyjadřovat o věcech, o nichž však nebylo vhodné hovořit ve společnosti, což obvykle končilo jeho rudýma ušima. "Navštiv harém svého předchůdce a uvidíš sám," řekla. Pak, když se v Justinových očích rozhořely uličnické ohníčky, spěšně dodala: "Ačkoliv na druhou stranu tato část tvé výchovy může počkat, až vyrosteš. Jsi příliš po svém otci, než abys byl v tak choulostivém věku jen tak vpuštěn mezi soupeřící ženy."

"Co tím myslíš?" dožadoval se Justin.

Mara se na svého syna nepřítomně usmála. "Až budeš starší a já už nebudu tvou regentkou, uvidíš sám."

Zahrada byla opuštěná; stinnou zeleň obklopovaly záhony květin a fontánky. Mara a Hokanu kráčeli bok po boku po cestičce a hledali klid. Občas promluvili, ale většinou je zahalovalo mlčení. "Budeš mi chybět," načal najednou Hokanu skličující téma.

"Ty mně také," odpověděla Mara rychle, dokud ještě mohla mluvit, protože cítila, jak se jí stahuje hrdlo. "Víc, než dokážu vypovědět."

Hokanu se statečně usmál. "Určitě jsi přiživila klevety a dala paní Isašani podnět k přemýšlení. Teď už pilně píše dopisy a já se budu muset potýkat s výsledky jejího dohazování."

Mara se pokusila přijmout jeho žertování s úsměvem. "Jsi nejlepší muž, jakého si žena může přát za manžela. Dáváš svou lásku bez podmínek. Nikdy ses nesnažil zadržet mě před mým osudem."

"To by nedokázal žádný muž," přiznal Hokanu trpce. Nevyslovený zůstal jeho hněv na práci Jirových vrahů: kdyby nebylo odporného jedu, neztratil by jedinou ženu, s níž byl schopen prožívat takové duchovní souznění.

Mara utrhla bílý květ a Hokanu jí ho něžně vzal z roky. Stejně jako už jednou dříve jí ho vetkl do vlasů. Jejich čerň narušovaly stříbrné prameny, které ladily s barvou okvětních plátků.
"Dal jsi mi krásnou dceru, která půjde v mých šlépějích," řekla Mara. .Jednou bude mít bratry, tvé syny."
Hokanu dokázal jen přikývnout. Po dlouhé chvíli vyplněné pouze chůzí řekl: "Je v tom jistý půvab, že po tobě přijde Kasuma jako vládnoucí paní." Hořkosladce se usmál. "Naše dcera. Můj otec by byl potěšen, kdyby věděl, že naše děti budou vládnout dvěma velkým domům."
"On je," ozvalo se za nimi.
Lord a paní se překvapeně otočili. Fumita, zahalený v tajemné černi, se oběma uklonil. "Víc, než si myslíš..., můj synu." Neřekl to stísněně, nýbrž se radostně přihlásil ke svému příbuzenství, jak nyní změněný status Shromáždění umožňoval. Mágova strohá tvář se rozzářila úsměvem. "Paní Maro, vždy jsem tě považoval za svou dceru." Pak zvážněl, aby předal oficiální poselství. "Byl jsem vyzván, abych informoval Velkého Správce, že Shromáždění zvolilo. Rozhodnutí bylo zdráhavé, ale nakonec se mágové usnesli podřídit se novým zákonům, zavedeným v Impériu císařem Justinem."
Mara uctivě sklonila hlavu. Napůl očekávala, že po splnění svého poslání Fumita zmizí tak rychle, jak se objevil.
Ale jako kdyby jeho přiznání příbuzenského vztahu k synovi otevřelo stavidla změn, tentokrát se mág zdržel. "Můj synu, má dcero, přeji si, abyste oba věděli, že vaše odvážné činy došly uznání. Přinesli jste čest domům Acoma i Šinzawai. Jen bych byl rád, kdyby se toho dožil můj bratr, Hokanuův adoptivní otec."
Hokanu si udržoval na tváři netečný výraz, ale Mara cítila jeho velkou hrdost. Nakonec i jeho válečnickou masku rozbil zářivý úsměv, který se ihned zrcadlově odrazil na Fumitově obličeji. "Myslím, že žádný z potomků domu Šinzawai není mistrem v dodržování tradic," poznamenal mág. Obrátil se k Maře a dodal: "Asi vůbec netušíš, jak těžké pro nás mágy někdy bylo vzdát se života, jaký jsme znali předtím, než byly rozpoznány naše schopnosti. A ještě horší to bylo pro takové jako já, kteří už byli dospělí a měli rodiny, když se projevila jejich moc. Někdy si myslím, že tajemství Shromáždění zmrzačila naše city. A to byla tragická chyba. Museli jsme se zbavit svých pocitů a následkem toho jsme nedokázali poznat, že naše jednání je kruté. Tato osvěžující změna způsobila, že se v nás opět probudila lidskost. Nakonec Shromáždění dozraje natolik, že bude s vděčností žehnat památce paní Mary."
Správkyně Impéria objala mága s důvěrností, jaké by se dříve nikdy neodvážila. "Navštěvuj císařský dvůr často, Fumito. Tvoje vnučka musí vyrůstat v radosti, že zná svého dědečka."
Fumita se rázně uklonil, jako by ho znepokojil náhlý příliv citů spojených s obnovou rodinných svazků. V příštím okamžiku zmizel a ponechal Maru a Hokanua o samotě, aby si mohli užít poslední okamžiky společného soukromí.
Fontánky zpívaly a květiny prosycovaly svou vůní podvečerní vzduch. Páže, které k nim přiběhlo, jim připadalo jako vetřelec, když se uklonilo a oznámilo: "Má paní. Nebeská záře si žádá přítomnost svého otce a Správkyně Impéria na své poradě."
"Politika," povzdechla si Mara., Je to tanec, co řídí naše kroky, nebo tančíme podle své vůle?"
"Je to tanec, co ovládá nás, samozřejmě," usmál se Hokanu. "Jinak bych tě nikdy nepustil z náručí, paní." Pak se otočil a nabídl své bývalé manželce rámě. S důstojností, pramenící z nesmírné odvahy a neotřesitelného vnitřního pokoje, ji vedl k císařskému paláci a její nové úloze regentky a Správce Impéria.

Epilog

OPĚTOVNÉ SETKÁNÍ

Herold udeřil na gong.
Paní Mara, Správce Impéria, si poposedla na zlatě lemovaném polštáři, který ovšem nedokázal příliš změkčit chladný mramor jejího oficiálního sedadla na císařském stupínku. To bylo možná méně honosné než Justinův zlatem vykládaný trůn, ale nikoli méně nepohodlné. Za dva roky, po které dohlížela na Justinovy veřejné povinnost, si na ně ještě nezvykla.
Mařiny myšlenky se roztoulaly. S tím, jak Justin získával na zlatém trůnu zkušenosti, stále sebejistěji zvládal svou roli při Dni proseb. Měl nadání své matky vidět věci ve všech souvislostech a po svém otci zdědil schopnost proniknout přímo k jádru problému. Mara seděla po jeho boku spíše jako rádkyně než regentka; někdy se při dlouhých hodinách císařských porad pohroužila do vzpomínek, důvěřujíc Justinovi, zejí dá vědět, kdyby bylo potřeba její pozornosti.
Podle šikmých slunečních paprsků pronikajících kupolí ve velké audienční síni poznala. Že brzy nastane soumrak. Den proseb se konečně blížil k závěru. Několik posledních prosebníků přistoupilo k zábradlí na podlaze pod schodištěm ke

trůnu. Mara odolala pokušení protřít si oči, když Justin, dvaadevadesátkrát císař, vyslovil tradiční formuli, jíž oznamoval příchozímu, zeje připraven ho vyslechnout.

"Lorde Hokanu ze Šinzawai, věz, že prostřednictvím našeho ucha ti naslouchají uši bohů." Justinův hlas přeskakoval do barytonu, jakým bude mluvit v dospělosti, ale radost z příchodu adoptivního otce způsobila, že se zapomněl začervenat nad svými přechodnými potížemi s řečí. "Nebesa nás potěšila tvou návštěvou a my tě rádi vítáme."

Mara se probrala ze zamyšlení. Hokanu je tady! Srdce jí poskočilo, když shlédla dolů, aby viděla, jak se mu daří. Od doby, kdy se jejich cesty naposledy zkřížily, uplynuly měsíce. Lord ze Šinzawai opustil dvůr, připomněla si, aby se staral o svou manželku, která čekala jeho dědice.

Dva dědice, byla Mara nucena se opravit, když císařský herold oznámil dvě jména a ona spatřila dvě novorozeňátka v náručí jejich otce. Za ním stála chůva a dvě služebné a vedle něj drobná hezká dívka, stydlivě klopící oči v přítomnosti svého císaře.

Justin se usmíval; dalším rysem, který zdědil po svém cizozemském otci, bylo odmítání tsuranského sklonu k zachovávání protokolu se ztuhlou tváří. Dnes už ho někteří mladší šlechtici začali napodobovat a přejímali jeho živou mimiku a upřímnou řeč, a stejně tak následovaly tuto módu i neprovdané dívky, většinou k nelibosti starších vládnoucích lordů. Justin velice necísařsky šťouchl svou matku loktem do žeber. "Matko, musíš při této příležitosti taky něco říct."

Mara nemohla. Dokázala se jen, blízka slzám, usmívat na šťastného otce. Děti byly překrásné, úžasné; když je nemohla porodit ona, děkovala bohům za to, že Elumanina plodnost naplnila nejvroucnější touhu jejího bývalého manžela. "Synové?" zmohla se Mara nakonec na zašeptání.

Hokanu mlčky přikývl. V jeho očích se zrcadlila její radost, ale i bolestný smutek. Chyběl mu Marin důvtip a potěšení z její společnosti. Elumani byla milá a jemná dívka, ale nevybral si ji kvůli pronikavému intelektu. Ale přesto mu dala to, co Mara nemohla: dům Šinzawai měl nyní zaručeno pokračování své linie. Hokanu měl své chlapce a ti, až vyrostou, mu nahradí mužské přátelství, o něž přišel.

Císařský herold si odkašlal. "Lord Hokanu ze Šinzawai představuje Nebeské záři své dědice, Kamatsua a Mara."

Justin vyjádřil oficiální uznání dětí. "Ať vyrůstají v radosti a síle a provází je požehnání nebes."

Mara našla hlas. "Jsem šťastná za vás oba. Paní Elumani, jsem obzvlášť polichocena a pyšná." Odmlčela se, hluboce dojata neočekávaným darem, že jedno z Hokanuových dětí bylo pojmenováno po ní. Musela se velmi přemáhat, aby se nerozplakala, když pokračovala: "Až vaši synové budou dost staří, ráda je uvítám v císařském paláci, aby se mohli seznámit se svou nevlastní sestrou Kasumou."

Drobná dívka s tmavě hnědými vlasy, stojící po Hokanuově boku, se půvabně uklonila. Stále ještě se neodvážila zvednout oči, ale tváře jí zrůžověly. .Jsem hluboce poctěna," řekla hlasem podobným sladkému ptačímu zpěvu. "Správkyně Impéria je velice laskavá."

Snad až příliš brzy se rodina lorda ze Šinzawai uklonila císaři na rozloučenou. Mara se smutně dívala za postavou v modrém brnění, která odcházela s grácií válečníka, již si tak dobře pamatovala. Pak ji přemohly city. Zvedla svůj obřadní vějíř a rozevřela si jej před obličejem, aby skryla slzy.

Synové pro dům Šinzawai: stali se splněným přáním, důležitým pro budoucnost Impéria. Dvojčata! Mara užasle zavrtěla hlavou. Zdálo se, jako by se nyní bohové předháněli v Štědrosti, aby odčinili ztrátu ubohého dítěte, které zemřelo ještě před narozením.

Její nynější osamělost byla bohatě vyvážena touto odměnou. Vídat se s Hokanuem a trávit s ním čas už nebylo možné a velmi ho postrádala, ale přijde doba, kdy se budou moci navštěvovat bez bolesti, protože základ jejich manželství tvořilo hluboké přátelství.

Gong se znovu rozezněl.

Hlas císařského herolda se rozlehl síní, aby ohlásil pravé dorazivšího vyslance Ostrovního království ze světa Midkemie.

Mara krátce pohlédla na skupinu přibližující se k zábradlí a rychle opět zvedla vějíř před obličej, protože se jí srdce znovu rozbušilo.

Nemohla vidět muže v cizozemském oděvu, aniž by nepomyslela na svého barbarského milence, který tak bouřlivě vtrhl do jejího života, aby ho navždy změnil. Tři z nich byli vysocí a štíhlí a jeden dokonce lehce napadal na nohu. Ta kulhavá chůze v ní opět vyvolala vzpomínky.

V duchu se napomenula. Příliš se dnes nechala rozcitlivět bývalými záležitostmi svého srdce. Připravila se přivítat muže, který bude cizinec, bude mluvit tsuransky s oním nosovým midkemianským přízvukem, a který, ač vysoký, nebude Kevin. Že tito muži nebyli oblečeni v otrocké šedi, ale spíše v jemném hedvábí a měkkém sametu se znakem Ostrovního království na svých důstojnických pláštích, nemělo význam. Mara odvrátila pohled, aby se vyhnula i takovýmto nepřímým připomínkám své osobní ztráty.

Vyslanec Ostrovů a jeho družina došli k zábradlí. Dvořan, který zde byl už několikrát, když zařizoval tuto výměnu oficiálních zástupců, baron Michael z Krondoru, oslovil dvůr. "Veličenstvo, je mi ctí představit ti vyslance Ostrovního království -" Náhlé ticho přimělo Maru podívat se jeho směrem.

Vyslanec zvedl ruku, aby si sňal klobouk a uklonil se způsobem obvyklým v jeho vlasti. Ale v tomto postoji strnul. Prsty mu zacláněly tvář. Přihlížející dvořané také znehybněli; několik z nejblíže se nacházejících Císařských bílých se snažilo skrýt úžas.

Pak barbarský vyslanec dokončil svůj pohyb a pomalu se uklonil, ale nespouštěl přitom oči z Justinovy tváře. Dvorem proběhla vlna šepotu. Mara se znovu podívala na nového vyslance a srdce se jí opět rozbušilo. Muž, který jí tolik připomínal ztracenou lásku, si nasadil svůj cizokrajný klobouk s bílým pérem a zlatou stuhou zpátky na hlavu. Mara si začala ovívat tvář, aby se po císařské Čtvrti nerozšířily klepy, že se císařská regentka bez zjevného důvodu poddala

záchvatům pláče. Slyšela, jak baron Michael dokončuje představování nového vyslance: "...z pověření Jeho Veličenstva Lyama, krále Ostrovů."

"Přistup blíž," vyzvala ho Nebeská záře chlapecky vysokým hlasem. Mara zaslechla pohyb, jak Císařští bílí ustoupili stranou a otevřeli branku v zábradlí, aby vyslanec krále Ostrovů mohl předat své pověřovací listiny.

Midkemian vystoupil na první schod. Měl obuty těžké vysoké boty a ozvěna jeho kroků se rozléhala ztichlou síní. Když došel až nahoru. Mara pečlivě zavřela vějíř.

Zůstal stát tři kroky před trůnem a ještě jednou se uklonil. Tentokrát si však ponechal klobouk v ruce, když se napřímil. Mara spatřila jeho tvář.

Unikl jí slabý výkřik. Profil onoho muže a jejího syna ve zlatobílém obřadním rouchu byly jako zrcadlové obrazy. Ale zatímco chlapcovy rysy byly jemné a teprve se v nich začínal objevovat náznak dospělé pevnosti, mužův obličej brázdily vrásky způsobené léty a sluncem. Kdysi rudé vlasy nyní prokvetly stříbrem a jeho doširoka rozevřené oči měly užaslý výraz.

Správkyně Impéria až nyní viděla jasně. Byla nucena se vyrovnat s tím, co všichni lordové dvora viděli už v okamžiku, kdy vyslanec vstoupil do síně. Pouze jeho klobouk, vysoké schodiště- a okamžik její slabosti, kdy se zbaběle skryla za svým vějířem byly příčinou toho, že se dozvěděla až jako poslední, kdo před ní vlastně stojí.

"Kevin," vydechla.

Arakasi jako císařský první rádce přistoupil, aby převzal pověřovací listiny. S úsměvem, který pro něj nebyl obvyklý, řekl: "Změnil ses."

Kevin se smíchem odpověděl: "Ty také. Nepoznal jsem tě bez převleku."

Arakasi sotva přelétl pohledem dokumenty, které právě převzal, a obráni se k Justinovi. "Veličenstvo, před tebou stojí vyslanec krále Ostrovů Kevin, baron královského dvora."

Justin přikývl a řekl: "Jsi vítán." Ale i jeho hlas prozrazoval, že on má také blízko k porušení etikety. Vždyť před ním stál jeho vlastní otec, o němž dosud jen slyšel.

Mara si přitiskla ruku k ústům, jako by se chtěla pojistit, že jí neuniknou žádná nepřipravená slova. Tento drobný pohyb způsobil, že se Kevin zachvěl. Jeho oči - o tolik modřejší, než si pamatovala - se k ní obrátily. Na důvěrně známé tváři, kterou léta přece jen příliš nezměnila, se svářil úsměv se zamračením. "Čekal jsem, že tě tu najdu," řekl chraptivým hlasem plným potlačovaných citů, který mohli slyšet pouze ti na stupínku. "Komu jinému v těchto národech by víc slušel titul Správce Impéria? Ale tahle tvoje Nebeská záře" - ukázal na Justina a pohled jeho jiskřících očí byl náhle pronikavý jako dýka - "paní, proč jsi mi to neřekla?"

Dvojice bývalých milenců by stejně tak dobře mohla být v rozlehlé síni sama.

Mara polkla. Příliš jasně si vybavila jejich poslední rozloučení: tento muž na ulici, spoutaný a zbitý, jak se bránil tomu, aby byl na její příkaz předán obchodníkům s otroky, kteří ho měli dopravit zpět do jeho vlasti.

Tehdy nebyla schopna promluvit. Nyní se jí slova náhle hrnula na jazyk. "Neodvážila jsem se ti to říct. Dítě by tě zadrželo na této straně Trhliny, a to by byl zločin proti všemu, co jsi mě naučil vyznávat. Nikdy by ses neoženil, nikdy bys nežil svůj vlastní život. Justin od začátku věděl, kdo je jeho otcem. Zlobíš se na mě?"

.Justin," zopakoval Kevin, jako by si to jméno zkoušel na jazyku. "Po mém otci?" Když Mara plaše přikývla, vrhl rozzářený pohled na chlapce, sedícího vzpřímeně na zlatém trůnu. Pak se znovu zachvěl. ‚Jestli se zlobím?"

Mara sebou trhla. Vždycky promluvil v nepříhodný okamžik a vždycky příliš hlasitě.

Podíval se na ni a ztišil hlas, přestože jeho tón nebyl o nic méně drsný. "Ano, zlobím se. Byl jsem okraden. Líbilo by se mi sledovat, jak můj chlapec roste."

Mara se začervenala. Neztratil nic ze své schopnosti vyvádět ji z míry. Zapomněla na pózu tsuranské netečnosti a začala se bránit. "Nikdy bys neměl další děti, kdybych ti to řekla."

Kevin se udeřil do stehna. I když se stále snažil mluvit tiše, jeho odpověď už bylo slyšet u úpatí schodiště. "Paní, co to pořád máš s těmi dětmi? Žádné nemám! Nikdy jsem se neoženil. Přijal jsem službu na dvoře prince Aruthy - víc než deset let jsem společně s barony ze Skalního Hradu a Severenu bojoval v pohraničí s gobliny a temnými elfy. Pak mě z ničeho nic povolali do Krondoru a řekli mi, že císař Tsuranuanni si přeje výměnu vyslanců a já že jsem pro tento úřad jako stvořený - jsem ze Šlechtické rodiny, ale vzhledem ke starším bratrům a asi tuctu synovců bez naděje na dědictví, a mluvím dobře tsuransky. A tak král vydal rozkaz - nebo spíše princ Arutha jménem svého bratra - a najednou jsem tady a klaním se před vlastním synem jako nějaká cvičená opice!"

Midkemianský vyslanec se otočil k císaři a upřeně se na něj zahleděl. Zloba z jeho hlasu téměř vyprchala, když se ptal: "Aleje mi podobný, že ano?" Usmál se a mrkl na Justina. Pohled, který obrátil zpátky k Maře, byl ostrý a studený jako led. "Doufám, že si to tvůj manžel nepřijde se mnou vyřídit s mečem v ruce," řekl oním suchým, uštěpačným tónem. který Maru dokázal buď pobavit, nebo rozlítit.

Správkyně Impéria zamrkala a uvědomila si, jak málo Kevin ví o uplynulých čtrnácti letech. "Hokanu přijal chlapce za vlastního, ale znal pravdu o jeho skutečném otci."

Teď pro změnu vypadal ohromeně Kevin. "Neviděl jsem zrovna venku lorda ze Šinzawai s takovou mladičkou dívenkou a dvěma nemluvňaty?"

Mara přikývla, neschopna promluvit.

Ale Kevin nebyl z těch, kdo ztrácejí řeč. "Ty nejsi vdaná?" vyzvídal. Mara se zmohla jen na zavrtění hlavou. "Ale měla jsi manžela. Co za tsuranskou tradici je zase tohle?"

"Říká se tomu rozvod na základě neplodnosti. Hokanu potřeboval dědice kvůli upevnění Justinovy vlády a pro Dobro Národů. Právě jsi viděl výsledek." Mara ze sebe setřásla změť pocitů, z nichž málem dostala závrať. Byla na veřejnosti, na očích celého dvora; její obraz tsuranské šlechtičny teď musel vypadat směšně.

Arakasi si vyvodil z Marina rozpoložení své závěry a zvolal: "Den proseb je u konce. Nechť se všichni vzdálí a vzdají

díky naší Nebeské záři." Nato nastal velice pomalý odchod, protože většina dvořanů otálela a zvědavě se snažila pochytit cosi z podivného rozhovoru odehrávajícího se na císařském stupínku. Midkemianští šlechtici, kteří doprovázeli Kevina, si vyměnili nejisté pohledy, protože nevěděli, jestli mají čekat, nebo odejít bez něj.

Mara si byla vědoma toho, že na ni upírá oči stovka šlechticů, aby viděli, co se dál bude dít. A pak jí na tom náhle přestalo záležet. Zaujala svůj nejdůstojnější obřadní postoj. "Barone Kevine, vyslance midkemianského krále Ostrovů, dopustila jsem se nedbalosti při svých povinnostech matky. Představuji ti tvého pokrevního syna Justina, dvaadevadesátkrát císaře a Nebeskou záři Tsuranuanni. Pokorně se modlím, aby byl čistý ve tvých očích a aby přinesl čest jménu tvé rodiny."

Starší císařský herold vytřeštil oči v úžasu nad tím, co právě slyšel, a bezradně se zadíval na Arakasiho. Císařský první rádce pokrčil rameny a přikývl a herold zvučným hlasem oznámil všem přítomným tsuranským šlechticům: "Kevin z Rillanonu, vyslanec krále Lyama a otec naší Nebeské záře!"

Paní Marou doslova otřásly mohutné ovace mladších šlechticů dvora, kteří už byli na půli cesty k velkým vstupním dveřím. Nahrnuli se zpátky k zábradlí a začali nadšeně volat a tleskat. Víc než cokoli jiného právě toto Maru utvrdilo v názoru, jak rychle po dvou krátkých letech zapustily změny kořeny: protože existoval jen jeden způsob, jakým se mohl Midkemian před čtrnácti lety stát otcem - jako otrok nebo válečný zajatec.

Nebylo to tak dávno, kdy by myšlenka, že by se dítě otroka stalo císařem, vyvolala krvavou vzpouru, válku, v níž by pojmy urážky a cti tvořily jen záminky pro lordy toužící zničit své nepřátele.

Ale když Mara pozorovala obličeje za zábradlím, viděla ponejvíce úžas, překvapení a upřímný obdiv. Všem kromě několika úzkoprsých staromilců už začaly Zákony velké svobody nahrazovat Hru rady. Stále více šlechtických synů raději vstupovalo do císařského vojska, než aby sloužilo u ozbrojených sil svého domu. A byli to právě tito mladí muži, osvobozující se ze sevření tradicemi svých předků, kteří nyní volali nejhlasitěji.

Mara opět jednou dokázala nemyslitelné. Lid Impéria už to od ní očekával, tak si zvykl na změny, které mu přinesla.

A pak Justin vstal z trůnu, odevzdal svůj plášť a čelenku do péče osobního sluhy a vrhl se do náruče otce, kterého nikdy předtím neviděl, ale jehož jméno se stalo legendou, o níž si starší služebníci domu Acoma vyprávěli uctivým tónem.

Mara přihlížela s novými slzami v ocích, dokud ji Kevin nezvedl ze sedadla, aby se připojila k jejich objetí.

Překvapeně se zasmála. Už zapomněla, jak je bezprostřední a silný.

"Správkyně Impéria," zamumlal do zdvojnásobeného halasu. "Jsi plná překvapení! Doufám, že budu mít příležitost strávit nějaký čas u císařského dvora, poznat blíž svého syna a obnovit starou známost s jeho matkou?"

Mara se zhluboka nadechla a ucítila zvláštní pach cizozemských kožešin a vůni exotických koření. Pohladila hebký samet, utkaný na stavech ve vzdálené chladné zemi, kterou jednou bude muset navštívit. Srdce sejí rozbušilo vášní.

"Budeš na to mít celý zbytek života," zašeptala Kevinovi tak, aby to slyšel pouze on. "A tolik času ve společnosti jeho matky, kolik si jen budeš přát a kolik ti tvůj král dovolí."

Kevin se zasmál. "Lyam je rád, že se mě zbavil, řekl bych. Na hranicích je příliš klidno pro takového buřiče, jako jsem já." Pak šiji k sobě přivinul těsněji jen z prosté radosti, zeji drží v objetí.

V tom okamžiku zazněly Svatým městem chrámové gongy. Do císařské čtvrti doléhal vznešený zpěv, jak kněží Dvaceti vyšších bohů sloužili večerní pobožnost. Den proseb úředně skončil.

Kevin se odtáhl a usmál se na paní, kterou ani na jediný den nepřestal milovat. "Ovládla jsi mnohem víc než jen tohle Impérium," řekl se smíchem a ovace lordů Tsuranuanni neustávaly, když ji i svého císařského syna vedl ze schodů.